

ציון ואמעריקא

1.

חדשות בישראל! ספר והקדמה אין
שמו שמים! אף ההסכמות נעדרות
ומה יסכן לגבר ספר בלי הערות?
להגדיל המבוכה ולהאדירה למען

2.

קורא! מה למחבר ולהקדמות מלין
אם הספר חבר לקראהו כלו?
המטרתו יחטיא הקורא? והנהו למולו
מחבר! השליכהו אל האח, ומדפיסיו פלילים

3.

והסכמה מה תתן לספר שמה?
קורא! קרב הלום ואגיד לך בלחישה
שוא לנו הסכמת „הבוצינא קדישא„
מהמחבר רעות ומהקוראים הסכמה.

4.

אמנם התמורה קשתה בתחלה
ואחמל עליך, ואעש לך ציור
הבט ומצא בו מהקדמה מעט שיור
התבנן במחוה ושאל נא שאלה.

5.

שאל כמני ופתר נא החידה.
„מדוע כל עיר על תלה בנויה?“
„ועיר אלהים שפלה עד שאול תחתיה“
חקר ומצא ואם ידעת הגידה.

6.

החטאה ירושלם מבלי היות לה אינקבוטיה
והיהודים האמללים על כלי היותם ישועתים?
כהניהם לא עשו לנוזרות בתים
וכנוסעי הצלב לא עשו שערוריה.

7.

תשם יהודה, ישראל מגוי יכחד.
תחת גפן חוח, תחת תאנה באשה
כי לא מכרו בניו שטרי כפרת פשע
חטאו אף פשעו בהאמינם „באחד“

8.

ארץ לישראל? לא! גן עדן מנוחתו.
וסנהדריה למה? ובחומרות ההצלחה...
והאנתישמתים לעתים הלא יעשו הנחה
האמנם לא שוא למו דאג לאחריתו?

9.

ומה נשתנה הישראלי טמצעדי כל גבר
לנובב חיל, ארצו הרב לה אונים
יתאוה כל איש מהגרים השונים
וישראל יאהב ארצו להצב שם קבר.

10.

לכן תשם יהודה, תחרב ירושלם
ושאיה בשעריה הגדילה כה עקב
לא בגלל כי רבו אשמותיך יעקב
רק המקרה כי ימך מרב עצלתים

11.

באפס החפץ גם המפעל אינמו
ובהעדר המפעל הבהו יופיע
הבהו כי יבא אמר יביע
לא אחדל מהיות אם היש אינמו

12.

ירושלם ירושלם! עזבוך בניך
לא יאבו בנותך הריסותך לקומם
איככה יקוו קרנם לרומם
אם כל יהבם השליכו על שכם משיחך......

שאלת היהודים

מאת

ר׳ ב׳ רפאל׳

תרנ״ג.

THE JEWISH QUESTION

BY

R. B. RAPHAEL.

בדפוס אפרים דיינארד.

מגש

לכבוד אבי מורי

שתורתו אומנתו ירא אלהים באמת ובתמים, תמים דעים

ובר לבב אוהב את המישרים, החכם ר׳

יחיאל ב״ר אהרן.

מאת בנו המחבר.

ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה: אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך. והביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה והטיבך והרבך מאבותיך. (דברים ל׳).

לארץ אבותינו.

שאלת היהודים אשר נתחדשה בתקופה הנכחית בעצם תקפה בכל ארצות פזוריהם נותנת בעת חמר רב לכל המבקרים והמחקרים לכל תכלית מכל מפלגות עמנו לעשות ממנו מטעמים כאשר אהבה נפשם, כי בכל פנות אשר הם פונים בכל מקצעות שאלת היהודים ימצאו כר נרחב להתגדר בו, בחקירותיהם בהצעותיהם בעצותיהם ובפתרוניהם על שאלת היהודים החוזרת חלילה בכל תקופה ותקופה מבלי מצוא לה פתרון מספיק זה מאות בשנים. אולם חלילה להם משמוע את אשר יאמרו מתנגדיהם, חלילה להם מתת אזן קשבת לדברי זולתם כי במה נחשבים הם אחרי כי אין מחשבותיהם כמחשבותיהם ואשר על כן קול המולה אנחנו שומעים במחנה המבקרים והמחקרים, זה בונה וזה הורס, זה נוטע וזה עוקר, וכלם כאחד מתאמצים לבטל רק דברי חבריהם ולאשר ולקים את כל מוצא שפתיהם בקשיות ערף, אף אם ישמעו ממתנגדיהם הגיון ישר והוכחה נכונה לסתור את דבריהם והוכחותיהם, הנה הפניה הרצונית תכריע את הכף „בהאפכא מסתברא" ועל כן כל ההשערות וההערות, הראיות והוכחות, העצות וההצעות שנולדו על ברכי המפלגות השונות נלחמות זו את זו מלחמת רוגנים בלבד מתנגחות ומתנגפות מולידות כמו כן דחיפות והרחקות המרחיבות פרצות לאם הישראלי ומגדילות שבריו לאין מרפא.

קול הארתדוכס אומר קרא נא עצתי בעתון פלוני והצעתי בשורנל אלמוני כי נגידים אדבר בם.

ואמר המתקן מה אקרא? האם סכלות ובערות, האם דברים אין מועיל בם או חומרות נוספות, גזרות לגזרות, צו לצו וצו לצו, שמע ישראל! תקנות בדת! זאת לקרב וזאת לרחק, זאת להבר וזאת לנקות וחי הרפרם כי בגללו תפדה מכל צרותיך ותושע תשועת עולמים.

זאת לא זאת! יענהו הארתדוכס במנוד ראש, חי הארתדוכסיה כי היה לא תהיה!

שמע קולנו יצעקו המשכילים בעם, כי מי כמונו יודעים לעות את דבר, מי כמונו מברך בלבב חכמה מאשר בדעה בינה והשכל שכם אחד על כל אחינו ההולכים בחשך בתהו לא דרך, וכי על כן אם תאבה לשמוע עצת החכמים ונבונים האזינה ישראל לעצת המשכילים, תנה אזן קשבת לאמרי פיהם וארוכתך מהרה

תצמח, לבש השכלה כמרך והעטה כמעיל ציבילזטיה כי היא תוריד לך ברכת שמים ממעל וחסן ישועות משמי מרום, מכל מגורותיך תנצרך וממתקוממיך תצילך, תנחך על מבועי הדעת ותנהלך על מי מנוחות וכו׳ וכו׳.

וענה המתבולל ואמר הס! דב־יי כלכם ישא רוח, כי בלא דעת תדברו באין הבין תרחיבו לשונכם, אני אני הוא רב להושיע, אני אני הוא גדל התבונה כי על כן מפליא עצות אנכי ומגדיל תושיה. הסכת ושמע ישראל, אם תאבה להפדות מכל צרותיך אשר לא תוסיף לדאבה עוד,התבולל בין גויי הארצות, מחה שמך מספר החיים ואם ככה אתה עושה רוח והצלה יעמוד לך כרגע, אם תאבה ותשמע בטוב הארץ נתחלק. ואם תמאן ותמרה עדי אבד תהיה כי פי המתבולל דבר.

וכה נלחמות המפלגות בישראל אשה ברעותה, וכל אחת ואחת מתאמצת בכל עז להוכיח לרעותה כי אתה הצדק, ואם ימלא ישראל אחרי עצתה אז יבקע כשחר אורו והצלחתו כסופה תאתא.

והנה אם נניח לכל המפלגות השונות להשמיע לנו את דבריהן וחוכחותיהן ברחבה ולהתבונן בה בטוב טעם ודעת, אז נראה כי דברי כלם צדקו יחדו, ולוא לא חפצו להפריז על המדה כי עתה אכן הפיצו מעיני ישועה בקרב העם האמלל והמדוכא, אולם ההפרזה תוליד תמיד כח מתנגד ואשר על כן אין לנו לקות כי יקבל ישראל את הטוב ממפלגותיו השונות כמו שלא יוכל לקבל את הרע.

והנה נתבונן נא אל דברי המפלגה הראשית והכי נכבדה בישראל והיא מפלגת הארתדוכסית.

הארתדוכם מתאמץ בכל כחו להוכיח לנו כי אתו הצדק, בהראותו לנו את המקור המשחת אשר ממנו יקרו לנו הצרות הרבות והנוראות זה מאות בשנים, הוא זלזול הדת וההתעצלות בשמירת המצות שבין אדם למקום, וכי על כן הגדיר בעדן בגדרים ובסיגים, לבל יתפרצו המתפרצים בפני תורת ד׳ לעות משפט אלהים וכמנוע ממנו את המגיע לו מיצירי כפיו, אבל לא כן גורלן של המצות שבין אדם לחברו, הן אינן צריכות לא גדרים ולא סיגים, ולכן מעטים הם מאד היראים את דבר ה׳ מהארתדוכסים המשתדלים ללמד את בניהם מלאכה ואומנת למען הגדיר בעדם לבל יאלצם ההכרח לפעמים לעבור המצות שבין אדם לחברו אם יחיו המון רב מהם חיי הרוח, ולכן בבוא שאה על עמנו האמלל יאמר הארתדוכס כי הנסבה לזאת הוא זלזול הדת בכל פרטיה ודקדקיה, לאמור: החומרות והמנהגים הקדושים והטהורים בהאמינו לתמו כי המקיל בהם הרס את גדר הדת ובזאת הוא עכר את נפשו ויעיב בחטאתו את שמי תפארת ישראל, ועל זאת לא יכל אלהי הרחמים והחסד להתאפק לבלתי יסרנו מרה על החטאים שאנו חיבים עליהם כל המכות הכתובות ושאינן כתובות בתורה, ובטוח הוא הארתדוכס כי נאצנו את קדוש ישראל רק בזאת בלבד, וכי על

כן לשומרי מנהגים, ומדקדקים בחומרות ולמרבי תפלה ותחנונים יראי אלהים יקרא, יהודים אמתים הם, חלקם בחיים בעולם שכלו טוב, אבל שומרי מצות התורה עקרי דת משה ומשתמרים מעונות וחטאים אשר יחטא איש לרעהו אנשים פשוטים הם, ולכן העוברים על המנהגים אפיקורסים הם, והאינם נזהרים בחומרות הרבות בנים כחשים הם, והעוברים על עקרי דתנו כל עוד ישמרו כל הבלי המנהגים אינם אפיקורסים חלילה, כי אם אנשים אשר אינם בתור אדם המעלה, ולכן על כל צרה שלא תבא ימשוך אותנו הארתדוכם אל בית הכנסת ואל בית המדרש ושם יתודה על חטאיו אשר חטא לאלהים ואנשים, וענה בצום נפשו ויבטיח את אלהיו כי מעתה ועד עולם ישמר לעשות ככתוב בשלחן ערוך וישתמר בברכות הנהנין, נטילת ידים, תפלה, למוד התורה, וכו' וכו' ואחרי אשר ילאה מפטפוטי הסליחות הבקשות והודויים יצא מלפני אלהיו שבע רצון ולבו נכון בטוח כי ד' אלהיו כבר התרצה והתפיים למרבית הסליחות והודויים ושלום על ישראל ואם יוסיפו עוד בני עולה לענותו אז אות הוא לו כי חיי עולם מתוקים נכונים לו כנכון היום.

והנה אם ננסה להרגיע מעט את סערת לב הארתדוכס על מתנגדיו ונודה לו על דבריו, כי אמנם נחוצים לנו הגדרים והסיגים השומרים לכרם ה' צבאות לבלתי יהיה למרמס לרגלי השור והחמור (כל עוד נתערב בגוים ונלמד מעשיהם) אם נודה לו כי טוב וכשר הדבר מאד לבקש עזרת ה' ותשועתו על כל משלח ידנו והתמדת התפלה בכל יום תועיל הרבה מאד לקבלת עול מלכות שמים והכרת בורא מנהיג עצם נשגב ומאד נעלה הצופה ומביט על כל מעללי איש ומפעלות בני אדם לשלם להם כגמולם וכפעל כפיהם, אם נודה להארתרוכס כי למוד התורה יועיל הרבה מאד להתמדת קיומה. אולם הלא יש איכות וכמות לכל דבר וכל עניני בני חלוף נתונים הם תחת ידי ממשלת הבריאה הכללית הדורשת מידנו אך את הטוב ואת המועיל בלבד ואיככה נוכל ונאמין כי ניטיב גורלנו ומצבנו החומרי אם נשמר לעשות ולקים את כל סעיפי הדת אם את עקריה לא נוכל לקים ?! .... מה יתנו ומה יוסיפו לאיש הבגדים הרבים אשר לו אם את בשרו לא יכסה בהם, מה יתן ומה יוסף לנו סדר זרעים אם ארץ אבותינו נתונה לזרים וישראל לא יזרע ולא יקצר, מה יועיל ומה ייטיב סדר נזיקין אם שופטי ארץ אותי כיום לא ידרשו ולא מפיו אנו חיים, וקדשים וטהרות למה לנו כל עוד ישכב ישראל למעצבה בין רחובות הגהיטא הטמא, הלא אין המדרש עקר אלא המעשה !! מה יתנו ומה יוסיפו החומרות הרבות של השלחן ערוך על הלכות שבת פה בארצות הברית באמיריקא אם הסחרות הנפרזה של עמנו תכריחהו ותאלצהו לחלל את יום השבת, מה תתן ומה תוסיף התפלה והתחנה לאלהינו שבשמים להחליץ מן המצר אם אנחנו נשב בחבק ידים ולא נאבה להגיע אף אצבע אחת להיטיב גורלנו, האם לא סכלות רבה היא לבקש מה' שישביע נפש רעבה לחם אם הנפש בעצמה תתעצל להביא אכל לפיה?

האם אין תפלת שוא היא שישוב ה׳ לירושלים עירו ברחמים ועיננו תחזינה בשובו לציון וכדומה אם אנחנו לא נאבה לשוב לירושלים ולא לחזות בציון, אבל כה נתקדשה התפלה ההמונית בישראל עד כי בניד שפתי המתפלל באין הבין ומבלי כל רגש קדש יאמר לאצל לו ברכת שמים ממעל ולקבץ נדחי ישראל מכל קצוי ארץ בארץ אשר לא יחפץ לדעת עד מה ממנה, והנה נמצא חלק גדול ממפלגת הארתדוכסים אשר העמיד כל התורה כלה על רגל אחת של התפלה ולמוד התורה בלבד ושאר המצות טפלות הן לו כאשר תעיד הזהירות הגדולה בהן ולא ידעו או לא יחפצו לדעת כי התפלה לדעת רב הפוסקים היא מדרבנן והרמב״ם שאומר כי היא מן התורה סומך על דרשת חז״ל ,,ועבדתם את יהוה אלהיכם״ זו עבודה שבלב שנאמר ולעבדו בכל לבבכם, הנה הוא בעצמו מודה שאין במשמעות הכתוב לפי פשוטו חיוב התפלה מן התורה באמרו (רמב״ם הלכות תפלה פרק ראשון) מפי השמועה למדו שעבודה זו תפלה, על כל פנים צריכים אנחנו להקבלה שקבלו המקבלים איש מפי איש שהוראת המלה ,,ועבדתם״ במקרא המדובר עבודת התפלה, ועל הקבלה הזאת חולקים רוב הפוסקים וחיוב למוד התורה אף אם שמלבד שהוא נזכר בתירתנו הוא מן הדברים היותר נחוצים ומכרחים לקיום הדת, וכצדק נוכל לכנותו ,,עמוד הדת״ כי מבלעדו אין דת ואין אמונה, בכל זאת אין לנו כל מצוה ומה גם חובה על הלמוד הנהוג עתה בישראל לאמר ההתפלפלות בחלוקי הדינים והוראותיהם על פי חקי ודקדוק ההיקש והסברא אשר רק ללמודים כאלה יאמר הארתדוכס קדוש קדוש ואשר באמת רק ליחידי סגלה בלבד המה נתונים ולא להמון עמנו לעשות בהם כטוב בעיניהם ולבלות את מבחר ימיהם בפלפולים נפתלים המוליכים את הזונים אחריהם בתהו לא דרך, וחכמי התלמוד ברצותם להראות לנו את גדל מעלת הלמוד ההגיוני לא הביאו לנו ראיה והוכחה לדבריהם מתורת משה כדרכם בקדש בדרך דרש משל ומליצה כי אם מדברי קבלה (דלא ילפינן מהון דברי תירה) מדכתוב ביהושע ,,והגית בו יומם ולילה״ למען דעת כי החוב של למוד ההגיוני מוטל דוקא רק על יחידי סגלה בלבד כיהושע ובית דינו והמון בית ישראל יוצאים ידי חובתם בקריאת התורה הפשוטה בלי כל הקישים ודקדוקים ולפי דעת התלמוד יכולים אנחנו לצאת ידי חובתנו בקריאת שמע בלבד ויתר המקראות שמביאים חכמי התלמוד להוכחת חיוב התורה כמו ,,ופן יסורו מלבבך״ וכדומה אינם מדברים לפי פשוטם כי אם על שמירת המצות בלבד או על הקריאה הפשוטה בתורה שבכתב דוקא שקריאתה מביאה לידי טהרת הלב ולכל מדה נכונה ולא חלילה על הלמוד ההגיוני שהוא נמסר לכהנים וללוים ולשומרי משמרת הדת בישראל ולא לכל רווק משתולל בפלפולים עקומים למען הרבות חומרות בישראל ומאמרו של רבי יהודה בן תימא באבות פרק חמישי בן חמש עשרה שנה לתלמוד אינו נוגע כלל לענינו כי מבלי כל ספק היה למוד התלמוד בימיהם מסודר יפה

להתלמידים לא כמו שהוא עתה (וידוע דרשת חז״ל על המקרא במחשכים הושיבני זו היא תלמוד בבלי) וגדרו בעדם לבלתי יפרצו לעלות בגבהי מרומי ההגיון אם לא שמשו כל צרכם, וצואת רבי אליעזר לתלמידיו „ומנעו בניכם מן ההגיון" (ברכות פרק רביעי) יורה אל המטרה שהצגנו לנו פה במחילת כבוד רבינו שלמה יצחקי (וזאת לדעת כי ישנם חכמים מחכמי ישראל חמטילים ספק באמתת התיחסות המאמר „בן חמש עשרה לתלמוד" לרבי יהודה בן תימא ואומרים כי חכמים הסמיכו המאמר הנ״ל למאמרו של רבי יהודה בן תימא הנאמר קודם לו) ומה גם לפלפולים עקומים ונפתלים אשר מהם לחומרות מוזרות תוצאות ומה נהדר היה סדר המתיבתות לפנים בישראל ומי היו המתפללים בהוראת הלכה למעשה, מי היו הם אשר נתן להם הרשיון לשבת „בירא קמא" לפני ראש המתיבתא יוכיח לנו הספור מרב כהנא תלמידו של רב כשעלה לארץ ישראל לפני רבי יוחנן (בבא קמא קי״ז) והתלמיד שזכה שתקבע ההלכה כמותו היה רוב מנין המתיבתא מסכים עמו, אבל לא כן הדבר בימינו אלה שאין לו להתלמיד המתפלפל רק לכתוב הגות לבו על הספר ואחרי עבור יובל שנים או יותר מעט אחרי מותו אז קדוש יאמר לכל מוצא שפתיו ואם יקום תלמיד חכם אחד מבין דבר לאשורו להרס את הבנין אשר בנה הקדוש מפלפולי קורי עכביש, יבוא אחריו תלמיד פתי „בהאפכא מסתברא" לבנות מחדש הבנין שנהרס וכמו כן תגדלנה ותקדשנה החומרות הנבערות מדר לדר והיה כאשר תמצאנה להן מהלכים בין דלת עם הא־ץ, לא יועיל אז כל הגיון ישר וכל הוכחה אמתית ונכונה לבטלן, בינת נבונים תסתתר וכל חכמתם תתבלע ולשוא נחרו גרון המטיפים בעמנו וחכמי ישראל האמתים בכל דר ודר כי שומע אין להם ואין לנו כל תקוה לשרש מרבית הקמשונים מתלמי כרם ה׳ צבאות אשר יעלו ספיח מדר לדר עד אשר תקום סנהדריה דתית אז לאמית בישראל או אז לא יעז כל תלמיד נבער וכל חסיד שוטה כל אויל מתפלפל וכל רב סכל לברך את עמנו האמלל בחומרות ובמנהגים כפי העילה על רוחו בבנותו בית לישראל על יסוד הקשים עקשים מתמצית פלפול איזה גאון או רב מת למרות גזרת התלמוד הטהור „אל תהי דן יחידי" (אבות פרק ד׳) כהמובן הפשוט אף אם הוא מומחא לדבר ומוסמך להוראה, ושמואל שאמר בסנהדרין שנים שדנו דיניהם דין, הוסיף, „אלא שנקראו בית דין חצוף" ואם לדון, איש אחד הזהירו חז״ל לבלתי לדון יחידי, לדון אומר שלמה לתת לה חומרות ומנהגים גדרים וסיגים לדורות על אחת כמה וכמה ואין לנו לחכות אל הזמן הרופא לכל תחלואי ונגעי בני אדם כי הוא לא יביא לנו מרפא בכנפיו יען כי החמר אשר ממנו יקחו למו המחמירים לבנות את מבצריהם כמו רמים די ומספיק הוא לאלפי מחמירים ומנהיגים לרבבות שנים וסגלה נפלאה לו להחמר להתהפך כחמר חותם ולהטותי כרצון איש ואיש ומה יעשה ישראל לתורתו אם ירשה להמתקנים לעשות להם תקונים אז לא ידעו

המתקנים כל חק וגבול ואם להחזיק במעוזי החומרות חרבות הנושנות המעיקות לו מאד מר לו מר ומתי יביא קץ לסבלת היהדות ועילה הקשה מהחומריות הנבערות, הלנצח ישא ויסבל ? האם לעדי עד יסנף את נפשו בחקים מבלקים ובסנופים נבערים אפסי כל תכלית טובה ומועלת והתקוה היחידה הנשארה לנו, היא רק לעשות לנו מרכז לאמי או יקהת דתית ואין לנו ארץ תחת שמי ה׳ המכשרה והמסגלה יותר לזאת כארץ אבותינו, כי כחה רב לה למשוך אליה רב חכמי עמנו מכל ארצות פזוריהם ובקום לנו מרכז דתי יעמד גם רוח והצלה להיהודים מהחומרות הרבות ומי הוא האיש אשר לנכח האמת יביט ולא יחזה מישרים לדאבון לבנו כי אין לנו העברה על מצות תורתנו הקדושה אשר הענישה את עמנו המלל כהעברה ,,לא תספו׳ , אולם הארתדוכס סמך על דרשת חז״ל על הכתוב ושמרתם את משמרת ה׳ וכי על כן יעשה לו משמרות למשמרות ולא כרוח התלמוד הטהור ולא על פי מתיבתות מבאי כח רוב למודי ה׳ כי אם על פי רב אחד, פה גאון אחד שחי מאה שנים מלפנים, גדול אחד שהתפלפל לפני חותנו שתי מאות שנים מלפנים וחסיד אחד שברא גולם בעיר רבתי או הניח צואה לפני מותו ובה כתוב לאסר ולאמר..... והנה היו ימים לישראל שעל כל מנהג זר וחומרא נבערה החרימו הרבנים והרעישו עולם וכלאו, אם העז אחד העם להקל בהם ולא היתה עיר ואם בישראל שלא היתה מברכה בישיבה קדושה מהמון בחורים או פרושים לומדי התלמוד ומפרשיו ומקדיישים את מבחר ימיהם לפלפולי הקשיות הבעיות והרבאות, ובכל זאת העם העשוק היה מרדף בלי חשך גם בימים ההם כאשר תתן לנו החסתוריה את עדותה הנאמנה ואם כן אפוא מדוע לא יאבה הארתדוכס להחליף את השקפתו ולחפש אחרי המקור המשחת הקוץ המכאיב והממאיר לישראל במקצוע אחר ואולי תעלה בידנו לגלות פני הלוט הלוט והמסכה הנסוכה על הדרך אשר הלכנו בה זה מאות בשנים המלאה חתחתים ומוקשי כשלון סלונים ודרדרים השרטים שרטת בבשר ישראל זה כמה, ואולי משגה אתך ארתרוכס נכבד, אולי לא ההתעצלות בפלפולה של תורה העירה עלינו חמת נותנה כי אם ההתעצלות בשמירתה ולא שמירת המצות שבין אדם למקום כי אם שמירת המצות שבין אדם לחברו ותחת עשות גדרים וסינים להמצות שבין אדם לחברו ועשית גדרים וסיגים להמצות שבין אדם למקום והנה מודעת לכל מביני דבר לאשורו כי הגדרים והסיגים להמצות שבין אדם לחברו (רצוני הגדרים הטבעים) והם עבודת אדמה ומלאכות ואומנות המבריחות את בעליהן לחיות בזעת כפיהם אי אפשר לעשות לנו כל עוד נהיה נודדים בגוים יען כי ההרגל לחיות חיי הרוח יאכף עלינו אכפו בחזקת היד וכל עוד לא יהיה לישראל כח מושך חזק לעבודת אדמה לא יעזוב את חיי הרוח הסחרות והמרכלת. וימים רבים לישראל אשר לא הניחו לו צורריו

האכזרים להתפרנס ממלאכות נקיות ונכבדות ומה גם מעבודת אדמה שאסרוה לישראל לגמרי מאות בשנים ונוסף לזאת ירא מפני חמת המציק מפני פראי הנוצרים וכי על כן התאמץ תמיד לבלתי התפזר במדינה בין האכרים הנבערים ולחיות תמיד תחת חסות שר ושופט אוהב בצע ורודף שלמנים וגם החומרות היתרות מהפוסקים האחרונים על הלכות שחיטה וכדומה עזרו גם הן לא מעט להושיבו בערים ובכפרים.

וכל אלה הרחיקוהו מלחיות חיי אכר ובהערים דחקוהו ולחצוהו להגהיטא וכאשר נלכד ישראל בחבלי עני ומחסור אכלו בניו איש את בשר רעהו ולדאבון לבנו מכרחים אנחנו להודות על האמת כי אמנם גם בהרבית מצא לחמו ובמחסור הדל ובמרכלת הבזויה אשר הותרה לו משכניו הנוצרים הפראים התפרנס מאות בשנים, ועל כן חוב קדוש הוא עלינו להמציא לו כח מושך לעבודת האדמה וזאת לא נוכל להשיג כי אם בארץ אבותינו אשר כחה רב מאד למשוך אבירים בכחה הנפלא שכם אחד על כל ארצות התבל כאשר נדבר הלאה, אולם אין כל תקוה לנו להשיג זאת בתפלות ובתחנות בלבד כי אם בצרוף מפעלים ומעבדים, ואמנם התפלות היתרות והנוספות כמו „ומפני חטאינו גלינו מארצנו" „ולירושלים עירך ברחמים תשוב" תקע בשופר גדול לחרותנו" וכרומה הן הנה היו בעוכרינו להזכיר עונותינו וחטאינו שחטאנו ושעוינו לפני ד' אלהינו ולארצנו השוממה מבלי בניה שגרשנום מעל אדמתם בשנאת חנם, מחלוקת, פרוד הלבבות וכדומה והארתדוכס אינו מכנה את העובר עליהן בהשם הנורא ,,אפיקורוס" כאשר עשה להעובר על החומרות הרבות ומדוע לא נאבה להודות על דברי אמת הנאמרים בלי משוא פנים מאוהבינו ומבלי חפש זכות מצוררינו כי אמנם חטאנו חטאה גדולה ברדפנו חיי רוח אשר על כן אין כל תקוה לנו כי ישמע ד' לקול תפלתנו כל עוד שהפרנסה והכלכלה לישראל תתקמץ ותתכווץ בחוג הקטן והצר של הרוכל והסוחר הדל שמוליד במעוף צוקה קנאת איש מרעהו ותוצאתיו צרות עין שנאת חנם ונכלי מרמה שאכלו את ישראל בכל פה ואולי גם החומרות הרבות של הארתדוכס קלות הן בעיני נותן התורה והענינים האלה לא הכעיסו את הרחום וחנון תמרורים לשפוך כמים עברתו על בית יעקב בגלל דברים אשר לא צוה ולא עלו על לבו רק חכמיו ונבוניו הוסיפום לפי רוח הזמן והמקום ולפי צרך ההגבלה שהיתה נחוצה בימים ההם בגלל המתפרצים מפני תורתנו בפנה מיוחדה והמקור האמתי אשר ממנו יקרו לנו המים המאררים והמרים הוא המקור המשחת אשר ממנו ללחמנו תוצאת כאמור, הסחרות הנפרזה וחיי הרוח העלולים מאד להביא חלק גדול מהמון עמנו לנכלי מרמה ולידי הונאה אם יאכף עליהם פיהם ובזאת יחללו שם ישראל, והנה אף אם לא נוכל להאשים חלילה כל העם כלו בגלל האחדים עושי רשעה בוצעים בצע מעשקות כי כל איש ישר אשר לנכח האמת יביט יודה בלבב שלם על ישרת לב העם הישראלי ועל תכונת רוחו השקטה והשלוה ועל

הנזרו מכל תועבת אלהים ואנשים בכל עת ובכל מקום אשר תשיג ידו, אפס נסיונות רבים מאד רובצים לפתחו ועל כל מדרך כף רגלו מזרה רשת לצעדיו להכשילו ולהפילו ולמען הנצל מתרמית ומדבר שקר עליו ללחום ימין ושמאל פנים ואחור ואשר על כן לא רבים יחכמו משמור צעדיהם מפח יקוש נכון לכל מועדי רגל, לא רבים יוכלו עמוד על המבחן והמסה הנוראה אשר לישראל ואף אם אמנם מעטים מאד בישראל המטים עקלקלותם ובוצעים בצע מעשקות לפי ערך השולחים בעולתה ידיהם בשאר משפחות האדמה אבל מה נעשה והצרות הרבות אשר עברו עליו לצרפהו ולזקקהו עשו אותו לראי מלטש ואשר על כן כל נוצרי שותה שכור כל אינו־יהודי נבזה וחדל אישים יחזה בו את צלמו הנבזה, ומה נעשה ועלינו אמר נביא האמת והצדק לאמר „רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על כן אפקד עליכם את כל עונותיכם" מה נעשה ושגגות העם הנבחר בולטות כזדונות כדרשת חז"ל על המקרא וסביביו נשערה מאד, וגזרותם כי ישראל ערבים זה בזה קימו וקבלו הנוצרים עליהם ועל זרעם לדרות עולם לחפש אחרי כל מומי העם השנוא ולהגדילם ולהאדירם על אחת שבע והיה בראותם אחד או שנים בעיר השחיתו את דרכם ברבית או בסחרות אי־ישרה ועל כל בית ישראל יצא הקצף וכל תלמידי שטקר יריעו אף יצריחו בנעים קולם כי כל בית ישראל נלוזים במעגלותם, כל עם ה' סג יחדו נאלחו אין עשה טוב, והנה אף אם לוא היה כדבריהם לא היה להם כל צדקה להתאונן עלינו כי המה ברשעתם ובאכזריות לבבם הסבו בכל מדה נשחתה הנמצאה בקרבנו בהעיקם תחתינו בחקים מבלקים ובמשפטי סדום ועמורה מאות בשנים וכל מלאכת עבודה אשר לא הביאה מסים כבירים וכסף רב באוצרי המלכים שמצצו דמינו בעלוקות לא הורשאה לנו ולוא הובאו אף מבחרי עמי הנוצרים בנסיונות רבים ובבחינות נוראות כהעם הנבחר כי עתה כבר חדלו מהיות עוד ממין האנושי ומספר מיני חיות הטורפות היה נוסף במין אחד מוזר מאד נורא על כל סביביו ומהלל שם ה' אלהי ישראל על אשר לא עזבנו ולא נטשנו כאשר הבטיחנו על ידי משה עבדו הנאמן והגוי הקדוש אשר האמיר לו אל עליון להיותו למורה דרך לכל באי עולם לתת להם תורת אמת ואמונה קדושה וטהורה יצטין גם עתה בכל מדה נכונה שכם אחד על כל משפחות האדמה לכביד ולתפארת ועדים הם הסטטיסטיקים הקרמנליים והאגודות השונות למעשי הצדקות בכל מקומות מושבותינו, אולם בכל זאת לא נוכל לכחד האמת תחת לשוננו ולאמר בלי בשת פנים כי חפים אנחנו מכל עון אשר חטא ולדאבון לבנו נאלצים אנחנו להודות על האמת כי חיי הרוח אשר נרדף, הוא מעין לא אכזב לחלק גדול מעמנו לשתות ממנו מים מארים ומרים לצבות בטן וירך ועל כן חוב קדוש הוא עלינו להסיר

המכשלה הזאת מעלינו ומעל זרעינו אחרינו, חוב קדוש הוא להסיר מעלינו את הקוץ הממאיר והמכאיב לנו ואין אנחנו רשאים להתפטר מהחוב הקדוש הזה או להקטין מעלתו וערכו יען לא אנחנו אשמים בדבר הזה ובגלל שנאת הגוים עשינו לנו רק המסחר לקו והמרכלת למשקלת כי איך שיהיה הלא מעות הוא שצריך תקון ולכן עלינו אפוא להתאמץ ולהשתדל בכל אפשרותנו לתקן את המעות הזה ולהשתמש בכל המקרים הטובים והמועילים לדבר הזה ובכל האפנים הנאותים והמכשרים בעתים שונות ובמקומות שונים לא בצומות ובסגופים להמעיט את דם ישראל אשר מבלעדי זאת לא נמצא בקרבו במדה יתרה לא באמירת סליחות ופטפוטי ודויים, וכבר הרבינו לנסות בהם הצלחתנו ופדות נפשנו ועוד לא נושענו ואמנם עלינו לבקש עזרתנו מעם ה' אלהינו אבל אם לא נצרף להתפלות גם מעבדים ממשים ומפעלים גשמים אין לנו לקות כי יעשה ה' ארבות בשמים להריק לנו ברכות והצלחות עד בלי די ואנחנו נשב בחבק ידים ומלאכי עליון יתקנו לנו המעות באפס יד, והנה אם ישמע הארתדוכס את דברי האמת האלה יפער פיו בצחוק פרוע ובשאט נפש יביט על אומרם לאמר "מאי קא משמע לן!„ ומי לא יודע את כל דברי התורה הזאת כי בתפלות בלבד לא יושע ישראל ולמוד התורה לא יועיל מאומה אם לא ישתמרו בחקותיה לשמור ולעשות ככתוב אבל מה יעשה ישראל וידיו אסורות, עמי הנוצרים גדרו את דרכו בגזית וימרהו ורבו דרות רבים במשטמה אכזריה עד אשר נפל לבו ורחו חבלה ואבד כל תקוה להחלץ מן המצר בדרך הטבע, אבל אהה אלהים! האם בגלל כי ידיו אסורות לכן לא ינסה להתירן להתפתח מחרצבות הרשע אשר סביב שתו עליו עמי הנוצרים, ומי מישראל לא ידע כי כל כלי זיינו של העם העשוק והרצוץ לעמוד על נפשו הוא רק חרב פיפיות—בזעקת שבר בלבד, ולמן היום אשר הגלה יהודה מעל אדמתו ויסבבוהו כלבים רבים למרוט את בשרו הנסה פעם אחת להושיע לנפשו במפעלים ובמעבדים ממשים? הנה ישראל אחז רק דרך אבותיו בצר לו „ויצעקו בני ישראל אל ה'„ אבל מדוע לא ישמע לעצת אלהיו "דבר אל בני ישראל ויסעו'' מדוע לא יאבה ישראל להכשיר ולתקן את נפשו בתחלה למען יוכל לקבל השפעת מניע הכחות ומסבב הסבות מבלי להפוך עליו כל סדרי בראשית וחקות שמים וארץ ואם הבטיחנו אלהינו להראות לנו נסים ונפלאות כימי צאתנו מארץ מצרים אבל אין לנו לקות שיהפכו בגללנו כל חקות הטבע, ואם ככה נעשה אז נוכל לקות כי ישמע השומע תפלה לקול תפלתנו לשלוח לנו עזרו מקדש ותשועתו ממכון שבתו להעמיד במרחב רגלינו אם ננסה להניען תחילה בעצמנו או אז נוכל לקות גם לנסים ולנפלאות שיעשה עמנו צור ישראל וגואלו כמו שהבטיחנו להביאנו

קוממיות לארצנו ולקבץ נפוצותינו מארבע כנפות הארץ לחיות שם בשלום ובשלוה כיתר משפחות האדמה ולא יוסיפו עוד בני עולה למרר את חיינו בגלל שלא נאבה להאמין במה שיאמינו הם ואין לנו מפעל יותר טוב וכשר לשים קץ ותכלה לצרות עמנו האמלל כי אם להתרחק מצוררינו ומהמבקשים רעתנו לעזוב את ארצות הנוצרים ולשוב אל ארץ אבותינו. ארץ אשר כל בה חיי רוחנו, ארץ בה נוכל להמיר את המרכלת הנמבזה בעבודת אדמה והסחרות הדלה נמסור למפלגה קטנה בקרבנו ולא יהיו נאלצים לשלוח בעולתה ידיהם בבואם לידי נסיון גדול בעת אשר יאכף עליהם פיהם, כי התחרות בסחרות נפרזה המשלכה בהכרח על חלק גדול בעם תעשה שמות במצבו המוסרי, ואלה אשר לא חלק להם אלהים בכשרון טבעי להסחרות ישלחו בעולתה ידיהם ומעטים הם מאד האנשים החפצים לשאת חרפת רעב ולסבול צרות ויגונות כל ימי חייהם בגלל הצדק והישר, ואלה אשר ברכם אלהים בכשרון טבעי להסחרות יאבד גורלם וחלקם הטוב בגלל החתחרות הנפרזה מאחיהם אשר אין להם כל כשרון טבעי וכל חפץ בהסחרות, והמעטים מאלה האחרונים אשר חפצם בידם יצלית לעשות חיל במסחרם יהיו בקוצים וכברקנים בעיני שכניהם מעם אחר וכה גורל עמנו וכה יהיה לנצח בלי כל תקוה להטיבו אף מאומה כל עוד נהיה נודדים בגוים אם לא נאבה להתבולל ביניהם ונהיה גוי לבדד אז יעמד עלינו בכל דר ודר המן או שטקר לראות עמל בעשירי ישראל ואון ברודפי תרמית, יפער פיו לבלי חק על העשירים מעבר מזה ויראה באצבעו על הנוכלים מעבר השני לאמר ישראל בוצע בצע מעשקות, כי ערבים הם זה בזה לכן העשיר בישראל עשה עשר לא במשפט יען העני יבצע בצע מעשקות וחלילה לו מהתבונן אל העני הזה ואל רעיו הנוכלים אשר מספרם מעט מאד בערך מספר הנוכלים מאחיו מעמו כי מה לשטקר להגיון ישר, מה לדוב שכול למשפט אמת וצדק? והנה לשנות את מצב עמנו וגורל אחינו בארצות הנוצרים לטוב אי אפשר לנו, ראשנה כי רב עמי הנוצרים עוד בחשכה יתהלכו וחקים מעיקים יבדילו אותנו לרעה ולחרפה בעיני שכנינו ואלפי שנים עוד תעבורנה עד אשר ישכחו הנוצרים את אלהיהם הצלוב מידי היהודים וכל עוד אשר לא יעשו זאת אין אנחנו מבטחים כי לא יקום שטקר אחר ביניהם, ושנית כי ההרגל בחיי הרוח יאכף עלינו את אכפו לבלתי עזוב את הסחרות ואת המרכלת כאשר אמרנו אם לא תאלצנו ההכרח לזאת, ושלישית כי ההשתקעות בארצות הנוצרים הולידה לנו תמיד קנאת החריצות או שנאת הדת או שתיהן יחד ותוצאותיהן היו תמיד לנוד מגוי אל גוי וממלכה אל עם אחר ופריהן אכלנו ושבענו למדי בעדות ההסטוריה הזועמה הכתובה בדם ישראל ובדמעותיו ועד מתי

ה׳ לא נבוא לידי הכרה מחלטת באי התאחדות החברותית שבין ישראל לעמים? עד מתי לא נבוא לידי הכרה והבנה פנימית במובן הכתוב „ובגוים ההם לא תרגיע„? מתי ואיה לא נתקים המקרא הזה בכל תקפו במאות השנים שהתגורר חעם השנוא בין ״הגוים ההם״ המצוים מתורתו לבלתי תת לו מרגוע בארץ לא לו? אהה אלהים! הלנצח לא נאבה להעיף עיננו הלאה מעט מחוג השקפתנו המצומצם שנצטמצם ונתכוץ מעקת הגהיטא Ghetto ולחזות מישרים כי ההנחה הקטנה והמצערה שעושים לנו ״הגוים ההם״ בגזרת הכתוב ״לא תרגיע״ בראשית ימי בואנו לחסות בצל כנפיהם היא רק המנוחה הקטנה הקודמת תמיד להתנועה החוזרת Reaction או יותר טוב לאמר עליה כי היא נזירת אחור של החיה הטורפת טרם התנפלה על טרפה, ומי לנו עד יותר טוב להוכיח לנו את דברי האמת האלה מהאנתישמתים אשר בארצות הברית באמעריקא? איה איפה ארץ מברכה בחפש הדת ובסבלנות מחוקקיה? ארץ אשר בה התפתחה ההשכלה באפן מאד נעלה ובכל זאת נמצאים גם פה מעט מבני מרום עם הארץ אשר יסגרו דלתי ההותילים Hotels לפני עשירי סוחרי היהודים ודלת העם מהנוצרים מסתרבים מאד להשכיר בתיהם לעניי עמנו ולפעמים לא תועיל כל הפצרה, שאלו נא! התמהו תמהו! אנה הלכה הציבלזטיה, ולההשכלה מה היה? מדוע תסתרבנה חברות אחדות וקלובים אחדים להכנים בבריתם איש עברי יהי אף מאצילי עמנו ומנכבדי הארץ, מרוע יתנפלו פוחזי הנוצרים בני השכורים על היהודי בלבד בכל רחובות קריה בכל עת מצא להכותו הכה ופצוע, מדוע יעזו הנוצרים בחוצפה המובילה לפעמים לא רחוקות להבזות את היהודי על בלימה ולהכלימו על נקלה, מדוע יקחו להם אדוני העתונים הנוצרים החופשה המובילה לפעמים לדבר סרה על ישראל ועל אמונתו ובזאת אשר מעטים הם מאד חדלי אדם האלה באמיריקא לא יחלש כל תקף השאלה הזאת אם נאבה להתבונן בה בהגיון ישר, כי מדוע יגרע גורל היהודי מהכושי הסיני האירלנדי האיטליאי ודומיהם שעליהם לא יעז כל פרא אדם להשליך שקוצים כאות נפשו השפלה, להם לא יעז כל כלב רע לחרוץ לשונו, מדוע ומדוע? האם השחית כה היהודי את דרכו על הארץ, האם נפל כה העברי במוסרו הטוב כי יהיה למנוד ראש ולהתרחקות המבישה ולהדחיפה המעציבה בכל פנות אשר הוא פונה ולהיות ללעג הפוחזים ולמשחק האנתישמתים חלאת האדם, ומי הוא הגבר אשר האמת נר לרגלו ולא יחזה מישרים כי אין עם ולשון תחת שמי ה׳ אשר יצטין במדות טובות ונעלות כהעם השנוא, ואתם שונאי וצוררי העם האמלל שוטטו נא בכל ארצות תבל. חפשו ומצאו עם בכל עמי הארץ כעם השנוא להצטין במדות הרחמים והחנינה, סבלנות ונדיבת לב

בהכשר דעת ובהגיון יש־ בדעית אלהיות נשגבת בחיי משפחה טהורים ונעימים ברוח שקטה ושלוה, אולם לא מלאכי אלהים אנחנו וגם מגרעות נמצאו בנו וחיי הרוח אשר ירדף ישראל לחרפה היא לו (אף אם מידכם זאת לו) כי מהם לתרמית ולהונאה תוצאות אבל מדוע לא תשימו עיניכם גם אל מומי הנוצרים זועמי אלוה כהשכרות הנאוף והרציחות, הנקלים הם ממומי העם השנוא? ואם כן אפוא מדוע יהיה היהודי למשל ולשנינה בפי השכורים הנבזים. מדוע ישא ויסבל העברי בדומיה כי פרעות צר ואויב כל נשיכת כלב שוטה וכל מהלמות אגרוף רשע? מדוע ככה יעלזו העתונים הנוצרים במצאם תואנה לגלות ערות היהודים אם גם בנפש הנוצרי פנימה תלין הות ופצעים אנושים נמצאים גם בהם למדי. ענו נא חוקרי לכל תכלית! הלא דבר הוא! וצחוק מדאיב נפש הוא לשמוע מהעתונים העברים קול ששון וקול שמחה רנה דיצה חדוה קול מצהלות מולי"ם עברים ששים ושמחים על התשועות ועל הנחמות על הפדות על ההצלחה ועל ההרוחה שהביא לנו שוטר נוצרי אחד בפתחו פתחי פיו ברן שיר ושבח להיהודים בעירו וכי מלך מארץ פלנית דבר אל משה היהודי פה אל פה ויש אומרים כי הרשהו גם לברך עליו ברכת המלך ואשר קיסר אלמני בשתותו לחיי שריו שומרי משמרת המלוכה לא זכר את שם רוזן פלני אשר בקהל. האנתישמתים יחשב—ששון ושמחה!— אבל מה נאמר ומה נדבר והארתדוכם ימצא לו בזאת כפר פדיון נפשו החוטאת וכי על כן שוא לו לדאוג לשלום ישראל בעולם הזה פן יקלל חלקו בעולם הבא והיה כי יגרע חלקו בעולם הזה אז שמן יהיה בעולם הבא ושם יתענג על רב שלום ותחת אשר יסבל המועקה הגדולה בעולם השפל הזה ירוה נחת למדי בעולם הבא בהנחיל לו אלהים ש"י עולמות מלאים בכל מכל כל ותחת אשר היה הדום לרגלי גאות רשעי ארץ בעולם הזה יעלה מעלה מעלה בעולם הבא אז מלאכי עליון ישרתוהו שרפי קדש למשמעתו יסורו כרצונו וכרצון היראים והחרדים אל דבר ה' שאינם ממפלגת המשכילים (רחמנא לצלן) האומרים כי אין הרחום והחנון רוצה ומתענג על צרות נפשנו חלילה, ידו לא תקצר ועינו אינה רעה חלילה להשביענו חסדו ואמתו בזה ובבא גם יחד אם רק נאבה להכשיר ולתקן את נפשנו לקבל את השפעתו בדרך הטבע ולא לקות ולחכות בכליון עינים בתוחלת ממשכה לנסים ולנפלאות ולהפך בגללנו מערכת הטבע בעבור שחטאנו אנחנו ואבותינו ולכן חוב קדוש הוא עלינו לתור לנו מנוחה שלמה גם בעולם הזה לטוב לנו ולזרעינו כל הימים ולא להכנע תחת שבט הרשע לשאת ולסבל מכאובים נוראים ומצוקות איומות דרות אין קץ יען כי עוד לא בא קץ הפלאות בנסים ובנפלאות

באותות ובמופתים בארץ חדשה ובשמים חדשים, ואם הבטיח לנו אלהינו על ידי נביאיו להראות לנו נפלאות כימי צאתנו מארץ מצרים הלא גם אז העולם כמנהגו נהג ואם מערכת הטבע הגדילה והאדירה אז את כחותיה באפנים מיוחדים ברצון גבוה מעל בכל זאת יד הטבע היתה נכרת בכל חקותיה פרטיה ותוצאתיה, ועל דברי האמת האלה יודה כל איש נלבב, אולם הארתדוכס בכלל לא ימצא כל חפץ ביד ה' הנטויה במורא גדול במערכת הטבע ולא יראה כל גדולות ונפלאות בזרוע הנטויה על הליכת עולם משמי מרום ואשר על כן יתאוה תמיד לנסים ולנפלאות יוצאים מדרך הטבע וקץ הנפלאות יבוא בהסח הדעת בלי כל השתדלות ממנו, והיה כאשר ימלא כבוד ה' על הארץ בנפלאות גדולות מורא מאד ואחרי כן יתקע בשופר גדול ויבוא אז גואל חזק ויאחזנו בציצית ראשו (חבלי משיח) ויסחבנו בחזקה סחוב והשלך אל ארץ אבותיו או אז ידע כי בא מועד עת לחננה ואז ישרק לכל הנחשלים אחריו למהר ולעלות לציון ברנה כי פקד ה' את עמו וזכר חסדו לנחלתו אבל כל עוד עיניו לא תחזינה את העני רוכב על החמור ואזניו לא תשמענה את קול השופר הולך מסוף העולם עד סופו ודוקא שופר של איל ואשר מלאכים בו יתקעו לא יניע אף אצבע אחת להיטיב גורלו כאשר הראו לדעת רוב אדוקי הארתדוכסים בתקופה הנכחית שלא היתה כמוה למן היום הגלה יהודה מעל אדמתו אשר בכל תפוצות ישראל בכל רחבי התבל תתעורר תנועה לאמית חזקה ולתת לב לשיבת ציון ולתחית הלאם ולא בעולם האצילות התעסקו הלאמיים בישראל כי אם בעולם העשיה, ומה נפלאת זאת בעיננו הנה הארתדוכס האדוק בכל הגדרים והסיגים מקיל מאד בעיקרי דתנו הנה הוא רואה ומתבונן אל הדור החדש בקר רוח כאשר יחליף את יום השבת ביום הראשון לשבוע בכל ארצות הברית באמיריקא תחת היותו ביום השביעי לו ולאבותיו כמצוה עליו מתורתנו הקדושה ידע הוא ומכיר את המעות הנורא הזה וכי אין תקוה לבניו אחריו לשבות ביום המצוה עליו מתורתו כי אם לשבות ביום הראשון לשבוע דוקא ביום שהכנסיה הרומית--כתולית הקדישה לשבותה בגלל קימת ישוע הנוצרי מקברו כעדות המתולגיה הנוצרית, בכל זאת ילך הארתדוכס בנפש רחבה לבית תפלתו ביום השבת ובנו ילך לעבודתו עדי ערב ובעת אשר האב מקדש על היין ויאמר ברחב לב ובנשמה יתרה ,,ושמרו בני ישראל את השבת לדרתם ברית עולם,, (לדרתם הוא מבליע בנעימות) יקדיש הבן את קרואיו רעיו הנוצרים העובדים אתו עבודתם יחד לשתות לחיי הגבור הנערץ פלני אשר הפליא מכותיו לאלמני אשר העז לתגר

בו קבל עם ויקחו לברותם נתח בשר או כרכשתא מלאה בשר לא מבהמה ספק טרפה אשר אביו הארתדוכס מדקדק בה מאד מאד, אבל תחת זאת ישבת הבן יקיר ביום ראשון ולא יעשה כל מלאכה ביום אשר קם בן אלהים מקברו לחבק זרועות אביו שבשמים, ואמנם אולת רבה היא להארתדוכס לדאוג לדור יבוא הערוך לו מאתמול תפתה מבלעדי זאת אחרי אשר נפשו הציל מרדת שחת, ומי הוא הגבר אשר לבו יסיתו בשפק בהשגת מתנת חלקו הטוב בעולם הבא ובפדות נפשו מבאר שחת יפתח את שתי עיניו ויראה את המטפחת שחגר אותו כאבנט קדש ביום השבת בצאתו מבית התפלה ביראו לטלטלה מפני קדושת היום, ואז יענה ויאמר אשרהו בעולם הזה וטוב לו בעולם הבא, ועוד יתרה יעשה הארתדוכס לאשר את נשמתו הטהורה כי בפגוש אותו בנו ההולך מעבודתו ביום השבת ימהר ויוריד לארץ ראשו לבלתי יברכהו בנו בברכת „שבת טוב". ולכן בטוח הוא הארתדוכס באמיריקה כי לא עליו יסגרו דלתות הגן עדן ואם יעז מלאך הדומה לדבר אתו קשות בשבט מוסר אם שכח ישכח שם תפארתו כאשר ינוח על משכבו אחרי אשר תבא עליו פקודת כל אדם עקב שכח לקים את מצות התורה לשמר את השבת לדרתנו ברית עולם אז תבא המטפחת אשר לא נשא אותה ביום השבת ותטפח להמלאך על פניו ואז לא יעז מלאך הבלהות הזה לזרות פרשו על פניו למען הסתירם כאשר הסתירם בפגוש אותו בנו ביום השבת שב מעבודתו, לכן יתגאה הארתדוכס על חלקו השמן מבשר הלויתן בגן עדן מנוחתו וישמח בחבלים אשר נפלו לו בנעימים בעולם שכלו טוב בזכות התפלות הרבות והיוצרות המהללות אשר בהן הכתיר את אל עליון בנזר כליל תפארה ביום השבת נגדה נא כל צבא מרום לכבוד ולתפארת, ומה לו עוד? מה לו להארתדוכס באמיריקא לדאוג לדור יבא לבנים יולדו אחרי מותו ואחת היא לו אם ישמרו את השבת או יחללוה אחרי אשר נפשו הציל מדינה של גיהנום והיא מרומים תשכן תעלה אל על ותאכל לשובע מהנמלח לצדיקים ותשתה לרויה מהנוזלים אשר עין לא ראתם, האח מה מאשר הנהו! אכל ושתה והתענג על רב טוב וכי על כן אין להארתדוכס האמיריקאני לדאוג לקיומה של תורה אחרי מותו כמו שאין להארתדוכס האיברופאי לדאג לשלומו לפני מותו אחרי אשר חיי עולם בא מתוקים ונעימים נכונים לו בנכון היום, וכל אשר יוסיף לענות את נפשו יוסיפו לו שנות חיים טובים מהישבי בשמים בעולם הבא וכי על כן ידכה ישח ישראל ילחך עפר הנוצרים וינשק שבט הרשע על גבו יחרשו חורשים ויאריכו למעניתם כי בזאת ישמין

חלקו יותר בגן עדן ואם הבטיחו לו נביאיו וקדושיו באמת חיים טובים ומאשרים גם בעולם הזה אבל זאת יהיה באחרית הימים לעת קץ הימין ואסור לו לדחוק את הקץ להכעים את משיחו תמרורים האוהב לנום וימאן לקום מתנומתו טרם ישמע את קול השופר הולך וחזק, והיה במשוך היובל אז יקום כרגע לנחות את הנודדים והנדחים אל המנוחה ואל המרגוע, אל ארץ אבותיהם לשבוע מטובה גם בעולם הזה, ומה נאמנו דברי הזהר שהכל תלוי במזל אפילו ספר תורה שבהיכל, הנה מפלגת הארתדוכסית המערצת ומקדשת אף כל הגה קל שיצא מפי חכמי התלמוד ומכל זאת מקילים רבים מהארתדוכסים במצות ישוב ארץ ישראל שחכמי התלמוד הזהירו מאד עליה והפליגו בקבלת שכרה, ובמאמרים רבים חוצבים להבות אש דת בהגיונים נשגבים ורוממים מאד העלו את מצות ישוב ארץ ישראל למעלה ראש וביחוד במסכת כתובות בפרק שני דייני ודעת רב יהודה שם בדרשו „בבלה יובאו" היא רק דעת היחיד וכל חכמי התלמוד חולקים עליו והתוספת מתאמצת שם לישב פשוטו של הכתוב גם על גלות שני בדוחק, עיין שם, ומה לנו חמור יותר מחלול שבת ומכל זאת התירו לקנות בית בארץ ישראל מן אינו יהודי ולחתום ולעלות בערכאותיהם ביום השבת (עיין, אורח חיים הלכות שבת סימן ש׳ סעיף יא׳) ומה יאמר הארתדוכס על זאת, במה יצטדק המתנגד לישוב ארץ אבותינו שבעבורה הקילו גדולי ההוראה וגם הפוסקים האחרונים (באיסורי דרבנן לפי דעת הרמ"א שם) בחלול שבת ששקולה כנגד כל התורה כלה? ומה יאמר הארתדוכס על המאמר התלמודי „תנו רבנן לעולם ידור (לא לבוא שם לעת זקנה „ ולהקבר במבחר קברים) אדם בארץ ישראל ואפילו בעיר שרובה עכו"ם „ ואל ידור בחוץ לארץ ואפילו בעיר שרובה ישראל שכל הדר בארץ „ ישראל דומה כמו שיש לו אלוה וכל הדר בחוץ לארץ דומה כמו „ שאין לו אלוה„ מה נשגב המאמר הזה ומה יצדק משפטו! ישאל נא הארתדוכס למה יאמרו בגוים איה אלהיהם? — — — ויתן אל לבו כי בשוב ישראל אל ארץ אבותיו יהיה ה׳ אחד ושמו אחד —

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

ואם יתבונן כי אין לו אלוה בחוץ לארץ אז ילך לבקשהו ולמצאהו בארץ אבותיו והמתקנים Reformers אומרים לנו לתקן עולם היהדות בתקוני הדת כי המה באחת, אם נחפץ לכונן התבל בל תמוט ויושביה לעולם לא יכשלו, פרה ודוב כי תרעינה יחדו וזאב וכשב מנשיקות פיהם כי ירוויו דודים אין לנו לעשות כל דבר כי אם לתקן ולתכן את הדת והתורה, וכי על כן מהרו ויחליטו להביא עלינו ברכות והצלחות עד בלי

די בתקוני הדת וסעיפיה, אמרו וקימו, נדרו וגם שלמו אבל לא בהרחיקם כל זמורת זר מכרם ישראל כי אם בהוסיפם עוד קוצים וברקנים מִכל הבא בידם מנחה להיהדות אשר בלתה מזקן, וזאת עשו לה כגודל חסדם בחמלתם עלינו, מחו כל זכר ציון וירושלים מִספרי תפלתם, הלבישו כמריהם אדרת שחורה והביאו בתולות נוצריות מקשטות שתי וערב זהב לנגן להם בעוגב יפה אף נעים, אולם כל חמתם העירו על מגבעותיהם וכבעותיהם האמללים בבתי תפלותיהם הנאדרים בקדשי נמוסי הנוצרים ולא בזאת בלבד הצליחו את עמנו האמלל כי גם במאכלות האסורים התבוננו בינה ויאמרו כי אך שקר נחלנו מאבותינו וכאלה רבות כמו שבתות ה' להחליפן מיום השביעי ליום הראשון ועוד ידם נטויה לעשות גדולות ונפלאות ולא לחנם מתפארים עלינו כי הם הביאו תשועה לעולם ויפדו את ישראל מכל צרותיו כיום הזה אשר לא יוסיף לדאבה עוד, אבל מה נעשה לכם מתקנים ואנחנו עוד לא נדע מכל רוחה והצלחה אשר באו לנו לרגלי תקנותיכם הרוממות, עוד לא זכינו לראות כל מִפעל מועיל ומיטיב מתקנותיכם הקדושות וחרפה שברה לבנו על השכלתנו והשגתנו המצערה הדלה והרזה שלא נזכה להבין ולהשכיל על דבר הסרת המגבעות בחצרות בית ה', מדוע נכעים ככה את אל עליון אם נציק לחשנו לפניו בראש מכוסה ולא—ננגן לפניו בעוגב יפה קול ולכן אל בחמתכם מתקנים אם אמר יאמר לכם איש מישראל לאמר, שוא לכם מתקנים להתכסות במסוה התקנות ואותן לא כיום תדרשון, האם בהריע לכם העוגב במזמרת יה אשר תנגן בו נערה בתולה נוצרית מקשטת שתי וערב זהב בלוית נעים זמירות בתולות יהודיות המצפצפות והמהגות כיונות פותות את המקרא הלאמי „שמע ישראל" תקנתם את הדת והתורה? ! ! רב לכם מתקנים לרפאות שבר עמנו בהבלי החקוי ולאמר קדוש לכל נמוסי הנוצרים וצרמוניותיהם, ובהגדילכם את פרצת הדת בהריסכם את חומת ישראל עד היסוד בה אמרו נא גלוי ומפרש באר היטב כי בשל כח הסבל והנכם שואפים להתבוללות בידעכם היטב אשר אם לא יחפץ ישראל להתבולל בין גויי הארצות ולהתעכל בקבת אוכליו כמשפט, עליו אפוא לשאת ולסבול את תוצאות ההתנגדות להכה היותר חזק ממנו, ולסבול מועקות ומצוקות עד בלי ירח, ולעתידות ישראל הלא כבר אמרתם נואש ומדוע תסבלו אתם ויוצאי חלציכם חנם בעבור האמת והצדק המשלמים שכל לא טוב ללוחמי מלחמתם ולכן השליכו נא מידכם את דגל היהדות בפעם אחת ותהי אחריתכם כאחרית הצדוקים והביתוסים אשר אינם

גלחמים ואינם סובלים עוד, והנה אם נודה לכם כי הוספנו עלינו גזרות וחומרות גדרים וסיגים יתר הרבה מאד מאשר תוכל הדעת והדת הטהורה להסכים, ואם בצדק תלינו על קנאי הארתדוכסים שאינם נותנים כל גבול למרבית חומרותיהם וגדריהם אשר רבם בהבל יסודם, האם לא בצדק נתאונן אנחנו גם עליכם בעברכם כל גבול בתקנותיכם ובפרצותיכם? שאלו נא מה עמדה לישראל במשך ימי גלותו שלא התבולל בין עמי הארץ אם לא רוח התלמוד הטהור וגזרותיו המחכמות, ועל אמתת הדברים האלה יעיד משך גלות ראשון של שבעים שנה שכמעט התבוללה האומה הישראלית בשנים המעטות האלה ולא שאר לה כל זכר בעולם לולי שעמדו לה עזרא ונחמיה ושאר אנשי כנסת הגדולה ראשי מיסדי התלמוד אשר הם היו הראשונים שאמרו „עשו סיג לתורה" ומי לנו עדים יותר טובים להוכיח לנו דברי האמת האלה מהצדוקים והביתוסים שמאנו לקבל עליהם ועל זרעם תקוני הפרושים וסיגיהם המחכמים לתורת ה' התמימה, איה איפה הם עתה? מה היה לכל העם המתנגדים לפירושה של תורה כפי דעת רב חכמי התלמוד הלא שטף הזמן גרפם, חליפות העתים שנו את טעמם והמירו את תכונתם עד אשר התהפכו בקבת אוכליהם להיות חלק מהם ולעזר להם בכליון עצמם ושרידיהם ובכן נכחד קיומם מתבל הארץ, ואין לנו כל הוכחה ממפלגת הקראים, ראשונה מפני קטנות כמותה וחולשת תנועותיה להעיר בהכח המתנגד לה ההתנגדות הטבעית לכל דבר זר ומתנגד להתנהגות הכללית, ושנית כי מעודה לא נתפרדה המפלגה הקטנה הזאת ולא נתרחקה ממרכזה התרחקות שלמה, עד אשר יהיו אישיה בודדים במועדם בין מתנגדיהם כבירי הכח ולהלחם בהם. מלחמת הקיום בכדי שיביאו אותה במסות ובבחינות בחנות את תקף פרשת ערכה ומעלתה כאשר עשו שאר אישי המפלגות בישראל, הנכם ראים אדונים נכבדים את הסכנה הגדולה המרחפת על פני הדת לרגלי התקנות אשר אינם לפי רוח היהדות, הנכם ראים אדונים נכבדים את תוצאות הריסת הגדרים אשר נבנו לנו לפי רוח התלמוד הטהור הנחוצים לנו מאד כל עוד נהיה נודדים בגוים המתנגדים לפירושה של תורה מקצה אל הקצה ומה גם ההתחקות הבזויה לחקות בקוף כל מעשי שכנינו הנוצרים הבלתי מתוקנים ולאמר קדוש לכל אשר יקדישו הם אשר בזאת תהפכו את הקערה על פיה בימים לא כבירים ותעשו כליון חרוץ עם רוח ישראל ביוצאי חלציכם בדרות שלשה או ארבעה לכל המרובה,

אולם לא לנו לכחד האמת תחת לשוננו ולאמר כי דת הישראלית כמו שהיא עתה איננה צריכה כל תקון, ולדאבון לבנו מכרחים אנחנו להודות כי שלחן ה׳ מלא קיא צאה וזאת היתה לנו יען כי לא היתה לנו סנהדריה דתית זה מאות בשנים ואשר על כן נר ה׳ נשמת תורת משה לא יהל לנו בעצם טהרו כי אין לנו חק ומשפט ממצות תורת אלהינו אשר לא טחו אותם המקובלים המחמירים והמנהיגים תפל ויחפאו דברים על רוח התלמוד הטהור אשר לא כן, ויאמרו הקנאים מה שיאמרו יאריכו עלינו בלשונם מהודו ועד כוש, האמת לא תחלש אף בחלוק עליה כל באי עולם (דברי מורינו הרמב״ם ז״ל) והנה גם חז״ל הודו ולא בשו כי יש גדרים וסיגים אשר המה לנו רק ענות נפש, ורבי יוחנן קרי עליהון „וגם אני נתתי להם חקים לא טובים״ (ירושלמי עירובין פרק שלישי) ואם חכמי התלמוד שכל גזרותיהם ותקנותיהם היה בהסכם המתיבתות הנכבדות ומכל זאת קרו עליהון רבי יוחנן וגם אני נתתי להם חקים לא טובים, אנחנו מה נאמר על המחמירים ועל המנהיגים אשר החמירו והנהיגו לא בהסכם מתיבתות מרבנים באי כח העם כלו או רובו כי אם בהסכמת הכרעת דעתם הלקחה מאיזה תמצית פלפול גאון מת או רב קדוש שחי מאות שנים מלפנים—ולכן אם תאבו להקל מעלינו את אשר העמיסו עלינו המתפלפלים והמחמירים שלא כרוח התלמוד הטהור ואשר אולי החמירו עלינו לפי רוח הזמן והמקום בלבד דוקא ולא לדרות עולם, ועתה חלק גדול מהשלחן ערוך צריך תקון או הסרה לגמרי למען נוכל לשמור את משמרת הקדש כפי המצוה לנו ממשה איש אלהים, שאו נס ציונה!! ושם נעשה לנו סנהדריה דתית ומשם תצא תורה! אבל כל עוד אשר אין לנו מרכז דתי וסינוד ראשי מבאי כח כל מפלגות עמנו אל תיגע ידנו בחומת דת ישראל כי מות (רוחני) בקרבה, ועדים אתם המתקנים על אמתת הדברים האלה, ואין לנו ארץ תחת שמי ה׳ המכשרת והמסגלת למשך אליה רב מנין ורב בנין חכמי ישראל בארץ אבותינו!

והנה עתה אחרי אשר עשיתם התקון הגדול בהדת נסו נא ולכו להוטילים (בתי מלון) שדלתותיהם סגורות על היהודים והשבעו לאדוני ההוטילים בכל קדש כי מתקנים אתם ודבר אין לכם עם היהודים הארתדוכסים הקנאים הנבערים וכו׳ וכו׳ ונשמעה מה יענו לכם בעלי ההוטילים אשר דלתי פתחיהם סגורות על היהודים ופתוחות להסינים, הכושים והאירלנדים שאינם ממפלגת המתקנים בהנוצרים,

האם לא תוכיח זאת לכם כי לא הועלתם מאומה בתקנותיכם לגורל עמנו להטבת התקשרותו החברותית לשכניו הנוצרים, הנוצרי לא יחדל מלהביט בהיהודי כאל מחאה חיה וקימה לאמונתו דתו ומשיחו והיהודי לא יחדל מלהתאונן על אי—הרגש אנושי אשר בלבו כל ימי השמים על הארץ, ומדוע לא ננסה להפריד בין שתי המפלגות הנלחמות זו בזו מלחמת הדת והאמונה זה ימים רבים מאד מבלי הביא כל תוצאות טובות ומועילות לשתיהן. המפלגה היהודיה לא השינה עד הנה כל תועלת חמרית מהמלחמה הזועמה הזאת והמפלגה הנוצרית לא קבלה גם היא כל תועלת מוסרית ורוחנית, ואם להפריד אותן נאמר כיום במה נוכל להפרידן אשר לא תגנענה אשה ברעותה אם לא בהפרדה גיאגרפית, ואיה איפה המקום היותר טוב ונכון מכשר ומסגל לקבץ בתוכה כל נדחי ישראל מכל קצוי ארץ אם לא ארץ אבותינו?

ומפלגת המשכילים דורשת מידנו רק השכלת איברופא בלבד ותבאר לנו בטוב טעם ודעת את חין ערכה וכחה הנפלא לרפאות משובת ישראל וחטאת יהודה החרותה בעט שטקר ואחזת מרעהו על לוח הציבלזטיה הגדול והנורא, ועצת המשכילים היא לנו באחת, כי נמהר ונעזב את ארצות החיכשות אשר לא עליהן נגה אור ההשכלה בהדר גאונו ולבוא לחסות תחת כנפי הגוים הנאורים המתברכים בהשכלת מאה התשע עשרה והנשבעים בדגלה באמרם כי ביניהם ירעו זאבים וכבשים יחד וטורפי טרף ילמדו היטיב, וכי על כן לבם נכון ובטוח בהשכלה האיברופית כי רוח האנתישמיתם כעשן יכלה כגעת בו רוח הציבלזטיה האיברופית וכהנדוף רוח אפים מפני סערת תימן כן ינדף רוח העריצים מפני רוח הדעת וההשכלה המתעתד לברך את כל עמי הנוצרים בשלום אמת לעולם ועד ביום בואו לשכן כבוד בארצותיהם לגוייהם באמת ובתמים, והיום ההוא לא ירחק חק כמצוה עליו מפי כהני ההשכלה המשתחוים אפים ארצה להדום רגליה הקדושות, והנה אם נעז פנינו ונקשה ערפנו לאמר כי לבנו יסיתנו בשפק אם נושע ברחמי הנוצרים הנאורים הגדולים והנאמנים וההשכלה האיברופית אמנם תתן ותוסיף תגדיל ותאדיר עז ותעצמות לעתודי ארץ ועוזרי רהב אבל עוד לא זכינו לראות כי ממנה יושעו כל דכאי רוח ולכל רצוצי משפט יעמד ממנה רוח והצלה אז בלי כל ספק ימלאו המשכילים שחוק פיהם ולא יתעצלו לגעור בנו בשאט נפש ולכנות אותנו בהשם הנורא „מורדי האור" אבל מה נעשה לכם משכילים וההסתוריה תספר לנו מהשכלות שונות בעתים ובארצות שונות אשר לא היו

נופלות בעתן ובערכן מהשכלת איברופא עתה ואשר לא שנו לטוב את מצב העם האמלל כאשר לא ישנה טבע ותכונת הנמר אם נצלח להמר חברברותיו, ואדרבה נהפוך הוא כל איש אשר קרא פרקים אחדים בההסתוריה היהודיה יודע אל נכון כי השכלת עמי הארצות היה תמיד הסלע החלק אשר עליו החליקו והשחיזו את חרבם העקבה מדם ישראל, ומי לא יודה כי ההשכלה המצרית לא נופלת היא בערך זמנה מהשכלת איברופא עתה, והיא נתנה לנו את פרעה ואת עבדיו להתחכם לנו. ההשכלה הפרסית ברכה אותנו בהצר והצורר המן עם כל אהביו ההשכלה האלכסנדרונית הולידה לנו את אפיון הצורר עם אחזת מרעהו, ההשכלה הרומית השמה את ארצנו ובזזה שארית מחמדינו וטיטוס הרשע הראה לכל שוכני תבל מה היא השכלת הגוים בהביאו משבויי יהודה אשר הגלו רומאה לפני פריצי חיות להיות לברות למו והוא התענג על המחזה הנכבדה הזאת לפני רבי המשרה ואצילי רומא. ההשכלה הספרדית אשר הובאה שם מהערביים הפכה את כל הארץ למאורת פתנים ולמערת פריצים, מלכיה וכהניה לפריצי חיות, שריה וקציניה לזאבי ערבות ותהר ספרד ותלד לנו את התכשיט פרדיננד השני הזד יהיר ואשתו איזבל נעות המרדות ואת טורקומדא שר השחת שר של Auto da fe שם רשעים ירקב ושאר קדושי הנוצרים אשר עזרו על ידו לעשות נקמות באפיקורסים תוכחות בהבלתי מאמינים ואשר עליהם תוכל הכנסיה הנוצרית בכלל להתפאר להתגדל ולהתקדש בעיני כל דרות בני אדם עד סוף כל הדרות כי העשירו את ההסתוריה הנוצרית בפרקים רבים לכבוד ולתפארת ולמען דעת כל דרות בני אדם את כל התשועות הגדולות הגאולות והנחמות אשר הביאו הנוצרים לכל בני בשר בהאמינם באמונה שלמה בבן מרים גואלם הרגו שרפו רצחו חמסו שדדו גנבו נאפו · רק למען מצא חן בעיני גואלם וזאת היתה להם השכלת דרות החשך ואחרי אשר שקטה הארץ מהשכלת ימי הבינים החלה תקופה חדשה להשכלה נפלאה והיא השכלת מאה התשע עשרה, האח! אשרינו שזכינו לחיות בדר דעה כזה מה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו אשרינו וטוב לנו! כי זכינו להשכלה רוממה ונשגבה להשכלה אשר מדת הסבלנות עלתה בה עד מרום קצה עד אשר כבוד הקסר ולהילם הפרוסי הראשון הצטין בסבלנות למאד נעלה למלא את ידי שמקר חלאת האדם לכהן בב ת לתו והמטיף למוסר אכזרי לשנאת מעשה ידי הרחום והחנון יטיף גם ללקח טוב באזני הקסר ובבית אשר

נבנה לזכר את חסדי אלהים הנאמנים לכל אשר נשמה באפו יכהן רשע עריץ החפץ ברעת עם ישראל והנה ההשכלה המצרית הפרסית האלכסנדרונית (או היונית אשר נמשכה עד אחרי ימי אנטיוכוס הרשע) הרומית והספרדית טעמנו למרי מפריהן אכלנו ושבענו והותרנו גם לבנינו אחרינו והשכלת מאה התשע עשרה החלנו עתה להרגיש חציה השנונים יורדים חדרי בטננו, רעלה הנורא בא בקרבנו והנה העם העשוק והרצוץ מפרפר בין החיים והמות וחצי ההשכלה ינחתו בו מכל אפסים מאנקת חללי ישראל תצלינה שתי אזנינו ותלמידי שטקר ורהלינג שתים שכר ומתענגים על שברו הגדול ואתם מטיפי ההשכלה בישראל תנחמנו בהשכלתם המדומה או אולי תאבו לחכות עד בוא לכם השכלת עמי הסלוים כי עוד לא באו בנים האלה על המשבר להוליד לנו השכלת הגוים המחצבת רהב בכל עמי הארץ בעת יעלו על מרום קץ הצלחתם ואז תקחו חלקכם לקמצים במתנת יד הקזקים הנדיבה. בושו והכלמו בוטחי ההשכלה ומחכי להצבלזטיה אמרו להרים כסונו ולגבעות החביאונו כי פראי אזיא אפסי הצבלזטיה ומחוסרי השכלת מאה התשע עשרה מצטינים במוסרם הטוב וברגשי אנוש שכם אחד על אחיהם האיברופאים המברכים בצבלזטיה והמצלחים בהשכלת מאה התשע עשרה ותבוא ההסתריה האזיאית עם ההסתריה האיברופית במאזנים יחד ואתה משכיל נורא ואיום תואל בטובך לראות את הכף המכרת בשפיכת דמי נקיים בשלוח בעולתה ידים לעות משפט אדם למכר שטרי כפרת עון (בימי לעא העשירי) למען מלא אוצרות חמס להקריב קרבנות אדם (האינקבזטיה הארורה) להתעולל עלילות ברשע על אמללים ומדוכאים למען השמידם ולכלותם מתחת שמי ה׳ (עלילת הדם השלכת רעל במים ועוד ועוד) במשובת רועים רעים והטאים הרואים חלומות מיונות קדושות במסעי הצלב ביזועיתים באפיפיורים בקזקים בטורקומדים בגרוש צרפת גרמניא ברטניא ספרד פרטוגל להמעיט את מספר ברואי צלם אלהים למליונים יען כי קם לותהר ותלמידיו לטהר מעט את אמונתם משקוץ משמם לגזל כל משפט אדם מאומה שלמה מאות בשנים בגלל אמונתם ותורתם להתאמץ ולהשתדל שלא תעבורנה עשרים שנים מבלי לדשן עפרות איברופא ורגבי שדמותיה בדם אבירי תמימי דרך לא למען רבות לחם לעני ארץ חלילה וחלילה! רק לבעבור ספות משרה לעתודי ארץ להגדיל עצמה למלכים וממשלה לקסרים למען מצץ דמי חלכאים ולהרבות חיל מרצחים אהה! משכילים רב לנו רב! רב לנו אף פרק אחד מההסתוריה האיברופית להראנו לדעת איך נואלנו ואיך חטאנו לבכר

את ההשכלות הטמאות על פני אחותן הבכירה והטהורה והיא ההשכלה העבריה אשר הולידה לישראל מלכי חסד (כעדות צוררי ישראל מלכים א׳ כ׳ ל״א) נביאי אמת חוזי יה אור עולם אוצר חיים חמלה חנינה רחמים צדקה ומישרים, אל אלהים! האם בעד לחם עצבים נעזב את ההשכלה האמתית בת אלהים חיים לחבק חיק נכריה לעגב על זרה אשר ביפעת פניה תלבב את ראיה ותכה אותם בסנורים לבלתי ראות את המומים הרבים המכסים את גויתה מכף רגלה ועד ראשה האם כה נפלאתה אהבתנו לה עד כי נאות לה ללכת אחריה שתמי עין? האם ככה נתמכרנו לתזנוני ההשכלה לשלם בעד יפעת פניה בדמי לבבנו ובחיי רוחנו?..... ומה היא תועלת ההשכלה אם לא להרים את רוח האדם להעיר בו רגש המוסרי ולהיטיב את מצבו החמרי ואם שלש אלה לא יעשה לו ההשכלה למה?! אמנם דברים טובים נמצאים בה ונצר מטעיה לא כלו יעש באשים ואם אשכלות מררות למכביר תבכר אבל לא כל ענביה ענבי רוש הנם ואכן יש בהם גם אשכלות עסים בחרצני מגד ממתקים אבל אל תיגע בהם יד איש עברי טרם הרכיבם על עץ הדעת אשר נטע ה׳ בעדן גנו על ידי משה נאמן ביתו כי מות בקרבם ועדים הם אלפי האבדים והנדחים מבית ישראל בכל דר ודר אשר אכלו מפרי עץ ההשכלה טרם הרכיבוהו על עץ ישראלי למען המתיק את מרורי הרוש והלענה בממתקי תנובות ישראל וההרכבה הנחוצה אי אפשר לנו לעשותה במשפט כל עוד יהיו מתנגדי ההשכלה העבריה אלופים לראשנו ואפני ותנאי חיינו יהיו נחתכים על פיהם ולכן חוב קדוש הוא עלינו להמציא לנדחינו פנה מיוחדה בתבל הארץ ולכנס בתוכה מספר רב מעמנו למען תוכל תורת ה׳ התמימה ורוח היהדות לפעול עליהם בעצם תמן ואז נוכל גם להרכיב זמורת זר בעץ הדעת אשר בכרם ה׳ צבאות בלי כל דאגה מהתבוללת מהביא רעל אל קרבינו כי בזרח עלינו כבוד ה׳ ולא אור מתעה יחזו כל בני ההשכלה מישרים ולא ימכרו את בכורתם בנזיד עדשים או אז תהיה לנו גם השכלת אירופא לעזר לעלות למעלה למשכיל והפנה היחידה והמיוחדה המסגלת לקבץ בתוכה רב נדחי ישראל היא רק ארץ אבותינו.

והנה אחרי כל אלה אם נמצאים רבים בעמנו המתנגדים להרעיון הרם והנשא „ישוב ארץ ישראל„ בגלל שאינם רואים כל תועלת לעמנו בישובה ושואלים שאלות שונות, הראשונה מדוע לא יתישב ישראל בארצות איברופא המערבית או באמיריקא מדוע יבחר לו ארץ שממה אשר פראי אזיא ישלמו שם שלטת, והשאלה השניה אשר

ישאלו השואלים מהמתנגדים לישוב ארץ ישראל איכה נוכל ונמסר את חיינו רכושנו ושלומנו בידי הפראים. ומי לידנו יתקע כי לא יתנפלו עלינו במשובתם הנצחת כאשר יעשו לפעמים לשכניהם הנוצרים או לקדושי המסיון הקדוש והטהור?

השאלה השלישית, מי יערב לנו ערבה לפני מלכי אתומן ולבניהם אחריהם כי יהיו מלכי חסד כהשלטן עבדאל חמיד הישר באדם היושב כעת על כסא המלוכה בתוגרמה ואולי בבוא השמש להשלטן הצדיק הזה יבוא השמש גם לישראל בארצות תוגרמה לגשש מחדש כעור קיר חסות מחסה מרוח עריצים באפלה מנדח?

הרביעית, איככה נוכל להושיב כל ישראל על אדמת אבותיו והיא תקצר מהכיל אף חמישית המספר מעמנו אשר מספרו עולה כעת לא מצער משמונה מליון נפש אדם?

החמישית, האם תוכל הארץ השממה והנשמה לכלכל את תושביה היהודים אשר לא הסכינו מעודם לעבוד את האדמה הדרשת יד חרוצים ועמל כפים?

הששית, האם יניחו לנו גויי הנוצרים להתישב בארץ הקדושה גם להם ואשר שם נהיה להם כמחאה גלויה לאמונתם ולמשיחם?

השביעית, האם תחסרנה לנו אמונות טפלות והבלי מתחסדים כי נשית עליהן נוספות בתעתעי קנאי ירושלם?

השמינית, איכה נוכל ונאחד כל המפלגות השונות בישראל אשר בהלך נפשן ובנטות רוחן רחוקות זו מזו כרחוק מזרח ממערב?

והנני להשיב על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון ונאמר כי תקות ישראל רק בישוב ארץ אבותיו היא והיא אף היא הארץ היחידה תחת שמי ה' אשר תוכל לרפא את שברו הגדול ולחבש לעצבותיו והתועליות אשר תבאנה לישראל לרגלי ישוב ארץ אבותיו גדולות ונצורות הן ובכן הבה נתחכמה להן.

הנה מודעת לכל מביני דבר כי התנועה התמידית השלטת בכל רחבי הבריאה המולדת בכחה הפרדות והרכבות בכל חלקי הגופות השונים תוליד לנו התמורה התמידית הנחוצה לקיום גויתנו והחזקת הויתה בתכלית השלמות וכאשר תחלש התנועה באיזה גוף תמעטנה כמו כן ההרכבות וההפרדות בדם ובבשר המתרבים תמיד בכח החיים הדוחף מקרבו חלקים נשחתים ומביא תחתם חמר טוב ובריא במדה גדושה בכח הצומח אשר בכל החיים ותחלש הגוף בהעדר לה חמר די להתפתחותה כמשפט כל צומח וחקות הטבע האלה יראו את פעלם והדרם ביד חזקה בכל מפעלות אלהים בלי הפוגות

תחת השמש ומרה היא אחרית כל חי המתנגד לחקות הטבע האלה אם ברצון או במקרה וזאת מרגיש כל אחד מאתנו אם נשתמש באבר אחד ביתר עז יתחזק יתקשה ויתעבה יותר ביד הימנית נמצא תמיד כח וגבורה שכם אחד על יד השמאלית יען כי בכל משלח ידינו בכל מלאכת עבודה נבכר תמיד את יד הימין. האיש העובד תמיד בפרך ומזיע את גויתו מרב עבודה האיש ההוא יהיה תמיד בריא אולם וכח וגבורה לו שכם אחד על רעהו המבלה עתותיו תמיד במנוחת שאננים וכי על כן אם נראה משפחה אחת אשר אנשיה רכים ורפויי כח והתפתחות גופם איננה במדה שוה להתפתחות גוית משפחת האדם הכללית אז נוכל היות בטח כי נשפט מישרים אם נאמר על המשפחה הרכה והחלשה כי אבותיה או אבות אבותיה חטאו לחקות הטבע הנזכרים אם לא ישבה בארץ רע האקלים המחלשת גופות בני בשר וכי על כן ענש יענשה הטבע כפי חטאתיה ונקם ונטר הוא הטבע ויפקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים ולא יאבה סלח להולכי אתו בקרי עד אשר יכנעו תחתיו להשתמר בחקותיו להלאה, ורק אז אחרי התרפסם תחת רגלי גאותו או אז ישוב הטבע וירפא להם כי כאשר יכשירו את נפשם לקבל את השפעתו ופעולתו עליהם יקבלו מידו כרגע מתת אלהים ובמדרגות טבעיות יעלו מעלה מעלה עד הגיעם אל מערכת החיים הנכונה המסדרת מאדון כל, והנה הרפואות היותר מהירות להביא להם עזר ותרופה הן ההתחתנות וההתחברות במשפחות בריאות ושלמות את הטבע למען יוכלו הבריאות והשלמות להשפיע על החולות והחלשות כמה שכתוב „פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים״ ולא יותר, כי בהתבולל דמי המשפחה החטאה בדמי משפחה אחרת אשר היתה באמנה את הטבע תמהר המשפחה החטאה להטהר מטמאתה אם תחדל מלכת בדרך לא טוב וכמים הזכים אם תדלהם רגל אדם ישובו ויטהרו במרוצתם אם יעזבם הדולח ולא ישוב עוד לחמרם ברפש וטיט.

אנחנו ואבותינו חטאנו להטבע, אנחנו ואבותינו העוינו דרכי חיינו בהתרחקנו מחקות הטבע הדרשים מידנו לאכל לחם בזעת אפינו וביגיעת בשר אם עבודת אדמה או מלאכת עבודה ואנחנו סרנו מן המסלה אשר סלל לנו אביר הטבע וחלק היותר גדול ממנו רדף חיי הרוח חיים של סחרות חיים של מרכלת וסרסרות חיים אשר אין בהם חלוץ עצמות ואף אם אין אנחנו אשמים ישר Direct בדבר הזה כי אם צוררינו ואויבינו פלילים אשר סגרו עלינו כל דרכי המחיה והכלכלה ולא נשארו לנו רק חיי הרוח בלבד אבל הטבע לא ידע כל הבחנה

כאשר אנחנו חטאנו בלי כל הבחנה וכיון שנתנה רשות למשחית אינו מבחין בין צדיק לרשע אמרו הכמינו זכרם לברכה הוא עושה את שליחתנו וחובתנו בלי כל הבחנה כאשר אנחנו חטאנו בלי כל הבחנה והבדלה בין העתים אשר הכריחו אותנו אויבינו בנפש לסלף דרכינו לבין העתים אשר סרנו מן הדרך הטובה והישרה מהמשכת ההרגל בלבד לכת בתהו לא דרך וחיי הרוח אשר רדפנו הסבו לבלתי תת לגויתנו התנועה הדרושה והנחוצה להתפתח בשלמותה ובזאת הביאו עלינו אבותינו חלשת הגוף ורפיון הגויה ועל דברי האמת האלה יודה כל איש אשר עינים לו לראות והנה אם תחטא משפחה אחת מן יתר משפחות האדמה אשר לא מישראל היא תועיל לה הרבה ההתחתנות באחיותיה השלמות את הנהגת הטבע להביא דם מבריא ומחזק באנשיה רפויי כח וגם אין רשומם נכר כל כך בתערובתם בהאומה בכלל כי הם בטלים ברב. אולם לא כן הדבר עמנו כי בהיות השפעת הטבע בעצם תמה נעדרת ומשוללת מחקק גדול מעמנו ברדפם חיי הרוח המכו ודללו גויותיהם כמשפט כל צמח קצוץ מרבת שרשיו הינקים לשד וליח האדמה ועל כן ראים אנחנו כי כמות גוית הישראלית רד מאד ולהתחתן במשפחות אשר בכחן למלא את החסרון אין לנו למדי ומאין יבוא עזרנו אם לא מהתרופה היחידה והיא עבודת האדמה ?

ראשונה כי עבודה אשר איננה עבודת אדמה איננה נמצאת כי אם בערים או בכפרים גדולים שנמצאת שם גם הסחרות והמרכלת אשר מהן נחפץ להתרחק כי אם נתגרה בהרגל לסחרות אז אין כל ספק כי הוא יטנו נגד רצוננו להטבע השני למרות כל ההשתדלות להתנגד אל המשכתו העצומה.

שנית כי בחלקי האויר המרחף על ציצי השדה ועל ההרים והגאיות המכוסים בירקרק דשא נמצא החלק מהאויר שחסר לנו כדי משאלות הטבע (יסוד ההמצי Oxygen) בחדרי המלמדים בילדותנו בבתי המדרש בנערותנו ובשחרותנו בבתי התפלה בזקנתנו וברחובות הגהיטו כל ימינו ואשר על כן רק עבודת אדמה תמלא לנו החסרון היא ולא אחרת

שלישית כי התחרות Concurrence לישראל טבע שני היא לו כמובן תוצאות הסחרות הנפרזה ואין לנו דבר המביא תועלת פרטית וכללית כהתחרות בעבודת האדמה.

רביעית כי בעבודת האדמה נסתם פיות הדוברים עתק על ישראל כי שפע עמים ינק חנם ומידו לא יקחו כל מאום.

חמישית כי בהפך חלק גדול מעמנו לעובדי אדמה חיים בשלות השקט נוכל לקות כי יקבלו עליהם מרות מרכז דתי אשר ידאג למצבנו

החומרי המוסרי והרוחני אבל כל עוד אשר נהיה כרגים נאחזים בסבך הנהיטא וברחובות קריה וכל איש ואיש לבצעו יפנה או יאכל איש את בשר רעהו יאמר כל אחד מאתנו „לא" על אשר יאמר רעהו „כן" ראובן יאמר כה ושמעון יענהו ההפך.

אפס עבודת האדמה לא תצלח בישראל כל עוד לא יאלצנו ההכרח או כח מושך חזק ימשוך אותנו אחריה ביד חזקה וזאת לא תקום ולא תהיה כי אם בארץ אבותינו בלבד.

יען כי יקשה מאד הדבר עלינו ואם לא נקל לסוחר ורוכל אשר לא מישראל הוא לנטות את אפני חייו כפי רצונו לעזב את חנותו ולהמיר אותה במלונה בשדי תבואות וסחורתו במחרשת וחרמש הלא יקש הדבר שבעתים על היהודי אשר סחורתו נמסרה לו בירושה מאבות אבותיו ואותה יבכר על פני כל הפרנסות באשר לא הסכין באחרת ובאשר לא תדרש מגויתו החלושה יגיעת בשר רבה ולכן אם נחפץ לחנכו ולהרגילו בעבודת האדמה אל נא נמהר לתת בידו מעדר ומחרשת ולשלחהו השדה לפתח ולשדד אדמתה כי היא לא תצלח ובטח נוכל לנבאות מראש ולהגיד האותיות לאחור כי הבית בשדהו יהפך ויהי לחנות ומחרשתו ומעדרו לסחורה עברת לסוחר והאיש המקוה לראות אחרת אל יזעף עליו לבו אם תקותו תשאר מעל כי לעשות את היהודי לאכר עבד אדמתו בכבודו ובעצמו עלינו להמציא לו דבר הממוצע העומד בין הסחרות לבין עבודת האדמה ואם לא תכבד עליו העבודה בתחלה יוכל אחרי כן להסכין את גויתו לעבודת פרך במדרגות מהקל אל הכבד וגם עלינו להמציא לו ארץ אשר כחה רב לה לקשרהו מעדנות אל שדהו למען החליש בו את המשכת ההרגל להסחרות ולחיי הרוח וזאת לא נוכל להמציא לו כי אם בארץ אבותינו.

יען כי המצות התליות בארץ לרבים מאדוקי הארתדוכסים ורעיון הפטריוטי להלאמיים זכרונות קדומים מקורות אבותינו יקר תפארת גדולתם בימים עברו ונחומי הנודד השב לארץ אבותיו אחרי אשר ישבע נדודים למדי יעירו ויעוררו את האהבה באברים לאדמתם ויקשרום אל תלמי שדמותיהם באהבה רבה ובחשק נמרץ ויטו שכמם לסבל שמה תלאות ומצוקות מקרי ההתחלות ותוצאות ההשתנות מן דבר אל הפכו במדה אשר לא יאבו ולא יוכלו לסבל בארץ אחרת והמסחר טרם פרץ בארץ ישראל ולכן כל עוד אשר ימצא האכר בשדהו אף לחם צר בלבד לא יעזבנה ולא יטשנה על נקלה ולא כן בארצות אחרות אשר שם יכל להחליף את עבודת האדמה בחיי הרוח הנתנים לו תקות טובות וחלומות נעימים למלא זהב חוריו ובנקל יוכל להשיג סל

או אמתחת ולמלא אותם במטפחות בחריטים ובגליונים בחור כרפס ותכלת ולסבב בחוצות ;בשוקים או על פתחי קונים להרבות כבוד ישראל בעיני כל עם הארץ אבל האיש ההולך להשתקע בארץ אבותינו יורע מראש כי רק עבודת האדמה היא מקור המחיה והכלכלה כעת וזולת זאת אין דבר ומטעי הגפנים אשר הנסיון בהם עלה יפה להלל מאד ברב כרמי הקולוניות המה יהיו הממוצעים העומדים בין הסחרות לעבודת האדמה ואדמת ארץ אבותינו קדש היא לנו כאמור וכי על כן מבשרת ומסגלת היא ביתר שאת להפך מספר רב מעמנו מסוחרים לאכרים ועל דברי האמת האלה תעידנה הקולוניות העבריות אשר נוסדו שם זה כעשר שנים מסוחרים וסרסורים ממשכילים וממלמדים גם יחד והקולוניות תפרחנה כשושנות על מבועי מים והאנשים נהפכו לאכרים לכל משפטיהם חקותיהם ודרכי חייהם למרות כל המכשולים אשר מצאו על דרכם ואם נתבונן בשום לב על הקולוניות העבריות אשר בנגב רוסיא והאחדות אשר באמיריקא שמתנהגות בכבדות ואכריהן עומדים בשפל המדרגה ורבם ככלם אכלים לחם עצבים ועלינו לחפש חפש מחפש אחרי אכרים עברים אשר מצבם החמרי לא רע הוא אף אם נתנה להם ממשלת רוסיא בימי נקולוס עזר לא מעט ועל הקולוניות העבריות פה הוציאו עמנו כסף תועפות לתמכם ולסעדם יתר הרבה מאשר הוציאו על הקולוניות בארץ אבותינו בערך ההצטרכות כי בארץ ישראל רבה העזובה ולכן דרוש שם כסף רב להביא את האדמה אל האפשרות לכלכל את עובדיה בלי עזרת משען ומשענה ואם נערך הקולוניות אשר בחוץ לארץ לעמת הקולוניות אשר בארץ הקדושה אז נראה את האשר השמור לבני ישראל בארץ אבותיו ולא יאמר עוד עברים לא יצלחו לעבודת האדמה נרפים נרפים הם.

——הדר אתם ראו והתמהו תמהו! קולוניות רבות נוסדו מאנשים רכים וחלשים מאנשים אשר ידעו מעבודת האדמה לא יותר מאשר ידעה האדמה מהם, מאנשים אשר מערש טל ילדותם הרנינו אותם אמותם בזמרת הסחרות ובתהלת חיי הרוח מאנשים אשר היו זרים ומוזרים אל הארץ ואל אקלימה לתושביה ולמנהגיה בארץ אשר היתה מדבר שממה זה כאלפים שנה ארץ רבה העזובה הרריה הפיקו חרדת אלהים ובעמקיה רבצה שאיה נצחת ולמרות כל המכשולים אשר מצאו על כל מדרך כף רגלם הפכו את קצה המדבר הנורא הזה לעדן גן ה׳ הרריה יטיפון עסים ועמקיה יעטפון בר גבעותיה מכוסות בגפני אדרת וגיאותיה השממות בפרי מגדים נתיבותיה הנשמות נמלאו תשאות חן ונחליה הבתות נהפכו לשדי תרומות, קנאי ירושלים ראו כן תמהו ומשכילי מאה התשע עשרה שמעו ושערו שער. אלה ואלה הלעיבו בחלוצי עמנו ויאמרו לכבות את

נר ישראל. הראשונים צעקו צאו טמאים אל תגעו בקדש והאחרונים צחקו על משבתם ובשפתי חלקות מלאו פניהם קלון אולם אם ה' ישמר עיר לשוא שקד שונא אם ה' ישלח מלאכים לעשות רצונו מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו להפריעם ממעשיהם?

ועתה אחרי אשר הניחו חלוצי עמנו אבן הפנה לחומת ישראל ואנחנו נקום כאיש אחד לכלות את אשר החלו הם והיה אם תצלח בידינו להושיב כעשרת אלפים משפחות מישראל על אדמת אבותיו אז נוכל להיות בטח כי בימים לא כבירים ימצא לו ישראל מנוח לכף רגלו ומרגוע לנפשו העיפה כי כאשר יואילו הנוצרים להזכירנו באגרופם כי יהודים אנחנו וכי הצלבנו את אלהיהם ויראו לנו את נחת זרועם כאשר הסכינו עשה עד הנה יען לא נאבה לכרוע ברך לפני המשפחה האלהית ולהתודות בדמעות שליש על אשר נואלנו ועל אשר חטאנו בהצליבנו את בן היחיד לאלוה המשלש וישראל ירים פעמיו בחפזון למלט את נפשו מעובדי המשפחה האלהית ומחסדי הנוצרים המברכים והמצלחים במוסרי ברית החדשה אז תהיה לו רק ארץ אבותיו מקלט לנדחיו כ' אותה יבכר על פני כל ארצות התבל אחרי אשר ישמע כי פקד ה' את עמו לתת לו מחיה בארץ אבותיו וכל איש עברי החפץ לעבוד את אדמת מכורתו ישבע לחם ולא ידע רע, אמנם נחטא בשפתינו אם נתאונן על שכנינו הנוצרים באמיריקא ובבריטניה הגדולה אבל בל נשכח כי עם המסחר אנחנו ולא יארכו הימים וחלק היותר גדול מסחר הארץ ומעזבונו יהיה בידינו ובזאת נעיר ונעורר קנאה בלבב עם הארץ ומשטמה בלבות האנתסמתים אשר לא יחסרו גם פה למדי וכל עוד אשר יהיה ישראל גוי לבדד ולא יתחתן בגוים לא נוכל לקות אחרת וזאת גלוי וידוע לפני כלנו כי כאשר יפתח פרא אדם אחד מהאנתיסמתים לצעוק חמס על משה המלוה ברבית או על חיים הסרסור שעשה עשר לא במשפט ויאשים את כל עם ה' בגלל חטאת יחידים וענו אחריו המון רב מהנוצרים כי כנים דבריו אבל חלילה להם מהאשים את כל הנוצרים בגלל פטריק הרוצח יאהן השודד וקארל המנאף כי כל הנגעים אדם ראה חוץ מנגעי עצמו ונגעי קרוביו וישראל זר הוא לו ובן יהיה כל עוד לא יתחתן בו ומי הוא האיש מישראל אשר עיניו בראשו יודה בכל לבו אל אמתת הדברים האלה ויענה ויאמר כי אין טוב לנו כי אם לשוב אל ארץ אבותינו אם לא כל עמנו אך חלק היותר גדול מאתנו ישוב אל ארצו ואל נחלתו אשר נשבע ה' לאבותיו ושם נוכל לחיות לבטח שם לא נירא פרעות פתאם ומשובת שכורי הנוצרים שם לא ידרכו ברגל גאוה על תולעת יעקב יען כי

גורי הכלבים יראים לשלח את שניהם בצאן האבדות מפני פחד הארי והארי ירא מפני הרועים הלוטשים את עיניהם על הככר הקדוש אשר אוה לשבת שם והם מתקנאים זה בזה ויראים זה את זה ולאשר עדר ה׳ ילך הענין הזה הלך והתחזק מדר לדר ואשר על כן יכלים בעת צאן ישראל לרעות במֹח בנאות דשא על הרי יהודה עד אשר יקבצו אליהם לנקבצם עם רב אשר כח במתנם ועז בזרועם לשבר שני גורי הכלבים אם יעזו לנבח או לנשך את אדון הבית אשר בא במשפט ובצדקה לרשת את נחלת אבותיו שנזלו ממנו רשעי עיר הדמים רומא הרת כל נגעי בני אדם.

והנה ידענו כי טוב מראה עינים מהלך נפש ונסיון אחד בפעל טוב יותר מאלפי הוכחות הגיוניות ולכן לא למותר הוא להתבונן אל הנסיון אשר עשו חלוצי עמנו גבורי הרוח על אדמת אבותיהם ולתארהו בעצם תארו למען דעת את התועלות אשר הביאו החלוצים להם בפרט ולעם ישראל בכלל, נבאה נא לבקר את שלומם נשים נא עינינו על הקולוניות העבריות אשר בארץ אבותינו.

שם בין הררי יהודה המשתרעים לפאת ים הגדול Mediterranean sea אש־ עליהם תרבצנה שממות עולם ומפיקים מחזה פחדים, שם בי רוכסי הגבעות הנשאות אשר תלפיותיהן יכסו סירים סבכים חרולים ונעצוצים או אבני חרבות עתיקות ושברי עמודי שיש וכתרותיהם המנפצות לכל עברים המעוררים הגיונות מפליאים וזכרונות קדם מחסן יקר תפארת עמנו משכבר הימים מגבורי ישראל אשר אולי התבצרו במגדלי עז ההרוסים האלה ממגני וממפלטי יעקב מבחורי ישראל אשר נלחמו במתקוממיהם על שדי קטל הזה בעתות בצרה, שם בין הררי אל האלה משתרעות בקעות נחמדות או גבעות נהדרות אשר זה לא כבר רבצה גם עליהן שממת מדבר ושאית ציה ועתה הן מעלפות בירקרק דשא נקודות וטלואות בנטעי שעשועים לכל מראה עין שורקה או צמרת הגפ בטרפי צמחה ושדרות עצי תפוחי זהב עצי זית או תות ואלונים מכתירים בתים בשיא חסנם (אשר לא יתנו את ריח הגהיטא) עמדים במלא רחב הבקעה או ההר (אשר לא יפליטו את צחנת רחובות הקצרים) שם במורד הר שמם בודד נוה שאנן לא הרחק מחרש מצל אשר ישקה מיכל מים עקלתון המשרך דרכו בין אפיקי ציה אשר על גדותיו הלאה יאהל ערבי או ישמעאלי ועתה ישכן שם איש יהודי אשר ברוסיא המדינה נתן כספו בנשך והתרצה לאלהיו בהתנועעו על ספרי התלמוד מבקר עד הערב והציל את נפשו מרדת דומה על עברו על מצות ה׳ „לא תשיך" בעשותו התר עסקא במשפט, נביט נא אליו ונתבונן לו, נראה

איך יפתח וישדד אדמתו בלב שמח ובפנים צהלים אשתו משטטת בגן ירק ומעדר בידה בתה עזרת על ידה לסקל לעזק ולכנש, נסב נא עינינו הלאה מעט ונראה קולוניה עברית ונשבע שמחות וגיל ותרדנה עינינו דמעות חדוה ועפעפינו יזלו אגלי נחומים, האח ראתה עינינו! אכרי ישראל על אדמת ישראל!! הגדיל ה׳ לעשות עמנו ששי ושמח, בת ציון הרימי בכח קולך בתולת בת יהודה הללי אלהיך ציון אמרי בשמחות הללויה! כי אחרי בלותך היתה לך עדנה ואחרי זקנתך תחדשי נעוריך על חרבותיך ושממותיך ערים תבנינה על הרריך ועמקיך קולוניות תוסדנה בינותן תשתרע מסילת הברזל וממכונת הקטור יתאבכו גאות עשן בין קוי הטלגרף, שם על הר נחמד מתנוססים בתים רבים בנוים בטוב טעם איברופא, מטעי גפנים ושדי תבואות מרהיבים עין כל בשר ומשמחים לבב אנוש על כל מראה עינינו, לפני הבתים או לאחריהם נראה גני ירק תלמיהם מכסים במגד ירחים בפרי הלולים מאכל תאוה עדרי צאן ירעו באחו ובהמות שדי בין אלוני עבתים תלכנה ותחת אשר עד הנה ראינו פה בתים שפלי קומה אפסי החלונות נשענים על עץ אלון בודד במועדיו או על סלעי הר שמם וילדי ערביים מביטים מבעד חורי הבית וארבותיו בפנים נזעמים על האורח הערבי העבר דרך ביתם רכב על סוסו בגודל לבב בחניתו ובקנה הרובה מצמד על גבו תחזינה עינינו עתה במקום הזה ככר מלא ברכת ה׳ ובתים בנוים בטוב טעם איברופא ויפעת חנה ואנשים עברים עבדים עבודתם בבית ובשדה בחריצות ובשמחת לב, שם תשטט אשה עבריה מאחורי הבית ותפזר גרגרי מכלת לתרנגלותיה ופה ישבת שכנתה וחלבת פרותיה, שם צופיה אשה חרוצה הליכות ביתה ופה עמדת גרת ביתה על יד החלון ומתענגת לראות את שני ילדיה בחור נחמד וילדה יפיפיה הולכים לבית הספר אשר כוננו אלופי יהודה והנדיב האציל רוטשילד, תחת אצילות ידיהם ספרי פדגוג עברית צרפתית וערבית (הולכים ומשוחחים בלשון עבר צחה?) שם בין ערוגות מטעה משטטת נערה קטנה וקטפת פרחים ושושנים ופה הלכת אחותה הצעירה ללקט פקעות וציצים למשחק נערותה, אמן תארה אבטיחים ובצלים בגן הירק לעשות מטעמים כאשר אהב אישה ותזכר ימים מקדם עת ישבה בדד בחנותה מכרבלת במעטפת צמר ושניה הכתו מבקר לערב מקרח בחורף ובלב רגז צפתה בכליון עינים לקונה נתן אגורות ולא לקונה מרבה נשיו ואם האירה ההצלחה את פניה לה ותשלח לה את הערל הפלני ותמהר ותקדם את פניו בשמחת חנף והיה כאשר חטפתהו תאות נפש בראותו רקיקי הממתקים מכרה לו גם ששה דגים מלוחים ולטרא ברית אז לא היה קץ לשמחתה ואישה אשר המציא „היכ׳

תמצא" חדש כיד הפלפול הטובה עליו בבית המדרש אשר בו שכן כבוד
למן היום אשר נתן את הטבעת על אצבעה ראה נסים ממש במקרה
הנפלא הזה וירא באצבעו אשר העקים למעלה את מפעלות אלהים הזן
ומפרנס מבצי כנים עד קרני ראם ולא לשוא ראה חלום טוב אמש
טרם עלה השחר אשר אז החלומות לא שוא ידברו ומי מלל לשרה החנונית
אשר רחבת התבל היתה לה למשעול צר ובכל העולם כלו לא ראתה
בי אם צר ומצוק תלאות ומעוף צוקה ועתה תמצא שרה במקום לא רחב
ידים כזה רוחת מרחביה ותראה חיים טובים ונעימים חיים של אשר
ונחת חיים של ברכה והצלחה עם אלוף נעוריה עם אישה החלש האח!
אישה הכפוף גב אישה החדל אישים אישה אשר דאג רק לחיי עולם
הבא בלבד אישה אשר ידע מכלכלת ביתה לא יותר מאשר ידע הבית
ממנו אישה העצל הגבר לא יצלח למאומה נהפך לאכר חרוץ בריא
אולם וראה חיים טובים ומאשרים עם אשתו וצאצאיו כהליכות עולם
אכן גדולים מעשי ה' ואין חקר לנפלאותיו ומי יתן ויפקח ה' את עיני
אחינו האמללים לראות את הטוב הצפון להם בעבודת האדמה מי יתן
ויט ה' אלהים את לבבם לעבד ולשמר את האדמה אשר נשבע לאבותיהם
וטוב להם כל הימים ומי יתן ויזנחו את עצביהם את חיי הרוח יעזבו
את ארצות גלותם ויעשו אגודה אחת לעלות לציון ברנה ולירושלם
מקום קדשם מי יתן ואזכה לראות כל עם ה' העשוק והרצוץ על אדמת
אבותיו שמחים בישועתו ומתענגים על רב טוב—אנא ה' הושיעה נא אנא
ה' הצליחה נא! עוד היא מדברת על לבה ואישה עובר על פניה רכב
על סוס אביר ופניו מועדות השדה לאסוף אלמותיו ברנה או לקצר את
אשר זרע לא בדמעה, יצורי גוו איתן על פניו ישכנו עז וחדוה פגש
את שכנו ויחדו ירכבו השדה לעבודתם, עת הצהרים כי יגיע וקול הפעמון
יזעיק האכרים החרוצים לארחתם בלכתם הבית יפגשו בילדיהם השבים
מבית הספר יאכלו את לחמם לשבע ישתו לרויה ואף אם לא עלה
על שלחנם אף מעט לוקסוס וארחתם היתה ארחת אכר פשוט
בכל זאת הם ששים ושמחים במתנת חלקם בלי דאגה יאכלו ומבלי
שבר רוח ינפשו וישובו לעבודתם עדי ערב בניהם ובנותיהם ילוו אותם
בדרך ובשירי ציון ירנינו את לבם השמש רד פנה יום וקול הפעמון
ישמע שנית ומכל עברים נראה אכרים עברים עיפים שבים לביתם זה
מגל על שכמו וזה מעדר בידו זה רכב על סוסו וזה נהג עגלה מטענה
אלמי בציר איש את רעהו יברכו בשלום (ויסכינו לשונם לדבר עברית
צחה?) ילדיהם רצים לקראתם בעליצות נפש ובאהבה רבה יקבלום
בזרועותיהם הפתוחות נשיהם עמדות על יד הפתח ומביטות עליהם בידידות

ובגודל לבב בידען היטב כי לא לשוא עמלו כל היום ולא לריק עבדו עבודתם לא לחם עצבים יביאו הביתה ולא מרוח עבר חטפו למו מלא קמצם אבק פרח להשביען לחם לא בהעברת חקי מושל רשע עריץ ומלך אכזר מצאו בערמה את לחם הטף ולא באיסור השגת גבול תשבענה לחם ואף אם אחדים מהם עוד נצרכים אל התמיכה עוד עיני אחדים מהם נשואות אל מתנת בשר ודם אך היום המאשר אשר בו יחדלו מקחת מתנת בן תמותה לא ירחק חק היום המאשר אשר בו ישלמו את נשים אלף שקל לאגורה לא יוחר מבוא וגם לא בתשלום חמרי בלבד ישלמו את נשים כי אם גם בתשלום רוחני... והתמיכה לא תאדיב את נפשם ולא תשפיל את רוחם בידעם היטב כי לא לחם חסד הם אכלים לא לחם עצלות הם שבעים כי אם לחם אבירי גבורי מלחמה פטריוטים נאמנים וחלוצי הצבא הנלחמים בחרף נפש ובדם לבב בעד שארית ישראל בעד תקות גוי אבד פליטת בית יהודה ערי אלהינו ואמונת אבותינו וכחיל הצבא למלכי ארץ האכל לחם חקו כן המה לבית ישראל האנשים יבואו הביתה ינפשו מעט וילדיהם משתעשעים על ברכיהם אחרי כן ילכו הארוה לתת מספוא לבהמותיהם וישובו הביתה לשפך שיחם לפני הטוב והמיטיב להודות לה׳ חסדו כעל תגמולוהי עליהם ועל זרעיהם אחריהם יאכלו את לחמם במנוחה שלמה ויברכו את ה׳ אלהיהם על הארץ הטובה אשר נתן לא לזרים ולא לנכרים כי אם להם ולזרעיהם אחריהם שלות השקט במעונם מנוחה נכונה בבתיהם ברכה והצלחה במעשי ידיהם ותקוה טובה משמחת עתידותיהם שנתם לא יפריעו חלמות רעים מפקידי ארץ הדמים ולא קוני סחורה בהקפה בניהם כשתילי זתים שמנם ודבשם לאחרים לא יתנו בנותיהם כשושנים לא לאנשים עובדים בחיל זרים תענגה אין בהם לא קנאה ולא שנאה לא צרת עין ולא דאנת מחר לא לוה ולא מלוה לא רבית ולא התר עסקא לא הלך בטל ולא מחרחר ריב לא חדרים מטנפים ולא מלמדים נבערים לא גוזלי מנת המלך ולא נגזלים מערמת הסרסור לא גזרות נבערות ולא פלפולים נפתלים לא כנען במאזני מרמה ולא רב בחומרות של הבל לא סוחר מפקיע השער ולא טכסא למץ דם עני ואביון לא סוציליסט מתאונן על בעלי הרכוש ולא עני נגזל מנכלי כילי אץ להעשיר לא בנים זרים לאמונת אבותיהם ולא אדוקים ודבקים בכל הבלי שוא ומדוחים לא מתקני תורת משה ולא מוסיפים על תקוני חז״ל לא מחללי שבת ומועד ולא מחללי שם ישראל במרכלת הנמבזה לא חתן אכל על שלחן חותן חסר לחם ולא חנונית מפרנסת אישה הממציא „היכי תמצאים״ חדשים לבקרים לא אנתיסמתים מחפשים עונות וחטאות ולא

עברים נצים בגלל עליות שמנות ורזות לא חלשת הלב ולא השתוחחת הנפש לא הכנעה בזויה לכל צר ואויב ולא גאות חולם בהבלי היחש בהשכלת איברופא במדות ישראליות בתורת משה ובחיי יהודים אשריכם מאשרים אשריכם! אשריכם חלוצים אשריכם! אשריכם שבכם בחר אל ישראל לפנות דרך לפני אחיכם האמללים אשריכם שזכיתם לשם עולם בדברי ימי עם העולם אשריכם בזה ואשריכם בבא!! אם נחוצים לנו תקנות בדת, לכם אין כל חפץ בהן כי דרכי חייכם יתקנו את המעות בימים לא כבירים אם שומרי תורה נחוצים לנו אתם עשיתם משמרת למשמרתה בהבדל כל המונכם מהסחרות הדלה והסרסרות ומכל נכלי מרמה אם פטריוטים נאמנים דרושים לנו להלחם בעד שארית פליטתנו מי מכל המון בית ישראל הראה אהבתו לעמו כאשר עשיתם אתם בהקריבכם את דמי לבבכם על מזבח הלאם למען נעץ קנה בים הסוער להיותו ליתד נאמן לעם צלל במים זדונים לבלתי ישקע בתהום רבה אם רוח והצלה יעמד להיהודים ממה וממי יעמד אם לא מכם וממפעלכם הרם והנשא אם נאבה לסתם פיפיות שונאינו ומנדינו במי ובמה נוכל להשליך עפרת התכה בפיהם המנבל אם לא בכם ובמעבדיכם הנשגבים המכתירים את ישראל בכתר שם לעיני כל גויי הארצות.

ואתם מתנגדי ישוב ארץ אבותינו אם תואילו לדעת את התועלות אשר הביאו החלוצים הנכבדים בלכתם אל ארץ אבותיהם לאחזה בה לעבדה ולשמרה תחת לנוע בין הגוים ולרדוף חיי רוח דרשו וחקרו את דברי האמת האלה ואם עוד בסר תמצאו שם תחת אשר קויתם לראות בכורים אבל דעו נא אפוא כי נכון הבסר לבשל כשחר נכון מצאו אם רק תאבו לחזות מישרים או אז תראו את התועלות החמריות והרוחניות הצרורות בכנפי ישוב ארץ אבותינו כי אז תכירו ותדעו כי הם הניחו את אבן הפנה למוסדות חומתנו ההרוסה והם פתחו פתח תקוה לגאולת הארץ ולתחית הלאם הם הסירו חרפה מעלינו ויחבשו לעצבותינו, הם הראו לדעת כי לא נרפה הוא ישראל ולא יחפץ בחיי הרוח הם הראו לדעת כי כח נפלא לישראל ותעצמות שדי בו הם הראו לדעת כי אין כל מעצור לרוח יעקב ואין כל מפריע למעשיו לוא יפעל בפעל כפיו אז גם אביר הטבע יכרע לו ברך וסדרי בראשית יכנעו מפניו כי מימי צאת ישראל ממצרים לא נראתה כזאת בנו ומהנפלאות הגדולות אשר יספרו לנו אבותינו הגדילו החלוצים עשה אף שנבו ישע בצאת ישראל ממצרים נס הים סוף מפניו ומי הירדן דללו חרבו השמים המטירו לחם עדנים ושן סלע הוציא מים ועתה ים יותר גדול חצו החלוצים ירדן יותר רחב שמו לחרבה, מארץ תלאובות הוציאו לחם ואדמה צחיחה

הרוו עסים למרות כל המכשולים האיומים אשר היו על דרכם מסערות תימן לא חתו והררי נמרים לא הבעיתום כי רבים קמו עליהם רבים צררו להם ומררו. את חייהם קנאים נבערים חרקו עליהם שן מתחסדים נלוזים בקשו רעתם משכילים שכולים הובישו מבטם ורבים מירושלים תחת היות למו מעוז ישועות. ומעין נחומים שלחו מלאכי בלע על כל דרכי ציון האבלות למען הפריעם ממעשיהם אולם הם בעזוז רוחם לא חתו מהם ולא נסוגו אחור והלאה הלאה הלכו לישר מסלה לשאר עמם ולפנות הדרך לגאולת ישראל להפך מדבר לגן עדנים לנטע שם עץ חיים ולהאכיל מפריו את שאר ישוב.

ישראל ישראל! הכי קרא שמך ישרון? ובנים תוליד אשר בכל ישרו וברוחם כי עז גם את אביר הטבע יכניעו ועליהם נבא בן אמוץ וידבר עליהם לאמר:

„ישֻשום מדבר וציה ותגל הערבה ותפרח כחבצלת"

„פרח תפרח ותגל וכו'"

„חזקו ידים רפות וברכים כשלות אמצו אמרו לנמהרי לבב חזקו אל תיראו"

„הנה אלהיכם נקם יבוא גמול אלהים הוא יבוא וישעכם"

„אז תפקחנה עיני עורים וכו'"

הנה כי כן הראו החלוצים לדעת את התועלות הגדולות שתבאונה לרגלי ישוב ארץ אבותנו גויי הארצות מתפארים בגבורי בשר על שדה קטל ביום קרב וכל המרבה בהרג רב ובשפך דמי נקיים הוא, משובח ומפאר ביתר שאת ובכן יבנו את חומת לאמיותם על אשית פגרי חללי חרב המנצחים במר המות ואנחנו מתפארים בגבורי הרוח בחלוצי השלום הנלחמים את מלחמת הקיום מבלי הרע לזולתם ובבנותם את חומת ישראל על אשית שלום ושלוה אהבה ואחוה האף אין זאת יענו ויאמרו צוררי עמנו! אלה תולדות ישוב ארץ אבותינו.

ומלבד התועלות האלה תבא גם תועלת לדת כי האמת לא תכיר פנים אף למלאכי עליון ולה אין אוהבים ושונאים ובכל עת אשר נחפשה דרכינו העצובות ונחקרה את חטאי עמנו עלינו לבלתי דלג על כל עון אשר חטא ומה גם על חטא שחטאנו בחלול תורתנו הקדושה בהביאנו אל קרבה מחקות הגוים ומהבלי הקוסמים והמנחשים סיגים וגדרים אשר ירבו פרצות בתורת ישראל ואשר מהם ומהמונם להרפרם תוצאות והתרופה היחידה לזאת היא רק ישוב ארץ ישראל כי שם נעשה לנו סנהדריה דתית וסינוד ראשי ואז תטהר הדת לפי רוח התלמוד הטהור הגדרים הסיגים והסגופים המעיקים תחתינו יבטלו ויהיו כלא היו בעזרת הסנהדריה

אשר בכחה לבטל כל דבר אשר לא יביא תועלת לדת ומה גם אם עוד יזיק לה או ישנה כונתה הפנימית ותקון הדת יבוא בהכרח החומרות הרבות אשר נוספו מחכמי דר ודר לפי רוח המקום והזמן תלכנה לעמת שבאו ונזכיר רק אחדות מהן אשר בעת אי אפשר לבטלן מפני הסכנה הרבצת לפתח התקנות לבל יבאו קלי דעת לעקר את הכל בלי כל הבחנה ועל כן עלינו להזהר מאד מפני התקנות בדת כל עוד לא תהיה לנו סנהדריה דתית כי אין הרוח שוה בנזק ונדמה נא בנפשנו כי חלק גדול מעמנו התישב בארץ אבותינו כמו שמקוים אנחנו להיות לעתיד ואין ביניהם אינם—יהודים במספר רב שנוכל למכר להם הבשר שנטרף מחומרות הרבות של הפוסקים האחרונים הלא אז יעלה מחיר הבשר למעלה ראש ואז תוכרח הסנהדריה לבטל את הגזרות הרבות שאין רב הצבור יכלים לעמד בהן ומה יעשו האכרים לחליבת הפרות ביום שבת ומועד? האם יעזבון לנפשן בשדים בצקות ולעבר על מצות תורתנו „למען ינוח שורך וחמרך" הכזאת תהיה להם המנוחה והמרגוע אם תוסרנה במכאב נורא כל שבתות ה' ומועדיו? או אולי יכריחו הקנאים הנבערים את כל אכרי ישראל לשכר להם עבד אשר אינו חייב בשביתתו ולכל משפחה ומשפחה בישראל יהיה „שבת גוי" נוצרי ישמעאלי או ערבי להחליב הפרות לקנות הטרפות והחמיץ וכו' ופליאה דעת ממני אם צוה לנו משה איש אלהים לבלתי החיות כל נשמה משבעה עממים בארץ כנען ולבלתי העבר נחלה משבט לשבט ומובן הדבר בלי כל פלפול כי אסור לנו להעביר נחלתנו לאינו בן ברית ומאין לקחו להם אכרי ישראל לפנים בשבתם על אדמתם גרי תושבים במספר די ומספיק להשתמש בהם בשבתות ה' ובמועדיו לקנות מהם הבשר שנטרף או שנתנבל מהשחיטות הפסולות לפי חקי השלחן ערוך הנה העבדים שמלו וטבלו לשם עבדות חייבים אנחנו בשביתתם ועבד ערל אסור לקימו (ולאלה המתירים צריך תנאי קודם קניתו) ולאחר שטבלו לשם עבדות חייבים בכל המצות שהאשה חייבת בהן ואם כן אפוא מה עשו אכרי ישראל לפנים לחליבת פרותיהם ביום השבת וכדומה ומכרחים אנחנו להודות כי במצב הנכחי של תורתנו הסוגה בחומרות ובסיגים לאלפים אי אפשר לנו להתקים ולעמד בפני עצמנו אפילו שנה אחת ואם אמנם הרבו המחמירים והמגדרים הראשונים להיטיב עמנו בהגדרים ובהסיגים להחזק את הדת ולהתמיד קיומה בכל תפוצות ישראל כיום הזה אבל לא נוכל לכחד האמת תחת לשוננו ולאמר כי סבל נורא העמיסו עלינו ועל בנינו אחרינו סבל כבד מאד אשר השח לעפר ראשנו והשפיל לארץ כבודנו כי מי הוא האיש מישראל אשר יאמר כי החומרות

הרבות על דיני שחיטה ובדיקה לא הכריחו חלק גדול מעמנו לשבת בערים ולאכל איש את בשר זרוע רעהו. מי הוא האיש אשר יאמר כי דיני יין נסך לא הרבו להבאיש ריחנו בעיני שכנינו הנוצרים ולתת חרב בידי האנתיסמתים להרבות חללי ישראל בכל דר ודר או בכל תקופה ותקופה וכה התענה ישראל זה כאלפים שנה תחת ידי מחמירים מבהילים וכה יתענה עוד כל ימי השמים על הארץ כל עוד לא ישוב אל ארצו ואל נחלתו ויעשה לו שם מרכז דתי אשר בכחו להשיב לו את כבודו הראשון ולתורתו הקדושה מאורה האלהית למען נוכל להתקים ולעמד בפני עצמנו ככל לאמי התבל וגויי הארצות ואז לא נחלל קדושת תורתנו בהחזקות מבלקות בגדרים נבערים ובהשתמשות אמצעים מוזרים להבזותה בעיני שכנינו בהשתמשות „השבת גוי" במכירת חמץ לנכרי נבער וחדל אישים וכדומה והנה ההסקה באקלימים החמים בארץ אבותינו היא באמת לא דבר נחוץ ובנקל נוכל לקים שם את דברי מחוקקנו „לא תבערו אש ביום השבת" ובהתרבות מספר בני עמנו בארץ אבותינו ויעשו שם סנהדריה דתית אז בלי כל ספק תעשה הנחות רבות בהחומרות הרבות בדיני טרפות אשר יסודם לא באברים הפנימים כי אם בפלפולי המתפלפלים ובדיני נבלות שנתנבלו בשחיטת שוחט שלא היה נזהר בהבלי החומרות מהפוסקים המתפלפלים למען לא יעלה מחיר הבשר למעלה ראש וגם תעשה סדרים ישרים ונכחים בבעור החמץ אשר מצוים אנחנו בבעורו מן ה ת ו ר ה, אז גם יום טוב שני של גליות יבטל וחג הסכות יחדל מהיות עוד ענות נפש וימי ענושים ליושבי בסכות באקלימות הקרים ונשי ישראל לא תוסיפנה עוד להביט על זמן שמחתנו כאל ימי עני ולשאל בצדק ולשמחה מה זה עשה? ותהיינה אך שמחות בחג האסיף להודות לה' חסדו על כל הטוב אשר עשה עמנו בצותו את ברכתו לא בצרור המרכלת לא בסל הסחורה לא בשדמות נכרים ובכרמי זרים כי אם בשדמותינו ובכרמינו באסמי תבואותנו בשגר אלפינו בעשתרות צאנינו ובפרי אדמתנו ואנחנו נשב עם נשותינו וטפינו בסכות אשר נעשה מטוב לב בכרמינו ובחצרותינו לשמח בזמן שמחתנו באמת ובתמים ולא ברוח נפעמה ובמגנת לב וגם חג המצות לא יביא עוד לנו סגופי הגוף והנפש ולא יצטרכו עוד עניי בני עמנו לבא לידי מתנת בשר ודם בגלל החומרות הרבות והגדרים הנבערים להכריח אותם לחיות בשבוע שנצטוו מהטוב והמיטיב „ושמחת בחגך" בלחם עני בלבד יען נאסרו להם דברים רבים שיכלים להשיגם בזול ומהדרי המצות השתדלו להעלות את מחיר המצות כרצונם הטוב זה בשביל מים שלנו וזה בגלל שיזהר מקמח מן השוק זה יען גדל פרע בפאותיו או השח את גבו בתפלתו זה בשביל אבי זקנו שהלך לעולמו מחולי

מעיים שואת סימן טוב לו שהיה מן הצדיקים והחסידים ובשכר זה ישלמו עניי בני עמנו מחיר כפול או יתר הרבה מאד בעד לחם העני או לבא לידי מתנת בשר ודם ומה לא יעשה העברי בעבור כשרות כלי ביתו כפי רצון הקנאים הנבערים כי אם יעז חלילה לקחת מצותיו מאופי האפיקורסים שקונים קמח מן השוק ואפים מצותיהם לא בידים מזהמות ולא במים שלנו שנסרחו ונתחממו אז יבדל האמלל מקהל עדתו צא אפיקורוס יקראו לו ושכניו לא יאבו להתערב בכלי ביתו ומזה לשנאת חנם תוצאות ומה גם אם יעז להביא אל ביתו מיני קטניות רחמנא לצלן! אז יעידו ויגידו עליו כל שער עירו כי השחית את דרכו על הארץ עד מאד והתמכר לעשות הרע בעיני אלהי ישראל ואשר על כן יתנו בו דופי כל חדלי אדם ושמו ישאר לחרפה ולדראון לכל אנשי עירו וכל חסיד צבוע כל הפכפך נוכל ובער מתחסד יזהר לבלי לגעת בכלי ביתו או בכל דבר אשר יאכל זאת גורמת לעניי בני עמנו ולתמימי דרך אשר בקרבנו להתרפס תחת רגלי הצבועים והמתחסדים ועניי בני עמנו מצטרכים לידי מתנת בשר ודם כי מה יעשו עניי עמנו בשבוע הנורא הזה שנצרכים להם כלים חדשים מאכלים יקרים וקבות אחרות (משנוי וסת) ואם יקום בית דין כללי בישראל וסנהדריה דתית אשר ישים קץ ותכלה להגדרים הנבערים ולאסורים המרים אשר הסבו לנו ימי עני בעת אשר נצטוינו מתורתנו הקדושה להיות אך שמח ולבב מי לא ידאב על בערת הקנאים הנבערים המרבים שנאת חנם ולזות שפתים בגלל כשרות כלי ביתם שאין לה כל שרש בתורתנו הקדושה ולא ענף במסורת רבותינו לבב מי לא יכאב על אלה מורדי האור אשר הפכו תורת אלהים מצות הרחום והחנון לענות נפש ורוח, נפש מי לא תדאב על אלה הקנאים החשכים אשר מתאמצים להשים מועקה לתורת אלהינו הרחבה מני ים.

ומה נאמר ומה נדבר על הסגופים הנוראים והענוים האכזרים אשר הובאו תחת כנפי דתנו הדרשת ממנו לעבד את ה׳ אלהינו בשמחה ובטוב לב וידוע דרשת חז״ל על המקרא וכפר על הנפש במה אפוא נצטדק לפני תורת הרחום והחנון על הסגופים אשר נקדשו מרב ימים הצומות חדלי המספר שנוספו עלינו מדר לדר להמעיט דם ישראל וחלבו ולקחת ממנו את יתר הפליטה אשר השאירו בו לוחציו מחוץ מי יספר ומי ימנה את המשפחות הרבות אשר נפלו חלל לפני חרב הצומות הרבות כמה חלשת הגוף ורפיון הגויה הסבו הצומות לאלפי משפחות בישראל בגלל ראשי המשפחות אשר חפצו לזכות את נשמתם הטהורה בהנאת זיו השכינה או להמתיק להם הדינים הקשים והמרים המוכנים והמזומנים להם בשאול מטה ולכן הצטדקו התקדשו והתחסדו לפני הרחום והחנון ככהני הבעל

לפנים לפני בעל אלהיהם וכמאמיני בודע בהודו לפני ,,האפס המחלט" (תכלית האשר לפי אמונת בודע הוא העדר ההויה בהחלט ולהשיג את האשר הזה השכור לענוי ארץ בלבד עליהם לענות את נפשם ולהתרחק מכל תענוגי בני בשר למען זקק את החמר ואת הנפש ולהכשירם אחרי הפרדם מארצות החיים לשוב אל האפס המחלט אל המנוחה והמרגוע האמתית) ומשלש מאות ששים וחמשה ימים אשר ימלאו את שנת האדם נשארו להיהודי (המשתמר בכל הבלי המקובלים והמאמין לכל דבר למען לצאת חובת כל הדעות אשר עליהם אמרו חז"ל ,,והכסיל בחשך הולך") רק ימים מעטים אשר בהם יוכל לראות חיים טובים כשאר בני אדם שאינם מזרע אברהם העברי ואשר בהם יוכל לפקד את קבתו העלובה בפקודת ישועה ורחמים הנה שני וחמישי מדי שבוע בשבוע תסבל העניה חרפת רעב, יום הששי תענית צדיקים הוא ומי הוא האיש אשר לא יאבה להיות מהצדיקים בה"ב שובבי"ם ת"ת עשרת ימי תשובה חמשה הצומות הנוספים לצום האחד מתורתנו, ערב ראש השנה יאהר צייט עצירת גשמים רבוי גשמים נהפכו לו רצועות תפיליו נעשה לו נס יום החופה דבר כי יהיה בעיר גזרה שיצאה מלפני השליט לבו יחרפהו על איזה נדנוד עברה עליו לענות בצום נפשו ומי הוא מהיראים והחרדים שלא יפקד לפעמים ,,בחלמא בישא" ופתרונו הלא מודעת ,,תענית" ובמה יתרצה החוטא לאלהי ישראל אם לא בצומות ובסגופים נוראים כמצוה עליו מפי האר"י שבחבורה כי הוא גזר אמר כי אין כל תקנה לו כי אם בהקריב חלבו ודמו לאל זועם ולשכך את המתו בצומות ובסגופים (עיין תקוני האר"י) ומי אשר יחפץ לדעת את תוצאות הצומות והענוים יבדק היטיב ביוצאי חלצי המתענה והמסגף ויראה בעיניו בעולם הזה את אשר יראה המסגף ברוחו בעולם הבא כאשר יבא על שכרו ואין כל ספק כי בעת אשר יקום מרכז דתי בישראל יושת תכלה וקץ לסגופי ישראל ולצומותיו הרבים.

הא לכם אדונים נכבדים התועלות הגדולות שנשיג בשובנו אל ארץ אבותינו ובגלל התועלות הגדולות והנכבדות האלה עלינו אפוא חוב גדול וקדוש מצוה גדולה והכי נכבדה בתורת משה ובתורת האדם בכלל והיא מצות פקוח נפש ולא פקוח נפש אחת כי אם פקוח נפש של עם שלם פקיח נפש של מליונים נפשות נכאבות פקוח נפש דרות אין קץ מהדר הנכחי עד סוף כל הדרות כמה שכתוב ,,ובגוים ההם לא תרגיע—והיית אך עשוק וגזול כל הימים ואין מושיע—והיית לשמה למשל ,, ולשנינה בכל העמים אשר ינהגך ה' שמה—" פקוח נפש של עם עשוק וגזול פקוח נפש של נפשות רבות הקוראות לישע בדמעות שליש

פקוח נפש של רבוא רבבות אבדים ונדחים המפרפרים בין שני לבאים ותחת פרסות נמרים ופרשים בידיהם ומבקשים ממנו פדות רוח והצלה רחמים חמלה וחנינה הנקשיח לבבנו ונקשה ערפנו לבקש להם מנוח דוקא בין הגוים ההם המצוים מתורתנו לבלתי תת להם מרגוע ? ! האם בזאת נושיע לאחינו האמללים אם נחלצם מן המצר ונפילם למשואות ואף אם נאמר כי פה ישכון ישראל לבטח ורשעי ארץ לא יוסיפו לענותו הלא אין זאת רפואה שלמה למחלת עמנו כמו שלא נרפא נגע צרעת בבשר איש רפואה שלמה אם יחדל הנגע מלהכאיב וכל עוד אשר יהיה בן מרים אלוה הנוצרים כל עוד אשר מקור מחית וכלכלת ישראל בכלל יהיה רק חיי רוח וסחרות אל יתברך ישראל בלבבו כי שלום יהיה לו והאין די לנו הנסיונות המאות אשר נסינו זה כאלפים שנה להשתקע בין ארצות הגוים ההם להביאנו להכרה מחלטת בגזרת הכתוב ובגוים ההם לא תרגיע וכי אי אפשר לנו לחיות בשלוה בין הגוים ההם ! ומי הוא האיש היודע את דברי ימי עמנו ולא יודה כי היו ימים טובים מאד לישראל בימי שבתו בארץ ספרד בשנים קדמוניות ואחרית ישראל בספרד הלא מודעת לכל איש ומי לידנו יתקע כי לא יתהפך עלינו הגלגל לרע לנו גם בארצות הברית באמיריקא ובבריטניה הגדולה ולזאת יחסר לנו אך שטקר אחד פה ורהלינג אחד שם ואז נחזה בבשרנו את אשר יחזו חוזינו ברוחם ומדוע לא נאבה להודות על האמת כי שתים נטל עלינו גורלנו או להתבולל בין העמים ולמחות שמנו מספר החיים או לסבל תוצאות ההתנגדות כל ימי השמים על הארץ והנה האחדים מבני עמנו החשבים למשפט כי שוא להם להלחם בעד האמת והצדק בעד אור העולם מקור החכמה והתבונה ילכו להתרפס תחת כנפי אדוניהם וישימו כזב מחסם ועלטה כסות עיניהם ואחיהם החפצים להלחם בעד תורת אמת אבל, חשבים למשפט כי הרהום והחנון ימצא ענג בעני ישראל ובצרת נפשו וכ לא יאבה אב הרחמים להיטיב עם ברואיו חנם להשביענו חסדו וטובו בעולם הבא אם לא ישביענו תמרורים למדי בעולם הזה נתן נתן להם הרשיון לשאת ולסבל אלפי שנים כל נגעי בני אדם וכל פרעות צוררי ישראל וישמחו על החבלים אשר נפלו להם בנעימים להשביע את אל עליון נחת רוח וענג רב מענים וממרודם ובארצות הגוים ישבו לנצה ויבלו את ימיהם בצרות ושנותיהם בתלאות כי כן מלאו ימי שני הייהם עד הנה וכן יעשו לדר דר ואחיהם הרוצים בשיבת ציון והחפצים לעשות גם דבר מה בפעל אבל חשבים למשפט כי רצה ה׳ את יראיו לרצות עונם בתהלה בבכי ובתחנונים בצומות ובענות נפש ואחרי כן יצלחו במעשי ידיהם ילכו למקום תנין ומרבץ בנות יענה ויחד

בקול מר ישאו על שפיים קינה הנה והי וילילו בלי הפוגות ותרדנה עיניהם כנחל דמעה למען מלא נאד גדול מדמעת העשוקים והרצוצים ולהקריבהו אשכר יחד את מבחר חלבם ודמם לאל אלהי הרוחות להיות לו לריח נחח נחת לה׳ ואולי יתעשת אז אלהים להם להפליא חסדו אתם ולשמחם כימות ענים שנות ראו רע אבל אתם אחינו שלמי אמני ישראל שרידי יחידי סגלה העמדים הכן להלחם מלחמת ה׳ ולבלתי השליך את דגל היהדות מידכם כל עוד נשמת שדי תחיכם אתם יחידי סגלה היודעים נאמנה כי לא יחפץ ה׳ בעני עמו ולא יתענג חלילה על מכאבי ישראל וגם לא יאבה לא חלב ולא דם לא דמעות ולא אנחות אתם אחינו היודעים כי יש נספה בלא משפט וכי לשוא יצעק איש ההולך על נחלי רתמים אתם מזרע ישראל היודעים כי אין ה׳ דורש ממנו כי אם לעשות צדקה וחסד ואם סרנו מדרכיו עלינו רק לשוב אליו באמת ובתמים בלבד ולא לענות בצום נפשנו ולהתרצות אליו בתפלות ובתחנונים כאדם לאדם יתרצה ויתפיס (ואמנם שומע ה׳ את תפלת עבדיו וגם לא ישקץ ענות עני ואין כהתפלה להעיר ולעורר באדם רגשי אלהיים ולזקק את הנפש החוטאת לבלתי תשוב לכסלה וכאשר יטהר אדם את לבו לפני אלהיו יפלס לו בזאת נתיב ללכת בדרך הטובה והישרה וכמו כן יושע ממצוקותיו וכי על כן יאמרו חכמי האמת כי הודוים הם רק הערות לנפשנו אבל לא חלילה פיוס לאלהינו והצמות הרבים הם רק סבלות ובערות ויועילו הרבה להחליש גויתנו אבל לא ייטיבו גורלנו ואין לנו להביט אל הצום המצוה מתורתנו הקדושה ולחזק בו את שטת המקובלים כמו שאין לנו לטמא כל הנוגע במי עפר יען כי יטמא הנוגע במי עפר שרפת פרה האדומה) מדוע נלחם את מלחמת ה׳ בארצות הגוים ולסבל צרות רבות ורעית חנם אם נוכל לעשות נקמות בגוים ותוכחות בלאמים בשובה ונחת בהשקט ובטח אם נחליף את מקום המערכה את ארצות הגוים בארץ אבותינו!!!......

ולהשאלה השניה ששואלים מתנגדי ישוב ארץ אבותינו איכה נוכל ונמסר את חיינו שלומנו ורכושנו בידי פראי אזיא ימצאו מענה נכון אחרי אשר יעבירו את פראי אזיא תחת שבט הבקרת ויעריכו אותם לעמת פראי איברופא יקחו את ספרי דברי הימים לבני אזיא ואיברופא וישפטו המה מי מהפראים הרעו לישראל יתר הרבה והנה לא למותר הוא להתבונן על משובת בני אזיא המתנפלים בכל עת תמיד על קדושי וטהורי המסיון וישלחו אותם אל אלהיהם הצלוב בשמי מרום אולם בטרם כל עלינו להתודע תחלה אל אמונת הנוצרים ולהעבירה תחת שבט בקרת חפשית ואחרי כן נתבונן אל משובת בני אזיא ומהלל שם ה׳ שההינ

קימנו והגיענו לזמן הזה אשר בו נוכל להוציא כל מערכי לבבנו ולחות דעתנו על דבר אמונת הנוצרים הנאלחה בלי כל מגור מסביב ולא למותר הוא להעיר אזן הקורא לשמע בלמודי, האמונה המוזרה אל הבליה וכשפיה הרבים כי בזאת אשר נגלה את ערות הנצרות נחזק את בדק חומת דתנו ובקיעי מבצר לאמיותנו כי רבו מעצר רעה ויגון כאשר ישים העברי אל לבו את הצרות הרבות והנוראות אשר הסבה לו האמונה המוזרה וקדושיה מחזיקי במעזי משיחם אשר על דברתם הביא תשועה פדות והצלה אל הארץ ולדרים עליה וכבר באה העת שנכיר ונדע כי ההכנעה הבזויה והשתיקה מפני דרכי שלום אשר הסכין בהן ישראל לא היטיבו את גורלו עד למאומה ונהפוך הוא כי כל עוד אשר ישפיל העם הרצוץ את ראשו יותר לפני בני עולה ויאלם דומיה ישתרגו ויתרבו יותר על צוארו ילדי הצפענים והנוצרים הישרים בלבותם יקבלו כל הגיון ישר בלי משוא פנים ואלה מהנוצרים אשר לבב זאב לבבם ונפש צפען נפשם לא תועיל להם כל הכנעה ואף אם נזכה את נפשותנו ונהיה כמלאכי אלהים הלא גם אז נהיה בעיניהם כשדים והנה אם הקדישו הנוצרים חלק גדול מספרותם ללחום את היהדות ולהשליך עליה שקוצים בלא משפט וצדקה מדוע לא נשיב מכה אל חיקם בהיות לאל ידינו במשפט ובצדקה?

זכר אשר עשה לך עמלק.

ועתה בא ברוך ה׳ וקרא נא את האלקוראן מהחל ועד כלה ואחרי כן קח לך את האונגליון ברית החדשה אשר להנוצרים וקראהו בשום לב ואז תדע נאמנה כי דת המחמדיית רוממה עשר מעלות מדת הנצרת ואם תמצא באלקוראן מבטאים אחדים כמדקרות חרב לבלתי מאמינים תמצא גם לעמתם בברית החדשה רעל למדי להכריע את הכף עשרת מנים ואם שחוק עשה לנו מחמד בהבטיחו לנוצרי בריתו ושומרי דתו בתולות יפות מראה בשדים גדולות בעדן גן שעשועים להתענג שמה על תענוגי עגבים חלף עבודתם בקדשי דתו ופקודי האלקוראן (כפי באור האלקוראן למפלגת המשביה מהמחמדיים המפרשים אותו כפי מובנו החצוני) אבל נשים נא עיננו על ספר ברית החדשה ונמצאהו מלא הזיות והבלי תעתעים אשר כל איש ישר אשר בינת אדם לו יבהל וישתומם על מאות מליונים הנוצרים המעריצים ומקדישים ספר מלא הזיות והבלי שוא כמהו ועל ישוע הנוצרי אשר חפץ להתעות תועי לבב בנסים ובנפלאות אשר עשה לא לעיני כל ישראל או למצער לעיני חכמי ישראל כי אם לדיגים לפוחזים ולריקים בערבות יהודה ובכפרי האכרים ובעת אשר הטיף למוסר באזני הפרושים והמה אמרו לו מורנו חפצנו לראות אות

מאותותיך (מתתיהו 12, 38, ועוד) השיב להם בעזות מצח לאמר דר רע ומנאף מבקש אות ואות לא ינתן לו וכו', האם לא בצדק שאלו ממנו אות למען הוכח באמתת תורתו ואם באמת שלחו ה' לתקן את תורת משה אשר לא קם כמהו והנה הם הורו לו על הלקח הטוב אשר נתן להם ואשר על כן קראו לו „מורנו" אבל על אשר חפץ לבטל מצות רבות מתורתנו הקדושה לא אבו שמע לו ובקשו ממנו אות ומופת ועל זאת יודה כל איש ישר כי צדקו הפרושים ממנו וכי עליו היה החוב לתת להם אז אות ומופת לקים ולאשר את דבריו כי הפרושים הלכו בתמם והוא חפץ להוציאם מתורת אלהיהם וכי על כן היה עליו החוב להביא ראיה הגיונית בטוב טעם ודעת או לתת אות ומופת והוא לא נתן להם אחת משתי אלה ולוא היה נתן להם ראיה והוכחה הגיונית על דבריו כי עתה כבדוהו כראוי לו וחכמים גדולים בישראל חלקו על דברי חבריהם בפרושי התורה וסעיפיה ומכל זאת לא הקילו ישראל בכבודם אולם אם התעקש איש בקשיות ערף למען הרבות מחלוקת בישראל היו דנים אותו בחק וכמשפט זקן ממרא ועל זאת לא נוכל להאשימם והנה בדבר הנדר אשר יטיף מלתו עליו אשר בהשקפה הראשונה נחשב כי דבריו צדקו יחדו אם אמר יאמר איש לאביו ולאמו הקדשתי לה' כל הנאה אשר תהנה ממני הרי זה נדר ואין עליו לכבד את אביו למרות תורת אלהינו כבד את אביך ואת אמך (עיין מתתיהו 15, ועוד) אולם אם נתבונן היטיב בענין הזה ונקח לנו את נר התלמוד הטהור אז חיש מהר תנוס האפלה מקבלת רבותינו ז"ל אשר חפץ ישוע הנוצרי להביא ולכסות על דברי הפרושים כי מי הוא האיש החפץ לדעת עד כמה היתה מצות כבוד אב ואם חביבה על חכמי התלמוד ואיך הזהירו עליה יעיין היטיב במסכת קדושין סוף פרק ראשון אבל מה נעשה עם הכתוב „מוצא שפתיך תשמר ויראת מאלהיך"? ולמען הרחיק אדם מעברות כי יהדל לנדר ולבטא בשפתיו בכל עת מצא גזרו הפרושים מה שגזרו להענישו שיתרחק מאביו ואמו למען ידע להזהר מנדרים ומבטוי שפתים כמה שכתוב „וכי תחדל לנדר לא יהיה בך חטא" והנה הוא האשים את הפרושים על אשר הפרו מצות כבוד אב ואם בקבלתיהם על דבר הנדר והוא בעצמו הפר מצות כבוד אב ואם בהזיותו ככתוב במתתיהו 12, 48, שם 15, 11, יאמר ישוע לאמר: אשר יבא אל תוך הפה לא יטמא את האדם אפס אשר יצא מתוך הפה הוא יטמא את האדם" והוא אמר (מתתיהו 5, 17,) אל תחשבו כי באתי להפר התורה והנביאים לא להפר באתי כי אם להקים ופליאה דעת ממנו איך יקים את דברי התורה בצותו את ההפך מה שצותה התורה לבלי יטמא את נפשותינו בכל השרץ

השרץ ובכל שקוצי זוחלי עפר בנבלות ובטרפות האם לא הפך דברי אלהים חיים מקצה אל הקצה ומודעת זאת לכל מביני דבר אשר אם אכל יאכל איש בשר נבלות וטרפות בשר חיות טורפות שקצים ורמשים יביא אל נפשו תכונות רעות ומשחתות מעט או הרבה ואם את נפשו יציל מתכונות רעות אבל לא יציל את נפש יוצאי חלציו והם ירשו מהארם אשר הביא בנפשו לדרות מעט או הרבה ומה הביאה מדת הרחמים והחנינה בישראל מה נתן לו לב טוב ונפש שקטה ושלוה הלא בהבדלו מכל בשר חיות טורפות ובהנזרו מכל בשר בהמות טמאות ומרק פגולים ולכן מלכי ישראל מלכי חסד היו כעדות צוררי ישראל (מלכים א׳ כ׳) ועדים הם הסטטיסטיקים כי בין בני ישראל מעטים הם מאד מרצחים ושופכי דם וההסתוריה תספר לנו כי טיטוס קיסר רומא מלך חסיד היה והוא הצטין בחסידיו הגדולים להפליא מאד ומכל זאת ידענו כי לא עלה אף למדרגת אנושי של מרצח פשוט בימינו אלה בנתנו משבויי מלחמתו לפני פריצי חיות להיותם לברות למו והוא התענג על מעשה רצח כזה ומה יאמרו הנוצרים על הטריכיני הנמצא בבשר החזיר ומה גם באקלימים החמים האם יוכלו הנוצרים לטהרם בקדושת משיחם או לגעור בהם בקדושת האפיפיורים ברומא לבל יעזו להרע לנוצרי פקודי ישוע הנוצרי מדוע ימותו מעטים מהיהודים בפרץ מגפה בין שוכני תבל ולוא לא ישבו אחינו בני ישראל בהערים הגדולות ובהרחובות הצרים כי עתה לא בא כל נגף וכל מחלה בבית איש יהודי וזאת להם יען כי ישתמרו בחקות מאכלים האסורים לבלתי הביא בפיהם כל דבר טמא המטמא את האדם.

ומה נפלאת זאת בעיני כל איש בר לבב אם עשה ישוע מופתים גדולים בשמים ובארץ מדוע לא יכל לעשות נסים ונפלאות בארץ מולדתו בקרב משפחתו כעדות מרקוס 6, 5, היפלא מבן אלהים דבר?

האם יען אשר לא האמינו בו יעזבנו כח אלהים יחלש ויהיה כאחד האדם הלא שם היה עליו חוב קדוש יתר הרבה ללמד תועים בינה בנפלאותיו אשר יעשה לעיני השמש למען יאמינו בו לעולם אכן זאת תוכיח כי אך שקר נחלו להם הנוצרים ואלהיהם המשלש לא יכל לעשות נסים רק לעיני פתאים מאמינים בלבד ולא לאנשים אשר ידעו מי ומה הוא!—

והנה על אשר הורה והגה כתורה וכמצוה לא יתנגדו לו הפרושים ולא בקשו ממנו אות וכאשר חפצו היהודים לסקלו באבנים כעדות יוחנן 10, 31, אמר ישוע לאמר מעשים רבים וטובים הראתי לכם מאת האב על איזה מהם תסקלני ענו אותו היהודים לאמר על מעשה טוב לא נסקלך כי אם על גדוף השם באשר כי אדם אתה והנך אמר לנפשך

אלהים אתה האם לא צדקו היהודים בחפצם לרגם אותו באבנים ומדוע לא נתן להם אות ומופת המוכיח בהחלט כי בן אלהים הוא חלק אלוה ממעל למען יבינו אזהרת „לא יהיו אלהים אחרים על פני" שלא יהיה על פני אלהים המשלש עוד אלוה רביעי וחמישי אך כל נפלאות עשה רק לעיני דיגים או אכרים נמהרי לבב וללהקת פתאים מאמינים לכל דבר פוחזים וריקים אשר הואילו ללכת אחריו כבהמה אחרי אגודת ירק במצאם בהבטחותיו אוצר נחמד לימים יבואו ומחכה ומסתר מענש המשפט מפני רוע מעלליהם וכי על בן קדוש קדוש אמרו לכל מוצא שפתיו ופלאות אין חקר ראו על כל מדרך כף רגליו והם המה העבדים הנאמנים אשר על פיהם יקום כל דבר ברית החדשה יתד הנאמן אשר עליו תלויה תקות רבוא רבבות „מאמינים" לבלתי רדת דומה לנצח נצחים כי יראים הם מאד את השטן האכזר אשר יארב למו במסתרים לחטף ולמלא כפו מנפשות בני תמותה ולהסגירם על מסגר בשאול מטה ולבם יסיתם בשפק אם יכל יוכל האב הזקן אשר כבר אבד עליו כלח לפדות את נפשם מרדת שחת ואשר על כן על בן יחידו השליכו יהבם ובו שמו מבטחם כי כח עלומים כחו עז בידו וגבורה בימינו לנתץ מתלעות השטן ולשבר כל עצמותיו אם יעז לחטף לו את אחד המאמינים בו ובאלהותו המשלשת והמעט נפלאות עשה לעיני שליחיו במדבר יהודה הרחק מאדם העיר לעיני הדיגים והחזרים אשר ילדי לילית המרשעת אוו למושב למו בבטנם פנימה ככתוב בברית החדשה ומדוע לא יאמינו בו הלא בעבורם לחם את השדים עזי הפנים וירדפם באף וחמה שפוכה כל ימי חייו עד אשר גרשם מהסתפח בנחלת קדושיו וגם בהשטן הואיל התגרה בו ויוכל לו וכל זאת עשה רק למען „מאמיניו" ועל זאת יתנו כל קדושי הנוצרים עדיהם הנאמנים כי כל עבודתו בקדש היתה רק לגרש את ילדי לילית להעביר את רוח הטמאה מן הארץ ולתקן עולם במלכות הנצרת ועל זאת נשוב נתפלא במה החליף ובמה המיר, הטובים היו היזועתים מהשדים היוכלו בני בשר להתענות תחת ידי שדים אכזרים יתר הרבה מאשר התענו היהודים תחת כמרי הנוצרים,

והנה אם נתבונן היטב בהאותות והמופתים אשר עשה היה רק להמאמינים הרעבים אשר השביע לחם ונפש השוקקה אשר הרוה רצון את דברו כאשר שלח לחולים וירפאם כרגע היו כלם מהמאמינים אולם כאשר פגע בבלתי מאמינים באפיקורסים אשר אין כל אמן בהם אז נסרחה חכמת המופת כי הוא עשה לו האמונה לקו וההזיה למשקלת וכל המאמין יראה אות יחזה מופת וחלקו בחיים אשרהו וטוב לו, אפס הבלתי מאמינים אף אם ירבו כחול צדקות דומה ירדו התפתה ערוך

להם מאתמול כמה שנאמר באגרת יוחנן השליח א׳, 5, 21, ועוד „מי „אשר לו הבן יש לו חיים ומי אשר אין לו בן אלהים אין לו חיים (משפט אמת וצדק!) והנה ההבחנה אשר עשה יוחנן (שם 4) היא באמת הפלא ופלא כי הבחנה כבירה ורבת אונים כמוה עוד לא נשמעה מני אז יצאו גדולים חקרי לב ממשפחת האדם להצדיק צדק במיטב הגיון כאשר עשה יוחנן השליח בחכמתו ובתבונתו הרבה אשר אין חקר לתכליתה ואמנם ראויה היא לבוא בסוד חכמים ונבונים. ואתה קורא יקר הכן את לבבך והטה אזנך ושמע את דברי יוחנן באגרתו הראשונה קפיטל 5, המוכיחים את אמתת אלהות ישוע הנוצרי ולהבחין בין רוח האמת לרוח השקר ואלה דבריו הנחמדים מפז: „ידידים אל תאמינו לכל רוח כי אם בחנו „את הרוחות אם מאלהים הם כי נביאי שקר רבים יצאו בארץ, בזאת „תכירון את רוח אלהים, כל רוח אשר יודה כי ישוע הוא המשיח ובא „בבשר מאת אלהים הוא, וכל רוח אשר לא יודה כן על ישוע איננו „מאלהים והוא רוח שוטן המשיח אשר שמעתם עליו כי יבא וכבר ישנו „בארץ. ואתם ילדי מאת אלהים הנכם Sic ואת נביאי השקר נצחתם „Sic כי גדול הוא אשר אתכם מאשר אתם בארץ. הם מן הארץ על „כן על הארץ ידברון והארץ תשמע אליהם ואנחנו מאת אלהים והיודע „את אלהים ישמע אלינו Sic ואשר איננו מאת אלהים לא ישמע אלינו „בזאת נכיר רוח האמת ורוח התעתעים״. השמעתם מעודכם קוראים נכבדים הוכחה והבחנה הגיונית כמוה? האם בהבחנה הזאת לא נוכל להבחין בין אמת לשקר יאמרו נא כל מבקשי אמת! ומדוע לא נאמין כי הוא היה חלק השלישי מאלוה המשלש הלא אלפי שנאן כרעים ומשתחוים לו וכל שרפי קרש משמיעים תהלתו כל הקדושים אשר בארץ נושקים כפות רגליו ועוד רבות כאלה והאיש אשר ימאן לתת אמן בדברים האלה מרה תהיה אחריתו כי עלינו להאמין ולהאמין ולשוב ולהאמין אף אם עדי ברית החדשה מתנגדים בעדותם בדברים רבים והפכו דברי תורת משה והנביאים למען החזק במעזי הבליהם.

אולם על דברי המוסר והלקח הטוב אשר הטיף להדינים והסכלים נודה לו בכל נפשנו ובכל מאדנו וחלילה לכל איש מבקש אמת בלבב שלם מלקפח שכר כל איש יהי אף ממתנגדיו אבל דברי המוסר אשר הטיף בהשכל ודעת לקוחים מחכמי התלמוד לאמר מהתנאים אשר קדמוהו ואשר האצילו מרוחם עליו ולא לו יאתה הכבוד כי לא הגות לבו הם ולא ילדי רוחו אבל נודה לו בכל לב על דבריו הטובים אשר שמע מרבותיו והגיד לתלמידיו ומי לא יודע כי תשובת הלל הזקן להעובד ככבים שבא על מנת שילמדהו כל התורה כלה על רגל אחת „מאי דעלך סני לחברך

לא תעבד זו היא כל התורה כלה ואידך פרושה זיל גמור״ כוללת בקצרה כל דברי המוסר של ישוע הנוצרי שהנוצרים משתאים להם, מי לא יודה כי בהתנו רבנן „הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים עושים „ מאהבה ושמחים (אף) ביסורים עליהם הכתוב אוֹמר ואהביו כצאת השמש בגבורתו״ נמצא כל החסידות והענוה היתרה, ובקצרה שישוע הנוצרי האריך עליהן לשון בתור בן אלהים ממלא מקום אביו שבשמים מי לא יודה על ישרת המאמר של רבי אלעזר (אף אם היה אחרי ישוע הנוצרי כי סתם רבי אלעזר בן שמוע רבו של רבינו הקדוש (רש״י שבת דף י״ט ועוד) מכל זאת הלא רוח התלמוד מדבר מתוך גרונו ומהפרושים היה) כל המגרש אשתו ראשונה אפילו מזבח מוריד עליו דמעות (מליצה נאה על אכזריות האיש המגרש את אשתו שאפילו המזבח ששורפים עליו קרבנות ועושים עליו אכזריות נוראות והוא שותק ומקבלם באהבה ומכל זאת על המגרש את אשתו הראשונה הוא מוריד דמעות עליה לאמר: האכזריות שעושה האיש לאשתו מרובה יותר מהאכזריות שעושים על המזבח בדרך משל ומליצה להלהיב את הלבבות על האכזריות המגרש שאפילו המזבח האכזר מוריד דמעות) יבא המאמר הזה ויטפח על פני הנוצרים המתפארים בישוע הנוצרי בגלל לקחו הטוב בדבר הגרושין אולם במה שנוגע לא לפנים משורת הדין יקוב הדין את ההר כדברי בית הלל וכדעת רבי עקיבא שלא כדברי בית שמאי המפרשים את שתי המלות „ערות דבר״ ערות אישות דוקא (ואשר ישוע הנוצרי הואיל הלך אחרי דבריהם) (גטין פרק תשיעי) וכן עושים גם הנוצרים למרות פקודת משיחם בעל ההזיה St. Mark 9, 10, „את אשר חבר אלהים אל יפרד בן אדם״ ועתה נראה איך יצדק משפטו בבקרת חפשית.

הנה הדבר המאחד והמקשר את האיש באשתו הוא חוט משלש משזר משלשה פתילים שונים, הראשון הוא האהבה הטהורה, השני הוא השתתפות ההולדה והשלישי הוא הרגש האנושי הנטוע בלב כל אדם לבלתי הזניח את אשתו ויש אשר רק פתיל אחד או שנים יקשרוהו מעדנות באשתו לבלתי עזבה כל ימי חייו ואל יעז אנוש לנתק מוסרות הטבע, אל יעז אנוש להפריד את אשר חבר אלהים כאשר אמר ישוע הנוצרי. אולם לפעמים נמצא אנשים אחדים היוצאים מן הכלל אשר אין כל דבר להדביקם בנשותיהם ותהי הנסבה מה שתהי אם היותה בגלל תכונת נפשות המחתנים הרחוקות זו מזו כל כך עד אשר תקצר יד הטבע לקשרן ולחברן יחד או היות פעולת הטבע בעצמה חלושה מאד על הצמד הזה היוצא מן הכלל ועלינו אין להתפלא על זאת כמו שלא נתפלא הרבה בהולד איש מחוסר אבר שגם זאת תצא מן הכלל, ולכן האיש והאשה מהצמד הזה היוצא מן הכלל

לעולם לא ישליו למרות כל המכונות אשר ימציאו כל בני אדם להחביר את אשר לא יאבה הטבע לחבר ודיה לה לאשה האמללה הזאת אם רק תקדיח תבשילו של אישה למצוא עליה עלילות דברים לגרות מדון ולמרר את חייה ועל חתון כזה צותה לנו תורתנו הקדושה לכתב לה ספר כריתות לתת בידה ולשלחה מבית אישה החדל אישים למען תוכל להיות לאיש אחר אשר יאמר הטבע לדבק טוב ובלי כל ספק כי כונת רבי עקיבא באמרו אפילו הקדיחה תבשילו היתה במובן כזה ועל זאת יודה כל איש ישר יהי אף מאדוקי הנוצרים על חסיד כרבי עקיבא שרבי יוחנן התאונן עליו בסנהדרין פרק י״א שבקיה רבי עקיבא לחסידותיה משום שדרש על עשרת השבטים וישליכם אל ארץ אחרת כהיום הזה וכו׳ ומי לא יתפלא בענותנותו הגדולה בתשובתו ליונתן בכור שטן ביבמות פרק ראשון ועדות רבי יוחנן בן נורי עליו בערכין פרק שלישי ולא למותר הוא להביא את עדותו פה ולהעלותה על זכרוננו כי באמת תעבור כל גבול וכל חק ותראה לנו לדעת את נפשו העדינה ולהכיר את תכונת רוחו הטהורה וזה לשון רבי יוחנן בן נורי מעיד אני עלי שמים וארץ שהרבה פעמים לקה עקיבא בן יוסף על ידי שהייתי קובל עליו לפני רבן גמליאל וכל שכן שהוסיף בי אהבה וכו׳ והנה על איש שחכמי אומה שלמה מעידים עליו שהעולם היה שמם עד שבא (רבי עקיבא) בתורתו נחשב כי כונתו בדבר הגרושין היתה לפתוח פתח רחב בבית—דין לכל איש שהקדיחה לו אשתו תבשילו לגרשה הפך מצות תורתנו הקדושה „ואהבת לרעך כמוך״ „צדק צדק תרדף״ ?.... אם לא במובן אשר זכרנו למעלה.

ומי לא ישתומם על עקשות פיו של ישוע הנוצרי בהשליכו שקוצים על תורת משה ובחפאו דברים על דת ישראל אשר לא כן ולא די היה לשליחיו להפך את כתבי הקדש כרצונם למען מצא בהם חפץ כלבבם ועדות נאמנה על ישוע כי בן אלהים הוא ורוח אלהים לבש אדרת בשר ודם למען כפר בדמו על כל פשעי בני לויתו והמאמינים באלהותו ועוד הזיות כמו אלה, עוד הוסיף סרה בהוסיפו דברים ומצות על תורת ה׳ התמימה כחפצו וכרצונו והנה להזכיר את כל כתבי הקדש אשר הפך העדיף החסיר והוסיף כרצונו אין פה מקומם והמעיין בברית החדשה ימצאם בכל דף אבל מקרא אחד נביא פה ממתתיהו 5, 43, ושם נאמר: „אתם שמעתם „כי נאמר (בתורת משה) ואהבת את רעך ואיבת את איבך אבל אני, „אמר לכם וכו׳ ״ (עיין שם). מי ראה מקרא כזה בתורתנו הקדושה מי שמע נבלה כזאת לחפאות על תורתנו הקדושה דברים אשר לא נמצא בה אף רמז קל מהם ואדרבה יראו לנו מתנגדינו איפה נמצא מקרא כזה לשנא איבינו הלא תורתנו הקדושה צותה אותנו לרדף צדק צדק לאהב את הגר

ותועבת ה׳ מחשבות רע ואיך יצדק גבר לפני אלהיו בבקשו רע על יצורי כפיו ובשנאו את אשר ברא לכבודו הלא הנוצרים אומרים כי גם הם מקדישים את תורת משה ומאמינים באמונה שלמה כי על פי ה׳ דבר משה אל בני ישראל והיא הורה להם הדרך הטובה והישרה ואיך יצום לשנא את איביהם אשר הוא משפט מעקל מאד וחלילה לשופט כל הארץ מתת חקים לא טובים כאלה לעם אשר לקח לו לסגלה מכל העמים ואין אנחנו יכלים להצדיק את המשפט המעקל הזה אם נאמר כי עוד לא היה עם הישראלי מכשר לקבל תורת אמת בעצם טהרה כי אף אם לוא כזאת היה לא היה לו למשה לצות אותנו לשנא את איבינו והנה נמצא כי צוה לנו משה רבינו כי תפגע שור איבך או חמרו תעה השב תשיבנו לו כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו והמצות האלה יטפחו על פני ישוע הנוצרי אבל הוא או עדי ברית החדשה הוסיפו על המקרא ואהבת לרעך כמוך דברים בדואים מלבם למען הראות לעיני כל כי בתורת משה בלולים ממתקים ומרורים גם יחד אור וחשך נמצאים בקרבה ורק ישוע הנוצרי ידע להבדיל בין אור לחשך ולתת תורת חסד ואמת לכל באי עולם תחת אשר אביו הזקן היה מקמץ מאד ברב חסדו ולא רצה לזכות את ישראל עם קרובו בתורת חסד ובמשפט צדק לבלתי שנא את איביו והנוצרים אשר הובאו במבוכה מהמקרא אשר בדא גואלם מלבו ולא יכלו למצא כל רמז קל בתורת האב הזקן על מצות שנאת האויב ובחפצם להצדיק את משיחם על החוצפה המבישה לבדא דברים כלבבו על תורת אלהי החסד והרחמים יראו לנו באצבעותיהם על המקרא „לא תדרש שלומם וטובתם כל הימים" (דברים כג׳ ו׳). אבל מי אשר לו עינים לראות יחזה מישרים איך נתעו בשוא ואיך יתאמצו להחשיך לנו השמש בצהרים בחפצם להוכיח כי בתורת משה נמצא רמז על שנאת האויב ממה שצונו בחיר מין האנושי לבלתי דרש שלום עמון ומואב אשר כונתו היתה לבלתי נבוא עמם בהתקשרות החברותית ללמד מהם את דרכיהם הרעים לעבד לשקץ כמוש אלהיהם ולהצמד לכל תועבותיהם כי הוא צוה לנו רק לבלתי דרש שלומם וטובתם בלבד כי נוסף לאשר עבדו לאליל תעתעים ויעשו כל אשר שנא אלהי ישראל היו גם אבירי לב מאד רחוקים מכל רגש אנושי וזאת הראו לדעת באשר לא קדמו את בני ישראל היוצאים אתם מגזע אחד בלחם ובמים בצאתם ממצרים בהיותם סגורים במדבר נבוכים בארץ תלאבות רעבים צמאים ועיפים כמה שכתוב „ויענך וירעיבך" ולכן ראתה ההשגחה העליונה כי טוב לנו להתרחק מחדלי אדם האלה ולבלתי דרוש שלומם וטובתם אף אם אחים אנחנו להם ויען כי שכנים היו לנו לכן היה נחוץ לנו מאד ההתרחקות החברותית לגמרי למען לא

נלמד מעשיהם. והנה זרע עמלק אשר התקוממו ביד רמה להכחיד את שם ישראל מתחת שמי ה׳ ולמחות את שמם מספר החיים הפך הרצון האלהי לעשותם לממלכת כהנים להפיץ אחדותו ותורתו בין כל גויי הארץ לכן מלחמה לה׳ בעמלק מדר דר וכאשר הלך שאול למחות את זכר עמלק עשה כמצוה עליו ממשה איש אלהים ושמואל נביא האמת והצדק, והשופט כל הארץ לא יעשה חלילה משפט מעות וצדיק הוא בכל דרכיו אין בהם עקש ופתלתל ואם צונו לנקום מאת המדינים הלא צוררים היו לנו בנכליהם הרעים על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדין להחטיאנו לה׳ אלהינו בתועבות נמבזות ולבעבור לא ישובו המדינים עוד לכסלה להשגות עור בדרך להתעות את עם הסגלה בנכליהם הרעים היה נחוץ מאד לענשם ומי אשר יתבונן בדברי אמת האלה יכיר ויודה בכל לבו כי רחוקה היא מצות שנאת האויב מתורת משה כרחוק הזיות ישוע הנוצרי מדבר אלהים חיים וחלילה לאל מרשע, צדיק וחסיד הוא בכל מעשיו ולא צונו לשנא את אויבינו מלבד זרע עמלק כי רצה לענשם על רוע מעלליהם, ואשר יהיו בני ישראל המענישים דוקא ולא דבר רעב או מגפה למען ידע ישראל כי אחרית רשעים נכרתה וזורע רוש לענה יקצר, אבל חלילה וחלילה לנו מחשב על תורת הרחום והחנון כי תצוה עלינו לשנא את אויבינו וזרע עמלק אויבי ה׳ המה (בבחינת ההתנגדות לרצון אלהי בהבחירה החפשית אשר נתן לנו) וכי על כן אין לנו כל צדקה לבקר אחרי משפט אלוה ומה גם לדון ממשפט בודד נושא מושג מיוחד ונשוא מיוחד על משפטי ה׳ בכלל עון פלילי! יבושו ויכלמו עדי האונגליון—! והנה ישוע הנוצרי צוה לנו לאהב את שונאינו והוא בעצמו שנא תכלית שנאה את הפרושים שהתנגדו להזיותו וכמעט כל ברית החדשה מלאה איבה ושנאת מות להפרושים מתקוממיו ועל כל שאלתם ששאלוהו השיב אותם קשה לא בשובה ונחת לא בהגיון מתקבל על הלב כיאות לאיש חולק על חבריו הלא מתנגדיו היו ראשי אלופי אומה שלמה אשר בלי כל ספק היו מצוינים בתורה ובחכמה ובמדות טובות על כל פנים רבם אם לא כלם ועל זאת יודה כל איש נלבב אשר בינת אדם לו יהי יהודי נוצרי או עכו״ם ואם נשאל לאיש נוצרי מדוע לא קים משיחו נאה כאשר נאה היה דורש מדוע שנא הוא את הפרושים בעת אשר הטיף אהבה שלום ורעות לכל בני אדם אז תהיה תשובתו יען הרבו הרע ולכן שנא אותם משיחו. ואם נוסף לשאלהו אולי הגוים ההם אשר צוה עליהם משה רבינו לבלתי דרש שלומם וטובתם הרבו הרע גם הם מה יענה הנוצרי על זאת? אך מה לנו להכביר מלין חנם ודי לנו בהערות המעטות האלה לתת לנו מושג קטן מהנצרות ולהרים. כמי כן את דת המחמדית הנקיה מהבלים ומהזיות אשר יכפישו בעבטיט

את הנצרות וכל איש ישר אשר יקרא את שני ספרי הדת השונים יחזה מישרים כי בכל אפן אין דת המחמדית במדרגה למטה מדת הנצרות, על כל פנים לא נמצא באלקוראן חקים ומשפטים משוללי אפשרות הקיום במדה שאנחנו מוצאים בברית החדשה ומה גם את החוצפה המבישה שלקחה לה המתולגיה הנוצרית לעשות את משיחה לחלק אלוה ממעל שילדה לו מרים נות ביתו בהיותה מארסה לאיש. חוצפה מבישה כזאת לא נמצא באלקוראן כי אם בהמתולגיה היונית ואם כן אפוא מדוע לא תהיה הצדקה לשומרי דת מחמד להגן בעד דתם ואמונתם ולקנא קנאת נביאם כמו שעושים הנוצרים לאמונתם לדתם ולמשיחם? ואם ככה תחרץ משפטך קורא יקר אבל לא כן יחרץ המסיון הנוצרי את משפטו הוא לא כן ידמה וכי על כן פרשה המשלחת את מטות כנפיה על ארצות אזיא למען הצליח את גוייה באמונת האל הצלוב אם באנס ואם ברצון כפי אשר תראה לטוב וחלילה לפראי אזיא מהתנגד להמסיון כי בנפשם הוא ואם נבא לשאול את המסיון הקדוש לאמר מה העבודה הזאת לכם יענו ויאמרו כלם בפה אחד כי נכמרו נחומם על הפראים האבדים והנדחים ממלכות השמים ומחיי עולם ולכן הואילו ברב חסדם לשים נפשם בכפם ולהקריבה על מזבח אהבת האדם למען הצל את פראי אזיא מכליון חרוץ בבוא יום הגדול והקדוש לשפוט את כל יושבי תבל לפני האל הצלוב באחרית הימים. אולם אם יודעים הם הנוצרים כי יש יום לה׳ לשפוט תבל בצדק ולאמים במישרים אבל לא ידעו או לא יחפצו לדעת מה יהיה דבר המשפט ועל מה יהיו נשפטים כי לוא חפצו לדעת זאת כי עתה התבוננו גם לאחריתם ולוא ידעו את דבר המשפט כי עתה ידעו נאמנה כי לא יביא אלהים את מעשי ידיו למשפט על דבר הגות לבם ורוח מבינתם וכי לא יריב ה׳ את ריב האמונה כי אם את פועלי און יריב ה׳ ועל עושי רשעה ידבר רתת. ומה נעשה להנוצרים וההסתוריה אשר לא תכיר פנים לכל איש תרומם גויי אזיה ממעל לגויי איברופא, הסטטיסתיק אשר אין לפניו מקח שחד יספר באזנינו אחרת ממה שיחפצו הנוצרים לשמע, האמת אשר כל דובר שקרים לא יכון לנגד עיניה תספר לנו כי אין בין גויי אזיא לא שכרות ולא רציחות לא תאות הלוקסוס ולא השכלה מזקת לא דפלומתים ערומים ונוכלים להכשיר כל הצעות אכזריות למען השג תכלית פוליטיית Political Purpose לא מסיונרים ולא אנתישמתים לא שטקר ולא רהלינג לא דרימון ולא שנידר לא איגנטף ולא סובארין לא עלילת דם ולא אפיפיורים מתפארים בבאטיקן Vatican מלא גזלות עניים ורכוש עשוקים לא מחי קבל מדינאמיט ולא מליונים אנשי חיל מזינים בכל כלי משחית לעשות כליון חרוץ בשכניהם השוכנים לבטח אתם. אמנם בהשכלת איברופא

המה מעלות רבות אחורנית וחשכת הבערות תעיב ותקדיר את פניהם נגדה נא גויי הנוצרים הנאורים אבל האמנם לא נמצא גם בין גויי הנוצרים עמים רבים ההלכים בחשך ונטבעים עוד עד צואר בעבטיט בערות והזיות ואין בין עמי הסלוים לעמי המונגלים כי אם שנוי הפנים בלבד בנוגע להשכלה (בדרך כלל מלבד חלק ידוע מתושבי ערים הגדולות) אין בין ספרד איטליא וצרפת לאזיא כי אם השכלת הערים הגדולות בלבד ואף אם ימאן הממאן להודות על דברי אמת האלה יען כי כבר גמר אמר על עמי המזרח כי פראים הם אבל הלא יודה כי יש תקוה לאחריתם כי יש מרפא למחלתם וכל עוד אשר נפש אדם ישרה בקרבו ותכונת רוחו איננה רעה בעצם רק מקרים לא טהורים השחיתוהו אז בהסרת המקרים אשר הסבו לה להיות ההפך מתכונתה הטבעית יפעל בה הטבע לקרבה אל תכונתה העצמית לאט לאט אולם אם בתכונת רוח האדם נגעה יד הטבע ותעשהו למטה זעם ולמקל חובלים אז אפס כל תקוה וכל מוסרי ההשכלה וכשפיה הרבים יועילו להטותה לטוב כמו אשר הועילה יללת הנשרפים על מוקדי האינקבזטיה להרך את לב השד הנורא טורקומדא שם רשעים ירקב ואם נמצא בין גויי איברופא מעט השכלה נמצא לעמתה בין עמי אזיא מדות טובות ונעלות מאד ותבא כף אחת מלאה נחת ושלות השקט ותכריע עולם ומלאו השכלת נרגנים. תבא אבן אחת מתמימות הלב מהנבערים ותכריע רבוא רבבות אבני נגף מהאנתישמתים הנאורים חדלי האדם, יבאו חטאי האינקבזטיה מיום אחד ויכרעו חטאי אזיא ממאה שנה יבא גדוד אחד מנסעי הצלב לפנים ולהקת השכרים פרעי הפרעות בישראל עתה ויכריעו בכבד עונם אלפי חטאי שדדי הארחות במדברי אזיא ואפריקא גם יחד יבא אפיפיור אחד בעצמת כשפיו וברשעת לבבו ויכריע כל מושלי אזיה עם מרבת הזיותיהם ולהטיהם יבא סובארין אחד ויכריע את כל פראי הבידואינים והערבים גם יחד יבא שטקר אחד או רהלינג אחד ויכריעו כל עריצי ופריצי אזיא ואפריקא גם שתיהן תבא עלילת הדם המבישה ותכריע כל תעלולי בני שם וחם גם יחד תבא מלחמה אחת מרבת חלליה ועצמת פגריה ותכריע מאות מלחמות מעמי שם וחם (בימים האלה) תבא אלמנה אחת מנשי צבאות חיל אחת הממלכות באזיא או אפריקא ותמצא נחם באלפי רבבות האלמנות מנשי צבאות חיל ממלכות איברופא המתפארות בהשכלה וברגש אנושי, האף אין זאת? יענה ויאמר היודע בינה לעתים! והנה אף אם יתן המתעקש כתף סררת לדברי אמת האלה הלא על כל פנים יודה כי ילידי אזיא ואפריקא בני אדם הם ולא בהמות שדה וכי גם להם חלק אלהים בבינה ומותר להם מן הלכי על ארבע ואם נאבה להפכם ממאמינים באל אחד שהוא אחד למאמינים שהאל האחד הוא שלשה וכי החלק מהאלוה המשלש אשר נולד בארות סוסים

הוא אלהים אמת אשר התחפש בגוית אדם למען היותו כפרת עון לכל המאמינים, עלינו להוכיח זאת להם לא בכח בהמי לא באגרוף רשע כי אם בטוב טעם ודעת בהגיון ישר מתקבל אל הלב ולא במסיונורים אבירי לב וקשי ערף המתאמצים בכל עז להביא ברכת הנצרות על תושבי אזיא ואפריקא בכל נכלי מרמה ובכל רסני מתעה וכל עוד אשר אין ביכלתנו לעשות זאת נחטא לאמת ולישר ואם חפץ המסיונורים יצלח בידם להפך איזה נפשות פתיות חלשי ההגיון ורכי הלב ממחמדים לנוצרים יעברו על מצות תורת האמת והצדק „לפני עור לא תתן מכשל" ואם אין ביכלת המסיונורים ללמד תועים בינה בלב טהור ובהגיון ישר ולא בנכלי זדון ובאמונה נבערה הלא יש לגויי אזיא לאחז באמונת אבותיהם ולעבד את אלהיהם כפי אשר תורם דתם ואמונתם אפילו דת הבודאית שאיננה נפלת מאמונת הנוצרי ואין כל צדקה להמסיון הנוצרי הבליעל לבא בארצות אזיא ואפריקא ולהטיף לתושביהן לקח הנוצרי ואמונתו המוזרה ולסכסך בזאת אזרחים באזרחים משפחה במשפחה ולהפריד כמו כן לב בנים מאבותיהם ולב אבות מיוצאי חלציהם ומי יתנה את כל תקף נבלות ואכזריות המסיון הנוצרי מי יתאר את כל מעלליו הרעים בכל שלל צבעו בהשליך את ארסו בעקבה על תמימי דרך אשר לא ידעו להזהר כי הוא באחת או להתנצר או להיות עדי אבד וכי על כן יכשיר את כל האמצעים האכזרים למען השג את התכלית הנרצה לו ולא יחשב לו לעון לגנב אשה מבית בעלה ולקחת אהובה מזרועות אלוף נעוריה לגזל בערמה בן יקיר לאבותיו המחמדיים או העברים ולהשאיר תחתיו תאניה ואניה לפתות בתולה פתיה בשפתי חנף לדת הנוצרית ולהעלות בזאת חמת אבותיה על כל ילידי איברופא לשאת הצלב ביד אחת ושקל כסף בשניה ולחפש אחרי כל קשה רוח ורעב ללחם לנסות דבר אליו בצלב אם יאבה לשלוח ידו אל השקל, לגנב את לב ילד רך בשנים ולהפכהו למתעב נחלת אבות ולבן ממר ליולדתו האין די בהנבלות האלה להעיר אף חמת מלאכי רחמים בשמי עליון האם לא בצדק יתנפלו תושבי הארץ על הנוצרים אשר באו לטעת משטמה ולגנב נפשות רבות ותמימי לב בחנפי לעגי מעוג לנקם את נקמתם בהם האם לא בצדק יביטו המחמדים אל אמונת הנוצרי כאשר יביטו הנוצרים אל אמונת המחמד האם לא בצדק יביטו עמי המזרח על הארחים האיברופים כאל אויבים בנפש באשמת המסיון הארור זעום אלוה אשר כל מגמתו לחטף ברשתו כל הבא בידו ולספחהו אל מספחת הנצרות הנכתמה בדמי נקיים מכף רגלה ועד ראשה ברצח גנב ונאף בנהרי נחלי דם ברבוא רבבות חללי חרב במליונים מדקרים נשרפים נטבעים נחנקים נענים נלחצים נגזלים רצוצים עשקים וכו' וכו'. אבל הנוצרים לא יאבו להתבונן אל התועבות הנוראות שעשו בגלל גואלם

ומשיחם רק על מעשי זולתיהם יתבוננו אף יחקרו יתפלפלו ישקלו וידקדקו
עד השערה ולוא עשו המחמדים כמעשי המכיון הנוצרי אף לחסידי הנוצרים
כי עתה לא החיו בהם כל נשמה אולם מה תעשינה ממלכות איברופא
בשמעם כי אחדים משלוחי המסיון הכו נפצעו או הומתו על עשותם המזמתה
הנשחתה להשבית שלום האזרחים ולהרבות יגון ואנחה במשפחות רבות
אשר עד הנה לא היו מברכות בלקחי הנצרות הנפלאים ובמוסרי הבליה
ועתה נכמרו נחומי הנוצרים עליהם לפרש כנפי חן וחסד ומוסר השכל
על אמללי אזיא להצליחם באשר הנצרות הפתחת שערי רחמים לכל מאמיני
השלוש הנה ממלכות איברופא חשבים למשפט כי צדיקות הן בכל דרכיהן
וחסידות הן בכל מעשיהן וכי על כן לא יחשבו לחטאת מרי את אשר
הכלימו המסיונורים האכזרים את אבות המתנצרים הצעירים ואשר הביאן
עליהם חרפת עולם בהתנצר אחד מיוצאי חלציהם המה לא יחשבו זאת
לחטאת מרי ולעון פלילי כי ששים ושמחים הם לעשות רצון האלוה המשלש
אשר נתעשר בעוד נפש חוטאת אחת אשר השטן האכזר הנלחם את אדון
כל היצורים לטש לה את שתי עיניו יען לא האמינה בצור הנוצרים וגואלם
החזק ועתה אחרי אשר התנצרה הנפש החוטאת חזאת והובאתה תחת מטות
כנפיו הרחבות יסף עליה ישוע באברתו הקדשה ולא יעז עוד המלאך הרע
לנגוע בה לרעה ומה להם ולמצות תורת משה לבלתי גנב איש ולמכרו
לבלתי תת מכשל לפני עור לרדף צדק צדק וכדומה הנה זאת יבארו
ויפרשו הנוצרים כפי רצונם הטוב והאיש אשר יעז לחשב אחרת, דומה
ירד עונו לא ימחה לעד וחטאתו לא תכופר לנצח נצחים כי פי הנוצרים
דבר ומה גם אחרי אשר נכחו לדעת כי התורה הישנה דת משה וישראל
בלתה מזקן ולכן עברה ובטלה מן העולם ועדם המוכיח להם דברי האמת
האלה הוא ישוע הנוצרי המתנגד בכל תקף אל המצוה השניה מעשרת
הדברים „לא יהיה לך אלהים אחרים על פני" וכי על כן חשבים למשפט
כי כל מעשיהם אך משפט וצדקה אך ישר ונכונה ואין בהם עקש ופתלתל
כי לאשרת גואלם הם עמלים למען הרבות חיל צבאו ללחם את השטן
שנוא אלהים ומדוע לא יאמר להם קדש קדש, ואם דרכיהם לפעמים לא
דרכי נעם ונתיבותיהם לא כלם הם נתיבות שלום הלא ימין גואלם הרוממה
חפפת עליהם כל עת וכל שעה שמאמינים באלהותו כי הוא הערה למות
נפשו למען הצל לקחים למות ולפדות את המאמינים מרדת שחת אף אם
ישחיתו יתעיבו עלילה יתר מזאבי ערבות ולא כן חלק הבלתי מאמינים
כי באשמנים ובתחתיות ארץ יוסרו לעולם ועד. ולכן נקלים הם האינם מאמינים
בעיני המאמינים והיה כי יקרה מקרה בלתי טהור להמסיון ירמזו המאמינים
הקדושים להעתונים השונים להריע ולתקוע תקיעה גדולה על בני אזיא הרעים

והחטאים האינם מאמינים, והנה חצצרות בקול רעש גדול משמיעות חדשות לבקרים מההרג ומהאבדן אשר היה בהמסיון הקדוש והטהור ותרגז איברופא וגוייה יחד חרדו ואחרי הרעש קול ברמה נשמע דברי הדפלומתים לאמר לי נקם ושלם תאמר איברופא נקה לא אנקה למען דעת כל עמי ארצות אזיא איזה הדרך ישכן אור ומאיזה אגרוף תצא תעלומת חכמה והנה ארבע או חמש אניות מלחמה תצאינה דחופות ומבהלות בדבר מלכי איברופא לנקם נקמת דמי המסיון הקדוש ולהשיא מות על כל ילדי השטן הרעים והחטאים ובשבועות אחדים אחרי כן ישמיעו העתונים השונים את החדשות הנאהבות והנעימות כי יתר מעשרת אלפים פראי אזיא נהרגו ועל פגרי חלליהם ישיר המסיון הקדוש שירת דודים לבורא ומחולל הכל וצחנת פגריהם תעלה לריח נחוח לבן אלהים ושאר המתקוממים לקחו בשבי ליסרם מרה על אשר נואלו ועל אשר חטאו. — והנה מודעת זאת לכל בן איברופא כי שודדי הארחות במדברי אזיא ואפריקא פרועים לשמצה וחמס ידיהם יפלס לו נתיב בין משכילי איברופא לקחת להם ממנו אות ומופת ומושג כללי על מצב המוסרי של הגוים אשר מחלציהם יצאו השודדים האכזרים ונפלאת זאת בעינינו מדוע לא ישימו הנאורים את לבם גם אל שודדי הבי—דואר והמשלוח על מסילות הברזל במערב ארצות הברית פה באמיריקא, הטוב טוב המה משודדי הארחות? הלא נהפוך הוא כי מודעת זאת לכל איש כי פעמים לא רחוקות יקרה מקרה זר אשר השדוד מהארחות יפגע לתמו בבית השודד והוא יקרבהו בימין צדקו וכרע וכאח ינוד לו וינחמהו מיגונו ומעצבו בתת לו לחם ובגדים וישמרהו כבבת עינו עד אשר יואל השדוד להתפטר ממנו וללכת לדרכו אבל אוי ואבוי לו לאיש אשר יפגע באחד משודדי הבי—דואר או המשלוח Express על מסילות הברזל ויכירו איש את רעהו ואז ידע האיש אם מוסרי השכלה איברופית הועילו עד מה לפראי הנוצרים כי נרימם למעלה לפראי המחמדים.

הא לכם אדונים נכבדים פראי אזיא אשר אתם יראים אותם ונאורי איברופא ומשכיליה אשר תנשקו בחבה יתרה עפר רגלם עקב יבטיחו אתכם נאמנה לחיות בצלם (אחרי עבור רבוא רבבות שנים) בלי כל מגור מסביב. אכן אם תחפצו לדעת היטב את תכונת עמי איברופא והשכלתם עד מה הגיעה איעצכם ליסד חברה אנתייפתים כאשר יסדו המה חברות אנתישמתיות או אז תכירו ותדעו מה היא השכלת איברופא ומה היא תכונת גוייה או עשו לכם מסיון עברי ויטיף לפראי עמי הנוצרים למוסר היהדות ולאמונתה הטהורה ואז נראה מה יהיו חלמותיכם.

השאלה מי יערב לנו ערבה לפני מלכי תוגרמה כי בניהם אחריהם יהיו מלכי חסד ורחמים כהשלטן עבדאל חמיד בימינו אלה אם רוצים הם

בתשובה מספקת ישאלו תחלה את מלכי איברופא אם בניהם אחריהם ילכו גם הם בדרך אבותיהם (לראות עמל ואן מאנתישטתים ולחשות לשמוע נבלות ועלילות נמבזות כעלילת הדם ולא לשים לב) ואם ימצאו תשובות מספיקות ממלכי איברופא נשתדל גם אנחנו למצוא תשובה נכונה לשאלתם

והשאלה הרביעית, איך תוכל הארץ להכיל את מספר ישראל העולה כעת בערך שמונה מליון נפש אדם כבר פתרה רבי חנינא לההוא מינא (גטין פרק חמישי) „ארץ צבי כתיב בה מה צבי זה אין עורו מחזיק את „ בשרו אף ארץ ישראל בזמן שיושבין עליה רווחא ובזמן שאין יושבין עליה „ גמרא." המאמר המחכם הזה אין צריך כל פרוש לאלה המבינים דבר לאמתו אולם אם התעקשו מתנגדינו לבלתי הסתפק ברמז בלבד יואילו בטובם לשאול את פי הדפלומתים הגדולים אשר בארץ והם יבארו להם הדבר באר היטב כי סוריא וסביבותיה רחבי יד הנה להושיב בהן כפלי כפלים ממספר ישראל כמו שהוא עתה ופליאה דעת ממנו איכה שכחו השואלים כי לפנים היתה מלוכה שלמה מישראל על ארץ אבותיו ובימי המלך דוד כאשר נמנה מספר ישראל ויהי מספרם אלף אלפים ומאה אלף ויהודה ארבע מאות ושבעים אלף איש שלף חרב מלבד בני לוי ובנימיו אשר לא התפקדו בתוכם כי נתעב דבר המלך את יואב (דברי הימים א' כ"א ו') ואם מספר אחד עשר שבטים עלה למליון וחמש מאות ושבעים אלף איש שלף חרב כעדות הכתוב ואם נצרף בערך להמספר הזה עוד שתי מאות ושלשים אלף בעד שני השבטים בנימין ולוי אשר לא התפקדו בתוכם יצא לנו המספר הגדול מליון אחד ושמונה מאות אלפים איש שלף חרב אשר לא נוכל להעבירם מימי השחרות לאמר מעשרים שנה ומעלה עד חמשים שנה ואם נכפל את המספר הזה בחמש פעמים בהמספר המוסכם על רב בתי אבות יצא לנו המספר תשעה מליון נפש אדם והנה אם לא קצרה הארץ מלהשתרע ולהכיל את התשעה מליון בימי דוד ושלמה (ואין כל שפק כי בימי הושע בן אלה מלך ישראל כאשר הגלו עשרת השבטים אשורה היה מספרם יתר הרבה) מדוע תקצר הארץ לבני ישראל ומי יתן ולא יגרע עתה מהמספר הזה ואף אם לא הרוחנו מאומה מאז גלינו מעל אדמתנו עד עתה מאשמת רשעת הנצרות אשר בלעה חיל רב מאלה אחינו אשר נגזר עליהם „ואבדתם בגוים" הלא נוכל לשמח הרבה בהקרן הקים אשר עליו נאמר כל כלי יוצר עליך לא יצלח.

והשאלה החמישית, אם תוכל הארץ השממה לכלכל את תושביה היהודים אשר לא הסכינו מעודם לעבודת האדמה נוכל לפתרה היטב בהנסיונות המרהיבים את תקותנו מחלוצי עמנו הטובים עשרת מונים מכל ההוכחות ההגיוניות והמטיל ספק באמתת הדברים האלה הנהו כאיש המטיל ספק

בזריחת השמש בצהרים אם שת ערפל חתולתו ומפלשי עבי הענן יסכו בעדו, ועם אלה אשר הכו בסנורים או מעודם לא ראו אור אן אנחנו רוצים להתוכח, ילכו המה להתרועע את העטלפים וכבוא השמש יעשו במחשך מעשיהם כי אין לנו איש עברי תחת השמש אשר עינים לו לראות אשר יכל להתנגד להרעיון הרם והנשא כי אם מהמתבוללים והמתפקרים אשר הכו בסנורים ואשר עליהם גזרה תורת אלהינו „ואבדתם בגוים".

והשאלה הששית, אם יניחו לנו גויי הנוצרים להתישב בארץ הקדושה גם להם כבר פתרה אותה ההשנחה העליונה בהשליטה דת אשר אינה נוצרית על הארץ הקדושה והמתבונן על מסעי הצלב הנוראים יחזה מישרים כי יד אלהים הנהיגה את סדרי המלחמות ומקרי הזמן ההוא לבל תפל הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו בידי הנוצרים. והשנים האחדות אשר משלו בירושלים אחרי הצותם הישמעאלים ואחרי אשר לכדו את הארץ בדם ואש ותמרות עשן והראו לדעת כי זאבי ערבות ישרי לב הם לעמתם השנים האחדות האלה הן לכל נכחות כי אצבע אלהים היא למען השליט על הארץ הקדושה שנואי נפש הנוצרים והם ישמרוה לבעליה עד עת קץ.

השאלה השביעית, גם אותה פתרו החלוצים מבני עמנו והם יכלים להודיענו מי משפיע על מי ומי נדחה מפני מי, אם ברק ההשכלה הנחוצה והדרושה לעת הנכחית הועם מפני חשכת הבערות מקנאי ירושלם או קדרות המאפליה הסוכבת בכנפיה על כל קנאי עיר הקדש תדחה לאט לאט מהאור בהיר הבא שמה מהקולוניות והודות לאל אשר נתן בלבב משכילי הדר אשר יהיו הם הראשונים לשוב אל ארץ אבותינו ולטעת שם עץ הדעת אשר פריו יתן לכל הבאים אחריהם. האין זאת אצבע אלהים?

והשאלה השמינית, איכה נוכל ונאחד את כל מפלגות בני ישראל, אינה צריכה כל תשובה כאשר איננה מעות שצריך תקון ואדרבה המפלגות השונות בכל עם ועם נחוצות הן לקיום הגוי כלו כמו שנחוצים הענפים להעץ להשתרע לכל רוח וכל עוד אשר יזקין גזעו בארץ ירבה לו ענפים אשר יתרחקו זה מזה ויתפרדו לכל אפסים ועל כן עלינו לחדל מלהביט אל המפלגות השונות בישראל כאל הפכים שונים המזיקים לאחדות הלאם ילך הרבני אל התלמוד והקראי לחכמיו החסיד לרבו והמתקן אל אשר תשאנו רוח סבינתו והמשכיל להשכלתו רק לא יפריזו על המדה כי כלם מביאים לנו תועלות רבות ונשגבות. לולא החסיד ושטתו כי עתה נטבענו ביון העצב היאוש והסגופים, ולולא הרבי כי עתה לא היתה להחסיד כל מרות דתית, לולא המתנגד כי עתה נשכחה תורה מישראל לולא המתקן כי עתה לא עלה על דעתנו כי ישנם מנהגים וסיגים בדתנו הצריכים תקון או הסרה לגמרי, לולא הקראים כי עתה לא עלה על דעתנו כי היו ימים לישראל

אשר קימו את דברי התורה בלא גדרים וסיגים ומקראות רבים היו מובנים לבני ישראל כפשוטם ולולא המשכילים בעם כי עתה לא ידענו כי ישנם אברים בעולם המדעים השוים להתבונן אליהם ולולא המתבוללים כי עתה לא הרגשנו את נחיצת שליחת השעיר לעזאזל. הצד השוה שבהם שכלם אהובים ברורים כלם עשים את חובתם לעמם ולדתם וימלאו את תפקידם ורצון קונם להעמיד את היהדות בקו השוה ולבלתי הניח למתנגדיהם להכריע את הכף ולהטותה הצדה וכל עוד אשר תתאמץ מפלגה אחת להכריע את הכף אל צדה תתקומם מתנגדה לעמתה ביתר עז למשוך אבירים בכחה אל צד השני ואות חיים הוא להעם אשר בקרבו יתרוצצו בניו בהלך רוחם ובדעותיהם השונות, ולכן נניח לו לישראל ולמפלגותיו ואם נפרדות הן בהלך נפשן ובהשקפותיהן על סעיפי הדת ובפירושי נמוסי הדת הלא מאחזות ומאחדות הן בקשר אמיץ מעיקרי הדת והבריח התיכן מחברן יחד ואין אחת מהן חפצה להתפרד מהקשר הראשי, ומדוע נאבה אנחנו להפריד בין הדבקים בה׳ אלהינו חיים כלם היום בתורת משה ובמסורת היהדות שמחים בשמחתנו ומצטערים בצרותינו, מדוע לא נאבה לחברן ולאחדן יחד בקשר הלאמי לארץ אבותינו? הנמצא גוי וממלכה נאורה אשר יד ושם לה בתבל הארץ אשר בתוכה לא תתפרדנה מפלגותיה בהלך נפשן ונטות רוחן בעניני הדת והאמונה, ומדוע נבקש אחרת מעמנו?

והנה ישנם רבים בקרבנו וביחוד מבני הדר החדש בשמעם את שמע לאמיות ישראל או אחד מהלאמיים מעביר את שם חובבי ציון על דל שפתיו יאחזמו רעד וימוגו מאימה ופחד פן ואולי לקחה אזן נוצרי אחד שמץ מנהו חלילה. והיה אם נשאלם לאמר מה כל החרדה הזאת לכם, מדוע ככה תבהלו לשמע ציון וירושלים? ענו ואמרו הס! הס מלהזכיר לאמיות ישראל וארץ אבותיו, למה יאמרו בגוים ראו נא עם ישראל זר הוא אתנו, בעט בחפש הארץ ובזכיות האזרחים אשר נתנו לו כרב חסדנו וכגודל צדקותנו והנה הוא ממאן להיות אזרח נאמן אתנו ומבקש לו לאמיות ישראל וארץ אבותיו וכה תרחיבו עלינו את פיהם ותתנו אותנו לחרפה ולקלסה בעיני מחוקקי הארץ למען הגביל את זכיותינו ולשלול מאתנו כל משפט צדק כבימי הבינים, וכי על כן אל יבקש לו ישראל מותרות ולוקסוס אם הדבר היותר נחוץ לו לשלומו ולקיומו עוד טרם הבטח לו. כה יאמרו לנו אחדים ממתנגדי הרעיון הלאמי.

והנה ראשונה נחפץ לדעת מה היא הצדקה הנפרזה והחנינה היתרה אשר עשים עמנו הנוצרים הנאורים בתתם לנו החפש שלקחים הם לעצמם מדוע נגרע מיתר משפחות האדמה אשר להן לא יחשב שוי הזכיות לחסד נורא מאד. אהה אלהים מה היה לנו! האין לנו היהודים המשפט לתבוע

את הזכות שנתן לנו החותך חיים לכל חי לא בתור מתנת חנם כי אם בתור חובה חובת האדם אל האדם כתביעת משפט אדם מן האדם, ואם את משפט האדם לא נשיג כי אם בתור מתנת חנם אז חוב קדוש עלינו להתרחק מחדלי האדם אשר אין להם משפט אדם וכל רגש אנושי לקחת לנפשם את משפט האדם באשר עז בידם וגבורה בימינם לקחת בחזקה ולתת לנו משפט אדם בתור מתנת חנם יען כי אין לאל ידנו לקחת לנו המשפט בחזקה כמוהם. ——— אבל אשמים אנחנו על ההכנעה הנמבזה ועל השפלות הנפרזה אשר הראה ישראל לכל חדלי אדם, ולוא קמו בישראל פטריוטים אמתים אשר לא יחתו מפני מגורת אויב ומתנקם ולא ימוגו מתנופת יד רשעי ארץ ותחת לבלות את מבחר ימיהם בפלפולים נפתלים למען ספות על ספרות התלמוד ויש לישב—ים איכה—תמצא—ים קשיות פרכאות תרוצים ופלפולים והבלי הבלים אין קץ, לוא לא כזאת עשו והקדישו את כשרונותיהם הנעלים אשר נתנו להם שכם אחד על אחיהם להמליץ טוב על היהדות ועל התלמוד הטהור ברוח כביר ובטוב טעם ודעת והקדישו חלק גדול מספרותנו להלחם את הנצרות ולהגן בעד שארית פלטתנו בחרב פיפיות אשר נתנה להם למנה מאדון כל כי עתה לא רבתה בנו השפלות וההכנעה ולא לקחנו לנו משפט האדם בתור מתנת חנם. אבל מה עשו גדולינו ורבנינו בעד עמנו ותורתנו? כל ישעם וכל חפצם היה רק להגדיל ולהאדיר את התלמוד בפלפולים נפתלים ולברך את עמנו בחומרות ובמנהגים ומלחמת ה׳ בעמלק לא העלו על לבבם, והספרים האחדים אשר חברו להלחם בנצרות ידברו עברית — תלמודית ובמורא גדול לגלות את ערות הנצרות בעצם תמה, ומהלל שם ה׳ כי עוד לא פסו אמונים מבני אדם, ולוא הואילו אחדים מרבנינו לצאת מד׳ אמות של ההלכות ולהלחם בעד ישראל ותקומתו בעד דתו ותורתו בעד התלמוד הטהור ומסורת היהדות לא בספרים מדברים עברית — תלמודית כי אם לדבר לגוים כלשונם וכשפתם וברוח אמיץ ולא כשפנים וכמוגי לב כי עתה הכירו רבים מעמי הארץ את טהרת היהדות וטמאת הנצרות אבל מה נעשה ורבנינו וגאונינו דאגו לחיי העולם הבא בלבד, ולחיי העולם הזה אמרו הבל הבלים וכי על כן צמתו בבור חיינו וידו אבני נגף בנו אסרו אסר החמירו בחומרות הגדירו בגדרים עד אשר נהפכה לנו תורת הרחום והחנון לרועץ ולענש חמרי ורוחני, והיה כאשר התבונן אחד המלומדים מהנוצרים ביהדות והנה כסו פניה חרולים וימהר ויחליט להוציא משפט מעקל על היהדות בכלל ודבריו לקחו הנוצרים ויהיו כדבש בפיהם ומהם לקחו להם מושג שוא מהיהדות. וזאת חזקה ואמצה את לב הנוצרים לרדוף באף שנואי נפשם היהודים האמללים אשר הקשו ערף לבלתי קים וקבל עליהם ועל זרעם את תורת הנוצרי

ואמונתו הטהורה לפי דעתם, וכמו כן נשא וסבל ישראל כל נגעי בני אדם בדומיה ותקצר נפשו בעמלו ומעקת הגהיטא התכוץ והצטמק מאד עד אשר יעריך את נפשו קטן מכל שפל באנשים, ולכן אם יראה ישראל בריה אשר שנים לה וצפרנים חדות בפרסות רגליה קצין תהיה לו יכרע לה ברך וינשק כפות רגליה אבל לא יאבה להתבונן כי גם לו נתן אלהים צפרנים וכי חדות הן אלפי פעמים יותר הרבה מהבריה אשר ירא אותה ולוא חפץ להגן בעד נפשו בחרב פיפיות אשר נתנה לו למורשה כי עתה כרעו קרס לפניו כל אילי הגוים כי מי לא יודה אשר לוא חפצו המרש"א הגר"א ודומיהם להשתמש בכשרונותיהם הרמים להגן בעד עמנו ותורתנו בעבי גבי מגנם ולהלחם בצוררי ישראל מלחמת הספרות במיטב הגיון כיד ההגיון הרם והנשא הטובה עליהם כי עתה היטיבו לעמנו בזאת יתר הרבה מאד מאשר היטיבו לנו, הראשון ביש לישב—ים ובדוק—ים והאחרון בעשותו לשלחן ערוך באורים במראה מקומות, ולוא כזאת עשו כי עתה לא עלה על דעתנו לכרוע ברך לפני הנוצרים ולבקש מלפניהם משפט אדם בתור מתנת חנם ולא לנו עוד להעלות על דל שפתנו את פתגם הגהיטא „מה יעשה הבן-חורג" כי התשובה הזאת היתה מספקת בעת אשר ישבנו בין חדלי אדם אבל לא עתה בשבתנו בין אנשים ישרים ותמימי לב החפצים בכל נפשם ובכל מאדם להודות על האמת בלי משוא פנים ולכן אם רוצים אנחנו באמת ובתמים להכיר טובה לנוצרים האלה הישרים בלבותם אשר כבר עלו למדרגה האנושית והתנערו מעפר הכנסיה הכתולית ומתורת האפיפיורים הנאלחה, אם רוצים אנחנו באמת להיות אחים נאמנים לשכנינו הנוצרים ובנים לארץ חפש:ו הפרשת סכת שלומה על כל ברואי צלם אלהים אל נא נזכיר חלילה את החסד ואת הרחמים אשר עשו עמנו מחוקקי הארץ אשר לא הבדילו אותנו לרעה בחקי עמל ואון או לשבח ולפאר לרומם ולהדר את הנוצרים הישרים בלבותם על אשר אינם פרעים פרעות בישראל וחרפה זאת להם כי לא פריצי חיות הם ולא פראי קוקים הם כי אם ברואי צלם אלהים, וכמו שחרפה היא להתפאר על משפט האדם אשר ישיג האדם מן האדם כן פתיות וסכלות היא ממנו לחשב על הנוצרים הנאורים והתמימים אשר אנחנו יושבים בקרבם פה בארצות הברית באמיריקא כי יאמרו עלינו זרים אנחנו לארצנו ולאזרחיה בגלל אשר נחפץ לצאת לישע אחינו המדכאים והאמללים הנתונים תחת שבט הרשע להוציאם ממצרים השניה ולהושיבם בארץ אבותיהם או בעבור שרוצים אנחנו לבנות בית לבית ישראל ולנדחיו ואין אנחנו מוצאים מקום יותר מכשר ומסגל לדבר הזה כארץ אבותינו כאשר הוכחנו את הדבר הזה לעיני כל דרשי אמת וצדק וכי אי אפשר לנו להוציא הדבר הזה לפעולת אדם

כי אם בארץ אבותינו והוא מן הנמנע אם לא ישתתפו בו כל אחינו בית ישראל מכל ארצות פזוריהם וביותר היהודים מארצות גויי הנאורים כארצות הברית באמיריקא ובריטניה הגדולה ואשר רק היהודים בתוכן יכולים לעשות גדולות ונצורות בפעל מפני סבלנות מחוקקי הישר ואהבת האמת והצדק אשר תשתרר בארצותיהם ולכן עליהם ביחוד מוטל החוב הקדוש להושיט יד עזרה להתנועה הלאמית ולהרים קרן ישראל בארץ אבותיו, ואיככה נוכל ונחשב כי נעיר ונעורר בזאת איבה ומשטמה עלינו. מדוע לא יאמרו אזרחי אמיריקא על האירלנדים כי גרים הם באמיריקא יען הם. משתדלים בהטבת מצב אחיהם באירלנד אשר המה שם באמת תחת שבט ממשלה סבלנית ורבת חסד ואמת (ואין ממלכה תחת שמי ה׳ אשר עלתה למדרגת ההשכלה המוסרית כבריטניה הגדולה וכארצות הברית באמיריקא) מדוע לא אמרו אזרחי ארצות הברית באמיריקא על הגרמנים בפרוץ המלחמה האחרונה בין צרפת ופרוסיא כי נכרים הם הגרמנים לארצם יען כי יצאו רבים מהם את ארץ החפש להלחם בצרפתים לשפך דמי אדם חפי פשע אשר לא ידעו מעודם ורק למען הצל כבוד מדומה ולהרחיב צעדת הגרמנים בעולם הפוליטי ואנחנו בני ישראל לא לשפך דמי נקיים נצא כהיום להרים את דגל ישראל ולהוליכהו קוממיות לארצו לא להציל כבוד מדומה נרים כשופר קולנו כי אם להציל שה פזורה ישראל הנדדת בין זאבי ערבות זה כאלפים שנה והנתונה למשסה ולבוזזים ואין אמר השב. לא לעשות הרג רב ואבדן נצא כהיום ללחם בעד ישראל ותקומתו כי אם בבקשת משפט אדם במשפט ובצדקה ולבקש מנוח ומרגוע לעם אמלל ומדוכא אשר לא ימצא לו מנוח ומרגוע זה כאלפים שנה בין גויי הארצות המתפארים בכל מדה נכונה ובדת אלהית המבקשת מאתם רק עשות משפט וצדקה והם את ההפך יעשו. היתכן כי בזאת נבאיש את ריחנו בעיני שכנינו הנוצרים התמימים וכי יאמרו לנו לא לכם בית ישראל להמנות בין אזרחי הארץ יען תושיטו יד עזרה לאחיכם הרצוצים והגזולים יען תחפצו לעשות הישר בעיני אלהים ואדם אדרבה ואדרבה כל נוצרי אשר לבב אנושי בקרבו ואהבת האמת והצדק תקנן בבתי נפשו הנה מבלעדי אשר יצדיק מפעלנו עוד ישתתף עמנו במצוה הגדולה והנשגבה של פקוח נפש של עם שלם וכבר עשו כן נוצרים רבים וביחוד בבריטניה הגדולה אשר זאת תעיד על תכונת נפשם העדינה ואל אהבת הישר בלי משוא פנים ואין עלינו להיות אחראים וערבאים על דברי שדי השחת זרע לילית המרשעת האנתישמתים הארורים כי בעיניהם לא נצדק אף אם נהיה מלאכי אלהים ומה ממנו יהלך אם הכלב יחרץ לשונו על יפעת הלבנה או על פנימתה הוא לא יחדל מנבח כל עוד יתנוסס כס פטרוס ברומא לחרפת מין האנושי ועל זאת יודה כל

איש ישר אשר האמת נר לרגלו כי אף כס הטמא ברומא בלבד אשם בדבר הנבלות הנוראות אשר עשו הנוצרים ליהודים רפויי כח והוא הוא היה רוח החיה באפני הרדיפות והמצוקות אשר השיגוהו והדריכוהו מנוחה בלי הפוגות מאות בשנים, הוא אחז את מתג ורסן האמונה, למשפטו יחלו עמים רבים ולאמים עצומים וכי על כן ערב הוא לכל מפעלות הנוצרים אם לשבט ואם לחסד, ופתיות גדולה היא להעלים את האמת ולעשות חנף לרשעי ארץ למען לא יקיצו מזעזעינו ויתעוררו משנאינו לטרוף זרוע אף קדקד יען כי העזנו להפשיט האמת ערומה, ראשונה כי לא יכלו הרע עוד יותר מאשר הרעו לנו ושנית כי נחטא להאמת אם נסבב את מתנגדינו בכחש ובכזב ואדרבה ידעו הם כי לא דבר בליעל יצוק בנו כאשר בקרבם וכי לא את רעתם נבקש או לשלם להם כגמולם רק להזכיר עונם לבל ישובו עוד לכסלה, שלישית אולי נמצא אזן קשבת בין מתנגדינו ולא יחשבו האנתישמתים את השתיקה להודיה וכי על כן אין לנו לדאג לדבת צוררי ישראל כאשר לא ידאגו הם מה שנאמר עליהם אנחנו, ולא על אחינו בלבד מוטל החוב הגדול והקדוש לתור מנוחה לאחינו הנודדים כי אם על כל ברואי צלם אלהים יהי מי שיהיה נוצרי מחמדי או עובד אלילים ומהלל שם ה׳ כי עוד לא פסו אמונים מבני אדם עוד ישנם אינם יהודים לאלפים ולרבבות בנפש ישרה ובלבב אנושי אשר יביטו אל עמנו הנענה בעיני חמלה וחנינה ובכל נפשם ובכל מאדם יעזרו לנו עזר לא מעט להשיב לנו את אשר גזלו מאתנו פריצי רומא ונוצרים רבים כבר הראו לדעת כי לבם שלם עמנו, ולוא הואילו אחינו להקיץ מתרדמתם הארוכה ומשנתם הלתרגית ולחזות חזיונות מבהילים וחלומות נעימים בעולם התהו ולדאג לקיומו ולשלומו גם בעולם הזה כי עתה יצאו לעזרתו ולישועתו גם המון רב מהנוצרים ויחד הלכנו שלובי זרוע ואחוזי יד להראות לכל מבקשי אמת וצדק את שגנת החברות של צער בעלי חיים Humane Societies המתעסקות בהטבת גורלם של הולכי על ארבע ומעלימות עיניהם מצערו של עם שלם גוי גזול ועשוק זה באלפים שנה אשר כל חטאתו ועותתו היא רק קשת ערפו לבלתי האמין כי ה׳ אלהיו אהב נערה בתולה ישראלית למען החיות זרע אלהים על הארץ אשר נשחתה מיושביה הרעים והחטאים ולכן טרף ה׳ באף אפו וינאץ בזעמו בן יחידו וישלחהו אל הארץ לנקם בו את נקמתו מיושביה הזדונים אשר השחיתו התעיבו עלילה.

והנה אם נספר באזני המפלגות השונות בישראל כי חפצנו בידנו הצליח להושיב איזה עשרות אלפים מבני ישראל על אדמת אבותיהם והנם כיום עובדי אדמה ותחת היותם מלפנים רוכלים, סוחרים, סרסורים ורודפי רוח ימצאו כעת את לחמם בזעת אפם, אז ירים הארתדוכס יד ימינו וישבע בפאותיו

הארוכות ובזקנו הקדושה (אשר מרב קדושתה לא יעלה עליה מסרק ביום השבת) כי מצוה גדולה קימנו ומשכרתנו שלמה בעולם הבא, אפס האנשים ההלכו לארץ אבותינו לא היו נזהרים הרבה בברכות הנהנין ולא נטלו צפרניהם בסירוגין וכו׳ וכו׳ והמתקן ישבע בזקנו המגלחה כי דבר גדול עשינו אפס אין רוחו נוחה מהאדוק הפלני הנזהר מאד בברכות הנהנין ומהקנאי האלמני המרקדק מאד לטול צפרניו דוקא בסירוגין יהמשכיל ימצא מגרעות בדבר הזה יען כי האנשים אשר התישבו שם לא היו משכילים מכף רגלם ועד ראשם ולהשמעות אזנים שמע כי פלטיאל ירטיב בדמעותיו את קברי הקדושים ושלומיאל ישמח כי נצל מגלגול מחילות וכי על כן לא טוב ולא כשר הדבר לפני השכלתו הרוממה, אבל אחינו בני ישראל מה ממנו יהלך אם ילך הנער לבית הספר בגלל האגורה או בגלל תקותו להשתרר על אחזת מרעהו בהיותו רב וגאון בישראל, ילך נא הנער לבית הספר וברבות הימים תתרחק גם האולת הקשורה בלבבו, מדוע לא נאבה לעצם את עינינו מראות ברע או בסכלות עדי רגע אף אם נודה כי סכלות או רעות הן למען הטוב והאשר הנצחי, הלא הנכם ראים את התועלת הגדולה שמביאה לנו ההתישבות בארץ אבותינו מדוע תשימו עלילת דברים לדבר רם ונשא גדול ונשגב אשר בכחו ובגבורתו להביא רפואה שלמה למחלת עמנו? מדוע תעמדו מרחוק אתם אחינו בית ישראל בעת אשר תיאו כי עזרתכם נחוצה לנו מאד? הלא לנו לדעת ולהכיר את העת המכשרה הזאת ולהכות בפטיש על הברזל בעודנו חם ומי יודע אם לא נאחר המועד המסגל הזה לתחית לאמיות ישראל, מי יודע אם נעזב המועד המסגל והמכשר הזה לגאולת ישראל ואז יהיה עלינו לחכות עוד שנים רבות מאד עד אשר יאבו הנוצרים להעיר אותנו משנתנו הלתרגית עוד שנית בחריצי ברזל בפרעות אכזריות ובמשטמה נוראה להבינגו בינה כי אין לנו כל תקוה לחיות בשלוה בין גויי הארצות כמה שכתוב „ובגוים ההם לא תרגיע״ והעולה על רוחנו היה לא תהיה וכו׳ כי ביד חזקה ימלך עלינו אביר יעקב ולשוא היא ההשתדלות העצומה מהמתבוללים כי היא לא תועיל אף רק להעיר בנו את כח ההתנגדות ביתר עז ולהלחם את מלחמת הקיום הנטוע בנפש כל חי ותעזר לנו להסיר הבאשים מגפן ישראל והיד החזקה הנטויה עלינו במורא גדול תכביד את אכפה עלינו ועל זרעינו אחרינו ללחום בעד האמת והצדק ולסבל את תוצאות המלחמות כל עוד לא נאבה לעזב את שדה המערכה אשר היא בשפלת העמק.... ולערוך המלחמה את מתנגדי היהדות ממרומי ציון אשר שם לא יגיעו עדינו חציהם השנונים ואשר שם בלבד נוכל לקות כי ימלא ה׳ את הבטחתו בפי נביאיו הקדושים לשלוח לנו חוטר מגזע ישי ונצר משרשיו לעשות אותנו לשם ולתהלה בקרב הארץ.

ואתם אחינו הארתדוכסים היראים והחרדים על כל מסורת היהדות—ההמונית מבלי הבחין אם באמת היא כלה נובעת ממקור היהדות הטהורה והתלמוד ההגיוני והאמתי, עד אנה תהותתו על אחיכם אשר אין מחשבותיהם כמחשבותיכם ומה גם אחרי כי גם הם יאמרו קדוש לכל יעודי הנביאים ועתידות ישראל כמוכם ומה ממנו יהלך אם יאמין איש במשיח אשר נקוה לקץ הימין אם יתגלה לנו בנסים ובנפלאות או אם יאמין כי המשיח העתיד לבוא לישראל, יבא אלינו אחרי אשר ישובו בנים לגבולם ויקבצו עליהם לנקבצם קבוץ גדול לארץ אבותיהם ורוח היהדות הטהור יפעל עליהם בעצם תמו להביא לבב חכמה גם בהם כי לא רק לשאת חרפת הגוים נוצרו ובעת מן העתים יולד על ברכי היהדות בארץ אבותיהם איש כביר רוח ואמיץ הלב פטריוט עברי מלא חכמה ודעת יראת ה׳ ותמת ישרים והוא יהיה המשיח לישראל להשיב לו את כבודו הראשון ולקבץ נדחי עמנו מכל מקומות מושבותיהם בשובה ונחת בדרך הטבע ואשר אולי יולד לנו איש כזה בכל דר ודר רק ההכנעה הנמבזה אשר לרוח ישראל תניאהו מלהתפתח בכשרונותיו הנשגבים והרוממים או האי—אפשרות להשתמש בכשרונותיו להתועלות המיועדות והמוכנות לנו תחליש בקרבו יתרון כשרונותיו ובעת אשר יובל לקבר בבוא עליו פקודת כל אדם יקבר אתו גם כשרון מאד נעלה אשר כחו רב להביא תשועת עולמים לעמו אשר מחלציו יצא.

ואמנם יש רבים ממשכילינו המנענעים לנו בראשם ואומרים אמן חטופה במעל ידיהם ובעינים עצומות מתנשאים על בהני רגליהם ואומרים ברגש קדש אמן כן יהי רצון, אמן ואמן, ולוא ירדו להם מלאכי אלהים משמי עליון ובידיהם שטרי הבטחות נכתב ונחתם באצבע אלהים כי חפצם בידם יצליח כי עתה בלי ספק נגשו אל המלאכה אבל כל עוד אשר הדבר מוטל בספק וכתבי הבטחה שיצליחו במעשי ידיהם אין מי שיתן להם, יעמדו מרחוק לראות איך יפול הדבר ומתעצלים להניע את ידיהם הטמונות בצלחתם ורגליהם הנאחזות בקורי עכביש ויראים הם פן ואולי ינתן עבודה גם להם ולכן ישבו בהבוק ידים ומפהקים בעשתות שאנן, להם נאה מאד ספור האמיריקני מיעם ברוהן Jim Brown העצל הנורא אשר מרב עצלותו לא רצה להניע את ידו ולהושיטה להביא מאכלו למו פיו וכאשר נלאו קרוביו ומיודעיו להטפל בו ולהאכילהו מדי יום ביום נמנו וגמרו לקברו חיים ולא יהיה עליהם עוד למשא וכאשר הובילוהו לחצר מות נכמרו נחומי האחד ויתנדב להאכילו יום אחד אם יאבה יעם לאכל למחרתו ביום השני בכבודו ובעצמו, כשמוע יעם את דברי קרובו הרים את ראשו בכבדות ובמתינות רבה ויפתח פתחי פיו וישאל אם ביום השני יהיה עליו באמת החוב הקשה להושיט ידו בעצמו לפיו הרחוק מאד מאצבעותיו הכבדות, וכאשר ענהו האחד כי

כן עליו לעשות ביום השני, ענה יעם ויאמר אם כן אפוא הובילוני להקבר כי טוב מותי מחיי, האם לא צחוק מכאיב לב הוא לראות איש אשר נטבע ביון מצולה ומתעצל להניע את גויתו ולהרים את רגליו על צחיח סלע העומד לנגדו ומצפה בכליון עינים לעוזר ומושיע, הרוכב זה כאלפים שנה על החמור הצולע והפוסח על ארבע רגליו ויאחזנו בציצית ראשו (חבלי משיח) וימשהו בחזקה ממיט היון ויותר טוב לו למות תחתיו (ואבדתם בגוים) מלצאת ברוחה בעצמו ואמנם יבא לו הגואל חזק לעת קץ כאשר הבטיחוהו נביאי האמת והצדק וגם ירכב על החמור ולא על סוס שוטף במלחמה וביום ההוא יתקע גם בשופר גדול לבשר כי באה העת שיבאו האבדים והנדחים אל ארץ אבותיהם אבל מדוע יחפץ הנטבע להעמיס כל העבודה על שכם משיחו? מדוע לא ינסה לעשות דבר מה בעצמו, או אז יראה משיחו כי הקלה העבודה מעט וימהר ויחיש גם הוא מעשהו ומשכילי עמנו מתעצלים מאד להעירו שיעמיד בעצמו את רגליו על צחיח סלע העומד לנגדו יען כי אין מי שיבטיחם כי מושב הסלע איתן ומה יאבד האמלל בשנותו את עמדתו ובהחליפו את מקומו אף אם תשקע האבן תחתיו אחרי ראותו כי אזלה כל תקוה והמים הזדונים באו עד נפש הלא למצער עליו לנסות את הצלחתו אולי יצלח חפצו בידו, אולי יושע, האם לא צחוק מכאיב לב הוא לראות איש אשר סבבהו כלבים רבים הנושכים ומרטים את בשרו והוא מתעצל להרים את רגליו ולנוס מפניהם ואהביו גם הם ימאנו להניסו מפניהם מיראה פן לא ישבעו הכלבים בשר או אולי ינתן גם להם מקל חובלים להגן בעד האמלל והאובד, ומי הוא השני לישראל הנתן את גוו למכים ובשרו לנושכים מבלי אף להתאונן והסכין את גויתו לסבל נשיכת הכלבים ועקיצות העלוקות עד אשר ההרגל התעו להאמין כי לכך נוצר וכי אין לו כל צדקה לדרש משפט האדם ושוי זכיות אזרחי הארץ בתור חובה כי אם בתור נדבה ומתנת חנם ואשר על כן לא ישתדל ישראל לתור לנו מנוחה בארצות החיים ולחיות בשלוה בפני עצמו כיתר משפחות האדמה, כי מי יהיה אדונו, מי ישליך עליו נעלו, למי יהיה סיר הרחצה, לפני מי ילך שחח וינשק כפות רגליו, לפני מי ישיר את שירו „מה יפית׳ לפני מי יצטדק כי אין לו כל צורך לדם נוצרי במצות הפסח, האנתישמתים על מה ינבחו, הזאבים מה יטרפו, קדושת האפיפיורים במה יודע, צדקות הנסיכים מי ישמיע, ישרת לב המלכים מי יפרסם, אוצרותיהם מי ימלא, מכת אפס—דמים מי ירפא, לרוזנים שכורים המשחקים בקלפים מי ילוה כסף לבלתי לשלם וכו׳ וכו׳ אהה! שמו שמים רעדי ארץ! הנה משפחה אחת יש בתבל הנתונה בצרה ובשביה ובכל מיני פרעניות זה כאלפים שנה, כל רשעי ארץ יבלעוה, כל פריצי חיות ינשכוה, כל זב ומצורע

יחרפוה, כל חבקי אשפתות ומתגלגלים במרזבי החוצות יבזוה וכלם כאחד סביב שתו עליה, מגמת פניהם להכאיבה ולהציקה להשמידה ולכלותה וכל חטאי המשפחה האמללה הזאת אשר בגללם תסבל הצרות הרבות הם רק חטאי האמונה והדת ויען וביען כי לא תוכל להאמין בהאל המשלש להנוצרים בבתולה קדושה אשר הרה לרוח הקודש, בבן אלהים נולד בארות סוסים באחד שהוא שלשה ושלשה שהם אחד בחלק השלישי מהאלוה המשלש אשר העניש את עצמו להצלב על עץ יחד עם בני בליעל למען הביא תשועת עולמים להמאמינים וכדומה מן ההבלים התעתעים והמדוחים אשר הכו בסנורים מאות מליונים הולכי על שתים ואשר בגלל משאות שוא, בגלל האמונות המוזרות האלה הרוו את עפר הארץ בדם מליונים אישים תמימים חפי פשע השחיתו התעיבו עלילותיהם יתר הרבה מאנשי סדום ועמורה, טרפו רמסו חמסו גזלו נאפו רצחו גנבו נשכו רטשו שסעו ואמרו נצלנו עקב נאמין באלוה המשלש ובנות ביתו מרים היפה בנשים בבן יחידו וברוח הקדש אשר אוה לצחק את מרים אשתו, והמטרה האחת והיחידה אשר עליה ירו הנוצרים את חציהם השנונים היא רק המשפחה הישראלית האמללה אשר כל חטאתיה ואשמותיה היו באמת כחה החמרי הרפה ובניה אמיצי הכח נרפים הם הזים שוכבים למעצבה ויוצאים ידי חובתם בהצלת המשפחה המדוכאה הזאת זה בתנחומות נעימות ובהבטחות ממשכות לעתיד לבוא, זה בדרשות של הבל זה בסודור וברמזים זה בגמטריאות ובפרפראות זה בפלפוליו החריפים וזה בחומרותיו גזרותיו מנהגיו סיגיו וסגופיו, זה בהבל החקוי ובהפשיטו מתורתנו הקדושה את בגדיה היהודיים ובהלבישו אותה בגדי נוצרים וזה השכלתו המדומה ובהציבלטיה הנוראה ומה יעשה ישראל והחומרות הרבות של הארתדוכס לא הקילו את חייו ולא המעיטו את צרותיו, צומותיו לא מנעוהו מלהשביעו תמרורים וגדריו הרבים לא הגדירו בעד פריצי חיות לבל יקרבו אליו ומתקוני המתקן עוד לא נושע וגם לעולם לא יושע ולתוצאות ההשכלה האמתית לא יכל ישראל לחכות רבוא רבבות שנים עד אשר תביא לו מרפא בכנפיה ולשלם לו נחומים עקב נשא וסבל אלפי שנים כל חלי וכל מדוה כל נגע וכל פגע, ומה יעשה ישראל לשלומו, הלנצח ישא ויסבל? הלנצח לא ימיש את עול העבדות מעליו, ומה היה לו לישראל לעשות ולא עשה במשך ימי גלותו להטבת גורלו המר לפי רוח הארתדוכס המתקן והמשכיל......? מה היה לו לנסות ולא נסה.... הנה נסה כל הנסיונות ועתה כלו כל הקצין ואפסו כל התקות ורק תקוה אחת נשארה לו, דבר אחד עוד לא נסה ועליו לנסותו הפעם והוא, לשוב מעט מעט אל ארץ אבותיו.

אבל מה נעשה ותרדמת אלהים נפלה על עמנו. שנה לתרגית אחזתה

מאות בשנים והנהו שכב על ערש דוי ואיננו מרגיש מאומה מעקיצות העלוקות ומנשיכות הכלבים עזי הפנים אשר סבבהו כתרהו מכל עברים לשבוע מבשרו, ולהקיצו משנתו הלתרגית נחוץ לו פריץ חיות אחד נורא על כל סביביו לטרוף זרוע אף קדקד במתלעות ברזל ובפרסות נחשת והיה אחרי אשר יאכל ממנו את חצי בשרו אז יפתח את עיניו עדי רגע להביט בעוכרי נפשו אבל גם אז לא יעשה מאומה בלתי להאנח בשברון מתנים פעמים או שלש ימסה ערסו בדמעתו יתהפך על צדו השני ויתעתד לתרדמתו כאז וכקדם וכאשר ילאה פריץ החיות לטרף טרף ולגרם את עצמותיו יעצים ישראל את עיניו לישן שנתו במכאבים עד אשר יקום פריץ חיות אחר להקיצו משנתו וישראל לא יתעצל עוד הפעם להאנח כאשר לא יתעצל פריץ החיות לשלח בו את שניו החדות, וזה לו כאלפים שנה כאשר ישובו יוסיפו וישובו בעותי אלוה אלה לדכאהו ולהצמיתו ועוד לא יאבה האמלל להתבונן לאחריתו ולדאג לשלומו ומה נעשה וכבר הסכין ישראל לסבל כה מאות בשנים צרות רבות ותלאות איומות עד אשר ההרגל בהן שלל ממנו את יתר ההרגשה אשר השאירה לו שנתו הלתרגית, מה נעשה ובההנחה המצערה אשר יניחו לו אויביו כמעט אחרי אשר ישביעוהו מרורים למדי ישכח את הימים הרעים, את הרעמים ואת הזועות את המצוקות ואת המועקות אשר כתמן תבאנה עליו מדי תקופה בתקופה ויתברך בלבו כי שלם יהיה לו מעתה ועד עולם ולא תאנה לו עוד כל רעה וכי על כן לא יתעתד ישראל ליום צר אף ברגע הקטן אשר יקום משנתו וירגיש את מכאוביו ותחלואיו הנאמנים ולא יאבה אז לנוס מפני הכפירים טרם ירעבו וישאגו לטרף ומבשרו ישבעו. אהה אלהים! הלנצח לא נאבה לדאג לאחריתנו? ואם אמנם צר כחנו החמרי ויכלתנו מגבלה מאד אבל אין לה' מעצור להושיע ברב או במעט אם אך לא נשב בחבק ידים ולחכות לנסים ולנפלאות ואם יפלא ממנו לעשות כל דבר בתקופה הזאת, עלינו לחכות לתקופה אחרת ואם לא יצלח חפצנו בידנו במפעל זה עלינו לנסות מפעל אחר עד אשר יקרה ה' אלהינו לנו את העת המכשרה והמפעל המסגל להשיבנו אל ארץ אבותינו.

אפס היאוש הנורא היה בעוכרנו, היאוש המר והנמהר הוא הביא בגויתנו הרקבון המכלה בשר ונפש גם יחד, היאוש מלהגאל בדרך הטבע ובעזר תשועת נפשנו הוא הטביע אותנו בים הבלים אין קץ, מעבר מזה עומדים עלינו הקנאים להקניאנו בהבליהם ובדמיונם ההזיי כי עז ויען כי הבטיחו לנו נביאי האמת גואל ומושיע בעת קץ הימין לכן לא יאבו לשמוע ולדעת מתשועת ישראל ומתחית הלאם עד אשר יקרוץ להם המשיח בעיניו להעפיל ולעלות בהר הקדש בירושלים כי בא מועד לחננם, אבל לא יאבו להתבונן

בעקבי המשיח באפני ותנאי הופעת הנואל האפשרית, ומעבר מזה צועקים אלינו אלה מעמנו האומרים נואש לעתידותנו יען ראו כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב ויאמרו אך שוא לישראל לבקש מזור ומכתו האנושה לנצח לא תרפא, והנה הראשונים אף אם המה בהבליהם הסבו לנו אריכת הגלות, בכל זאת להם יאתה ההודיה על אשר לא נכחד קימנו אבל אלה האחרונים הכאיבו כל חלקה טובה בנו, הם המה האדונים האומרים לישראל צו לביתך כי מות תמות כי מלאו ימיך ויען כי לא יראו למראה עיניהם כל פתח תקוה לגאולת עמנו יכחישו גם בהבטחת נביאי האמת והצדק, ולוא חכמו ישכילו ויתבוננו במקרא „ובגוים ההם לא תרגיע" כי עתה לא כחשו במקרא „ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלהיך שמה" אלה ואלה מביאים רקב בעצמותינו מחלה וכליון בנפשנו, אולם לאשרנו תוליד כל תנועה את הפוכה והיא תשמרנו מכליון חרוץ כי בגלל זאת לא נאבד את שוי המשקל וההשנחה העליונה לא תתן את אשורינו למעד ומעת אשר גברו בישראל שתי המפלגות הנזכרות במדה נפרזה נולדה בקרבנו מפלגה חדשה להלחם אתן בחזקה ובזרוע נטויה להכריע את הכף לעבר השני ולהעמיד את מאזני חיינו בשוי המשקל והיא המפלגה הלאמית „חובבי ציון" אשר כחה רב מאד להכניע את שתיהן בימים לא כבירים כי היא הממוצע מן שתי המפלגות בהיותה באמנה את תורת ישראל בהאמינה בעתידות עמנו וביעודי התורה והנביאים אבל לא להשליך כל יהבה ותקותה על הנסים ועל הנפלאות בלבד ולכן אל חכה שופר להריע ולתקוע ולשוב להריע ולתקוע עד אשר יקום ישראל ויתעורר משנתו הלתרגית אשר אחזתהו זה כמה בהאמינה לתמה כי קולה הוא קול שופר של משיח ההולך מסוף העולם עד סופו וקורא בכח גדול ולא יסף איכה ישראל! מה לך נרדם יעקב! התעורר ישרון התעודד יהודה! מדוע תהיה שעיר החטאת לכל נבל ובן בליעל, למה תשתוחח לפני כל בן עולה ומדוע תשלה נפשך חנם, עד כמה תחפץ להתרצות אל לבאים והמה לנצח אתך לא ישליו, מדוע לא תכיר ערכך ותכרע ברך לפני כל שפל באנשים? מדוע לא תתבונן אל תעודתך ואל עתידותך, שא נא עיניך וראה כי כל פריצי החיות אחרי אשר ימלאו טרף חוריהם יתמו לגוע, כל טורפי טרף אחרי אשר ישבעו מבשרך יאספו ויתמו מן בלהות ולא ישאירו כל שריד מהם ומהמונם ואתה ושנותיך לא יתמו, חי וקים אתה כיום הזה למרות כל ההתנכלות להשמידך ולכלותך, כל אילי הגוים כרעו קרסו לפניך באחרונה ולאמים נלחמת ירדו בור ואתה על קברותיהם תוכל לדרך ברגל גאוה, על במתי הפרימידים במצרים אשר עבדת שם בפרך תוכל לשיר שירת הים, חכמיך ישראל יכלים להתחכם ולהתבונן בגודל לבב על שרידי חנוט.

מצרום אשר אמרו עליך „הבה נתחכמה לו", על חרבות ושממות אשור ובבל אשר אמרו „ערו ערו עד היסוד בה" תוכל כעת לעשות לך ציוני נצחון לכבוד ולתפארת. שאל נא אל אנטיוכס ואל עמו איה מקום כבודם, איה חמת המציק, לך לך ברחובות רומא ותחפש חפש מחפש לזכרון טיטוס ועמו, אכן לגדולות ונצורות נוצרת ישראל! רוח כביר אדיר וחזק לך, בשלש מאות איש ערך ירבעל מלחמה לקראת מדין עמלק ובני קדם אשר היו כארבה לרב ויכם ויהמם, יהונתן עם נושא כליו נועזו לתגר מלחמה את מחנה פלשתים וגם יכלו להם. במתי מספר יצא מתתיהו ובניו להלחם את רבבות גבורי החיל מעם יון ויכניעום, ומי ימלל גבורת רוח רבי עקיבא כאשר סרקו במסרק את בשרו, מי יתנה את כל תקף עזוז גבורת שאר הרוגי מלכות את פרשת גדולת נפש חנה ושבעת בניה הנמצא כמוהם בין כל עמי הארצות? היש גוי תחת שמי ה' אשר יוכל להתפאר בגבורי הרוח כישראל, אבל מה נעשה והכח הנפלא הזה לא ירגיש ישראל או לא יאבה להשתמש בו לטובתו החמרית ולוא חפץ להשתמש בו בכל עת מצא להיטיב את גורלו כי עתה היה כיתר עמי הארץ על אדמת אבותיו ולא השח את גבו לפני כל נוצרי נתעב ונאלח, לפני כל אינו—יהודי זב ומצורע לפני כל שפל באנשים אשר כל צדקתו היא אמונתו בבן אלהים הנולד בארות חמורים ואשר הצלב עם בני בליעל לכפר עון כל בני תמותה ועוד הבלים באלה, האין צחוק מכאיב לב הוא לראות עם שלם המברך בכשרונות נעלים בתורה נשגבה ורוממה בדעות אלהיות נשאות בחיי משפחה נעימים בתולדה יפה וברה באבות צדיקים וחסידים במדות הרחמים החסד והחנינה ולעם אשר אלה לו רגשו גוים יחד וכל לאמי התבל יתנכלו אותו בכל מזמות רשע להדיחמו למרחפות לא יוכל קום והנהו ככדור בכף מלכי ארץ ל ט ל ט ל ה ו ט ל ט ל ה כטוב לבם ביין ודי לו להעם האמלל הזה שתאבד נערה זונה אחת מבית אבותיה הנוצרים הנבזים והשכורים קודם חג הפסח, די לו שיקום אפיפיור רשע אחד, מלך אכזרי אחד. שטקר אחד, איננטף אחד, רהלינג אחד, דרימון אחד או סתם שכור אחד ואז אוי ואבוי לו וחלילה לו מדאג לאחריתו או למצער לנסות הצלחתו במפעלים ממשים לעשות קץ ותכלה לצרות נפשו. וכל תנחומותיו המשיבות את נפשו הן התקות הנעימות לאחרית הימים וככה יתענג על מרבת תקותיו ותנחומותיו לעת קץ זה באלפים שנה.

ישראל ישראל! קרא נא לבניך הנפוצים בכל אפסי ארץ ותדבר באזניהם שלום, קרב בימין צדקך יחד כל מפלגותיך, הושיבן על ברכיך הרועדות ותחבקן ללבבך בנעימות נצח ותרדנה עיניך דמעה ועפעפיך יזלו מים והודיע את גורלך המר כי הנה בנפשן לא תכרנה את רוע גורלן

הסכן הסכינו זה כמה לסבל בדומיה כל צרה וכל נגע ולכן לא תרגשנה בנפשן כל חלי וכל מכאב ולכן הודע אתהן אתה מכל צרותיהן ומכאוביהן אולי תרגשנה מכאובן ואולי עוד תושענה, הראה אתהן את חזיזי הברקים וערפלי הרעם המרחפים על שמיהן, הודע אתהן מהקטב—מרירי, מהשדים והמזיקים המעופפים עתה באפל (מסיון הנוצרי) לחטף לאבדון כל אשר בשם ישראל יכנה, הודע אתהן מאלפי שעירי העלוקה ומרבבות מלאכי בלע הארבים לנפשן, הודע אתהן מהסכנה הרבצת עתה לפתח בית ישראל ואמר להן כי עליהן למהר ולקדם את הרעה בעוד מועד ותעורדן תאמצן ותחזקן בגבורתן הרוחנית העצומה והאיומה אשר כל משפחות האדמה תבהלנה מעזוז נוראותיה וישתוממו מתעצמות אילותה ואמור להן אם ישתתפו כחות כל מפלגותיך להלחם את הצר והאויב בפעולות מחשות ומרגשות ולא בצומות ובסגופים או בתפלות ובתחנונים בלבד, תחדלנה הזועות והסערות כליל תחלפנה, השעירים כרגע יאבדו והשדים מהרה יכרתו החשכה בענן תכלה ושמי ישראל יטהרו כמבראשונה ושמשו יצא בגבורתו ולנגה זרחו יראו כל משנאיו ומנדיו מה גוי מגוים ישראל אשר בו בחר ה׳ להיות לו לסגלה מכל העמים והמאור הגדול הזה יאיר לשאר נדחיו הנפוצים בכל קצוי ארץ וים רחוקים לפלס להם נתיב לארצם ולנחלתם אשר נשבע ה׳ לאבותיהם לתת להם כימי השמים על הארץ.

עמק יהושפט

השערה בלבד

כי הנה בימים ההמה ובעת ההוא אשר אשיב את שבות יהודה וירושלם:
וקבצתי את כל הגוים והורדתים אל עמק יהושפט ונשפטתי עמם שם על עמי ונחלתי ישראל אשר פזרו בגוים ואת ארצי חלקו:

(יואל ד׳ א׳)

אכלני הממני שכני הנצרי
יען לא אביתי בגד ביוצרי
יאמר ישראל אם אסלח לו סלה
אבל עותתו לנצח לא אשכח שכח.

נדמה נא בנפשנו כי הרעיון של ישוב ארץ אבותינו יחדל מהיות עוד רעות רוח ודמיון מתעה ויתפשט בעצם תקפו בכל תפוצות ישראל וברבות הימים ירבו כמו כן מעריציו ומקדישיו והדת תחופף עליו בהדרת קדשה והמון עמנו יחל להביט אליו ולהתבונן עדיו מעט בהיותו גלוי עינים בלי עזרת בתי העינים אשר הרכיב על חוטמו עד הנה לחזות בעדם את קצות הארץ.... ולהעלים את עיניו ממדרך כפות רגליו, המפלגה הארתדוכסית תחדל מלהביט אליו כאל דבר חדש בדת כי אם כחק לישראל מקדם קדמתה וחובבי ציון החזירוהו ליושנו הפשיטו מעליו צורתו ההזיית והלבישו אותו צורה הגיונית וטבעית, והמתקנים יכירו בנפשם כי שוא להם תקוני הדת בארץ לא להם כי לא מהתקנות יושע ישראל גם מהחקוי לא יעמד כו רוח והצלה, ושלש נטל עלינו גורלנו, אם להתבולל בין גויי הארצות ולמחות את שמנו מספר החיים או לכבל עדי עד את תוצאות ההתנגדות להכח היתר חזק ממנו או לתור לנו פנה אחת בתבל הארץ ולחיות שמה בפני עצמנו לבדד לבטח בלי כל חסדי הנוצרים ורחמיהם הרבים, ומדוע לא תהיה הארץ אשר בה יבחרו להתישב ולקבץ בקרבה כל נדחינו „ארץ אבותינו״? הלא מלבד סגלותיה הרוחניות למשך אליה כל נדחינו, מלבד אשר היא הארץ היחידה אשר עיני כל ישראל נשואות אליה זה אלפים בשנים הלא היא הארץ היחידה אשר בה יוכל היהודי הנודד למצוא מרגוע לרגליו ותנחומים לנפשו יען כי היא אצרת בקרבה שארית מחמדיו מימי קדם ויען כי שכניו שם לא אבדו בן אלהים על ידו וכי על כן לא ידרשו את דמו מידו ונוסף לזאת יוכל לשמר לעשות ולקים את כל דברי תלמוד תורתו בארץ אבותיו בלי כל חקוי ובלי גדרים נבערים וחומרות מבהילות והמשכילים יודו גם הם כי אין השכלת שטקר והנלוים עליו שוה בנזק דת ישראל ואף בהשכלת היהדות נוכל למצא האשר השמור לבני אדם באחרית הימים ולכן יסכימו כלם כאחד לתור מנוחה לישראל על אדמת אבותיו, ולהוציא את המפעל הנכבד הזה לפעלות אדם נחוץ לנו להושיב תחלה משפחות רבות מישראל, לישר לנו הדרך בעבודת האדמה כי היא

הפנה ואשית הבניה אשר עליה תתבצר חומת הגוי כלו ויען כי הדבר הזה דרש כסף רב מאד יסכימו כלם לקמץ מעט בהוצאות משרתי הקדש ולהמעיט גם מספר חיות הקדש למיניהם ולבנות בתי כנסיות רבים לפארם

בכל פאר ולהוציא עליהם רבוא רבבות שקלי כסף ויקדישו את כסף הקדשים המורם מדי שנה בשנה מהמתנדבים בעם חציו או רביעו לישוב ארץ אבותינו ונוסף לזאת יסכימו כל קהלות ישראל להרים תרומת גלגלת מכל זכר בישראל שקל כסף אחד לשנה ובעת אשר נבוא לצקת לחשנו לפני אדון עולם ביום הרת עולם לא נבוא לראות פניו ריקם ונתן אז את השקל השנתי לכפר העונות והחטאים אשר בגללם גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו אשר שם היו לנו המועדים לשמחה והחגים לששון ועתה נהפכו עלינו לאבל ולתוגה לצום ולבכי, ומכסת הכסף תרומת השנה אשר לא תהיה מצער משתי מאות אלף שקל כסף בארצות הברית באמיריקא תהיה קדש לקנות בה אדמה לשתי מאות משפחות עניות בישראל אשר הגדולים מהן מחללים את שם ישראל במרכלת הבזויה והצעירים מהן מחללים את יום השבת וכל קדשינו בראש הומיות ולבנות להן בתים לשבת ארוות לבהמותיהן אסמי בר בהמות כלי חרישה וכו' וכו' וכסף המלאים אשר יבוא מהנדרים והנדבות יהיה למלא את ידם לתמכם ולסעדם שלש או ארבע שנים עד אשר יוכלו עמד בלי עזרת זולתם, והיה אם נושיב שתי מאות משפחות מדי שנה בשנה אז בכלות עשר שנים תשובינה לארץ אבותינו מעניי עמנו בלבד אלפים משפחות העבדות אדמתן ומוציאות לחמן מן הארץ ולהן נוכל להוסיף עוד אלפים משפחות שתלכנה להאחז שם בכספיהן לנפשן אם נעיר ונעורר את רוח הלאמית בעמנו, אהבת ארץ אבותינו חבת ציון וירושלם בלבב נערינו וזקנינו לתת גאולה לארץ הנשמה ולהחיותה כימי קדם בתנובות שדות וכרמים ולארבעת אלפים משפחות שתאחזנה בארץ אבותינו לעבדה ולשמרה נוכל להוסיף עוד אלף משפחות אשר תבאנה שם לרגלי מסחרן או פועלים ושכירי יום כי שם ימצאו לחמם ברוחה אם יתפתח הישוב למדי ואם יהיה מספר בני ישראל באמיריקא בעת החלק העשירי בערך למספר עמנו שעולה בעת בערך שמונה מליון נפש אדם ואם גם ימלאו אחינו בכל מקומות מושבותיהם את חובתם להקמת הלאם ולתחית ארצנו כמו שנעשה אנחנו פה בארצות הברית באמיריקא אז נוכל להכפיל את מספר חמשת האלפים בעשר פעמים ויצא לנו מספר כביר חמשים אלף, והיה כאשר יוסיפו בני עמנו להתישב שמה כן יוסיפו בני עולה להתקנא בהם ובהצלחתם, הסנבלטים והטוביים בשמעם כי עלתה ארוכה למחלת עמנו האמלל ימהרו ויוציאו את דבתם רעה באזני אדני הארץ כאשר עשו בשיבת הגולה בתחלת מלכות אחשורוש ובימי ארתחששתא מלך פרס וממשלת תוגרמה תסגר את שערי ארצה לפני בני ישראל וזאת תועיל הרבה מאד להטבת הענין הנכבד כי בזאת תנתן מדה נכונה לזרם האמגרטיה ולא נאבד בפחזות התסיסה את המתינות הנחוצה מאד ובמשך ימי ההפסקה

לזרם האמגרטיה נוכל לעשות סדר ומשטר בתהלוכות הענין להתבונן על המגרעות והחסרונות שנעשו לרגלי התסיסה המבהלה להסירם בטוב טעם ודעת ולהשתמר מהם ומתוצאותיהם להלאה, להיטיב את מצב האכרים ולהעמידם על מעמד איתן ושתהיה היכלת בידם לקבל את האורחים שנשלח להם אחרי תם ימי ההפסקה בלב שמח ובזרועות פתוחות וכמו כן יתגדל ויתרבה הישוב מעת לעת ובהוכח ממשלת תוגרמה לדעת כי אין כל אמת בפי דוברי נבלה על ישראל, כי לא ילך בגדולות ובנפלאות ולא יחפץ שרבים הזהב ונזר המלוכה ורק מקום מקלט בלבד יבקש לו האמלל, תפתח לו שערי ארצה כמבראשונה בהשתדלות רבי עמנו וגדולינו, המכשול כי הוגה מן המסלה וזרם האמגרטיה יחל לזרם שנית ביתר עז ובמשך חמשים שנה יתישבו כשני מליון נפש אדם מישראל על אדמת אבותיהם, כי בשנים האחרונות תתרחב ותתגדל האמגרטיה שבעתים כזרם מים במצאו לו מקום להתפרץ הלאה והשכר הוסר לחסם בעד מרוצתו אז יתגדל בתקף מרוצתו מרגע לרגע ושפעת מימיו תרבה להתפרץ הלאה בכח כפול כי היתד הנאמן אשר יתקע לו ישראל בארץ אבותיו ימשך אחריו משפחות לאלפים וקללת אלהים אשר רבצה עלינו עד כה בגזרתו „ובגוים ההם לא תרגיע" תהפך עתה לברכה, היא תזכיר לנו לפעמים לא רחוקות כי גרים ולא תושבים אנחנו בין „הגוים ההם" וכי על כן עלינו לשים לדרך פעמינו לתור לנו מנוחה ולבנינו אחרינו בארץ אשר שם לא ימצאו „הגוים ההם" ולשוא היא תקות אלה המיחלים לתשועת ההשכלה ולעזרת הצבלזטיה וגם ההכנעה הבזויה החקוי הנמאס והחניפה הנתעבה לא תתן לנו מנוחת עולמים ולא נביא לנו כל תועלת נצחת והטבה תמידית אף אם ננשק אלפי אלפים פעמים כפות רגלי הנוצרים האומרים לנו אברך ישראל! ושקה נא את מרים היפהפיה ואת בנה הנולד במזל טוב לרוח הקדש ואז רחם נרחמך כאמור בברית החדשה, והיה אם כי יפליאו הנוצרים את חסדם אתנו לבלתי הרס שנינו בפינו כיום תמים על אשר לא תאחזנו חולת אהבה למרים אשר ילדה בן יקיר בבתוליה ילד שעשועים לאביו שבשמים אשר הואיל אהב אשה בעולת בעל כרב חסדו אז ישמח ישראל בהשכלה יגיל יעקב בצבלזטיה אולם גזרת הכתוב „ובגוים ההם לא תרגיע" תזכירהו כי גם בעת זריחת שמש ההשכלה תבוא לנו אפלה מנדח רעמים ברקים וגשם שוטף וזאת תאלצנו לחפש אחרי סכת שלום למחסה ולמסתור ממטר סחף ומרוח עריצים והיה אם ישמעו אחינו הנגשים כי פקד ה' את עמו לתת לו מנוח בארץ אבותיו וכי מצא לו משכנות מבטחים ולחם לשבוע בארץ אשר עד הנה אמרו כי ארץ משכלת היא ולא תצלח למאומה רק לחצב שם קבר ליראי ה' לעשותה לחצר מות במותם ולבית הסהר בחייהם ועתה נהפכה לארץ פוריה

המשביעה לכל חי רצון, וישנם שמה יהודים רבים המתענגים על שפעת אשר ושלום רב אז יעזבו המון רב מאחינו את ארצות „הגוים ההם" לבוא אל ארץ־אבותינו למצא שם המרגוע אשר לא ישיגו בין „הגוים ההם" ואז נוכל להושיט להם יד עזרה בבואם תחת השגת ידינו באפשרות היכלת להושיעם, והעשוקים והגזולים במערוקא האבדים הנאנחים בתימן הרצוצים ברוסיא המדכאים בפרס האמללים ברומניא אחינו בשרנו אלה ינוסו ממאורות פתנים לבוא לחסות בצל אחיהם הפתחים להם את זרועותיהם לקבלם באהבה רבה, כלם יקבצו יבואו לנו הנדחים בכוש הודו במרחקי סינים הרי גוזן ומדי מצרים ערב, הנפוצים באפריקא המפזרים ברחבי אזיא יחדו יאספו יבואו לנו, ובהתישב ישראל בארצו ויקח לו מהשלחן נתח בשר כדי שבעו יחורו פני התכשיט ברומא וכל קדושיו עמו יבהלו, לבם יהגה אימה ונפשם נחלים תלהט בראותם את עז הפנים החלש ורפוי הכח גוי קו קו ומבוסה שהעיז לקחת לו במשפט את אשר גזלו מאתו פריצי רומא החיות הטורפות, והנה רוח סערה יסער ממערת הפריצים רוח זלעפות מתחת כס פטרוס ואלפי רבבות משחיתים יגיחו מתחת הדום רגלי אבי אבות הטומאה עם לוית אלפי שעירי התפת וכלם כאחד יפתחו את לועם ובשצף קצף יתנפלו על ימין ועל שמאל לבלע ולהשחית אבל אהה! אוי ואבוי אויה להם כי כלם רתקו בזקים ונחשתים לרגליהם הונשו וקיר ברזל מבדיל ביניהם ובין שה העולה והחטאת ישראל, יד נטויה עליהם מלונדן ומושינגטן במורא גדול לבלתי הרע לבלתי חדש ימי נוסעי הצלב כקדם, ובראות ראש השדים ברומא כי נשתנו העתים וחלפו הזמנים המתוקים והנחמדים אשר בהם יכלו להפר כל חקי משפט וצדקה תחת מסוה אמונה ודת לעור עיני פקחים בקדושת אם אלהים ולהקשיח לבב כל בני בשר בכל תעלולי כמרים נאלחים למען השמד הרג ואבד אלפי רבבות אנשים ישרי לב אשר כל חטאתיהם ואשמותיהם הם יען אין מחשבותיהם כמחשבות הכמרים האמרים קדוש לצלמי אלהיהם והאם הקדשה, ובהוכחם לדעת כי גם שניהם כבר קהו מזקן ומתלעותיהם נרקבו ולא תצלחנה עוד לטחן בשר ולגרם עצמות, יחגר האשמדי שארית כחו ויקבץ אליו כל קדושי הכתולים וכמרי האמונה להתיעץ על צפוניהם כדת הכתולית מה לעשות, וימהרו ויחליטו להתנגד להתנועה הלאמית הישראלית בארץ אבותיו בכל נכלי מרמה למען מלאות את בטנם מהצפון לצדיקים ולחסידים בגנזי מרומים מישוע גואלם ומשיחם ולבעבור לא יעמיק ישראל את גזעו בארץ אבותיו יסכימו כלם כאחד לטעת שורק יונק לעמתו למען החליש בזאת את גזעי גפן ישראל ועד מהרה תוסדנה קולוניות כתוליות בארץ ישראל ורועי חזירים ישירו שיר חדש אף נעים למרים ויזמרו לישוע קרן ישעם על הרי ציון ובעמקי יהודה ויראו

חלומות נעימים מיונות אשר תהפכנה לבתולות יפות מגידות עתידות ונפלאות לאחרית הימים כאשר ראו וכן תמהו הרועים משכבר הימים ואשר בנהרי נחלי דם ישראל התרצו אל אדונם ישוע האל הצלוב ואם אז היה עז בידם לזכות את ארחם ברצח גנב נאף ועתה עליהם להסתפק במחשבות און בלבד לא יפל לבבם על זאת כי בלבב שלם הם יעבדו את אלהיהם המשלש ובכל מאמצי כחותיהם יתאמצו להרע להבלתי מאמינים להאוילים הכסילים החטאים והרשעים אשר יזידו להטיל ספק בחשבון אלהי הצדק כי יש אחד שהוא שלשה ושלשה שהם אחד וכי על כן לא יחר אף ה׳ בנוצרים ולא יתאנף בהם על אשר לא ישמידו בפעם אחת את הבלתי מאמינים מתחת שמי ה׳ הנתונים להנוצרים בלבד ומה גם בראות הטוב והמיטיב כי הנוצרים מתאמצים בכל עז להיטיב את התבל ויושבי בה בהעיקם תחתם בכל עת מצא ולכן לבם יהיה נכון ובטוח כי צדקו יחדו וכי יעלו וישבו על ימין צדקו אחרי בוא עליהם פקודת כל אדם להתענג על רב טוב וחסד וכי על כן יתאמצו בכל עז למרר את חיי היהודים ולהעיק תחתם בהביא את אדמת הבלתי מאמינים תחת ידי המאמינים הקדושים והטהורים ובזאת יעזרו לנו לבנות את הנשמות ולהקים את הנהרסות למלא את דבר ה׳ בפי נביאו ישעיהו „ובנו בני נכר חומותיך“ וכראות הכנסת הכתולית־יונית כי אחותה הרומית לטשת את עיניה על מבחר תקותיה תתן עליה בקול ענות נוצרי לאמר „אני מצאתיה כלה שלי“ והחרב תוכיח! וראי נא אחותי כי גם לי חרב נקמת אולם בהתבוננה מעט כי כבר החלו בני אדם למצא ספק בקדושת הנצחון הנקנה בחללי חרב בדם ובדמעות וההסתוריה לא תאבה להכיר פנים אף לקדושת הכמרים ולנשקי שולי מעיל צלם מרים היפה בנשים אשת אלהים וביראם לשית נוספות על פרקי ההסתוריה הנכתמה כבר למדי במעלליהם הרעים למען לא יבואו בנים כחשים לצעק חמס עליהם ולבעט בכל קדשי הנצרות ובמוסרי הבליה ונוסף לזאת יעמד שטן גדול לפניהם הוא הספק הגדול בנצחון הדרוש מאד להוכיח ישרת לבם ולכן יסכימו גם הם לעשות במחשך מעשיהם ליסד קולוניות כתולית־יונית והתחרות הקנאה הזאת בין שתי המפלגות הנוצריות תעשה גדולות ונצורות להתפתחות ישוב ארץ אבותינו והכנסת הנוצרית הפרטסטנתית שכבר התיהדה חציה ורב בניה כבר הזניחו את הבליהם ואכזריות לבבם והתחילו להביט אל האמונות השונות והדעות הרבות כאל דבר הכרחי בטבע יביטו אל ישראל בעין חמלה ורחמים ויתעוררו רבים מהם לצעק חמס על הנבלה הגדולה שעשים הכפירים האכזרים לשה פזורה ישראל השאגים לטרף בעת אשר חוריהם מלאים טרף למדי ורוצים לגזל מהכבשה הרזה והדלה גם מעט ירק עשב אשר תלחך לרעבונה ובין כה וכה תתעורר גם ממשלת

תוגרמה לראות מה יעשו הגרים והזרים בארצה לשאל ולתמה על החפץ הנטוע בקרב עמי איברופא המתפארים בההשכלה ובהציבלזטיה לבוא בארץ לא להם לחרחר ריב ולהרבות מדנים בין תושביה להשבית את שלום המדינה ולטעת משטמה על תלמי לבב בני אדם לדרות עולם ואשר על כן תגזר אמר לסגור את שערי ארצה על כל בני איברופא הבאים שמה במסוה הנצרות לעשות שמות בכל הארץ ומלאכי האפיפיור בראותם כי אם לא ישתמשו באגרופם לא יבצעו את אשר יזמו לעשות, ימהרו וירמזו לקדושי הכתולים אשר בהקולוניות להחל בעבודה הקדושה ובשם האב הבן ורוח הקדש יחלו לבקש תאנות ועלילות דברים על היהודים זעומי נפשם וברצח גנב ונאף יכלו את מעשיהם, ולהיהודים חג המצות מדי שנה בשנה ולכמרי הנוצרים יש צדיקים וחסידים רבים שמוכנים ומזומנים בכל עת ובכל שעה לשבע שבועת אמונים כי בעיניהם ראו את הדם ואת המאכלת ובאזניהם שמעו את קול אנקת ילד נוצרי הנשחט אשר דמו הוצק בכלי קדש למשמרת בבית הרבי לעשות ממנו מטעמים למצות הפסח כאשר אהבה נפש היהודי וכמצוה עליו מהתלמוד אשר העדים הנאמנים האלה יודעים אותו בעל פה מהחל ועד כלה והנה פרעות בישראל הכה ופצוע רצח גזל ועשות כל נבלה והיהודים האמללים אשר עד כה הסכינו לתת את גום למכים ובשרם לנושכים ילאו מנשא עוד חרפת מנדיהם הרשעים אשר אין כל מנוס מנהם ואין כל מפלט מרשעת לבבם ובראותם כי קדושי הכתולים יחתרו בכל עז לכבות את נר ישראל האחרון תעלה חמתם לאין מרפא על צורריהם בנכליהם הרעים ובהתחמץ לבב בחורי ישראל יתקשרו בקשר אמיץ להחליץ חושים לעמד על נפשם ולהשיב מכה אל חיק צורריהם והנוצרים הקנאים לא יתעצלו לשוב על עקב בשתם ובשם המשפחה האלהית יבואו עוד הפעם לפרוע פרעות בישראל, אולם בפעם הזאת ימצאו אשר לא קוו ופללו ותחת היות מן המכים יהיו מן המכים וישובו מן המלחמה אבלים וחפויי ראש ומלחמות כאלה תחלנה להיות מן המצויות, המכים והמכים ירביון לא בפצעים בלבד כי אם גם בנפשות אדם דם רב ישפך, קולוניות רבות תשמינה, ערים תחרבנה, ממשלת תוגרמה תחיש להשיב את השלום על מכונו ולענש את משביתי ומפריעי שלום המדינה, היהודים יצדיקו עליהם את הדין אבל הנוצרים ימאנו לקבל עליהם את גזר דין שלטן התוגרמי ויגישו את עצמותיהם במחאות נלהבות לפני צדקת האפיפיור ברומא שמצודתו פרושה על רב ארצות איברופא, הדפלומתים הערומים ימצאו כר נרחב להתגדר בו ואדירי איברופא ימצאו גם הם בדבר הזה ענין טוב לענות בו ואשר על כן יסכימו כלם לשים קץ למלחמות האלה בידעם היטב כי בהנתן בימין האפיפיור הרוממה החבקת רועות עולם הדת גם חרב המשרה והמלוכה אז ישתחו לפניו כל עזרי רהב

והעתודים אחרי הצאן יכרעו יפלו אחד אחד לפני הדר גאונו ולכן ימהרו ויחליטו לעיין בפשר הדבר ובאחת הערים יאספו צירי הממלכות וכל מורשי מפלגות הנלחמות ביום הכסא בעיר הבירה אשר ב...... המדינה.

המשפט

חוצות עיר הבירה מאחת ערי הממלכות האדירות הומים מהמון אדם רב, צבים וכרכרים משתקשקים ברחובותיה המלאים תשאות בקול המולה דחופים ומבהלים לרחוב העיר פנת יקרת הקריה אשר שם יתנוססו היכלי ענג וארמוני תלפיות וביניהם עמד ארמון המלכות נהדר כעת בדגלים שונים בפרחים ובזרי מקלעות וגדוד לגיון הכבוד יקיפהו בהדרת גאון לכבוד האורחים הנעלים, שרים רוממים ורבי המלוכה עולים ויורדים שלבי המעלה המפנה אל דביר הבית על כתפותיהם מתנוצצים בפתרי זהב משבצים ציוני משרה וכבוד, האולם הגדול מלא שרים נשאים רוזנים נכבדים ודפלומתים מפורסמים על הבמה המצמדה לכתל נכח פתח ביאה הראשית יושבים שנים עשר אנשים נשואי פנים הדרת השיבה תחופף עליהם בענות חן הם המה השופטים הנכבדים שנבחרו מטעם אדירי איברופא לשפוט במישרים בין המפלגות הדתיות, יציעי האולם הסובבות אותו מלמעלה ממלאות אנשים ונשים מפה אל פה שלחנות מלאים קסתות סופרים וגליוני נירות מסביב כסאות אשר עליהם יושבים סופרים ומזכירים עזריהם וחלופי חלופיהם, בעבר אחד מי האולם יושבים קרואים מצינים רבי המלוכה דוכסים נסיכים גנרלים כהנים וכו׳ ובירך הבית מן העבר השני למולם יושבים מורשי המפלגות השונות המה המלאכים שנשלחו לריב את ריבן ולהוציא כאור משפטן. הציר הראשון איש חלק מגלה ראש וזקן פני להבים פניו על חזהו מתנוצץ שתי—וערב זהב מופז אשר עליו יראה האל הצלוב ציר רומא הוא מלאך כנסיה הכתולית—רומית. ציר השני אדמוני זקנו ושערת ראשו יורדים על מדותיו הארוכים שרשרת זהב טהור תסבב את ראשו ולמטה במחברתה תלויה תמונה קדושה משבצה אבני מלאים הוא ציר כנסיה כתולית—יונית, הציר השלישי איש מגלח זקן ישב בדומיה ומהליק את שפמו הוא מלאך כנסת הפרטסטנתית אחריו ישב איש תוגרמי ציר מפלגת המחמדיים מטעם השלטן והאחרון איש זקן זקנו הכספי ופאותיו הארוכות מכתירות את ראשו, עצבת נזעמה על פניו, עיניו מפיקות בינה עמוקה, הגיונים נשגבים רחמים חנינה צדקה ומישרים ציר ישראל הוא צלם דמות אברהם העברי תמונת סמל העם העשוק חותם תכנית החמלה והחנינה.

ראש אב בית דין שאל את המשגיח על משטר המשפט אם כל צירי המפלגות נמצאים בבית המשפט ואם מוכנים הם להגיש עצמותיהם.

כן אדוני! יענהו קול.

ידברו הצירים משפט, צוה ראש השופטים!

ציר הרומי בתחלה, אחרי כן היוני ואחריו ציר הפרטסטנתים אחריו יבוא ציר התוגרמי והעברי ידבר באחרונה נשמע קול מאחורי מעגל השופטים.

ציר רומי עמד כרגע למול השופטים ויאמר:

שמעו נא אדוני הנכבדים לקול אמרי, האזינו נא שפטי צדק לשכל מלי, הטו אזניכם למשאלותי ולבבכם תכונו לאמרי פי כי גדולות ונצורות תוצאות המשפט תהיינה וכי על כן יהיו נא לרצון כל הגיוני לבי אף אם אדבר קשות בהתחמץ לבבי בקרבי ובהתלהב רגשותי בהגיגי מתבערת אש דתי וקנאתי לשלמי אמוני הכתולים כי מדי דברי בעלבון האמונה הקדושה ובעת אזכר את מתנגדיה מחרפיה שונאיה ומזיליה אשר הסבו לה לחפש אחרי מגן ומחסה לתור תמיד אחרי עזרות שונות להחלץ מן המצר אשר הביאוה שם הבלתי מאמינים מתנגדי אמונה הקדושה. מודעת זאת לכל שוכני ארץ כי תלאות רבות מצאו אותנו בימי האפיפיור אורבן השני בשוב פיטר מארץ הקדושה ויספר באזני האב הקדוש את הצרות הרבות ואת הלחץ הנורא אשר הבלתי מאמינים לוחצים את המאמינים בארץ הקדושה בבואם לבקר את קבר משיחנו ולשפך שיחם לפני מי שמת לבעבור נחיה אנחנו ומי לא שמע מנוסעי הצלב הקדושים והטהורים אשר התנדבו ללחום מלחמת ה׳ בגבורים איך המסרו מאלפי רבבות קדושי הכתולים המון רב כחול הים לעלות ביהודה ולגרש משם את האינם מאמינים האוילים בדרך פשעם אשר מקומם עמק בשאול מטה באשמנים לרצות עונם כי עז ואשמתם כי קשתה יען הם עוד מתהלכים באשמתם לבלתי תת אמן להסוד הכמוס והקדוש מאלהי השמים כי הוא משזר משלשה אלים יחד וכי חלק אחד מהאל המשלש אוה לשבת בגוית ילוד איש ולהצלב אחרי בן מהיהודים למען זכות את נפשות בני חלוף לשבת בימין צדקו ואף אם אנחנו ברב חסדנו הואלנו לבאר למו את פרשת גדולת הסוד הזה, מה ראה על ככה האל המשלש לענש לצדיק על חטאת רשעי ארץ ומדוע יסר לבנו יחידו במר המות יען כי השחיתו בני אדם דרכם על הארץ כי זאת חסדי האל המשלש הנאמנים לכל באי עולם למען הבליג שד על העז פנים השטן האכזר האמר לצודד נפשות בני אדם ולהסגירן על מסגר בשאול מטה וכאשר הערה בן אלהים את נפשו למות ויתן את בשרו כפר לכל בני תמותה החליש בזאת את יד השטן אבל האינם מאמינים בקשיות ערפם לא יאבו שמוע לכל דברי האמת האלה ועוד הם מתהלכים באשמתם ואשר על כן

צדקו נוסעי הצלב קדושי הנוצרים המאמינים התמימים ברי הלבב אשר נלחמו בזרוע עזם בעד אמונתם ומשיחם ואשר העירו כל חמתם על היהודים תועי לבב, כי מי לא שמע ממאות אלפי היהודים אשר הרגו נשחטו נרצחו למען מצא חן בעיני הרחום והחנון ואחרי כן הלכו חצץ כלם להרטיב את כל הרי יהודה בדם ובדמעות ולהשמיד את היהודים והמחמדיים אשר אותם ברא אלהים לא כרצון בן יחידו ומי לא שמע גם מאלפי הקדושים והטהורים מהנוצרים אשר הקריבו את נפשם בגילה ברנה ובשמחה רבה על מזבח אמונתם להיותם לריח ניחח לבן אלהים מאד נעלה למען מלא את דבריו אשר דבר באזני אחזת מרעהו כי לא לשלום בא על הארץ ולמען עוד מה? למען המית את אלה אשר לא נפדו מרדת שחת בישועת בן אלוה וכי על כן אמרו הנוצרים לרומם את קרן אלוה המשלש ולנשאו לכל לראש בהרג ואבד השמד וכלה ובהקים מלוכה נוצרית בירושלם ומשרה אפיפורית ביהודה או אז תושע התבל תשועת עולמים וישביה לעולם לא ירעבו ומה היה אחרית הדבר? הה! שומו שמים! נפשות הנאהבים והנעימים עלו אל על וממלכת ירושלם ירדה מטה מטה למגנת לב הכתולים ולדאבון נפש כל מאהביהם והנה אך למותר היא לי להראות לכם את הקשר האמיץ אשר יקשר לבות הנוצרים אל הארץ הקדושה, למותר היא לי אדונים נכבדים להגיד לכם כי עבותות אהבה נצחת ימשכו את לבבנו נפשנו ורוחנו אל ארץ אשר בה נולד גואלנו ממות ופודנו משחת, ארץ אשר בה הומת ונקבר רוח אפינו ואיכה נוכל ונראה מחרפי אל מתישבים בקרבה וחפצים להפך את קדושת קבר משיחנו למשחק תעלולים וללעג מתי און, איכה נוכל נתאפק ונתבונן בקר רוח אל היהדות זעומת נפש הנוצרים כאשר היא תקעת יתד נאמן בארץ הקדושה ולהיות למחט דקר בבשרנו ולמחאה גלויה לדתנו לחרפתנו ולבשתנו, איככה נוכל ונראה יהודים מצלחים ומאשרים בארץ אשר בה הרגו ולא חמלו על הבן היקיר, איככה נוכל ונראה את היהודים מתפארים בנצחונם עלינו כפי מסרת רבותיהם ואמונת אבותיהם? שערו נא בנפשכם אדונים נכבדים כי הארץ הקדושה נכבשה לפני היהודים והם נהיו לאדוני הארץ, והנצרות מה תהי עליה? אנא נוליך את חרפתנו, האם נוריד לארץ ראשנו נעצם עינינו ונאטם אזננו מלשמוע מלראות ומלהתבונן אל זעומי אלוה אלה הרוצים לערער את בנין הנצרות עד היסוד בה ולהעטות על מחזיקיה ומקדישיה כלימת עולם וחרפת נצח, לא ולא! ומאה פעמים לא ולא, עוד לא אפסה כל תקוה עוד לא תמה כל תוחלת והנצרות לא תשח את ראשה לפני היהדות אויבתה עוד יסער רוח הקדש בלבב אלפי רבבות תמימי אחינו הכתולים עוד רבת אונים היא הנצרות וכבירת כח הנה להכות צורריה ימין ושמאל פנים ואחור הכה והשמד הכה וכלה אם רק נעיר את הכח

הגדול הכמוס עמדה הטמון בשרירי בטנה, אם רק תאבה לפתח את פיה להראות להיהודים את שניה החדות ומתלעותיה השנונות הה! קפדה ונחרצה מחלה וכליון שמה ומשכלת שד ושבר על היהודים שכחי אלהים המלעיבים בבן אלהים ובאמו הקדשה אשר הרה לרוח הקדש, אבי יבחן הדבר! מי יתן ותאתה אות נפשי ואז תדעו נאמנה עד מה אוכל לנקם את נקמת בן אלהים מהיהודים הכסילים הולכי בחשך ואין נגה להם, האח! מה נאוו פעמי חלוצי הכתולים ודגל הצלב בידם תבנית מרים מרקם בו לעשות נקמות בהיהודים תוכחות בשכחי אלהים והאב הקדש מרומא בראשם לנחתם הדרך וכארי ממחבאו יתנפל על האפיקורסים לטרוף טרף ולגרם עצמות לאכל ולשבוע מבשר הבלתי מאמינים ולשתות לרויה דם ודמעה ובעבי גבי מגני יתיצב קוממיות נגד הצר והאויב היהודי הזה החפץ להרס בית הנצרות עד היסוד בה בחתרו בחשך תחת כתלי ביתנו לכן עליכם שופטים נכבדים מוטל חוב קדוש לא לבד לתת הרשיון לכנסיה הכתולית לגרש את בן סורר ומורה הזה מאדמת הקדש כי אם גם להוציא מלפניכם דבר חק ומשפט ולא יעבר כי ארץ פלשת וסביבותיה נתונות נתונות הן לצמיתות להכנסיה רומית כתולית ואין כל צדקה להאינם כתולים אף להציג כף רגלם הטמאות על אדמת הקדש ומחוזותיה כל ימי השמים על הארץ וזאת אמת וקים לעד כי מכל הכנסיות הנוצריות השונות אין גם אחת ראויה להאלוה הצלויה הזאת כי אם הכנסיה רומית—כתולית כי מי גלה לנו סוד השלש מי נתן לנו את יום הראשון לשבת בו ולנוח בו תמורת יום השביעי מי נתן לנו צלמי עץ ואבן מי יפאר ירמם יעלה ויקלס את האם הקדשה יתר הרבה מאתנו קדושי הכתולים ועל כלם הלא אלוה הרחמים והחסד הוא יעיד בנו משמי קדשו כי אין מפלגה דתית אשר קנאת אלהים אכלתה כמונו הכתולים, בעבורו באנו עד צואר בדמי אדם בעבירו טבלנו בדמעי היהודים בעבורו רצחנו בעבורו גנבנו בעבורו נאפנו בעבורו עשינו נקמות נוראות ותוכחות איומות בשכחי אלהים אשר לשמן ולזכרן יחרד לבב אנוש ותבהל נפש כל הולכי על שתים והיהודי הנצחי יכל להעיד בנו כי כנים הם דברי ואולי יכל לתת עוד נוספות עליהם כי הוא זכר יזכר המון מעשים רבים לאלפי שנים ואין כל שכחה לפני דרותיו הרבים אשר לא יסופו ולא יתמו כל ימי השמים על הארץ למען ינקם בהם אב הרחמים את נקמת בן יקיר אשר צלבו אבותיהם כי ליסרם עדי עד החיים וקימם כיום הזה, ואם כן אפוא מדוע לא יעלו כל מעללי הכנסיה הכתולית–רומית בזכרון טוב לפניכם היום לתת לה משכרתה ולהשיב לה כבעל תגמולה על ילד השעשעים אשר נולד מרוח הקדש ואם ככה תעשו לה אדונים נכבדים אז תביאו עליכם ברכת הכנסיה כרצון האב הבן ורוח הקדש בהסכמת האם הקדשה

ואמרו אמן.

וישתחוה האיש לפני השופטים וישב שבע רצון על כסאו. אחריו הופיע הציר השני מלאך כנסית הכתולים—היונים וביראת הכבוד החל מדברו ויאמר;

אמנם כן אדונים נכבדים ציר רומי קלע אל המטרה וגם לא החטיא וכי אין כל ספק אשר בהתישב היהודים בארץ הקדושה יביאו עלינו חרפת עולם וכלימה נצחת ואשר על כן עלינו לקדם את פני הרעה בעוד מועד בתת מעצור לרוח ישראל השאף לבלע את הקדש, וחוב קדוש עלינו ועל כל נשקי צלם דמות גואלנו האל המשלש לבקש מידכם שופטים נכבדים לגער בשטן הבוחר בירושלם, אולם ברגז רחמים נזכר למען דעת כל עמ' הארץ כי לצדקת הנוצרים אין קץ, והנה אם לנו בלבד נתנה הארץ והמשרה עליה הלא גם להיהודים המשפט והצדקה לחיות בצלנו באין כל מחיר ולשאף רוח אפים חנם אין כסף אף בזאת נאות להם להיותם לנו לעבדים ללחך עפר רגלינו על אדמת מכורתם כל הימים וזאת העצה .היעוצה לטוב לנו לבלתי גרש את אלה היהודים מארץ הקדושה אשר כבר נאחזו בה אבל נשים עליהם מתג ורסן הנצרות ונעצר בעד יתר אחיהם, לבלתי יעלו בארץ להיותם שם אדונים לה יען כי המשרה רק לנו יאתה, ובזאת הפלא ה' את חסידיו בתתו להם כח וגבורה שכם אחר על רשעי ארץ למען ענותם כלבב ענוי ארץ ותמימי דרך כי מלפני זרוע בשר מי יעמד ולפני אגרוף מחלק מהלמות שחחו כל יושבי על מדין למן היום יצא האדם מעדן גן ה' למשל על אין אונים ורפה כח, והנה בעשות נוצרים רבים כל נבלה למראית עיני האינם מאמינים הכסילים אשר לא יכלו לראות נכחה ואם יפרו כל לאוי עשרת הדברים תכסה על פשעיהם אהבת ישוע ואמונתם באלהותו תצילם מכל רע כדברי היזועיתים אשר צדקו יחדו וכמו כן אם ימצא מעול וחומץ אחד מזרע היהודים יכסה גם הוא באהבתו על אחיו חפי פשע לאלפים ולרבבות ומחטאת אחד נגע לכלמו ובצדק נפגע בהם עון האחד יען תורה אחת אלהים אחד וממשפחה אחת הם וכי על כן אם חטא יחטא אחד מהם על כלהם יצא הקצף מאת הנוצרים אשר אינם מעותים משפט היהודים חלילה! הנה אנחנו חמדנו לצון לנו ובלזות שפתים ובלשון תהפכות דברנו סרה על ישראל ועל אמונתו וחלק גדול מספרותנו הקדשנו להבזות את היהודי הנצחי ותורתו כפי פרשת באור התלמודים אבל אם העז אחד התלמודים לדבר סרה עלינו השיא מות על כל זרע ישראל, אנחנו חקקנו חקים אכזרים ומשפטים נלוזים לכל בית ישראל מאות בשנים אף מבלי היות לנו כל צדקה למראה עיני בשר ולבינת בני אדם יושבי חשך וצלמות אבל ישוע הנוצרי הישבי בשמים אשר לפניו נגלו כל תעלמות

חכמה וסתרי רזי עליון הוא יודע כי רק מצדקת נפשנו רדפנו באף כל חדלי אונים ואפסי כח אולם אם העזו אחדים מחכמי התלמוד להוציא מפיהם עתק בתור נקמה על רשעת הגוים ועל אכזריות לבבם יסבלו היהודים לנצח אף אם אינם עושים כדברי האחדים מהתלמודים אם אחדים מחכמי התלמוד העזו להוציא מפיהם דבר שלא כהגון „בהשבת אבדה" „וגזל עכו"ם" יוסרו היהודים על זאת בכל דר ודר ואם הואילה רומא אחותי למכר שטר בפרות עון ועוד נבלות כאלה אין פצה פה ומצפצף אנחנו הרגנו רצחנו שרפנו טבענו חנקנו טרפנו רטשנו רצצנו הצלבנו מרדנו סררנו עוינו פשענו וכו' וכו' אין כל רע ואם עוו פשעו היהודים באמרם על ישוע הנוצרי כי הוא היה כאחד האדם ומביאים על זאת הוכחה רבתי ההגיון נאמר לרגם אותם באבנים ולהשמידם מתחת שמי ה' אף אם אין לאל ידנו לבטל טענותיהם הוכחותיהם ודעותיהם ויען מה? יען אגרוף לנו ויען זרוע לנו! וזה לנו המשפט!.... וכל המעות את המשפט הזה את חקי הטבע ומשטריו הוא הרס כי „כל דאלים גבר" יאמר הטבע וכן יאמרו גם הנוצרים השמרים פקודתנו ובמשפט הזה לקחנו לנו קרנים לנגח את כל הגוים מסביב ומה גם את היהודי רפה—כח הזה אשר זאת תעיד לנו כי מך ערכו בתבל הארץ וכי לא לגדולות נוצר, ולהמשפט הזה נקוה אנחנו עתה להוציאו לאור עולם למען תמצאו חן בעיני אלהינו המשלש אמן ואמן.

ציר הכנסיה כתולית—יונית כלה בזאת את דברתו וציר כנסיה הפרטסטנתית לקח את עמדתו

צר לי מאד אמר האדון הזה בפנים נזעמים צר לי מאד לראות את מורשי כנסיות הנוצריות חתרים בכל עז להצר לישראל בשם אמונתנו ודתנו הדרשת מידנו אך טוב וחסד אך שלום ושכוה צר לי מאד לראות את צירי כנסיות הכתוליות מחשיכים ומעיבים את שמי תפארת אמונתנו בעלילות רשע כסל ובאכזריות אף וחמה, שמעו נא המורים! האזינו עדי אבירי הלב הרחוקים מצדקה אפסי לבב אנוש! החסר כתמי דראון העלו הנוצרים מימי הבינים על ספר תולדות עמי איברופא כי תאמרו לתת עליהם נוספות? ומה נפלאת זאת בעיני הנה אתם מתימרים בכבוד תורת חסד ואת הפוכה תשמרו לעשות ועתה מה לכם להתחפש בעור כבשה תמימה ולארב במסתרים בפריצי חיות לטרף באף כל נכשל ואין אונים הראו נא שניכם ומתלעותיכם לעיני השמש ואמרו לכל כי תרעבו לבשר ותצמאו לדם ואז למצער הלא ידעו הנחשלים להזהר הנה בתורת משה הקדושה לכלנו נאמר „לא תחסם שור בדישו" ואתם תאמרו כי צדקו דבריה יחד ומכל זאת מלבד אשר נקלה בעיניכם להפר מצותיה כי עוד תוסיפו סרה בהוציאכם גם את בלעו מפיו ובתורת משיחנו כתוב לאמר „אתם שמעתם כי נאמר לקדמנים לא

תרצח והאיש אשר ירצה ינתן למשפט בפללים ואני אמר לכם אף המתעבר באחיו חוטא נפשו. וינתן למשפט (מתתיהו 5, 21,) ואתם הלא קדש קדש תאמרו לכל מוסרי משיחנו וגואלנו ובכל זאת תרדפו באף ובחמה שפוכה עם אמלל ומדוכא זה מאות בשנים ותרבו הרע מחיתו יער שפכתם דמי נקיים הרביתם חללי אמונה ואמרתם נצלנו כי ישוע הנוצרי הוא מגיננו ומפלטנו בו בטחנו ולא נראה רע אתם הפכתם דברי אלהים חיים ותתברכו בלבבכם שלום שלום יען כי תאמינו בישוע הנוצרי אל חככם שופר להריע לצור ישעכם ובידכם חרב פיפיות להרג ולהשמיד יצירי כפיו בפיכם תורת חסד מהישבי בשמים ובלבבכם חמת עכשוב נכון לכל מועדי רגל אשר יפלו בשחיתותיכם ענו נא נוצרים אם שקר אענה בכם ! ומה עולה מצאתם באלה היהודים התמימים אשר עלו לארץ אבותיהם לעבוד אדמתה ולהוציא לחמם ממנה בזעת כפיהם האם לא תהפכו את דברי ישוע הנוצרי למען מלא הות נפשכם אם לנו הצדקה לרשת את ארץ הקדושה בגלל אשר בה נולד משיחנו האם אין הצדקה גם לישראל להאחז בה כמונו אדרבה להם משפט הבכורה יען כי בה נולדו להם משיחים רבים נביאים מלכים וקדושים למאות ולאלפים ונוסף לזאת הלא היא ארץ אבותיהם ואנחנו ואבותינו הרעו להם מאד ונמרר את חייהם שנים רבות על לא דבר עד כי נבאשנו בצדק בעיניהם והחלו להביט אלינו כאל פריצי חיות ופראי אדם ותחת אשר היה עלינו לקרבם אל דתנו בדרכי נעם באחוה ורעות עוד הרחקנום מעלינו ברשעת הכהנים ובקנאת אנשי מרמה נבערי דעת ותעלוליהם הנתעבים עד אשר הסבו היהודים את לבם אהורנית מהנצרות מבלי היות לנו כל תקוה עוד לספחם אל דתנו ועתה היש לנו עוד צדקה להתאונן על היהודים הנסים מתגרת יד מעניהם ולוחציהם ולבוא לחסות בצל גוים אשר לא הכבידו את אכפם עליהם תמיד ברשעה נוראה ואיומה כמונו הנוצרים ומה גם בין אנשים אשר שם ישוע מנאץ גם להם וכי על כן תקוה טובה נשקפה להעברים משם ואם תשלח ההשכלה את קויה בין מפלשי עב הענן הסוככים כעת את שמי אזיא אז תהיה הצלחת העברים שלמה ושם לא יתנפלו עליהם נבערי הדעת לנקם בהם את נקמת המשיח שם לא יוכלו קנאי דתנו להרע להם שם לא יאמרו עליהם כי אוכלי דם אדם הם עושים מטעמים מדם ילד נוצרי לחג המצות, נוצרים נוצרים ! הגם בוש לא תבושו לגזל מעניים מרודים את רעבון ביתם אשר הביאו בחרף נפשם ובדם לבבם הגם לכבש את כברת ארץ הקטנה אשר יאמרו הישראלים לרשתה יען היא מורשת אבותיהם ורוצים לשבת שם במנוחת שלום והשקט ולמצא בה מרגוע לנפשם העיפה הלא אתם לא תאבו להניח לו בארצותיכם ובמקומות מושבותיכם לא תתנו לו מרגוע ומה יעשה העברי לשלומו ? הלנצח ישא

ויסבל כל פרעות אויב ומתנקם? ואנה יפנה לעזרה? איה מקום מקלטו? מי זה אוהבו טובתו מי יבקש הצלחתו מי ידרש? ואם כן אפוא מדוע לא ידאג ישראל לנפשו ולתור לו מנוחה לא בין אלה אשר ימאנו לתת לו מנוחת עולמים ואיככה אפוא תעזו לחמס במזימות רשע לעשק משפט עניים לעיני השמש אתם אמרים כי משפט צדק תחפצו ואותו כיום תדרשו אמנם אני אמר לכם אם באמת ובתמים תדרשו משפט ותבקשו אמונה נוריד לארץ ראשנו ובבשת פנים נענה ונאמר אבל אשמים אנחנו! והאל הטוב יכפר לנו על חטא שחטאנו במסעי הצלב על חטא שחטאנו בהאינקבזטיה על חטא שחטאנו בההתנגדות להרפרם בהרג רצח גזל הונאה תרמית נאף חמס בגד נאץ סרר חנף שקר העוה וכו׳ וכו׳ ועל כלם בהוספנו חטאת מרי על עון ופשע בנתננו למשסה יעקב וישראל לשעיר החטאת האם האמלל הזה הגוי העשוק והגזול אשר למען ענותו בצר ומצוקה עברנו כל גבול האכזריות ואבדנו כל רגש אנושי הרענו מזאבי ערבות השחתנו דרכינו מפראי מדבר אין לשון בתבל הארץ ואין שפה תחת שמי ה׳ המכילה מלין למדי העוצרות כח להביא מושג אמתי מרשעת לבבנו ואכזריות נפשנו אשר הראינו לזרע יעקב במאות השנים אשר התגוררו בינינו יאלם כל פה יחרד כל לב ותבהל כל נפש אהה נוצרים! עד מה השחיתו התעיבו אבותינו עלילותיהם ואם נאמר לתקן את אשר העוינו עלינו להשיב בתחלה את הגזלה אשר גזלנו מהיהודים האמללים ולהשיב להם את ארץ אבותיהם ואחרי כן נפרש כפינו אל אל בשמים לבקש ממנו מחילה סליחה וכפרה על אשר הרענו ליצורי כפיו ופליאה דעת ממני מדוע תדאגו לכבוד אמונתנו בהתישב ישראל על אדמת אבותיו האם לא תחללו את שם אמונתנו ומשיחנו ברשעת לבבכם עתה יתר מאשר יוכל היהודי אז בהיותו אדון ארץ הקדושה ומי הוא הגבר ראה איש יהודי מחרף עקבות משיחנו הן חטא לא יכופר הוא ועון בלי נשוא לעצר בער העברים לבלתי תת להם להתישב בארץ אשר כל בה חיי רוחם ותקות אשרם לעדי עד הלא עוד חוב קדוש הוא לתמכם ולסעדם בכל מאמצי כחנו הלא חוב קדוש הוא על כל שלמי אמוני הנוצרים להשיב הנדחים אל אדמת מכורתם והנפוצים בכל קצוי ארץ אל נחלת אבותיהם כי אין לנו פקוח נפש גדול מזה, פקוח נפש של עם שלם האם לא צחוק יעשו לנו החברות האנושיות המתעסקות בפקוח נפש של בעלי חיים לבלתי עבד אתם בפרך לבלתי לצער את הולכי על ארבע ומביטות במנוחת לב על צער הולכי על שתים המרגישים והמכירים את כאבם על אחת שבע בהורידם אותם מזכיותיהם במדרגה למטה מן הולכי ארבע........ ילכו נא העברים לארצם ולמולדתם ויתפטרו מאתנו בשמחה ובטוב לב ובזאת יסלחו לנו על אכזריות לבבנו ועל משובת אבותינו אשר השתוללו לפנים וגם היום אבירי

לב מהפוחזים והריקים מאתנו והעטו כלימה על כל מין האנושי והיה בשבת ישראל על אדמתו ואנחנו נבוא לבקרם בכבוד אז ננסה לפתותם בשובה ונחת לקבל באהבה את אמונתנו ואם יואילו אחדים מהם להשליך שקצים על משיחנו אז תהיה לנו העת המכשרה המשפט והצדקה לתת מתג ורסן על לחיי אלה אשר הנו מן המסלה הישרה אם נמצא למשפט תחלה למנע מהם את החרות אשר לקחנו לנפשנו ולכן אדונים נכבדים שופטים רמים ונשאים לפניכם אפיל תחינתי לבלתי מלאות את משאלות לבב הצירים החפצים לשקץ ולתעב את שם הנוצרים לפני כל עמי התבל ואדרבה עליכם חוב קדוש לתת עוד תקף ועז להתנועה הלאמית הישראלית ולהראות לכל גויי הארצות כי גם בין הנוצרים נמצא לב אנושי חמלה חנינה רחמים ומישרים ובזאת תמצאו חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם.

אחריו קם ציר תוגרמה ממושבו ובפנים צוהלים החל גם הוא את מדברו

אדונים נכבדים ושפטים נשאים אם ציר הנוצרים אשר הקדמני התפלא מאד על יצרי לב הנוצרים ועל התהפכם בתחבלות שונות להרע לזולתם הנה אנכי לתבליתם אשתאה אם הוא לא יכל לראות עמל בהנוצרים איככה אוכל אנכי להביט אל און בזרים ונכרים הה לבי יתר בקרבי בחבי תוקד אש שלהבתיה מה לכם נוצרים תדכאו עמים רבים בשם אמונתכם ומשיחכם מה לכם לבוא בארצותינו לסכסך משפחה במשפחה להצית חמת גבר בעמיתו ולהרבות משטמה בבני בשר תאמרו להכריענו לרב—קשב להכנע ולהתענות תחת ידיכם המגאלה בדם נקיים מורא מאד יען כי ברוח משפט מיטיב הגיון אין לאל ידכם להכריענו תחת רגלי הנצרות אשר אדניה הטבעו על תהו ובהו ומוסרי הבליה הם אבעבעות פרחות לרוח היום ואשר כגעת בהן חשש מונד יתפוצצו לרבבות אטמים ויפוצו לכל רוח או אולי רגשו עלינו גויי הנוצרים ולאמי איברופא ישתוננו כליותיהם ובמזמותיהם יתהפכו איך לרחץ בנקיון נפשנו ובמה לזכות את ארחותינו אבל לזאת אבדתי כל עשתנותי וזמותי נתקו ממני לדעת פשר הדבר המעט לכם מדות נשחתות דעות מבהילות וחקים מבלקים שצריכים תקון כי תבואו לתקננו בעצה טובה מלפניכם בהמסיון הנוצרי המעט עמים פראים בקרבכם משוללי ההשכלה וכל רגש צבילזטיה כי תחפשו לכם חפש מחפש בארצות אזיא תלמידים מקשיבים למוסר וללקח טוב ויען כי אכלתם מדבשת ההשכלה יתר הרבה מדי לכן זהמתו נפש האיברופית כל נפת צוף השכלה המותרית ולכן תואילו בטובכם הגדול להצליח רק אחרים בהשכלתכם ובאמונתכם הטהורה ולזאת עשיתם לכם מסיון קדוש ותשלחו אותו אלינו להלעיטנו בעל כרחנו ממרק פגולי המתולגיה הנוצרית והשכלת איברופא אשר פריה תתן למכביר והם

השכרות הרציחות התרמית הקנאה והשנאה האף אין זאת? הנכם מתפארים באמונה אמתית ובהשכלה נאורה ונוראה אך מדוע לא תאבו להתבונן על גאות גבעת עולם אשר בגללה תתנשאו לכל לראש, כי רק צל הרים גבוהים תראו, ענקתכם גאוה ומצחכם נחושה, אכן צדקתכם כבגד עדים, וחסדכם כחציר גגות, והואילו נא להביט בראי המגש לכם ממתנגדכם וחזו את צלמכם הנבזה המפיק געל נפש, ושאלו נא עד מה הוטב גורלכם וחלקכם החמרי והמוסרי בהשכלתכם הנוצרית, האם הוסיפה לכם ההשכלה שנות חיים טובים וארך ימים מאשרים, האם מחתה דמעת העשקים ותרוה אותם נחת משלחן עדניה? האם עצרה בעד נגעי בני אדם ותחלאיהם לבלתי המעיט את מספר בני אדם לאלפים ולרבבות ולגוע בלא עתם בכאבים אנושים? האם המעיטה בכם את מספר הרציחות הגזלות ההונאות את המלחמות את האלמנות ואת היתומים, ומה תענו על הבלי אמונתכם התוכל בינת אדם ישר להבינם? והנה אם כל האמונות מחתלות בערפלי הנפלאות והנסים ואין לנו כל צדקה להתל בהם ובממציאם, אבל בדבר אמונת השלש ולדת המשיח מבתולה אשר הרה ללת לרוח הקדש, מצוה וחוב קדוש הוא להתל בכם ובחלומותיכם, הטוב טוב היא אמונתכם במשפחה האלוהית ממדוחי סופרי המיתולוגיה היונית אשר עליה תשפכו לעג כמים? ובמה תוכלו לתת יתרון להנצרות מן דת המחמד? ואל נא תמהרו אדוני להתנפל בזעם אף על האלקוראן ועל מחמד נביאנו על אשר הוציא עתק מפיו על הבלתי מאמינים, ראשונה כי נוכל להצדיקו במה שאתם מצדיקים את משיחכם על אשר השליל את השפעת הטוב והמיטיב מהאינם מאמינים בו ובאלהותו, והנה הוא העיד בנפשו כי לא להרבות שלום בא לארץ ולא לפרות ישע ירד מגבהי מרומים, ככתוב במתתיהו 10, 34, „אל תדמו בנפשכם כי באתי להביא שלום בארץ, אני לא באתי לשלום כי אם לחרב“ ואמנם כן אדוני הנוצרים אם לא נתקימו יתר דבריו הנה הנבואה הזאת נתקימה בכל פרטיה ודקדוקיה, ולוא היתה אז העז בידו לכבש את כל ארץ יהודה בחרב ובחנית כי עתח הרוה את כל הארץ מדם מתנגדיו, וזאת הלא ידעתם היטב כי איבת עולם היתה לו את הפרושים אשר ישבו על מושב משה ואשר היו באמת גדולים חקרי לב במדות טובות ונעלות כאשר תעיד עליהם הנהגתם הישרה ומאמריהם הנשגבים אשר אין ערך למו, והאמת והצדק יאלצוני לתת להם הכבוד הראוי להם, וכמו שאנחנו רוצים בכבוד גדולי מחוקקי דתנו, כן ראוי וכשר הדבר לתת כבוד והדר גם למחוקקי זולתנו, ובלי משוא פנים עלינו לכבד ולנשאות כל חכמי דר ודר יהיו מאיזה אמונה ודת שיהיו, ולוא לא העז משיחכם לאמר כי בן אלהים הוא, וכי הוא חלק השלישי מאלוה המשלש כאשר תאמר המיתולוגיה

הנוצרית, כי עתה נתנו גם לו הכבוד הראוי לו, אבל הוא השחית דרכו מאד הוא לא התנהג בחסידות עם חכמי העברים ורבותיהם, כמו שדרוש מנביא איש אלהים, לתת דת חדשה, ומה גם בן אלהים חלק אלוה ממעל׳ חותם תכנית האמת והצדק הרחמים והחסד, ומחמד נביאנו לא מצא לו בחייו חכמי התלמוד שיתנגדו לו, ומתקוממיו היו עובדי עץ ואבן מתהללים באלילים, והיהודים אשר נפלו במלחמותיו היו לו כשאר מתקוממיו אף אם לא היו עובדי עצבים וגלולי הגוים, ורוח העת התעה את מתנגדי היהודים לרדף אותם באף בכל מקומות מושבותיהם, אבל ישוע הנוצרי נלחם עם חכמי היהודים לא בהגיון ישר כי אם במשטמה וברוח קנאה, ובגלל שראה אחדים מהפרושים שעשו מעשה זמרי ובקשו שכר כפנחס, בגלל אחדים מהצבועים החנפים והמוכסים אשר אין עם ולשון נקיים מהם, העיר חמתו על כל מפלגת הפרושים ועל גדולי חכמיה, ואם מחמד נביאנו דבר גם הוא סרה על מסורת היהודים ועל קבלת חכמיה הלא בזאת לא חטא יתר הרבה מאשר חטא משיחכם, והנה בעת אשר בקשו הפרושים והצדוקים ממנו אות ומופת על אמתת תורתו ודתו החדשה (מתתיהו 16, 1, ועוד) ואשר אז היה עליו חוב קדוש לתת להם אות ומופת למען יאמינו בו ובאלהותו, אך הוא פער פיו לבלי חק וידבר אליהם קשות וידחם מפניו בעזוז מצח במשל ובמליצה, סבבם בכחש ובחידת דג יונה וחטאי ננוה, ענו נא נוצרים מה היה אז להפרושים ולהצדוקים לעשות? אם לא להתנגד לו ולהויתו הנפרזה ברוח כביר ובלבב אמיץ, ואל נא תתפארו בלקח טוב אשר הטיף לכם, כי מה נקל לו לאדם להטיף למוסר אזן אחרים, ואם אמנם נאה היה דורש אבל לא נאה היה מקים לאמו ולאחיו התנכר (מתתיהו 12, 49, ועוד) ויפר תורת אלהים „כבד את אביך ואת אמך" ומכל זאת התאונן על הפרושים על אשר יפרו בקבלתם בדבר הנדר (מתתיהו 15,) את מצות אלהים לכבד אב ואם, לדעת רב חכמי ישראל התנגד, הפך מצות התורת אחרי רבים להטות, וחלילה לאיש תמים דעים מחשב על רב חכמי אומה שלמה כי כלם הרשיעו, יחדו נאלחו, אין דרש טוב, ועל כלם הרשיע מאד בהתגודדו עם עדת תועי לבב ולהקת דיגים נבערים ולהגיד להם כי מלך הוא בישראל, מושל בישרון, להביא שאה על יהודה מקסרי רומא אשר משלו אז בהם, אמרו נא אתם אם לא בצדק ובישרת לב הרדיפוהו הפרושים מיטיבי הראות, הלא כה היו דברי קיפא כהן הגדול בימים ההם כי טוב לכם אשר ימות איש אחד בעד העם מאבדן העם כלו (יוחנן 11, 50.) ואשר מן היום ההוא נועצו עליו יחדו להמיתו כעדות יוחנן שם, ושערו נא בנפשכם נוצרים נכבדים אם יקום בקרבכם איש עשה נפלאות לפני דיגים אחדים ורודפי רוח ובא

האיש ההוא לפני קהל הסנהדריה הלאמית אשר בבירת הממלכה באחת מערי המלוכה ויתפאר הוא או אחדים מבני לויתו לפני זקני המלוכה כ, הוא מלך האמתי, או אם יבואו עדים להגיד בפניו כי יתנשא למלוך על הארץ וישבית שלום המדינה, מה תענו עליו ועל חלומותיו ? ונפלאת זאת בעיני מדוע לא הראה את נפלאותיו לעיני כל ישראל כאשר עשה משה איש אלהים ? מדוע לא קם מקברו להראות ולהתגלות אחרי כן נגד עינ כל מתנגדיו שהצליבהו ? ולא לצעוק מרה לאלהים „אלי אלי למה שבחתני" בעת אשר אפסה לו כל תקוה, הלא בזאת הרפה גם את ידי האחדים אשר האמינו באלוהותו, וכאשר קם מקברו ביום השלישי היה; עליו להתגלות לכל ישראל, או למצער ברחבות ירושלם בראש הומיות למען יכירו וידעו את משוגתם, הלא כל איש נלבב יודה כי לא מרע לב מאנו הפרושים לקבל עליהם את תורתו החדשה כי אם בהכירם בו את הפך רצון תורת משה והנביאים או לבם הסיתם בספק על אדות אמתת נביאתו ואלוהותו, ולוא ידעו אל נכון כי אמנם שלחהו ה׳ לתת להם חקים חדשים ותורה חדשה וכי כל הנביאם ממשה והלאה עד יוחנן המטבל נבאו כאמור (במתתיהו 11, 13,) בברית החדשה כי עתה לא התנגדו לו אף המתעקשים מהפרושים, וכי על כן היה עליו חוב קדוש ממדת הרחמים והחסד לפרסם אלהותו בנסים ובנפלאות לעיני כל ישראל גם אחרי מותו, ואחרי אשר לא כזאת עשה, אין לכם כל צדקה להתאונן על המלעיבים בו ובתורתו המתנגדת לחקי הטבע, חדלו לכם נוצרים נכבדים להלחם את מלחמת הדת והאמונה למען השליט את אמונתכם על כל ישבי תבל, להגביר חילה ולהשגיא מפעלה במרמה ובערמת זדים, טרם הראיתם לנו את תוצאות הנצרות ואת פריה המתוקים, הלא בזאת הסבותם את לבבנו אחורנית, ותשרישו שנאה עמוקה בלבב כל גויי הארץ ואיכבה תוכלו לקות כי משרש נחש תצא יונה ומביצי צפעני כבשה תמימה, ואם יש לכם הצדקה להאמין במשיחכם כרצונכם הלא יש לנו המשפט והצדקה יתר הרבה להאמין בנביאנו אשר לא אמר כי בן אלהים הוא רק נביא אמת ונשיא אלהים, אולם לכו לכם באין מפריע בתורת ברית החדשה וטוב לכם כל הימים, ואנחנו נלך בחקי האלקוראן ונהיה גם אנחנו מאשרים כמוכם, והיהודים ילכו בתורת משה רבם ובבל אשר יפנו יצליחו, ילך כל איש בשם מחוקקו, עד אשר יערה ה׳ רוח ממרום על כלנו להודיענו אל נכון את הדרך נלכה בה, והמעשה אשר נעשה, או אז נהיה כלנו לגוי אחד בארץ, אפס עד העת ההיא יתפרדו הגוים לארצותיהם, ויעבדו את אלהיהם כרצונם, עם ועם בארצו אשר חלק לו אלהים, לבני שם אז"א ומרחביתיה, לבני חם אפריקא וגבולותיה, לבני יפת איברופא מחוזותיה ואייה, ואם יחפצו

העברים לאחז באזיא, להם המשפט להתאחד את יתר משפחות בני שם, ואין לכם כל צדקה להפריע אותם ממעשיהם, ילכו היהודים באשר ילכו ולאשר ישאם רוח ה׳, ובזאת נמצא פתרון לשאלת הדתות בכלל ולשאלת היהודים בפרט.

דומית האולם אשר שררה שם עד הנה, נהפכה עתה לקול ענות מתלחשים, איש את רעהו יבשר בקול דממה דקה כי עתה ישמע את דברי היהודים אשר בשלהם כל הסערה, כל אחד מהנאספים החל לשאף רוח אפו בלבב נפעם, הכין את לבבו, והטה את אזנו לשמוע רב קשב.

ציר העברים קם ממושבו ויען ויאמר:

אדונים נכבדים, שופטים נשאים, הפעם אקרע את סגור לבי ותראו את מצפניו תלנותי ומכאבי גם יחד בעצם תמם, אפשיט את האמת ערומה ויעבור עלי מה, אציגנה לפניכם מבלי כל כסות, וידעו אפוא כל מבקשי אמת דורשי משפט כל הגות רוחי וכל מערכי לבי, שופטים רמים ונשאים, למן היום אשר הגלה יהודה מעל אדמתו וישראל מעל נחלתו, למן היום אשר גרשוהו עריצי הגוים מאחזתו, ופריצי רומא אלצוהו לעזב את ארץ אבותיו, מן היום אשר יצא יעקב לנוע בין עמי הארצות למצא לו מרגוע בין משפחות בני יפת, למן היום ההוא נהפכה לנו התבל לתפתה, וישביה לשעירי השחת, מלכי הגוים לבכורי שטן ונסיכיהם לחברי מרצחים, מחוקקיהם למחוקקי און ושופטיהם למעותי משפט, זה לנו באלפים שנה אשר עמנו האמלל מפרפר בין שני לבאים ופרסות נמרים ואין מציל, זה לנו מאות שנות כבירות כאשר יתמרמרו עלינו רשעי ארץ לכלותנו ולהשמידנו ואין אמר השב, זה לנו ימים אין מספר אשר תצלינה שתי אזנינו מקול אנקת חללי עמנו, מבכית משפחות רצוצות, מאנקת אלפי עשקים, רבבות מכים ונענים, ועוד לא חדלו הקולות מהאנחות והילְלות מלהרעיש את כל מורשי לבבנו וחדרי נפשנו, עוד תצלינה אזנינו מהד קול הנורא אשר יריע בקול ילל, וישוב להריע ולהריע בהד קולו במרחב יה, מיללת הנשוכים מהנחשים אשר אין להם לחש, מאנקת חללי ישראל במסעי הצלב, מזעקת הנשרפים על מוקדי האינקבזטיה, מבכית משפחות נאשמות בעלילת דם בהשלכת ארם במים וכו׳ עוד קול נהי גולי צרפת בריטניא גרמניא ספרד ופורטגל יענה בהד קולו המר והעצוב בחדרי לב היהודי, עוד קול אנקת הנטרפים מפראי הקזקים נשמע באזני העברי הנצחי, ואף אם אין עברתו שמורה לנצח אבל מלבו לנצח לא ימוש זכרון הדברים רשעת הנוצרים ואכזריות לבבם, ומה גם אחרי אשר יתאמצו בכל יובל שנים, לחדש אכזריות לבבכם ולהשריש בתלמי לב העברי שרש פרה רוש ולענה לנצח נצחים, אתם תרבו פשע כרב ימיכם, וזדונות כשערות

ראשכם, ואמרתם נצלנו; כי לא פעלנו כל און, יען כי בן אלהים גאל אתכם מרדת שחת, וכי על כן תוכלו לעשות כל אשר שנא אלהי הרחמים והחסד, ותתברכו בלבבכם שלום שלום, כי נוצרים אתם, ואם אתם תעשו נאצות איומות ונבלות נוראות והנכם מכפשים בקיא צאה מכף רגלכם עד ראשכם, ומכל זאת חככם יהגה הוות על אחרים ובקול גדול תגערו בהיהודים הטמאים בעיניכם לאמר; רחצו הזכו, אף אם ידכם מגאלה בדם נקיים מורא מאד אשר שפכתם לאלפים ולרבבות מתמימי דרך וחפי פשע, ואין מכם פצה פה ומצפצף ולא תאמרו כי ה׳ דרש ידרש את הדם מידכם, ואם הרגו היהודים את ישוע הנוצרי כחק וכמשפט תאמרו כי ה׳ דרש את דמו מיד כל דרות ישראל, ולא ידע רחם, אם תראו איזה מהבילים מהעברים, מטיחים שוא ותפל על חומת דת הישראלית תפערו פיכם לבלי חק לתתננו לשמצה בספרתכם הדתית, ואם יצא איש יהודי כביר לב אשר לא יחת מפני גורי הכלבים ללחם את מלחמת האמת והצדק ולהראות לכם בטוב טעם ובמיטיב הגיון כי כל חומת אמונתכם בנויה על אבני תהו ובהו, תתגעשו תתקצפו ותתרגזו ואין נחת, אבל לא תאבו שמע לכל דברי אמת וצדק הנאמרים בתם לב בלי כל משוא פנים ובלי מגורת רשע, אם אתם תשתמשו בכל נכלי מרמה להשגיא חיל המדינה ולקרע בחזקה כברת ארץ משכניכם החלשים ולספחנה לארצכם ואשר בגלל הנבלה הזאת תשפכו דמי נקיים לאלפי רבבות לפעמים לא רחוקות, אין כל רע, ואם תמצאו בישראל אחדים אשר יחרכו ברמיה צידם לא תתנו דמי לכם עד אשר נקמתם את נקמת אחיכם אשר נפלו בידי נוכלי ישראל האחדים מהעם כלו, אם אנחנו נאשים אתכם בחטאי השכרות הרציחות ושנאת הזולת, אין כל מענה התנצלות בפיכם, ואם אתם תאשימו אותנו בחטאת סחרות נפרזה המביאה לידי הונאה ותרמית ועל אשר לא נאבה לעבוד עבודת אדמה יש לנו התנצלות צודקת ונכונה לכל איש אשר יאבה לקבל את האמת אם תאבו להתבונן מי הוא אשם בדבר, אם הכבשה האמללה בעזבה את משכנות הרועים או זאבי הטרף אשר החרידוה מרבצה, הלא אתם לא נתתם לנו כל רשיון לרכש לנו נחלת שדה וכרם, ולא עברו עלינו שני יובלים שנים אשר לא גרשתם אותנו אף מאחזת הגהיטא וטלטלתם אותנו ממדינה למדינה, מים אל ים וממלכה אל עם אחר, ואיככה תוכלו לקות כי נוציא את לחמנו מן הארץ ואותה לא נתתם לנו? איככה תוכלו לקות כי נהיה לאזרחים בארצותיכם אם אתם התנהגתם עמנו כגרים וכנכרים? והיה בקום מלך אחד אשר רחש לבו דבר טוב על ישראל, וימלא את ידנו לאחז בארץ ולסחרה כטוב בעיננו, אז תחפצו כי אנחנו נתקן בעשרות שנימ את אשר אתם העויתם במאות שנים, אתם תחפצי

כי נהפך את גויתנו אשר אתם החלשתם בדרות עשרים או יותר ולהכשירה לעבודת אדמה בדר אחד או שנים, אתם תלעגו לנו ותבזו את כל קדשי ישראל בגלל איזה חומרות נבערות גדרים נפתלים ומנהגים מוזרים אשר מצאו קן למו בבית ישראל ולא אביתם להתבונן בשום שכל כי רק אתם אשמים בדבר, ראשונה יען כי לא נתתם לנו ליסד מרכז דתי מכל הכמי ישראל אשר בכחו לעקר את כל נטעי הקמשונים ולמשאות אותם משרשיהם ולשמר את שושנת יעקב לבלתי יקרה חרולים להשחית את יפעתה, ומבלי היות לנו מרכז דתי הובאו בדתנו באפס יד דרדרים וסרפדים, וזאת תוצאות טבעיות, ומבלעדי זאת הלא אין כל אמונה ודת נקיה מהם, שנית כי רב הבלי התעתעים אשר נספחו אלינו מקרבכם יצאו, שלישית באשר קמתם עלינו ביד רמה ובאגרוף רשע לאלצנו כי נמיר את דתנו ולהתנצר בחזקת היד, היה נחוץ להרבנים ולחכמי עמנו בכל דר ודר, להוסיף לנו גדרים וסיגים הלכות ודינים להתרחק מהנצרות ומהבלי עקרי דתה, וכמו כן העמידו את היהדות כצור בלב ים וכל גלי הנצרות ומשברי דכיי ים הסוער עליה, לא הניעוה ממקומה אף עד השערה, ואם הרבנים העמיסו עלינו בזאת עול כבד וימררו את חיינו בהלכות ובדינים הרחוקים מאד מדת משה אשר כל דרכיה דרכי נעם, אבל לא נוכל לכחד ולאמר כי לא חומה היו לנו הרבנים זכרם לברכה, כל עוד התמרמרה הנצרות עלינו בזעם אף לבלענו חיים, וזני הרפואה אשר נתנו לנו רבנינו אמנם הם מר כלענה, אבל הם היטב היטיבו עמנו להחיותנו כיום הזה, אולם עקרי דתנו מזהירים כזהר הרקיע, לא כן עקרי אמונתכם אשר מהבל המה יחד, ונוסף לזאת עוד עשו לכם האפיפיורים ברומא והקדושים בכם מנהגים זרים הבלי הבלים משאות שוא ומדוחים ואין כנסיה כתולית אשר אין לה הגדות נבערות ועצמות מתים טמונים בארגזי קדש למשמרת או צלמי עץ ואבן, עפרות קדש, מים קדושים, שלדי כל שקץ, אשר נקדשו מכמרים נבערים ואין קץ לכל הבליהם אשר דראון הם למין האנושי, לכן רחצו הזכו תחלה, הרבו לכם ברית למען תנקו ראשונה ואחרי כן תבואו אלינו במים טהורים לזרק עלינו ולטהרנו מטמאתנו אבל טרם העברתם כתמי החטאות מעליכם והנכם כיום מגאלים בכל קיא צאה, אין לכם כל צדקה להביא במשפט חטאי העברים ולענשם מרה לבשתם ולבשת כל בני אמונתכם והניחו לישראל לעבד את אלהיו כאשר עם לבבו ולהיטיב את גורלו כהעולה על רוחו, והיה כעבור עליו יובלים שנים או שלשה מבלי היות נגש ונענה תחת חקים מבלקים, ומבלי העיר בו את כח ההתנגדות אזי תוכלו להיות נכון ובטוח כי יעזב ישראל את חיי הרוח יחד עם הבלי המנהגים ותורת משה בעצם טהרה תעטרהו כבוד והדר נגדה נא כל באי עולם, אפס אתם

לא תוכלו להתאפק באגרוף הרשע לארך ימים, וכעבור על ישראל יובל שנים או יותר מעט, מבלי תת בבשרו פצעים וחבורות, תתפארו עלינו כי הפלאתם חסדכם עמנו הפלא ופלא, ותשובו אל קיאכם לפרוע פרעות בישראל, ותאמרו אין כל און כי רוצים אנחנו בתקנת עולם להצליח את כל המין האנושי בברכת הברית החדשה, והיהודי הזה המתנגד לנו הוא עונו ישא, ואתם חפי פשע הנכם, אף אם הרביתם הרע מחיתו טרף, אולם דעו נא אדונים כי צדקת אלכסנדר השלישי קסר רוסיא לא תעמוד לעד כאשר לא עמדה צדקת טורקומדא לארך ימים, יעברו נא מאה שנים או יותר ואז יבוא אלכסנדר אל שכרו כאשר תבואו גם אתם אל שכרכם אחרי עבור אלף שנים או יותר.

הנה כל ישעכם וכל חפצכם להביא את כל ישבי תבל תחת כנפי ישוע הנוצרי אבל דעו נא אדוני כי יותר נקל לכם להשות יחד הדיוקנאות והטפוסים השונים הנפרדים מאביר הטבע, מלהשות את רוחות בני אדם ודעותיהם השונות, וכל עמל המסיונורים הוא כחציר גגות שקדמת יגדל ייבש יקמל ויעל בו רקבון להרטיב בלחו גזע ציץ אחר במקומו כמהו ופליאה דעת ממנו במה כחכם גדול לאלצנו ולהכריחנו לקבל עלינו ועל זרעינו את דת הנוצרי, אם לא באגרוף רשע, כי בכח הגיון ישר לא תוכלו לאלצנו ולהכריחנו לקבל עלינו דת הנוצרי, והנה מודעת זאת לכל חכמי לב כי תכלית ומטרת כל האמונות והדתות השונות היא לעשות אך הטוב והישר בעיני אלהים ואדם, והמצוה „ואהבת לרעך כמוך" היא המצוה הראשית בכל הדתות השונות אשר נולדו על ברכי היהדות, ובכל זאת יודעים אנחנו כי האמונה והדת הוא מושג מיוחד לבד, וההנהגה הישרה עם הבריות, הוא מושג מיוחד לבד בעיני רב דלת עם הארץ, ואין אחד נוגע בחברו, האמונה תישר לו לאדם מסלה לאלהיו, ותתן לו מושג מיוחד במפעלות אלהים ויחוסו לנבראיו, ובמה שנוגע לאדם ביחוסו לזולתו תפעל עליו האמונה מעט מזעיר מאד, ומה נקל לו לאיש יהי מאיזה אמונה שיהי לעבור על כל פקודי תורתו ודתו, ולאמר כי לא חטא לה', בעשותו פרושים ובאורים על מצותיה ופקודיה כפי העולה על רוחו ורצונו, וכי על כן רואים אנחנו אנשים אשר יראת ה' בפיהם ובלבם מחשבות עמל ואון, ועתה נשוב ונתבונן נא אפוא בהיהודים והנוצרים יחד ונראה מי משניהם כבדי עון יותר, הנה היהודים מצינים בחטאי ההונאה והתרמית והם תוצאות הסחרות הנפרזה, והנוצרים מצינים בחטאי הרציחות השכרות והנאוף, והם תוצאות התאוה הנמבזה, אשר באה להם לרגלי הפרת תורת משה בדבר אכילת מאכלות אסורים ומי יתן ונשים לב להתבונן אל חטאי האדם לראות מי מהם נקלים וקשים, כי עתה נאלמו כל האנתישמתים דומיה, והנה אם

תחפצו להוכיח לנו את יתרון אמונתכם בדעותיכם הנשגבות בעניני אלהות הבה נתחכמה! אך בידעי היטב כי טוב לי ולכם השתיקה ורק חלושי ההגיון בלבד יכלים להתפלסף באמונתכם, לכן אחשך כעת הגות רוחי, ואשר תתפארו במוסרי הבלי הנוצרי הנני מוכן ומזומן להראות לכם את משוגתו כי כל מוסרי הבליו מיוסדים על קורי עכביש, וכגעת בהם רוח בקרת ישרה יפלו למשאות נצח באין מעמד, הוא הואיל להראות לכם כי בדת משה לא נגלתה תורת חסד בעצם תמה, והוא ידע תורת חסד ואמת יתר הרבה מאשר ידע משה איש אלהים, או אביו הזקן שבשמים לא רצה לזכות את ישראל בתורת חסד ויקמץ מאד ברב חסדו לזרע אברהם, יען כי עוד לא נשתלמו בני ישראל בטהרת הלב ובנפש רוממה לקבל עליהם דת אלהים בעצם טהרה, וכי על כן בבוא ישוע הנוצרי להאיר לארץ ולדרים עליה באור החדש עששו עיני היהודים מברק שמש תורתו וצדקתו ורק עיני הגוים בלבד ראו האור הגדול ויענו ויאמרו פה אחד האח! חמנו ראינו אור, וזאת אך זאת, המענה היחיד אשר נשמע מפיכם על שאלתנו הנכונה, מדוע לא אבה אלהי הרחמים לתת את תורתו האמתית בעצם תמה על הר סיני על יד נביאו נאמן ביתו, אולם מה נפלאת זאת בעינינו אם הבדיל ה׳ אותנו בצותו עלינו לבלתי אכל שקצים ורמשים נבלות וטרפות, יען כי עם קדוש אנחנו ככתוב בתורתו אשר גם אתם תקדישוה, איכה יתיר את ידי הנוצרים אשר נהיו גם הם לגוים קדושים כאשר קבלו עליהם תורת בן יחידו, להתגאל בכל בשר בהמות טמאות ולשקץ את נפשותיהם בכל השרץ השורץ? ופליאה דעת ממני במה זכו וטהרו אז הגוים את נפשם יותר מישראל, בחיי ואחרי מות ישוע הנוצרי?!! ואם הראשונים קבלו עליהם ועל זרעם את תורתו ואמונתו, והאחרונים מאנו באמונה חדשה, זאת היתה להם יען כי הראשונים התהללו באלילים, וכי על כן על נקלה יכלו לקבל עליהם ועל זרעם אחריהם את אמונת הנוצרי ותורתו להאמין לבן אלהים נולד לרוח הקדש והבלים כאלה, וישראל הסגלה מכל העמים, לא יכל להאמין עוד להבלים כאלה, והנה הוא מצא מגרעות רבות בתורת משה, וחקים לא טובים בתורת הטוב והמיטיב, ויפתח בעזות פיו, וידבר אלינו לאמר; אתם שמעתם כי נאמר בתורת משה כה וכה, ואני אמר לכם אל תשמעו אל דברי התורה הזאת, כי לא דברה אליכם נכונה, אבל הטו אזן לאמרי פי כי נגידים אדבר, התורה הישנה בלתה מוקן וכי על כן תורה חדשה אתן לכם אשר כל ררכיה דרכי נעם, אמנם אני היהודי אמר לכם כי חוצפה רבתי ועזות נבערה כזאת, עוד לא נשמעה מני אז שם ה׳ אלהים אדם על הארץ בפה מדבר, הנה התורה תעיד על משה כי לא קם כמהו בישראל, וכל אשר בינת אדם לו יודה בכל לבו כי

אמנם צדקו דברי התורה הזאת, כי מלבד אשר נתן לעם ישראל תורות וחקים אשר אין ביד כל מחוקק לשנות, מלבד אשר היה מחוקק נפלא, היה נאה דורש ונאה מקים, ומי מכל מחוקקי הדתות השונות עשה כדבר הגדול להוציא עם שלם מתחת סבלות נוגשיהם אשר היו אז מהעמים היותר נכבדים ונחשבים בתבל, באותות ובמופתים, ביד חזקה ובזרוע נטויה באשר עשה משה איש אלהים, ומה עשה משיחכם ?! הוא בהזיתו הנבערה העיר רוח חפשית בחלק מיוחד מעמנו למרד במלכות רומא, באמרו כי מלך הוא בישראל ואחרית הדבר הלא מודעת לכל, ומאמרו „תנו לקיסר את אשר לקיסר“ היה רק לענות את הפרושים קשה ולא יותר, כאשר יבין כל מבין בהבלי ברית החדשה, הוא נתן תקף לאמונת שדים ורוחות רעות ולכל דבר מתנגד לשכל הישר, ועל כלם הרשיע בחפצו לבטל העונשים והקנסים לכל מעותי משפט, והנה משה איש אלהים נתן חקים ומשפטים לעם שלם אשר היה מוכן לנהג משרה ומלוכה לימים רבים, והיתכן שתתנהג מלוכה שלמה ותתקים לארך ימים בלי עונשים וקנסים ? התדמו בנפשכם כי יקום איש בקרבכם וידבר סרה על חקי המדינה האמרים ; ליסר ולענש את עושי רשעה, ויאמר כי לא לנו ליסר ולענש את החוטאים ואת הפושעים וכי יכה איש את לחי רעהו, אל יביאהו למשפט, אבל יתן לו את לחיו השניה, מה תאמרו אתם על איש כמהו ועל משפט כזה, או מה תהי אחרית מלוכה משרה או חברה אשר תתנהג כדברי ישוע משיחכם הלא תהפך הממלכה לממשלת עריצים, המשרה לשלטון פריצים והחברה לחברת גנבים ומרצחים, איש זרוע לו הארץ, ובני בליעל ידרכו ברגל גאוה על חלשים תמימי דרך, והיה כאשר יחדלו הפריצים למץ חיל נדכאים אחרי אשר ישבעו חמס ושד, יחלשו אחרי כן מרב טוב, ומהתענג על שפעת אשר, והדלים והרצוצים או בניהם אחריהם יקחו אז נקמתם בם, ואם תשקט הארץ בדר אחד בהכנע החלשים תחת אכפת ידי החזקים מהם, יבא דר השני למלא את הארץ חמס, ולהחניף אותה בדמים כקדם, ומה נעשה וכן גזר הטבע על החמר קטן הכמות להכנע מפני החמר גדל הכמות, אולם הרוח לא נמצא בכמות כי אם באיכות, וכי על כן נמצא תמיד את רוח אלהים, את הישר והצדק, בלבב מתי מספר מאד אשר אינם גדלי בשר ובגויות חזקות גבורי כח, ובגלל הדבר הזה מכרחים אנחנו לשים שופטים ושוטרים בארץ כמצות תורת משה, להכריח את מעותי המשפט לחדל הרע, ודוקא בזרוע בשר, בכח בהמי, שן תחת שן עין תחת עין לאמר כפי ערך הנזק בזמן ובמקום, כאשר בארו חכמי ישראל וזאת התורה שם משה לפני בני ישראל, אולם ברגז רחמים נזכר, „ואהבת לרעך כמוך“ אבל ישוע הנוצרי בהזיתו הנפרזה, לא ידע להבדיל בין חקי המשפט לחקי

המוסר, בין דין לפנים משורת הדין, ולכן עז הפנים אמר אל הדיגים ואל הריקים והפוחזים אשר הואילו ללכת אחריו, לאמר; בתורת משה כתוב שן תחת שן, ואני אמר לכם כי לא כן הוא משפט אלהים, וכי יפיל איש את שן רעהו יתן לו השניה, ועוד הזיות ופתיות כאלה המעוררות צחוק ושאט נפש, הנה בחקי המשפט חק מעות הוא, ובחקי המוסר למותר הוא בתורת אלהים, האמנם בשלש המלות אשר אמר האב הזקן „ואהבת לרעך כמוך" לא נבין את רצון אל הרחום והחנון החפץ שנתנהג עם בריותיו במדת הרחמים והחנינה? ומי הוא הגבר אשר חננו אלהים בהגיון ישר ולא ידע כי המשפט „עין תחת עין" וכדומה הוא משפט צדק לעצר בעד עושי רשעה, ולבער הרע מקרב הארץ, ואדרבה יגד נא לנו ישוע הנוצרי איכה נוכל לבער הרע מקרב הארץ באפן אחר, ובכל לבנו נשמר לעשות מוצא שפתיו הלא אתם קבלתם אותו למשיח ולמחוקק דת אמת ומדוע לא תשמרו לעשות כפי אשר צוה עליכם לתת הלחי השניה להאיש המכה בחרפה את הראשונה אם לא באשר נכחתם לדעת כי מצות משיחכם אי אפשר לקימה אם לא לעשות את כל ישבי תבל כדגת הים, והנה חכמי התלמוד אשר ישבו על מושב משה, דרשו „תחת" ממון לאמר שישלם המזיק להנזק את ערך הנזק בכסף, הנכם רואים נוצרים נכבדים, כי כי גם חכמי ישראל לא רצו להפיל שני רשעים אף אם לא היו בני אלהים, חלק שלישי מאלהי השמים, ורגשי אנוש מצא קן לו גם בלבב הפרושים אשר בארו את מלת „תחת" ממון! אם בקבלה מרבותיהם או בהכירם את רוח תורת משה בעצם תמה, ואם ידעו הפרושים מה שידע משיחכם מה יתרון לו מהם? הוא צוה אתכם לתת להמכה את הלחי גם את השניה ומי בכם אפוא קים את מצות משיחכם? אולם היהודי; אף אם הוא נצטוה לענש את מכה הלחי, עושה לפנים משורת הדין, והוא לא שמר את תורת משה כפי המצוה „עין תחת עין" ויתן גוו למכים ולחיו למרטים ויהי נגש ונענה מאות בשנים, וזאת היתה לו יען לא שמר תורת משה, להעניש ולהשיב מכה אל חיק מכהו, ככתוב, ולוא כזאת עשה כי עתה חדלו פראי הנוצרים לענותו על לא חמס, וכל כמר נתעב ונאלח, כל נוצרי רשע עריץ, כל כלב מתקדש ומתחסד, ימרט את בשרו יען כי לא יוכל לחשב כמהו ולהאמין באמונה הזית כמהו, הנכם מתפארים בו כי הוא הביא תשועה לכל אשר נשמה באפו, ויפדה את כל מאמיניו מכליון נצח, ואשר על כן תקראו לו „גואל ומושיע" אבל מה נעשה לכם ואנחנו לא נוכל למצא כל תשועה פדות הצלה והרוחה בפרקי ההסתוריה לעמי הנוצרים למן היום בא משיחכם להצליחכם בברית החדשה, ואדרבה כל פרקי ההסתוריה הנוצרית נכתמו בכתמי עונות וחטאים ונבלות נוראים

מאד ואם אתם קוראים לו „גואל ומושיע" אנחנו נכנהו בשם „אבן נגף" אתם לא תוכלו להראות לנו את התשועות הגדולות אשר עשה את בני אדם אחרי מותו, ואנחנו נוכל להראות לכם מתי ואנה היה „אבן נגף" וצור מכשול ליצורי הרחום והחנון, ואמנם לא קם כמהו „אבן נגף" בכל דרות בני אדם, בגללו נהרגו אלפי אלפים אנשים תמימים וישרים, בגללו באו צרות רבות ונוראות על אלפי אלפים אמללים ומדוכאים חפי פשע, אבן התשועה היחידה שהביא לבני אדם היא; כי לא הוליד בנים ובנות, וימת ערירי, כי לולא זאת כי עתה כבר נהפכה התבל לתהו ובהו מהרג רב ואבדון, ואמנם לא נוכל להאשימו בכל התועבות אשר עשו הנוצרים בשמו כי הוא היה איש תם בעל הזיה ראה חלומות בהקיץ, אבל הוא היה „הגרם בנזקין" ואיככה נוכל ונאמין כי בן אלהים חלק השלישי מהישבי בשמים יהיה הנסבה לצרות רבות ונוראות מאות בשנים למעשה ידיו, למסעי הצלב, ל ה א נ ק ב ז ט י ה, למלחמות הרפרם, להתועבות הנוראות אשר עשיתם בשם אלהים למעשה ידיו, מלבד צרות ישראל האיומות והנוראות ומלבד המלחמות האכזריות, אשר ההסתוריה תבקש מידכם את הדם הנקי אשר שפכתם חנם אך על זאת תצטדקו באמרכם אלינו, כי מלחמות ה' אתם נלחמים, והצרות הרבות אשר באו על היהודים זה ענשם על הצליבם את בן אלהים, אבל אם תאמרו עליו כי הוא בא בבשר לכפר במותו על פשעי בני אדם והצליבה היתה נחוצה לכפרת עון בגזרה קדומה, אם כן אפוא אין כל צדקה לענש את היהודים על אשר הרגוהו כמו שאין כל צדקה למלך לענש את עבדיו אשר הכריחם להרג את אחד מבניו, ומה גם הדרות אשר לא ידעו את ישוע ולא שפכו את דמו, ואתם הלא ידעתם כי צונו ה' אלהינו לאמר; כי יקום בקרבך נביא או חולם חלום וכו' והנביא ההוא או חולם החלום ההוא יומת כי דבר סרה על ה' אלהיכם, ענו נא נוצרים נכבדים אם לא סרה דבר ישוע הנוצרי על ה' באמרו כי אלהים בא בבשר והוא בן אלהים אמת, למרות דברי מחוקקנו לא יהיה לך אלהים אחרים על פני — הראיתם נוצרים כי אין לכם כל כח הגיוני להכריחנו לקבל עלינו דת הנצרת, אכן כחכם החמרי גדול מאד ואין אנחנו מטילים כל ספק במציאותו כי אותו הרגשנו למדי שנים רבות מאד, אולם אם בצדק תשתמשו בו לדכא תחת רגליכם כל דך נכשל ורפה כח, זאת לנו שאלה אחרת, ועליכם החוב לפתרה כיום אבל בטרם תואילו לחרץ משפט, אחלי אדוני! שימו נא לנגד עיניכם את הנעלב האמלל המושיט אליכם את ידו הדלה והרועדת ומבקש מלפניכם לא למשוך לו חסד לאמים לא להפליא עמדו רחמי נדיבים, כי אם להוציא כאור משפטו בלי משוא פנים, האמנם תחשבו למשפט כי הרחום

והחנון ברא אומה שלמה בתבל ארצו למען ענותה באכזריות חמה אלפים שנים ומתענג על צרות נפשה, ואולי רק אתם אשמים בדבר, אולי מרשעת לבבכם בלבד ידכה ישח ישראל, ישא ויסבל צרות רבות ונוראות זה מאות בשנים, ויד גבוה מעל גבוהים עוד תביאכם למשפט ליסרכם מרה על ענותכם את יצורי כפיו מאות בשנים בלי הפוגות, ואולי כל נטף דם אשר שפכתם מישראל, צעק וצעק אל הבורא והמחולל כל מן האדמה, ולא יתן דמי לו עד אשר ינקם את נקמת הדם השפוך ואולי הדרות הרבים מישראל, אשר עניתם באכזריות חמה, עומדים לפני כס האמת והצדק, ודורשים מיד אל עליון משפט אמת וגמול ישרים, ואתם נוצרים כבדי עון גורו לכם מפני משפט אלהים חדלו הרע! —— הנה ציר כנסת הרומית אמר כי גדולות ונצורות תוצאות המשפט תהיינה, ואמנם כן כי גדולות ונצורות תהיינה כי בהן יוכל ישראל להושע תשועת עולמים, בהן יושם קץ לצרותיו הרבות, ותכלה לתלאותיו האיומות, בהן יודע כי עוד לא אפס בשער משפט, ורגשי ישר עוד לא תמו בלבב אנוש, עוד יש לדף תקוה ותוחלת לתולעת יעקב, עוד ישליו צאן אדם, וזאבי ערבות לא יחרידום מרבצם, שאלות הדתות תחדלנה, ושנאת הזולת תתם לנצח, זרע אברהם יחנן, תורת היהדות לא תכלם ושלום על כל באי עולם.

ציר הרומי אשר קנאת הדת אכלתהו ואשרת שכניו תקניאהו, יצדיק חטאת מרי בעון ופשע, יישר נכלי זדונים ומזמות אנשי מרמה באשמת פועלי עולה ועושי רשעה, כי ברצתו להקל פשעי הכנסיה הכתולית על התנכלה לכבות את נר ישראל על לא חמס, הזכיר את חסדי נוסעי הצלב הראשונים והאחרונים, ונפלאת זאת בעיני, מדוע לא הזכיר גם את צדקת האינקבזטיה התמימה, הלא היא שעמדה להנוצרים לעור עיני רודפי צדק ולסלף דרכי כל ישרי לב, להכחיד כל רגשי אנוש מלבם ולכלוא כל רוח דעת ויראת ה׳ מבוא אל חדרי לבם, ועתה הלא היה נחוץ לו מאד להעלותה הפעם על זכרוננו, באשר היא בלבד בעצמת כשפיה ובמרבית להטיה תוכל להפך משפט ללענה ויישר לעול, כבשים תמימים לזאבי ערבות ויונים שאננות לטורפי טרף, ומדוע לא השתמש במקרה הטוב למען הכות בסנורים את השופטים האלה, ולעור עיני פקחים, הלא הות נפשו ראות נכחות, ומגורת לבו חזות מישרים, פן תגלה נבלותו ותחל קדשתו, פן תראה ערותו ותעבהו כל מתי סודו, אהה אלהים! הלנצח ישתרר רב מעשקות הלזה?! הלנצח יחשיך השמש בכנפיו השחורות, חנוני חנוני נוצרים פרטסטנתים! חנוני חנוני אחים לצרה הנה אם גם אתם עזרתם לרעה, גם מקרבכם יצאו לפעמים לא רחוקות אנשי בליעל לפרע פרעות בישראל, ובשם אב הרחמים אכלו הממו עשקו ורצצו את יצורי כפיו, ובשם

האמונה הדרשת מידנו אך טוב וחסד רק חמלה ותנינה הרגתם ולא חמלתם על אלפי יהודים חפי פשע, גזלתם רצחתם עניתם מאות בשנים עם עני ואביון אשר כל חטאתו ואשמתו לעמת חטאתיכם ואשמותיכם הרבים והעצומים הוא רק כחו הבהמי הרפה וזרוע בשרו הדלה, או אולי קנאתם בחריצת ידו וביתרון הכשר דעת מוסר השכל ומדות רמות ונשגבות אשר נתן לו למורשה שכם אחד על כל גויי הארצות, אולם על אישר הרעותם לנו נסלח לכם בכל נפשנו ובכל מאדנו, והנני מושיט לכם את ידי בשם העם האמלל, באהבה ובאחוה, בשלום וברעות, בידעי היטב כי תואילו לקבלה באהבת תענוגים, כי לא אתם אשמים בדבר, לא אתם חטאתם לי, כי אם רוח הנצרת אשר שכן ברומא, והוא האציל מרשעתו עליכם וכי על כן למן היום אשר נפרדתם מרומא ומהשפעתה עליכם, תלך קנאת הדת ושנאת הזולת הלך ורפה הלך וחדל, זעיר שם וזעיר שם והיא גם היא חדלה מרדוף עוד בחמה שפוכה כל אלה אשר אינם רצים אחריה בלבב שלם, כי בהלקח ממנה חיל רב מתעצמות עזה, רפה רוחה בקרבה מעט מעט ועזוז אילותה רד מאד, ומה גם בקום עליה מתנגד כביר כח כהכנסיה הפרטסטנתית להלחם בה ביד חזקה, והנה כאשר ראינו כי מבין מפלשי עב הענן הכבד אשר סככה רומא על שמי ישראל החלו להראות קרני אור יקרות להגיה חשכת המאפליה הסככת בכנפיה את שמינו ממעל אמרנו האח! ראינו אור לישראל, חלף לילה, אתא בקר, וזה היום שקוינו מצאנו ראינו, ואם לא בפעם אחת יטהרו שמי ישראל אמרנו בלבבנו; הלא כה הם חקות שמים וארץ, עפעפי שחר בתחלה, ואחרי כן יצא השמש בגבורתו ולכן שמח ישראל אל גיל כעמים! חגי בת יהודה חגך בלי כל עצב שבתי שבתך בלי כל מגור מסביב, שמרי לך תורת משה באין מפריע ומורשת אבותיך באין מכלים, בני עולה לא יוסיפו עוד לענותך ורשעי ארץ לא ימררו עוד חייך אך מה נכזבה תוחלתנו ומה תעינו בתקותנו, הנה זה היום שקוינו לו בוא יבוא אולם עד אשר תזרח השמש ויאספו הכפירים אל מעונתם, עד אשר יופיע עצם היום ויחוה דעת להנבערים הלכי בחשך עד העת ההיא יתם כח הסבל מישראל ותכלה אף תקותו האחרונה וזאת נכחו לדעת גבורי הרוח מקרבנו אשר נלאו לסבל בדומיה חרפת מנדיהם הרשעים לקבל באהבה מהלמות אגרוף רשע ולנשק בשמחת חנף כל שבט נונש ויצאו להלחם בעד נפשם ועמם תורתם ואמונתם לא בדם ואש ובתמרות עשן, לא להרע לזולתם למען היטיב לנפשם, כי אם להיטיב לנפשם ולמתקוממיהם גם יחד, וישאו החלוצים נס לאחיהם הנרדפים על צוארם וירימו את דגל יהודה בגאון, לשוב אל ארץ אבותיהם לעבוד אדמתה ולשבוע מטובה, וגדוד החלוצים ביל״ו משך אחריו בכחו ובגבורתו רבים מאחיו, לעשות

כמעשיהם ולהלחם בעד קיומם בחרף נפש ובדם לבבם, עד אשר הצליחו להשקיע את אבן הראשה לבנין בית ישראל על אדמת אבותיו ועתה השבעתי אתכם שופטים נכבדים, השבעתי אתכם בשם האמת והצדק, מה עולה מצאתם באנשים תמימים המבקשים לחנן עפר ארץ אבותיהם להשליך את חיי הרוח (אשר מידכם זאת להם) ולאחז במחרשת ומעדר לעבוד את אדמת אבותיהם בזעת כפיהם, מה חטאו אלה הצאן אשר חלצו חושים לפנות דרך לפני אחיהם המדוכאים ולתור להם מנוחה ומקלט בארץ אבותיהם, הלא אתם לא תאבו להניח לנו בארצותיכם לגוייכם, ומדוע תתיצבו כצר באם הדרך לבלתי תת לנו לבוא אל הארץ אשר נשבע ה׳ לאבותינו כדברי התורה אשר גם אתם תקדישוה ותעריצוה כמונו, מדוע תאבו לנתק את שרשרת הזהב המחברת אתנו אל שארית תקותנו ואמנם לא בצדק תדאגו למקדשי הנוצרים בארץ יהודה. כאשר לא בצדק תתנפלו עלינו לגרשנו מאחוזתנו, טרם עלה על לבב אחד מאתנו להבזות את קדשי הנוצרים הנה השמים שמים לה׳ ואתם הלא תאמרו כי ה׳ לקח לו את בן יחידו אל השמים מכון שבתו ומה לכם אל הארץ אשר נתנה לבני אדם! ולכן שמעו שופטים נכבדים אם תאבו לשפט אותנו בצדק ולאמי הנוצרים במישרים, הניחו לנו להסתפח אל נחלת אבותינו ולאחז באדמת מכורתנו לעבוד את ה׳ אלהינו כאשר עם לבבנו, ובזאת נסלח לכל הנוצרים על כל התועבות הנוראות שעשו עמנו ועם אבותינו מאות בשנים על לא חמס בכפינו אנחנו נשב על אדמת אבותינו ואתם תשארו על ארץ אבותיכם ואם תבואו לבקרנו ולשחרנו או לבקר את קבר משיחכם אשר עלה אל על כאשר תאמינו, נקבל אתכם באהבה ובאחוה, אתם לא תתאוננו עלינו ואנחנו לא נתאונן עליכם, אנחנו נהיה מאשרים שם ואתם תהיו מצלחים פה, ולאט לאט תתחילו להביט אלינו כאל אבר אחד מגוף האנושי בנים נאמנים למשפחת האדם הכבירה, ואנחנו נחדל להביט אליכם כאל אנשים רעים ואבירי לב, עברים ונוצרים כי יפגשו יתעלסו באהבת רעים אהובים היהודי יביט אל משיחכם כאל מתקן שרצה בתקנת עולם, אבל לא לקח לו הדרך הטובה והישרה, ותלמידיו אחריו עוד הוסיפו סרה וכהני הדת גם הם הוסיפו הבלים אין מספר לספר תורתו וכמו כן יצאה דת הנצרת במרבית הבליה ובעצמת מדוחיה, והנוצרי יביט אל היהודי כאל איש מתנגד בדעותיו בפרושי תורת משה ובסעיפי הדת המקוימה מכל עמי הארצות המתוקנים, ובמרוצת הימים תבואו להכרה מחלטת כי בגלל הדברים המסורים ללב, בנוגע לאמונה ודעות בני אדם, אין אנחנו רשאים לאכוף את אכפנו על מתנגדינו החלשים להכריחם לקבל את דעותינו כי בזאת נחטא לאלהים אשר נתן לנו חפש הרוח והרשיון לחשב מחשבות

כהעולה על רוחנו, כל עוד לא נשלח בעולתה ידינו וכל עוד אשר נתנהג עם בריותיו במדת הרחמים והחסד, וחלילה לנו אם נכניע את נשמת שדי חלק אלוה ממעל בזרוע בשר ובכח בהמי, ולכל מפלגה ומפלגה ממשפחת האדם, יש המשפט והצדקה לאחז באמונת אבותיהן ולעבוד את את האל הגדול הגבור והנורא כפי נטות רוחן, בשגם בשר מבשרנו הן, וכלן תחפשנה את דרך האמת וכל אחת ואחת תועיל לנו למצוא את המבוקש מכלנו, אם מעט או הרבה ולכן חוב קדוש עלינו לבלתי הפריען ממעשיהן וברבות הימים יתבררו ויתלבנו הדברים ותצא לנו התועלת הדרושה לכל מין האנושי, כי כלנו כצאן תעינו, כלנו שגינו, מעט או הרבה, אבל להשיג את התועלת האמתית, עלינו לא להתנגד למתנגדינו בזרוע בשר, כי בזאת נעיר בהם כח המתנגד ותחת לצעד צעד אחד קדימה נצעד צעדים רבים אחורנית, וכי על כן עלינו לחכות עד אשר יערה ה׳ עלינו את רוחו ממרום, ויראנו את הדרך נלכה בה, ואת המעשה אשר נעשה אנחנו וזרעינו וטוב לנו כל הימים, וביום ההוא ובעת ההיא תתאחדנה המפלגות הרבות, והדעות השונות, לא בחרב ובחנית, לא בשפך דם ובזבח משפחות, כי אם בשלום ושלוה, בשובה ונחת, ואם בסעיפי האמונות והדעות לעולם לא תתאחדנה, כי זאת מן הנמנעות בטבע, אולם בעיקרי הדת הקדושים לכלנו לא תתפרדנה עוד משפחות האדמה, ולא תתחלקנה למחלקות, וביום ההוא ובעת ההיא יהיה ה׳ אחד ושמו אחד.

פסק הדין

אנחנו השופטים אשר נתמנו מטעם אבירי איברופא לשפט במישרים את המפלגות הדתיות, באנו לידי החלטה, אחרי אשר חקרנו ודרשנו היטב את מטרת אכרי ישראל אשר עלו לארץ אבותיהם, כי אין בהם כל דבר אשר יאמר עליו כי הוא כסות עינים לערות דבר, וכי כל מגמתם ומטרתם בישוב ארץ אבותיהם היתה רק למצוא מחית נפשם וכלכלת ביתם בהתר ובזעת כפיהם, לכן חרצנו משפט צדק והחלטנו בהסכמת כלנו:

1 כי הקולוניות הכתוליות תשארנה במקומן, אם לא תוסיפנה עוד להשבית את שלום המדינה, ואם תבוא קובלנא אחת לפני ממשלת תוגרמה כי השביתו בזדון את שלום אזרחיה, אז אחרי הדרישה והחקירה תמכרנה הקולניות הכתליות מהממשלה הנ״ל והכסף יושב לבעליהן והקולוניות תשארנה צמיתות לקוניהן אשר יהיו דוקא לא מדת רומית כתולית.

2 מן היום הזה והלאה לא יתישבו עוד נוצרים בארץ ישראל, אם לא בהסכמת היהודים וברצונם החפשי.

3 פלשתינא וגבולותיה לישראל הם.

4 השלטון התוגרמי ישים משטרו על הארץ, והוא יהיה המושל עליה.

5 ועד נוצרי תמידי יוסד בירושלם, להשגיח על מקדשי הנוצרים.

6 אם יבזו היהודים את מקדשי הנוצרים, או ילעיבו במבקרי קבר ישוע הנוצרי, יענשו על זאת מרשות המקומית, אם ועד הנוצרי אשר יוסד בירושלם יראה אל נכון לעשות זאת ולהגיש עצמותיהם לפני הרשות המקומית.

7 היהודים הרוצים לעזב את ארץ מגורתם ולאחז בארץ אבותיהם יעזרו מועד עברי מיוחד לדבר מטעם אבירי איברופא.

8 ועד מיוחד יוסד מהממשלות לעיין בדבר האמגרטיה ולחרץ משפט צדק על כל הסכסוכים אשר עלולים לבוא לרגלה.

9 ממשלת תוגרמה תציב לה נציב בפלשתינא, לשים מס על הארץ.

10 ליהודים המשפט לעשות להם חיל צבא לשמר את הארץ פנימה.

11 על עניני היהודים ומשפטי הארץ פנימה ייסדו להם היהודים ממשלה רפובלקנית לפני עצמם, אם כה יראו היהודים או באי כח היהודים לטוב, בהתאספם לירושלם ליסד להם מרכז הנהגה מדינית ודתית.

12 על עניני חוץ המשפט לתוגרמה לעשות כרצונה.

13 היהודים ישימו משטר על הארץ פנימה, יתיכו מטבעות יהודיות, ישימו מס על הארץ, בהנהגת השלטון מתוגרמה ויבחרו להם נגיד ומצוה העומד בראש הרפובליק הישראלי לחמש שנים, אבל השלטון יתן לו הסכמתו בתחלה.

14 הסנהדריה היהודית תהיה בבחירת היהודים לעשר שנים, וכל הנהגת המדינה תהיה בידם.

15 נגיד היהודים או משנהו יחתום על כל דבר חק ומשפט לקים כל דבר.

16 נגיד היהודים, משנהו וכל חברי הסנהדריה יהיו יהודים מלדה.

17 הרשות לממשלת תוגרמה להשתמש בחיל צבא ישראל במלחמותיה להגדילו ולהקטינו כפי ראות עיניה.

כל זאת מאשר ומקים מצירי ממלכות איברופא.

נחלת אבות

שאלת היהודים

חלק שני

מאת

ר. ב. רפאל.

תרנ"ג.

THE JEWISH QUESTION

Tom II

BY

R. B. RAPHAEL.

בדפוס אפרים דיינארד.

לכן אמר אל בית ישראל כה אמר אדני ה׳ הבדרך אבותיכם אתם נטמאים ואחרי שקוציהם אתם זנים: ובשאת מתנתיכם בהעביר בניכם באש אתם נטמאים לכל גלוליכם עד היום ואני אדרש לכם בית ישראל חי אני נאם אדני יהוה אם אדרש לכם: והעלה על רוחכם היו לא תהיה אשר אתם אמרים נהיה כגוים כמשפחות הארצות לשרת עץ ואבן: חי אני נאם אדני יהוה אם לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוך עליכם: והוצאתי אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מן הארצות אשר נפוצותם בם ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה: והבאתי אתכם אל מדבר העמים ונשפטתי אתכם שם פנים אל פנים: כאשר נשפטתי את אבותיכם במדבר בארץ מצרים כן אשפט אתכם נאם אדני יהוה: והעברתי אתכם תחת השבט והבאתי אתכם במסרת הברית:

(יחזקאל כ׳)

ארח חיים פן תפלס נעו מעגלתיה לא תדע:

ממשלת הלילה פרשה מטות כנפיה השחורות על כל פני היקום, כוכבי השמים התכסו בערפלי קדרות, רוח זלעפות מרחפת על פני הארץ בלוית שפעת שלג, ארבות השמים נפתחו ואוצרות שחקים ממעל, להריק ממזרים קרה, ושפעת שלג למכביר, רוח נורא הסוער ממרחביה בעזוז נוראותיו ישליך בקצפו את פתותי השלג בקול דממה דקה על הארץ הלבנה, אשנבי הבתים וחלונותיהם הגלדו בפרחי קרח, גגותיהם מכוסים בשכבת השלג, שבתה תשואת הקריה, שוטטי הרחובות חדלו, דומית מות שררת בבל העיר, תרדמה נעימה תרגיע המון אנשים עיפים ויגעים מעבודתם כל היום, השכבים עתה מחתלים בסרוחי ערסותם מקרח הלילה, ורק הרוח בלבד יפריע דומית הלילה, ויבטיח להפרוש נחשון הישב כעת בבית מדרש הישן אשר ברחוב צלמות, נשען בידו האחת על ספר פתוח, כי עוד לא נהפכה התבל לתהו, וחקות שמים וארץ עוד לא נשבתו. נחשון הפרוש היה איש בר לבב, תם וישר וירא אלהים, נפשו חשקה בלמודים, מדע והשכל היו כל מאויי לבו ותורת ה׳ היתה כל הגות רוחו, וכי על כן זנח נחשון את אשתו, נטש את שני ילדיו בעיר מאפליה והוא בא אל עיר סרפד, לשקד על דלתי חצרות בית ה׳ לשמוע בלמודים ולקחת תורה מפי פלטיאל הדין, והמתנדבים בעם נתנו לו לחם חקו וחליפות בגדים פעמים בשנה, מלבד שקל כסף מדי שבוע בשבוע אשר נתנו לו למחית ולכלכלת ביתו בעיר מאפליה אשר יבוא לבקרו ולפקד את נות ביתו פעמים בשנה, בחג המצות ובחג האסיף, וכה חלפו עברו על הפרוש ימים על שנים, חגים נקפו, זמנים עברו, וחליפות וחדשות בל נעשו בחיי נחשון התמים דעים, וכעת רואים אנחנו אותו ישב מאחורי האח הבוער בזנבות אודים אחדים ויחמם את גבו, על שלחן ארוך יהל נר כהה המאיר לחוג מצער מאד מסביב לו, בידו האחת הוא מחליק את זקנו ובשנית יהפך עלי הספר ויחפש באורי מאמר „אבא בנימין אומר אלמלי נתנה רשות לעין לראות וכו׳ ״ (ברכות דף ה׳) אבל בכל מפרשי התלמוד לא ימצא את שאהבה נפשו, „פרוש מספיק במיטב הגיון״ ולכן יעמיק ירחיב מחשבותיו במאמר הזה למצא פתרון חידת ההגדה המוזרה הזאת ויתאמץ לבוא עד תכלית תמצית החידה הנפלאה הזאת אשר נלאו כל חכמי לב לרדת לעומקה להעלותה ממעמקי הנבוכה ולהעמידה כתמה לעיני מבקריה, ירבה נחשון את עשתנותיו, ירחיב ויעמיק את מחשבותיו, ישלח סעפותיו ומזמותיו בכל קצוי הפילוסופיא, יקיף בחקירות כל ענפי המדעים ויתאמץ להתאים ולחבר את החידה הזאת לאיזה מציאה מוחשית או לאיזה ענין הגיוני, יעלה הררי ההגיון, יעפיל

עלות אל מרום המחקר, גם ירד מטה וישפיל הבנתו וידיעתו תחת חושי ההרגשה, יעלה וירד בהגיגו, פעם ישפיל את מערכי לבבו, ופעם ירים את הגות רוחו למעלה למשכיל, יחקר יתפלפל יהגה ויתפלסף, ולשוא! כי נלאה למצא כל פשר דבר להגדה זו, נלאה למצא לה כל התקשרות והתיחסות עם עולם המציאות המרגשי והמוחשי, חידה היא ותהי לו לחידה.———

ואולי לא בחידות דברו אלינו חכמי התלמוד זכרם לברכה, השיב הפרוש אל לבו כאשר החליק את זקנו פעמים נבוך ברבות מחשבות, אולי לא בחידות דברו אלינו, ואמנם ישנם בהויה הנפלאה כחות נסתרים ונעלמים מעיני בשר לאלפי אלפים, כי פתיות וסכלות רבה היא להחליט על הכחות האחדים הידועים והנגלים לנו בטבע, כי הם בלבד ינהיגו את ההויה האיומה והנפלאה וישימו את משטרם על הארץ, כי כמו שאין חק וגבול להויה הנפלאה בכלל, כן אין מספר למרבית ולשפעת הכחות המניעים והמקימים אותה, ואם נראה כי כח אחד יפעל בסוגים גבדלים שונים והוא ישים משטרו על כלם, אין זאת ראיה והוכחה כי כל סוג וסוג לא יכיל אלפי כחות טבעים שונים המכשירים את חמרם לתכלית המבוקש מאדון כל, לכל חמרי הבריאה הנבדלים יש כח טבעי מיוחד כי לולא זאת לא נשתנו החמרים בהרכבתם זה מזה, ואנחנו הלא נדע נאמנה כי אין כל מספר להחמרים השונים בהרכבתם, ואם כן אפוא מדוע לא נאמר כי כמספר החמרים השונים, כן מספר כחות השונים בטבע, ואף אם נאמר כי כח אחד פעל בחמר מיוחד הרבה מאד וכח שני פעל בו מעט מזעיר, ובחמר השני פעלים שני הכחות הנזכרים בשוה, ולכן נשתנו שני החמרים בהרכבתם ובצורתם החיצונית, הלא גם אז מכריחים אנחנו להודות כי בהתחברות כחות שונים בחמר אחד, יולידו כח שונה ומיוחד בחמר הנפרד, כפי השפעת והאצלת כחות הראשיים, ולכח הנולד הזה סגלה מיוחדה וכשרון זולתי במפעליו ובתוצאותיו, והעד הנאמן לזאת הוא החזקת וקיום כל סוג וסוג לפני עצמו ותולדותיו, כל מין ומין ותולדותיו, והנה אם נתבונן בתולדות השמים והארץ בהבראם כפי ספור תורת משה, אשר חכמי הגאולוגיה יאשרוה ויקימוה בכלל, אז נראה כי הסוגים היותר פשוטים נבראו ראשונה, ואחרי אשר עברה על הארץ תקופה מיוחדה אשר בה נשתלמו הסוגים או המינים אשר נוצרו בתקופה הזאת בתכלית השלמות, באה תקופה חדשה על הארץ אשר הביאה ברואים ויצורים במדרגה יותר גבוהה, וכאשר השלימה גם התקופה הזאת את תפקידה בהביאה את יצוריה אל ההשתלמות הדרושה, באה אחריה תקופה אחרת ביצורים יותר נעלים וכן הלאה, עד אשר הכשרה התבל בתקופה הנכחית לברא את האדם פאר הבריאה מאד נעלה, ואולי בתם התקופה הנכחית,

תבוא לנו תקופה אחרת אשר תביא בכנפיה ברואים יותר נעלים ממין האנושי וכן הלאה, ואם נתבונן אל תכונת ומהות הסוגים והמינים השונים נראה כי הסוגים והמינים היותר פשוטים יכילו כחות טבעים מעטים במספר והסוגים או המינים הנעלים במדרגה, יצטינו בכחות טבעים ביתר שאת, בסוג החיים נמצא כחות טבעים במדה יתרה מאשר נמצא בסוג הדומם, וכן נמצא במדבר כחות הרבה אשר לא ימצאו בחי, וכל זאת תלמדנו לדעת כי הסוגים הפשוטים בהתפתחם ובהשלמם בתקופה אחת הועילו להניח יסוד לבנין אשר בנתה התקופה אשר באה אחריה, וכן הלאה, כי בהתלכד ובהתחבר כחות טבעים שונים בחמר אחד או בסוג אחד אז יולד כח זולתי ונפרד, ובהתרבה הכח הזה במדה נפרזה כחק וכמשפט, הוליד כח מתנגד לעמתו, כמו שנדע כי סוג הדומם הוליד את סוג הצומח, ואחרי אשר נתרבה סוג הצומח במדה נפרזה והביא יסוד החמצי באויר במדה גדולה, הוליד בזאת את סוג החיים, הנזן מיסוד החמצי ומכלהו וכאשר נשתלמו החיים למיניהם, והביאו בהתחברות כחותיהם הפנימים כח מיוחד וזולתי, הכשירו בזאת את הטבע לברא את המין האנושי, ואין כל ספק אשר גם המין האנושי יביא בבריאה הנפלאה כח זולתי, אשר יכשיר גם הוא את הטבע לנבראים יתר רוממים, והנה נראה כי כח הצומח אשר באדם יוליד את כח החיוני, וכח החיוני יוליד את כח ההרגשה, וההרגשה תוליד את הרעיון, הרעיון יוליד את המחשבה, המחשבה תוליד את השכל, והשכל יוליד את ההבנה, ומכרחים אנחנו להודות כי כחות הנפשיים האלה, הם ילידי כחות החיונים והחיונים באו לנו לרגלי כחות יותר פשוטים, ומי יספר וימנה את הסוגים ואת המינים השונים הנבדלים איש מרעהו בכחות שונים, וכי על כן בצדקה נוכל להחליט כי כמו שאין מספר לכל ההרכבות השונות בטבע ובנבראיו השונים, כן אין גם מספר לכחות המניעים אותם לחזקם ולקימם כפי תעודתם תכונתם ומטרתם, וכמו שאין סוף ותכלה לכחות הטבע, כן אין סוף למספר מיני הברואים אשר בתבל הארץ בלבד, ואכן יש במסתרי הבריאה ובתעלמות רזי היצירה ברואים נפלאים אשר לא שזפתם עוד עין כל ראה, הממלאים את רחבת ההויה הנוראה, ואשר כל ישעם וכל חפצם הוא רק להרס ולפרק לנתץ ולהפריד את המון הרכבות הטבעיות, ולהשיבן אל החמר היולי, אשר איננו פשוט בתכלית, וליסוד ההיטר אשר גם הוא מתחלק (יען כי אין דבר בטבע אשר איננו מתחלק, יהי גם חלק אחד מאלפי מליונים חלקים שבגרגיר אחד אשר ביסוד ההיטר, והדבר הזה איננו מן האי—אפשרות כמו שמסכם מחכמי האסטרונומיה שאין כל חק וגבול לרחבת חללה של ההויה האיומה) וזאת כל תעודתם ומטרתם בתבל הארץ מאדון כל המעשים,

ומפני דקות חמרם וקטנות גופם, לא נוכל להרגישם ולראותם בלי עזרת איזה המצאה מכונית המגדלת ומרחבת את חוש הראות, או אולי יש ברואים תחת השמש, נסי הגשם ועבי החמר, אשר לא תשלט בהם עין בשר כי יוכל היות אשר חוש הראות משולל ההרגשה הנהו מאלפי רבבות יצורי הבריאה וכן המה שאר חושי בני בשר מסגלים להרגיש רק את המיועד להם מכשרון הכנתם הטבעית בלבד, וכי על כן אין זאת מן האי—אפשרות שימצא במסתרי הבריאה ברואים ויצורים אשר עקבותם עוד לא נודעו אל נכון אל דלת העם כי אם אל חכמי דר ודר אשר השכילו למצא שמץ מנהם, ויען כי ראו ביצורים האלה דברים רעים, לכן מהרו והחליטו כי למפגע שלחם הטבע על הארץ, והם המה השדים המזיקים הקליפות והליליים, — אפס אם חושי בני אדם משוללי ההשגה הם מאלה היצורים איככה נתגלו לאחדים מאתנו אשר אין כל יתרון הכשר לחושיהם ? במה אפוא כחם גדול בהעדר להם כשרון ההרגשה וכלי ההשגה ואם אביר הטבע השליל מאתנו את אשר ראה לו לטוב ולנכון איכה יכלו המה לשדד מערכו ולהשבית משטרו ?

—— ואולי אין גם זאת מן הנמנעות מן ההשבתה בחקי הטבע והפרעה במשטרו רק הערה יתרה ל תיו, או הסרת המניעה להתפתחות חושינו, והיה בהכשיר איש אחד את חושיו באפנים ובתנאים ידועים או יעיר ויעורר את חושיו אל דבר ידוע אז תועיל לו ההערה היתרה אשר נתן לחושיו, להשיג ולהרגיש את אשר לא ישיג וישיג רעהו, וכשטף מים החלף ועבר יחדר בכל הנקבים החלושים, והנקב היותר גדול, יקבל אל קרבו שפעת מים במדה יתרה, והנה מודעת זאת לנו כי תנועת האויר תשים משטרה על חוש השמע, ובהולד איזה תנועה פתאמית באויר, תבוא לרגלה הרעדת האויר אשר תצלצל על תף אזן שמעת, ועצבי השמע הדקים הנפלאים מתפעלים כמו כן במו רגע, וכפי מערכת גלי האויר המתופפים על העור הדק באזן פנימה, כן יחתמו יוצרו וירשמו העצבים הנפלאים וירוצו קל מהרה אל המח מרכז ההרגשה, להודיעהו את אשר נעשה מחוץ למכון שבתו, ואם נדמה בנפשנו כי יש חמרים רבים סביבותנו המתנועעים בלי הפוגה ומולידים בזאת דחיפות באויר וסערת גלי רוח למכביר, אבל התמדת תנועתם השלילה מעצבי השמע את ההתפעלות שיקבלו מתנועת האויר מחמרים מתנועעים בהערת כח מתחדש ומתהוה לעתים ולזמנים מיוחדים, ואם כן מדוע לא נחפץ להעלות על דמיוננו כי אמנם יש סביבותנו ברואים נפלאים רבים מאד המתנועעים תמיד ומולידים דחיפות עצומות באויר אבל אזנינו לא תקחנה כל שמץ דבר מנהם, בגלל התנועה הנצחית אשר השלילה מעצבי האזן את ההתפעלות הנחוצה להרגשה, וגם

על חוש הראות ועל שאר החושים נוכל לחשב כזאת, או נאמר כי אטמי הברואים המדומים האלה, נערכים בגויתיהם באופן אשר קוי האור חדרו וילכו דרך גופם בדרך ישרה כבהזכוכית, ואשר על כן לא תשלט בהם גם עין כל בשר, ובהיותם ספיגיים כאויר או יתר הרבה לא ירגישם גם חוש המשוש, ואם כן אפוא מדוע לא נאבה להאמין בהגדות האלה כפשוטן וכמובנן החיצוני, ואמנם קצרה בינתנו מהבין, ולבבנו מהשכיל אף על אחת מני אלף אלפי אלפים מהמון הנסתרות ותעלמות סתרי עליון החופפות במסוה פלאות על רבוא רבבות יצורים ומליונים ברואים אשר ברא אלהים בתבל ארצו, מה אנו ומה חיינו, מה חכמתנו ומה בינתנו כי נחקר אף נשיג ונדע תכלית שדי רזי אלהים ומפעלות אל פלאות המסתתר בחביון עזו, במרומים אין קץ, במרחקים אין תכלה, בקרבות אין ערך, ובפלאות אין חקר, ומי לידנו יתקע ויבטיחנו נאמנה כי החמשה חושים בקרבנו ישיגו וירגישו כל יצורי הבריאה ואולי משגה הוא אתנו, ומרחבי הבריאה ממלאים נבראים נפלאים, רואים ואינם נראים, מרגישים ואינם נרגשים, מרחפים במלא חללו של עולם, מי לידנו יתקע כי לא יכתירו אותנו אלפי שעירים ורבבות שדים כל ימי חיינו וארך ימינו בארצות החיים עד אשר נשוב אל האדמה בכלות כחנו, מי יודע אם מרירי יום בצהרים לא יעופו, וקטבי בלהה באפל לא יהלכו, כאשר יספרו לנו זקני עם הארץ ונשי דלת העם להוליך שולל כל בני חלוף ולהתעות בשוא כל בני תמותה, רשתם מזרה על כל נחלי שאיות ומלכדתם על נתיבות הנשמות, לחטף ברשתם כל כושל, ולמשך אחריהם כל נתעה בשוא, למען התל באנוש ובמפעליו, להרעימו בכל עת מצא, ולהרגיזו בכל משלח ידיו, להכשילו במו אפל באבני נגף ולהפילהו בשוחה עמוקה בל יוכל קום, הה! מי יודע אם לא מאות שעירים יסבבוני ויכתירוני כעת מכל עברים ומתנכלים עלי במזמות רשע להורידני דומה או להביאני בנחלי הבתות, בין סלעי מגור מקום ילל ישימון, מקום המית ילדי השדים, ושריקות עדרי המחבלים הנוראים, אויה לי! פלצות תאחזני מדי אזכרם, אימת מות תפל עלי מדי דברי בם, ואנכי הלא בדד הנני, גלמוד אנכי ומי יודע אם קהל שעירי משחית לא יצפנו לנפשי, מי יודע אם מחנות רבות מילדי התפת לא ינדו עלי, ירקדו מסביב לי, יפזזו יכרכרו וישמחו על נפשי כי נפלה להם למנה ונשמתי למשחק עליצותם, הלא על הבודד לבדד כל מזמתם, עליו יעירו כל חמתם (ככתוב בספר הזהר פרשה וישלח) אללי לי! מה נורא המראה מעבר החלון והלאה, אויה לי עדי אבד הנני, מי המה כעוף יעופו, מעיניהם כידודי אש יתמלטון, מפיהם תצא שלהבת, נחרם תמרת עשן, קרניהם קרני עזים, רגליהם רגלי תרנגלים, גביהם מכוסים צפענים

ופתנים מתחת לכנפיהם, על ראשם ירבץ עטלף ובקול בוכים ישמיע קול פחדים, מראיהם נורא ואיום הה! אימתה ופחד! לפניהם יעוף שד ענק נורא רב הכנפים ורם הקומה, בידו האחת אוחז כידון נחשת שלש הקלשון, בינותם משתרג נחש עקלתון המשליך חמת קצף מלשונו החדה, ובידו השנית אוחז שרביט מעצם זרוע אדם מלא עינים, עיניו מפיקות זעם, מראהו יטיל פחדים, זקנו להקת נחשים, שערות ראשו פתנים, זנבו צפען שרף, ממתניו ולמעלה הוא ירקרק, ואדמדם למטה, פניו כנחשת קלל וקרניו מטילי ברזל, הוא יעוף לנגדי עם כל המון צבאותיו אחריו, אויה לי המה יקרבו יאתיו! עדי יבוא, — הנה זה בא הה! אהה!...... שמע ישראל!.... שמע ישראל! !...

— —

אך מדוע אירא אפחד חנם, ה׳ לי ולא אירא, הוא ישלח מלאכיו עושי רצון משביעם בשמו, הוא יוריד לי מן השמים ממעל אלפי שנאן ורבבות שרפי קדש, להציל משעירים נפשי, וחיי מחבל השדים האלה, לגער בילדי השטן מרי הנפש הארבים על נפשות בני אדם, ולא יעזו לנגוע בי לרעה, אולם בטרם כל עלי לעשות מעגל קדש מסביב לי ואז אף אם יאריכו השדים לשונם מהודו ועד כוש לא יוכלו להפיל אף משערות ראשי ארצה, ואחרי אשר אעשה את המעגל מסביב לי אשביעם בשם מלאכי עליון, משרתי יה ה׳ צבאות כי ירחיקו נדוד למו אם חפצם בחיים, והמעט „שמות" ידעתי? או המעט המה מלאכי אלהים בשמי ה׳ הסרים למשמעת יודעי שמם ומקום אים, כי אירא מהשדים האלה? ואם אחשה הפעם הלא יאמרו השדים כי אין כל עזרתה במלאכי אלהים לכן אמהר ואשביעם בשם פצפציה הדרניאל רזיאל הדריאל ואם ילכו את הדריאל בקרי, אשלח עליהם את השרף הנורא סמנגלף, והוא מרה ייסרם, אם לא ימהרו ויחישו מפלט למו מתגרת ידו בנקיקי הסלעים אשר בתהום רבה, כי הוא ירדפם באף ובחמה שפוכה בלי חשך עד כלותם ועד השמידם מתחת שמי ה׳, בואו נא עדת מרעים! קרבו עדי אתם שעירי שאול ואני אראה לכם נחת זרועי ואגרופי הקשה, בואו הנה אתם זרע לילית המרשעת וטעמו מתנת יד אשר אחלק לכם במקלי הקדוש אשר אכתב עליו רבי שמות הקדושים הנועדים להמקובל פלני אלמני אשר משתו יגורי אלים כנוח עליו רוח הקדש בחצות ליל הושענה רבה, ואתם הלא ידעתם היטב את אשר לקחתם מידו בחרות אפו בכם על קשי ע׳פכם, במאנכם להתרפס תחת רגלי גאותו, ולעזב את הבית אשר בשדה בוכים הרחק מאדם העיר, אשר אויתם לשבת בו, ולחול במחלות ולהשליך אבנים מחלונותיו על כל עובר ושב, פצפציה קרב הלום! יורקמי גש הנה! ובשם ישוע (בן מרים) שר דפנים (לאמר שר

של שלשה פנים אשר לאלוה המשלש להנוצרים) אשר לשמו ולזכרו נריע בכסא ליום חגנו, אצוה עליכם במפגיע למהר ולרדת מגבהי מרומים בלוית המלאך סיני עם נושא כליו קסמיאל, עם כל המלאכים הקדושים המשרתים במחנה הששית, פסבר אויאל ארביאל טריפון פונבוס פסתמר וכו׳ וכו׳ כבתוב בספר רזיאל המלאך, הקדוש והטהור ולהכות בגדוד השעירים האל הכה וכלה, הכה והשמד ואל ישאר מהם שריד ופליט כי כן צויתי, ואתה מעונניאל מלאך גדול וקדוש, כלאם! מנחשיאל הצמיתם! עכומיאל השמידם! אל תיראום הלא אנכי צויתיכם, אבל אהה אויה לי! מה זה היה להשדים עזי הנפש? שבעי שבעות במלאכי אלהים להם כאין, לחובר חבר כמוני יהתלו הה! הם יקרבו יבואו יאתיו, אללי לי! אבדתי אבדתי מגור מסביב, בלהות מכל עברים, אקרא בחזקה אזעק אשוע אבכה אתחנן הוי! אתם מלאכי רחמים, אתם משרתי עליון, אתם מלאכי מרום, המשרתים בכל רקיעי השמים ועל צבאם הבלי הגוימיאל כהדריניאל קסמיאל ונחשיאל עם שר הצבא המצביא לכל המחנות, המלאך הנורא לשעירי מאשרהמזנימאחריהמיאל״ ובשם הגדול והנורא „אלתפנואלהידענית׳ת׳ע׳ד׳אלהיך״ ובשם הנורא הזה אבטח ולא אפחד מכל המון השעירים, וכחו גדול להשמיד להרג ולאבד כל השדים מנער ועד זקן ברגע אחד, מהרו ורדו! ואתה הדרניאל איכה?! יורקמי הלא קראתיך! האספו יחד מלאכי שלום, עושו חושו אתם כל בני אלהים, יחד כל אראלי שחקים, פרשו נא מטות כנפיכם סכו נא עלי באברותיכם המוריקות אש פלדות, המורות זיקי תבערה ותאחז להבה במסד הבית ותאכל קירותיו עד טפחותיו׳ עם עדת השדים יחד, וידעו נא עזי הנפש האלה כי לא בנחשון הפרוש היודע דעת עליון ושמות משרתי אלהים נקל לתגר מלחמה, אבל מדוע תתמהמהו? הה! השדים הקיפוני סבבוני אהה! רגלי מעדו, לבי בל עמי, עיני תחשכנה, לא ידעתי נפשי שמע ישראל! שמע ישראא............

— — — — — — — — — — —

ראש השדים התיצב לפני הפרוש המתעלף והמפרפר בין החיים והמות, ויגע בשרביטו בכף הפרוש השוכב ארצה באין אונים כאיש נדהם, „קום עמד! עמד נחשון עמד! נתן עליו ראש השדים בקול מושל, נחשון התעודד התאשש ויעמד על רגליו, נבהל ממראה עיניו, לבו כהולם פעם, עיניו בולטות מחוריהן, שערת ראשו כמשמרות נטועים, רגליו רעדות, ידיו מתנועעות ויביט בחרדה על השעיר המעירו מתרדמת המות בשרביטו אשר בידו ומצוהו לעמד על רגליו בעינים מביטות נכחו.

אוי נא לי! מי ומה אתה, שאלהו נחשון בשארית כחו.

— שדשעיר שמי, ענהו נשיא השדים בגאוה ובוז, ראש נשיא השעירים אנכי המושל במסדרונת העלוקה הפנה קדמת התפתה אשר בתהום רבה, רבבות שדים מליונים שעירים עשים רצוני וסרים למשמעתי, ואנכי הוא המצביא לכל המונים

והם המה השדים אשר הראתיך בזה כגדל חסדי, להשביעך שבע שמחות בחברת השעירים הנאהבים והנעימים, להתענג על מחזות מסתרי הבריאה ותעלמות פלאי היצירה.

— ואים איפה הם? שאלהו נחשון בתמהון לבב, מבלי הבין את מוצא שפתיו,

— שלחתים המדברה, אשר מעבר להרי חשך וחלקלקות, כי ראיתי אותך נבהל ומשמם ממראה עיניך. ואני אמרתי אך בשמחה תקדם את פניהם ותשיש עליהם משוש, בחברתם תתעלס עד אור הבקר ובאהבת תענוגים נבלה יחד הלילה, במחולות ובספורי אהבים, כאשר אהבה נפש בן בשר, ואנחנו נגלה לפניך יקר תפארת הזיוני הבריאה ומראות רזי היצירה, אם נמצא לבבך נכון לפנינו אך כראותי את החרדה הגדולה אשר הבאתי עליך כאשר נגלו לפניך השדים, נחמתי כרגע על אשר הרגזתיך חנם ולוא ידעתי זאת מראש כי עתה לא הדרכתיך ממנוחתך,

— זאת לא זאת! ענהו נחשון בעזות מצח, שקר תשקר לי שדשעיר, וחדל נא להפיח כזבים ולכבבני בכחש כי היא לא תצלח, ואכן נפשי יודעת מאד כי ממלאכי אלהים אשר הורדתי מגבהי שחקים נבהלו שעיריך, ויחישו מפלט למו בערבות מדבר, ומי יודע אם לא במעמקי תהום נשקעו וירדו שאול מטה ותאטר עליהם האדמה את פיה לנצח נצחים ולא יוסיפו עוד בני לילית נעות המרדות להרגיז התבל ויושבי בה.

— —אם תחפוץ נחשון לדעת אם כנים דברי, התפאר נא עלי ואתה תחזה ברגע קטן איך הוליכוך שולל הבלי דמיונך או אז תאורנה עיניך לחזות מישרים ולבלתי האמין עוד לכל משמע אזניך ולכל מחשבות לבב אנוש, טרם תשקל אותן במאזני צדק אשר חנן אלהים להולכי על שתים, פקח נא עיניך נחשון וראה אך האמץ לבבך והקשיח את עצביך, הכן והכון נחשון לקראת אלפי שעירים בעזוז נוראותם ורבבות בני לילית אשר יקבצו יבואו לך להודיעך כי שגית הרבה מאד על דברת מלאכי עליון הסרים למשמעת בן אדם, הן השעירים שעירי והשדים הלא לי המה וכל אשר אצום יעשו במו רגע, ופקודתי תשמר רוחם בכל עת ובכל שעה, לא כמלאכיך שרפי קדש הנותנים כתף סוררת לפקודת בני בשר הולכי על שתים, ולכן אעשה זאת מפני קשט סלה למען דעת כל בני בשר יחד עד מה הטבעו בטיט הבערות וביון הפתיות, וראה נא נחשון הנני נופף אצבעותי וארקע ברגלי רק פעם אחת, ויקבצו אלי לנקבצם המון רב מילדי התפת חדלי מספר ואתה ניד שפתיך על תחשך, הרם כשופר קולך וקרא נא לכל מלאכיך המשרתים בכל המחנות, ככתוב בספר רזיאל המלאך, ונראה מה יהיו חלומותיך ודברי מי יקום — וכדברו, הניע

אצבעותיו, רקע ברגליו, והרעים בקול גאונו, והנה קול רעש גדול נשמע ממרחקים, המולה איומה הולכת ומתחזקת, וכמשק מטרות עז על כותלי הבית חוצה וינועו אמות קירותיו ומוסדותיו יחד התחלחלו מדהרות דהרות אבירים ומקול המון שעטת רגלים ואש מתלקחת בשלל צבעים בעיני הקשת נראתה בבית פנימה, שביבי יקוד התרוצצו בזעם אף נורא הנה והנה, ואלפי שדים ושעירים הסבו את שדשעיר, ידיהם פרושות למעלה ועיניהם מביטות אל שר צבאם העומד בתוך, אברך! צעק שדשעיר בקול אדיר וחזק, ובמו רגע כרעו כלם בכבוד והדר וישתחוו אפים ארצה.

— מה נעשה לבן בשר הזה אשר מלאו לבו לאמור עלי כי דובר שקרים אנכי, שאל שדשעיר את השדים בקול רתת, והנה קול ענות חרישית ויצפצפו השדים חד אל אחד בשפה מוזרה מאד, ושעיר אל רעהו יקרוץ בעיניו על הפרוש האובד ובקצף גדול הביטו בו, שרקו חרקו שן, וירחיבו פיפיות הפתנים אשר מתחת לכנפיהם ותצאנה לשונות לאלפים ולרבבות מלאות חמת רעל וארס נורא ויושיטו ידיהם הירקרקות הנחפות קשקשים ויעקמו אצבעותיהם הנאזרות בצפרני נחשת, ויעמדו הכן לעשות כליון חרוץ במו רגע, ומה תאמר עתה נחשון שאלהו שדשעיר במנוד ראש, הלא השדים לנגד עיניך והשעירים הנה הנם, ומלאכיך איה איפה הם? מדוע לא ירדו בחפזון משמי השמים לעשות כלה את בני לילית גברת התפת, הלא אתה השבעת אותם בשבועי שבעות, בשם נורא ואיום אשר גם אתה לא ידעת שחרו, ובמלאכים אשר לכלם בשמות קראת למרות דברי המלאכים האומרים כי שמם. —

— פלאי, אבל לך ולאחזת מרעיך אין כל פלאות תחת השמש, ואתה עם חבל המקובלים אתך, יודעים כל רזי העולם וכל תעלמות סתרי מעשה בראשית, לפניהם נגלו כל שמות המלאכים ומקום משכן כבודם ודבר הכתוב „סוד ה׳ ליראיו" הסיתכם להאמין בכל מקסם כזב בכל העולה על רוחכם, ותשכחו את דברי בחיר האנושי אשר דבר לכם בפי ה׳ לאמר „הנסתרות לה׳ אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם" אך מה לך נחשון ולדבר ה׳ ולהמצוה אשר צוך ה׳ אלהיך אשר לא נפלאת היא ממך ולא רחוקה היא, לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמיענו אותה ונעשנה וכו׳ הנה יבוא אחד המקובלים ויפר את דבר ה׳ אשר דבר ביד נביאו נאמן ביתו, יבוא סכל אחד בהזיתו ויעקם את דבר ה׳ בפרושיו ובהראות אל אלהי הרוחות לאיש אשר עליו נאמר בתורת אמת כי לא קם כמהו, וידבר אליו לאמר: וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יהוה לא נודעתי

להם, אבל אתה נחשון עם חברת המקובלים העזתם פנים לכנות את אל עליון בשמות אשר גם משה עבד יהוה לא זכה לדעתם, ותבראו לכם מלאכים בכל רקיע ורקיע, ולכלם בשמות תקראו, ותאמרו לעשות עמהם כטוב בעיניכם ולהשתמש בהם כרצונכם, והנה לחוכיח לך נחשון בהגיון ישר כי רק שקר נחלת מאבותיך על דברת מלאכי אלהים כפי הבלי דמיונך, אך לשוא היא כל מרבית לקחי, בידעי היטב מראש אשר אך לחנם אכביר מלין כי טחו עיניך מראות נכחה ואזניך אטומות משמע משפט אמת ועל כל הוכחות ההגיוניות אשר תשמע ממני תמצא לך פרושים ברוח עועים להפך מר למתוק ומשפט ללענה, ולא אחת ולא שתים קמו בישראל אנשי רוח תמימי דרך ואהבי עמם לשרש אחרי הקוצים והברקנים אשר יכאיבו לשושנת יעקב, כל שרש פרה רוש ולענה אשר ימררו את חיי העם הנבחר, זה בחר לו לשון למודים וזה אוה לו לדבר צחות, זה הטיף לכם בחלקות, וזה במסוה המשל, אך תחת הועיל לכם עוד הוסיפו להזיק בהעיר בקרבכם כח מתנגד, ולכן הלקח הטוב לא לקחתם, שפתי החלקות אשר הטיפו למוסר נלבטו וכל לשון למודים עיפה לעמל, אולם אם הנסיון לא יורך משפט, נחשון, אם הוא לא יאלפך דעת, אם הוא לא יפקח את עיניך העצומות אז אין כל תקיה לאחריתך, הנה אתה השבעת את מלאכיך בשבעי שבעות לאמר: הבלי הגוימי..ל כהדרניאל קסמיאל ושאר האלים אשר בראו להם המקובלים מהרו ורדו נא לי מגבהי מרומים לעשות כלה ונחרצה עם כל השדים זעומי בני בשר לבלתי השאיר להם שריד ופליט, ומדוע יתמהמהו מלאכיך עד כה? או אולי ישנים הם ולכן קרא נא בגרון ואולי יקיצו לך וירדו בחפזון דחופים ומבהלים בדבר ההשבעה להשמיד להרג ולאבד את כל השדים כאשר רצית ואמרת לכלותם, או למצער להורידם בתחתיות ארץ ולהסגירם על מסגר, הלא כה היו דבריך, פצפציה כלאם, הדרניאל השמידם, הלא אנכי צויתיכם, ומדוע לא ימלאו אחרי פקודתך ושבועתך עליהם בישוע (בן מרים) שר הפנים והעוזרים על ידו? מדוע לא יאבו שמוע לפקודת בן אדם, פתי מאמין לכל דבר רוח, לכל הבלי הדמיון, לכל מחשבות לבב כסיל מתחסד, אויל שגה ומשגה, ואמנם אני מבטיח לך נחשון כי שרפי הקדש ואלפי שנאן איתן מושבם בשמים ממעל ובכל נכלי בני אדם ערמתם השבעותיהם עם עצמת כשפיהם, לא יצליחו להוריד אף נוצה אחת מכנפי השרפים. וזאת נכחת אתה לדעת בעיניך ואקוה כי דברי האמת האלה לא ימושו מלבבך כל ימי חייך, והנה אחרי אשר הראיתיך לדעת כי אין בפי לשון רמיה וכי כבני אדם לא אכזב,

אשלח את השדים למקומם וילכו. ויסב שדשעיר את עיניו מהפרוש ובקול נגיד ומצוה שלחם המדברה, השעירים כרעו נפלו על פניהם שנית ובמו רגע נעלמו.

— ועתה נחשון אשוב אשאלך מה זה החרדה הגדולה אשר חרדת בהגלות נגלות לפניך בני לילית שרתי, מדוע ככה נבהלת? הלא המה שעירי העלוקה הנאהבים והנעימים, עליזי גאות השטן אשר אין קץ לצדקתם ואין ערך לתמימתם, ומדוע נבהלת מפניהם האם הרעו לך השדים מעודך?

— אין דבר ענהו נחשון מרעיד ומשתומם, אין דבר! אני לא נבהלתי משעירי העלוקה, אף גם שאתך לא תבעתני, בידעי נאמנה כי איש רם ונשא כמהו, שד רב עלילה ככבוד קדשו, ועבדיו הנאמנים הישרים בלבותם לא ירעו ולא ישחיתו את נפש חדל אישים כמוני, ולא יקנאו בי עקב נתנה לי רוח ונפש מגנזי מרומים מתחת כסא הכבוד ולא עליכם ירדה נשמת שדי חלק אלוה ממעל, כי לנו בני אדם נפלו חבלים בנעימים, כאמור; נשמת שדי ורוח ממרום, ואתם השדים באשה חלקכם, צחנה נחלתכם ודראון ירושתכם, וכי על כן תקנאו בנפשות בני אדם, ואמנם אני מבטיח לך שדשעיר כי אני עוד לא זכיתי את נפשי וכי עוד תשכן עליה עננה ותחשך משחור תארה, אויה לי שדשעיר! עודנה לא עלתה אל על ונר ה׳ טרם יהל על ראשה ומדוע תכבנה טרם הגדלתי את מעשי לזכותה באור ה׳ שלהבת אש דת.

— תהפכות תדבר נחשון צעק שדשעיר בחרון אף, מה לי לקנאות את קנאת בני אדם יושבי חשך וצלמות מכים מאולת פשעם, נענים מכבד עונם, אמללים כל ימי חייהם המעטים, אובדים בין גלי ים החיים, נאנחים על אשרם ושמחים על פידם, מכים בסנורים ונאחזים בסבכים, נולדים במכאבות, חיים ברגז ומתים בתחלואים, ומה לי לקנאות בנפשות בני בשר כאלה אשר אף אם ירקיעו לשחקים בגבהי המדרגה, במה נחשבות הן לעמתנו? הן צחוק עשית לנו נחשון, מי יתן ותזכה את נפשך בכל מדה נכונה כי עתה עוד נתת שמחה בלבי, ופליאה דעת ממני מה זה ימריצך להאמין כי קנאת נפשות אכלתני? מי הגיד לך כי לך נתנה נשמה טהורה למנה מתחת כסא הכבוד, ולנו השדים הנחיל הטבע צחנה ובאשה, ועל מה אדני האמונה הזאת הטבעו כ אדע, ואשר על כן לא נוכל לראות באשרת בני אדם איך תעלינה נפשותיהם למעלה למשכיל ונפשות השדים תהיינה עדי אבד, אהה אלהים! מה נבערו בני אדם מדעת.

— אנא שהשעיר! סלח נא מחל נא שא נא! ואל תשית מות עלי על

אשר נואלתי ואשר חטאתי, האר פניך והרהיבני, הראני חסדך ואתאוששׁ כי לצדקתך יחלתי.

— וסלחתי כדבריך, ענהו שדשעיר בשנם בשר אתה, ואולת קשורה בלבבך ועל פתחי פיך חטאת רבץ, חלילה לי מהרע לך אף מחשב עליך מחשבות און, בידעי היטיב את יצרי לב אדם ונפשות בני תמותה, אבל הגד נא לי מדוע ככה תחרד מפני ואימת השדים כי תבעתך עד מות, מתי ואנה הרעו לך השעירים והשדים?

— הראני שדשעיר חסדך, ושאני כרב רחמיך, ואמנם תהפכות דברתי ולאדוני הצדקה להוכיחני על משובתי גם ליסרני על משוגתי ואתה צדיק אתה בכל דרכיך וחסיד בכל מעשיך, תמים דעים בכל מחשבותיך ורב תבונות כפי דברתך, וכמוך שעיריך, כמוך משרתיך כמוך אהוביך, כלם אהובים כלם ברורים כלם צדיקים חסידים ענוים תמימים ישרים חכמים נבו.........

— הס! כי נעויתי משמוע, נתן עליו שדשעיר בקולו העז, רב לך נחשון רב לך! רב לך מהראות לי בערות לבבך ולגלות לי מצפוני נפשך הערומים, המתהפכים כחמר חותם, בכל עת אשר תמצא לנכון להתחפש בהם, למען הפיק מזמות לבך, בוש והכלם נחשון, ברגע קטן נהפכתי אני עם משרתי העלוקה, עבדי השטן ילדי לילית פלגש האשמדי לצדיקים ולחסידים לענוים ולתמימים לאהובים ולברורים ומי יודע מה עוד יותר לולא שמתי לפיך מחסום, ודע נא נחשון מעתה ועד עולם כי תרמית שקר שנאתי, ופה חנף לא אוכל —! הא הא הא! צחק שדשעיר מטוב לב, נורא תהלות אנכי, מהלל בתשבחות, הא הא הא! יפה אף נעים, כזאת וכזאת אחפץ, כה לחי! מי יתן ולא תיבצר לב נחשון הסוער בקרבו נח מעט קט מזעפו, אימת המות חלפה הלכה לה, החרדה שככה ומערכי לבבו שבו לקדמותם, וישען בגבו על האח ויבט אל נשיא השדים ברוח נואש, וכתומר מקשה כפסל אבן לא הראה כל אותות חיים, לשונו לחכו נצמדה ושפתותיו נסגרו.

— ומדוע תחשה נחשון? שאלהו שדשעיר, האין כל מלה בלשונך? או אולי לא תחפץ להתרועע עמדי, אולי לא תחפץ קרבתי? וכי על כן לא תאבה לענות אותי דבר, לכן אמר מלה ולא תוסיף לראותי כל ימי חיך בעולם הזה.

הדברים האלה הרהיבו את נפש הפרוש והפיחו רוח היים חדשים בקרבו, הרגיעו את רגשותיו הסוערים, פתחו פתחי פיו והניעו את שפתותיו.

— אם נאלמתי דומיה, אמר נחשון הפרוש בכרעו על ברכיו ובהורידו

כנחל דמנה, אם החרשתי עד הנה, אדון מאד נעלה, אחלי! אל נא תשת עלי חטאת ומודה אני לפניך מלך השדים, כי אמנם נבהלתי מפניך בעותיך צמתותוני ופחד השדים הרגזני והם שמו מחסום לפי ומסגר על דלתי לשוני, אולם בראותי כי רבים רחמיך מאד וחסדיך כהררי אל, ותאמר לתת לי רחמים וחנינה למען אספר כבודך בקהל רב ובתוך עדת ישרים אהללך סלה, לכן אתנפל לפניך במרי שיחי, לבקש מלפניך כי תנתן לי חיי בשאלתי ונפשי בבקשתי, הה! מה בצע שדשעיר כי תורידני דומה בנוה תנים ותפזר את עצמותי בשאול מטה? וכי תשביע בבשרי כל הולכי על גחן ותרוה בדמי את כל העלוקות למיניהן, או אם בתחתיות ארץ תורידני ותסגירני בידי מתי שחץ, אוי אדון רב חסד ואמן! מה יסכן לך בהתגודד עלי כל בני לילית ויחטפוני ויסחבוני סחוב והשלך על המוקדה באור אשם לצלות אותי צלי אש להיות לברות למו, מעדנים לנפשם הזועמה או אם תשליכני מצולה באגמי מים, תחתי יצעו עקרבים, ובשלדי ירבצו סרטנים, וצעירי התפת יקחו למו את גלגלתי לשחק בה יקלעוה מים אל ים וממזרח השמש למבואו, ונפשי אויה לי! נפשי האמללה תמכר לצמיתות ממכרת עבד להשדים, ורוחי עד נצח לא תגאל מידם, אנא שדשעיר חוסה נא כרב רחמיך, חמול נא כגודל חסדך ואם לא למעני עשה למען אשתי, למען בני, למען בנותי, אשר טפחתי בעניי ורביתי במרודי ואמנם שגיא כח הנך, כל תוכל אם תתר ידך ותבצעני, אך תשב רוחך ותהפאיני אפס כי לא תהיה תפארתך אם נקי וצדיק תהרג.

עוד לא כלה נחשון את דבריו והנה קול צחוק שדשעיר נשמע בקול רעם בגלגל וכמשק דכיי ים סוער, פיו הרחיב לבלי חק ונחירי אזניו השתרעו אמתים וחצי, עיניו התגלגלו בחוריהן רצוא ושוב במהירות מבהלה, שתי ידיו סמך על חלציו וחליפות הכה בהן על ברכיו ויתנועע בחזקה פנים ואחור, אחת הנה ואחת הנה, עיניו נהפכו ליקודי אש וגבותיהן למראה הקשת, לחייו בערו כלפידים ושפתותיו אש עובר וקול צחוק נורא מאד ותרגז הארץ מתחתיו מוסדי הבית רעדו, ואחרי אשר עברו רגעים אחדים בצחוק האיום הזה, נגש בצעדי און אל הפרוש ויבט בו רגעים אחדים בעשתות שאנן ובעינים מפיקות זעם אף נורא, אחרי כן נסג אחור, צעד צעדים אחדים אחורנית, הקמיט את מצחו, החליק את שפמו העקים את זנבו למעלה ובקול רתת שאלהו.

אל מה ירזמון מליך נחשון ולמי אפוא תדבר? מי הוא החפץ להורידך דומה ולהשליכך בשאול מטה, מי אמר לך כי אבה להסגירך ביד אוכלי אדם למען אוכל לרשת את נפשך השפלה לאחוזת עולם או למען

שרת בקדש ברוחך הנאלחה בחצרות קדשי בני לילית, הלא נפשך תסכן לבלימה ורוחך למה לי? בפגרך מה אעשה, האם לטמא את התפת ולהרבות צחנה אורידך בתהום רבה, להיותך שם לריח זר באף נכבדי התפתה, או מה יקחך לבך האם נקחך אחר כבוד להביאך במסבת מלך השטן, נחשון הסכלת! הסכלת הרבה מאד, ומדוע אהיה בעיניך כרשע עריץ והשדים כחבר מרצחים, אין זאת כי אם השחיתו השדים את דרכם על הארץ והשעירים הרבו אשמה למכביר, וכי על כן גור יגורו בני בשר מפניהם, הה! האמנם כצעקתה עשו? לבי יתר ממקומו, רוחי כים נגרש, רגשותי כסופות יסערו, הה! פרצו חק, עברו גבול, לא אוכל התאפק עוד, ואתה נחשון חיש מהר הגידה נא לי מי מהשדים נגע בך לרעה, מי הוא זה ואי זה הוא השעיר הרע אשר מלאו לבו להרע ליצירי הרחום והחנון, כמה מן ילדי לילית הגבירה עקשו הישרה וסלפו ארחית דרכם ואכלם כרגע, אשמידם כהרף עין אוי! אנקמה מהשדים אשום ואשאף יחד, קפדה ונחרצה, אבדון ומשכלת, אריום קבעת כוס חמתי, ימצו ישתו שמריו, אמר שדשעיר בצחוק נורא מאד!

— אחלי! גביר מסדרונת העלוקה התחנן נחשון אל תוסיף עוד התל בעבדך ואני הלא כאשר אבדתי אבדתי.

— מהתלות שנאתי ואמת אהבתי, ענהו שדשעיר בצחוק ואתה השמיעני נא מי מהשדים העיז פנים לנגוע בבני בשר לרעה מי מאתנו הרע במעשי ידי הטוב והמטיב וארמכם בחמתי, אפאיהם במו רגע, ואם אין ארגיז מוסדי ארץ ארעיש התבל וישבי בה וקץ כל הבריאה יבא כרגע.

— לאט לי שדשעיר! לאט לי הן נורא זעמך ומי יכילנו. הלא אתה תאבה לדעת מדוע יגורו בני בשר מפני השדים ואיככה אוכל ואספרה כמו אם תבהלני בחמתך ובקצפך תבעתני, לכן הרף מאף והפלא נא חסדך עמדי אך הפעם, הנה אתה תתפלא בי על אשר אחזתני פלצות בהגלות נגלות אלי אחדים מילדי התפתה ואולם דע נא אדוני שדשעיר אם כי נתן יתן בראשך עיני בשר תחת עיני השדים ולב אדם תחת לב שעירים כי עתה כמוני נבהלת, הנה אתה תנחמני במרבית דברותיך ותדבר על לבי לאמר ראה נא והביטה בהשדים הנאהבים והנעימים אשר אין קץ לצדקתם ותחפץ כי אתעלס אתם באהבים ואשתעשע בחברתם, ומה אעשה לך אדוני שדישעיר ומראה השדים לא יפיקו כל חן וחסד כאשר אמרת לעיני בשר והאמין לי שדשעיר כי למן היום אשר נפתחו שתי עיני, לא ראיתי ברואים נוראים ויצורים

איומים כמוכם לרע, ומה יוסיף עוד נחשון לדבר אחרי כי הרעשת לבבי פצמת כליותי ונפשי בקרבי תתמוגג מדי דברי בך.

— זאת היתה לך מרע לבבך נחשון, ענהו שדשעיר, זדון לבך השיאך לשפטני כפי מראה עיניך, ואם אמנם צדקו בני אדם לשפט מהכרת פני רעיהם על הגות רוחם ועל הלך נפשם, אבל שגית מאד נחשון לדמות ולהשות את תכונת רוח כל יצורי החיים אל תכונת רוח בני אדם, ודע נא אפוא כי אותות החמה והקצף אשר תראה בפני אדם אשר חמתו בערה בו, הם המה לנו אותות הצחוק והידידות, וכי תראה אותות שחוק לעיניך בפני השדים, אות הוא כי חרה אפם בם ואשר אולי על כן יאמרו בני אדם כי רעים וחטאים אנחנו יען כי טובי לב אנחנו ומבשרם יחזו למו בני בשר חזות קשה, אבל איככה אוכל לאשים את כל בני אדם כי יוציאו משפט מעקל, הלא דבר, הוא ומדוע יחפאו עלינו הולכי שתים עונות וחטאים אשר לשמם ולזכרם תסמר שערת בשרי, נפלאת זאת בעיני!

-- בי אדוני! הרף ממני התחנן נחשון בעינים זולגות דמעה.

— מה יקחך לבך הוסיף שדשעיר לשאלהו, האם כהתל באנוש תהתל גם בי? אל תדמה בנפשך כי אם תחליף רצונך עשרת מנים תמלא בזאת משאלות לבבי, דע נא נחשון כי אני לא ארפך ולא אעזבך עד כי אם תודיעני נאמנה מדוע אהיה בעיניך לבן בליעל והשדים לרעים ולחטאים אשר אין כמהם לרע תחת השמש.

-- אל נא תשת עלי עון ופשע אשר נואלתי ונוקשתי באמרי פי, התחנן נחשון בקול בוכים, ידעתי כי לא בצדק הרשעתיך ולא בדעת חשדתיך, אפס מה אעשה אם לבי יבעתני ונפשי בקרבי מאימה תתמוגג.

— אם לבך יהגה אימה ומחשבותיך אך נכאים, אין זאת כי אם רע לב צחק שדשעיר בקול גדול, ומה אני ושעירי כי תשת עלינו עונות וחטאים מרגיזי אל.

— שא נא לפשע עבדך אשר בלי דעת ידבר התרצה והתפיס נחשון לפני שדשעיר בפנים נואשים, ידעתי גם ידעתי כי הגות רוחי התעוני לחשב על השדים דברי בלע ומחשבות און, אך סלח נא הפעם וכל אשר תצוני אעשה רק הרף מאף ועזוב חמה.

— חמה אין לי הבטיחהו השד, אל תירא ואל תחת נחשון, כי לא תאנה אליך כל רעה, ואשר תדמה בנפשך כי אתקצף ואתרגז, משגה הוא לך, אך הודיעני נא מדוע אהיה בעיניך כמלאך בלהות ושעירי כיזועיתים, האמנם השחיתו כה

השדים את דרכם על הארץ עד כי גם ממראה פניהם בני אדם יתפלצון?

אמנם חטאתי אני רואה, עותתי אנכי מכיר, אמר נחשון כפוף ראש בעינים מביטות לארץ, מעודי לא הרעו לי לא שדים ולא רוחות, לא שעירים ולא קליפות, לא לצים ולא ליליים, אבל רבות רעות עשו לי בני אדם, ומעודי לא ראיתי כל דבר רע אשר עליו יאמר ראה הוא זה מעשה שדים, אכן ראיתי נבלות נוראות נאצות גדולות אשר יעשו בני בשר איש למשנהו, אבל מה אעשה לך שדשעיר ורב חכמי קדם החליטו לאמונה כי רק אתם אשמים בכל נגעי בני אדם, ומדוי בני חלוף, והגדות לאלפים תעדנה ותגדנה עליכם כי אין כמוכם לרע בין כל החיים, ומלבד הגדות רבות המתנחלות ממאמיניהן מדר לדר, עוד ישיתו עליהן נוספות ספרי חכמינו המספרים לנו כי כל רחבי התבל מלאים שדים ושעירים קליפות ורוחות רעות, מזיקים ליליים ומשחיתים השמחים אלי גיל במצאם מקרה טוב להתעות בני בשר במשאות שוא ולהתעולל בהם בכדי בזיון וקצף.

דראון לכל בשר! צעק שדשעיר בקול רעש גדול, יחתו ויבושו כל הולכי על שתים מנער ועד זקן מאיש ועד אשה כי כלם סג, יחדו נאלחו, וגם אתה נחשון חלית כמהם ולא טוב אתה מהמונם וכי על כן לשוא תצטדק בהשליכך את אשמתך על חכמי קדם, ואשר אחזה לי אני ורוח מבינתי תלמדני כי עוד לא שנו בני אדם את בגדי הצואים אשר הלבישו דרות הראשונים את האמת במשלים ובחידות אשר מהם לכל הבלי ההמון ולאמונות מוזרות תוצאות, ועוד מימי אנוש כאשר הוחל לקרא בשם ה׳, העטו הממשלים במעיל המשל והמליצה את מפעלות אלהים, וזה היה ראשית חטאת לבני אדם, אלילי הגוים ועצביהם למיניהם כמוש, דגן, מולך, בעל, יופיטר, ישוע הנוצרי, כי מן משלי החכמים וממסתרי סודותיהם נתעו כל דלת עם הארץ בהבלי מדוחים כיום הזה, דמו צורה ליוצרה בתחלה, ואחרי כן נועזו גם להשותה אליו, לעבדה, לכרוע לה ברך, להקריב לה קרבנות אדם, להכריע לטבח כל הנותנים בה דופי והמלעיבים בכהניה ובמשרתיה, להעיק תחת כל עמי הארצות החלשים אשר יעבדו לאליל אחר, וברבות הימים התחכמו התפלספו כהניה וכמריה ויעשו לה כונים ויבראו לה מלאכים מימינה ומשמאלה, מלאכי הימין מלאכי רחמים הם, חפצים באשרת היקום ודורשים טוב לכל אשר נשמה באפו, ומלאכי השמאל מלאכי בלע הם, רוצים בהשחתת העולם ומתענגים על רעת יצורי הטוב

והמיטיב, ועוד הבלים כאלה, ואין כל ספק כי האמונה בשדים עשי רשעה, היא ענף אחד מעץ הבערות אשר נטעו בני אדם בארץ הטובה אשר הנחיל אתכם אדון כל,

— אל נא תבהל ברוחך שדשעיר, השיבו נחשון ברוח כביר, אל נא תמהר לחרץ משפטך עלינו טרם שקלת את הגיון לבי במאזני צדק, הטרם ידעת כי דרכי כל בני אדם מלאים אבני נגף וצורי מכשול ומיום צאת אדם מרחם אמו עד שובו אל העפר, ישא ויסבל פגעים רעים ונגעים נוראים, ידכה ישח תחת סבל תלאות החיים, צר ומצוקה יבעתוהו, עני ועצב ימררוהו, ישכב למעצבה, ויקום למכאבות, נולד לעמל, ויוליד לתלאה, יחיה שבע רגז, וימות שבע עני, ומדוע אפוא תתפלא בנו אשר אם בחפצנו להצדיק את דרכי ה׳ ומפעלות אלהים בתבל ארצו, מהרנו והחלטנו כי העכס ההולך למוסר אויל מעשה ידי השטן הוא, כי מאל עליון לא תצא כל רעה.

עקשות פיך לא אוכל, אמר שדשעיר בחרי אף, הבל יפצה פיך ולשונך תצמיד סכלות ומה לך לסבבני בכחש ולהצטדק במזימות רשע, ונפשי יודעת מאד כי תאוה נמבזה תקנן בחדרי לבבך, להרשיע את רעך ולהשפיל את עמיתך, למען תתנשא אתה לו לראש.

— מדוע תרבה פצעי חנם? שאלהו נחשון במתלהלה.

— לא להרבות פצעיך חפצתי, ענהו השד, וחלילה לי מרשע, אבל דע נא כי אוקיר אמת מפז וכל חפצי לא ישוו בה, וכי על כן אמרתי אגלה נא למוסר אזנך, למען תוסר ותלמד היטיב.

— הודיעני שדשעיר במה נואלתי ובמה חטאתי ולא אשוב עוד לכסלה.

— המעט התעוך מחשבותיך לסלף ארחות ישר וללכת בתהו לא דרך, באמרך כי אלהים ברא בתבל ארצו יצורים אכזרים לענות את מעשי ידיו, המעט נואלת והמעט חטאת לאל עליון באמונות זרות כאלה ופליאה דעת ממני במה תצדיקהו? האם בעבור זאת יצדק בבראו יצורים אכזרים לענש את בני בשר ובהשליטו את הגבור בחלש ממנו?

— חטאתי שדשעיר אל האמת והצדק, ושא נא לפשע עבדך ולמדני תורתך, הודיעני נא משפט אלהים, וחקר אלוה תבינני, מדוע דרך רשעים צלחה והולכי נכחה לא ישליו, מדוע ברא אלהים את האדם על הארץ לענותו ולהשיבו עד דכא, מדוע ברא תבל מתבלה ומתחדשת והיצורים אשר עליה יולדו וימותו, יתהוו ויאפסו, האם קצר קצרה ידו מברא תבל

בל תתבלה ותתחדש, תבנה ותהרס, והחיים אשר עליה לא ידעו ממר המות ומנגעי החיים ותלאותיהם, ואם לבעבור נסות אותו עשה אלהים את האדם למפגע לו, לצרפו לבחנו ולזכהו לחיי עולם ולאשר נצחי, כי אל גמולות ה׳ ורוצה את יראיו לשלם להם כגמולם ואת הרשעים ישמיד כפעל כפיהם, הלא כלנו מעשה ידיו אנחנו, גם הרשעים גם את הצדיקים ברא לכבודו כנודל חסדו, ומדוע יגרע חלק אדם רשע אשר גם הוא מעשה ידיו? ועוד פליאה דעת ממני איך ברא אלהים את השמים ואת הארץ, הן הוא ושנותיו לא יתמו, אין ראשית לראשיתו, כאשר אין תכלה לשנותיו ואיך נבראו מידו דברים אשר תכלה להם, גבול וחק לימיהם ולשנותיהם, איך יברא אלהים הבלתי בעל תכלית, דבר אשר יש לו תכלית? ועוד זאת הלא הוא רוח פעל בלבד איננו גוף וגויה ומשולל כל יחסות ההגשמה, ואיך נבראה מידו הבריאה החמרית ואישיה הגשמיים?

הס! דום בן אדם תולעה! הרעים עליו שדשעיר בקול צחוק, הס מלהזכיר שאלות כהנה, בוש והבלם בן מביש, שים עפר בפיך והגרס בחצץ שניך ילוד אשה, קצר ימים, חסר בינה ועז פנים, הלא כאשר תקטן בינתך כן תגדל עזותך, עזות איומה כזאת וחוצפה נבערה כזאת תעבורנה כל חק וגבול, הנה אף מלאכי אלהים משרתי יה ה׳ צבאות מכסים פניהם בשתי כנפיהם לבלתי ראות את הדר כבוד הרם והנשא הגדול והנורא, ואתה בן מביש, זד יהיר, אויל מתעתע, נועזת לשאל, למען מצא חקר אלוה ותכלית שדי, ואתה דע לך נחשון כי ידעתי את כל הבלי המקובלים וכל הזיתם לא נכחד ממני, הם ברצותם לענות בעזות מצח על כל השאלות אשר אתה נועת לשאלני, עשו להם מטעמים באשר אהבה נפשם, בראו להם עשר ספירות בלימה, מאצילות ונאצלות, משפיעות ונשפעות והחניטו לאמונה כי הספירות השתלשלו מהאין סוף, המדרגה האחרונה, לאמר: ספירה העשירית או כח האחרון הכשר לברא את החמר המקבל הפסד וכליון, הויה והפוכה לעיני אדם סכל או הרכבה והפרדה לעיני איש מבין ובזאת יבא להשיב על שאלת המתחכמים איך יצא החמר המגבל והמרכב מהרוח הבלתי מגבל ומרכב, גם מסוד הצמצם לקחה אזני אשר בסוד הזה הלוי כל כבוד השאלה הנזכרה, וגם התבוננתי בשאר ההבלים והדזיות אשר הואילו המקובלים ללמדנו ולהנהילנו כרב חסדם, ואין אף אחד מהם אשר לבו יסיתו בשפק לאמר אולי לא נתן לנו לקח טוב ותורת אמת כאשר אדמה בנפשי, וכל אחד ואחד מהמקובלים מוכן ומזומן להשבע שבעי שבעות בבל קדש, כי לו נגלו כל תעלמות שדי וכתרי עליון, החכמים וחכמי החכמים נכוהו לו

בכל עת רצון ויראה מראות אלהים כבן בוזי או אולי רב יתר ממנו וממשה איש אלהים אשר עליו נאמר ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל אלהים, ומודעת זאת לכל נבערי דעת כי השמים נגלו כספר לפני כבוד המקובלים ויקראו בהם מפרש בשום שכל, כי ספירות האציל לו אלהים מהודו והדרו, למען לא יכבד ממנו הדבר לברא את התבל ומלואה אשר תחלה ותכלה לה, ויודעים המקובלים כי הספירות הן ראשית דרכי אל, תחלת הבריאה היצירה והעשיה וכי עשר הן הספירות, עשר דוקא, לא פחות ולא יותר, וכאשר נצטמצם האין סוף, מעיו חמרמרו, לחיו קמטו, רגליו התכוצו, משלש רבבות אלפים פרסאות ככתוב בספר רזיאל המלאך נרו יאיר (בשעור קומה) צוארו, שחור שבעין לבן שבעין, נתכוצו בקצרה כאשר נתכוצו כל אבריו למאד מאד, ומהאל הגדול נעשה אל קטן אז נברא בנקודת האפס העולם השפל הזה, ועוד הבלים כאלה אשר ידאב לב כל איש ישר וירא אלהים לראות כי ההבלים האלה הובאו בספרות העברית אשר כלה קדושה וטהורה, ואשר תורת אלהים בשפה הזאת תתנגד להם בכל עז, ואחרי המקובלים בעלי ההגיון קמו בעלי הקבלה המעשית, והם החרו החזיקו בידי הקבלה הנבערה הזאת בכל נפשם ובכל מאדם, ועוד שתו עליהם נוספות כיד ההזיה הטובה עליהם והם הם השחיתו כל חלקה טובה בדת משה וישראל, והנה אם נאבה לשאול את אלה החכמים והנבונים יודעי דעת עליון וכל סתרי תעלמות הבריאה לאמר; הלא אתם שתם בשמים פיכם ותחפצו להודיענו מכל רזי עליון וסתרי אל אלים, אנא! עשו נא עמנו חסד ואמת והודיעו אותנו את מהות הנפש, או למצער הבינו לנו איך יתחברו עצבי המח אל הרעיון והמחשבה, למען נדע איך יתחבר החמר אל הרוח, וחי נפשי נחשון כי לא ידעו בין ימינם לשמאלם, ואיך מלאם לבם לחקר ולתור בחקר אלוה וסתרי עליון, אמנם שאול חטאו המתחכמים האלה, מידי דברי בם אתנדד.

— עתק יצא מפיך, אמר נחשון בחפזון לשדשעיר, עוד היתה מלתו על לשונו, ידע נא אדוני כי חכמת הקבלה מאד נעלה היא, ואין חקר לתכליתה והנני אנסה לבאר לך ראשי פרקים אשר להחכמה הנפלאה הזאת לפי רוח מבינתי ואם שגיתי אתי תלין משוגתי. כי רק את דעתי אחוה, ולמען הראותך לדעת כי שגית הרבה מאד על אדות הקבלה וחכמת הספירות, ואם לא רבים יחכמו יבינו בחכמה הכמוסה הזאת, אבל יש ויש חכמי לב מיחידי הסגלה אשר יבינו בסודותיה רמזיה וחידותיה עד תכלית.

עשר ספירות בלימה, עשר ולא תשע, עשר ולא אחת עשרה (ספר

יצירה יען כי במספר עשר נכללות כל מדרגות׳ המספר במלואו וכאשר חפצו המקובלים האלהיים לתת לנו מושג שלם מהאצילות וכחות האלהיים, כפי השגת שכלנו כללו את כחות אלהיים הראשיים אשר נבדלו ונאצלו מהאין סוף, במספר „עשר" לאמר: עד תכלית, באשר לא יבצר מהאין סוף לבא עד תכלית כל דבר, ולמען הבדיל בין עילת כל העילות אשר אין לו תחלה ותכלה, כתימא על כל סתימין ולית מחשבה תפיסא ביה כלל (הקדמה לתקוני זהר) לבין כחות הנאצלות מהוד כבודו אשר יש להם תחלה, ואולי גם תכלה ואית מחשבה תפיסא בהו, כללו את האצילות במספר עשר, לאמר: יש להן תחלה ותכלה, אבל במדרגה היותר גבהה אשר אין למעלה ממנה כמספר עשר ויען כי חפץ האין סוף הבלתי בעל תכלית לברוא דברים אשר יש להם תכלית, הצטמצם, רצה לאמר: לא ברא כחות הדומים לו להיותם בעלי בלתי תכלית וזה סוד הצמצום ואמנם כח הראשון או ספירה העליונה והראשנה אשר נאצלה מהוד האין סוף עצמו הוא בלתי בעל תכלית, אבל יש לה תחלה, וכי על כן יאמרו המקובלים כי האצילה הראשונה היא למעלה מהשגת כל נברא, מפאת היותה בלתי בעל תכלית לעמת שאר הספירות וכן השתלשלו הכחות זה מזה, האצילה הראשונה הולידה חשניה והשניה השלישית וכן הלאה וכל אצילה ואצילה אשר נאצלה באחרונה נתגשמה יותר, עד אשר הכשרה האחרונה להתגשם בתכלית ונבראו כל גרמי השמים והארץ, והנה הראב"ד ראש המקובלים הכי נכבד, אשר העיד על עצמו כי קבל מרבותיו (בהקדמתו לספר יצירה בבראו את השלשים ושנים נתיבות חכמה, קרא את הנתיב הראשון „שכל מופלא" והוא אור מושכל קדמון (בבחינת הקדמה ליתר הנבראים) והוא כבוד ראשון אשר אין כל בריה יכלה לעמוד על מציאותו (מפאת היותו בלתי בעל תכלית כאמור) הנתיב השני הוא „שכל מזהיר" לאמר: הוא באפשרות ההשגה, הנתיב הג׳ „שכל מקודש" לאמר: ישיגוהו ויקדישוהו עם הנבחר, כאשר יבאר הלאה כי הוא אב האמונה שמכחו האמונה נאצלת וכאשר יאמר בביאורו עליהם הלאה כפי אשר קבל מרבותיו „והחכמה הזאת נקראת אמונה אומן שנאמר ויהי ידיו אמונה והם ידיו של משה" הנתיב הד׳ נקרא „שכל קבוע" כי היא נתגשמה יותר עד אשר נוכל לתת לה ערך ושיעור וכן תמצא גם בשלש ספירות הראשונות הנקראות מוחין, אשר אינן נכללות בשבע ספירות האחרונות אשר נאצלו מהראשונות כידוע להמקובלים ולכן קראן ספר היצירה שלש אמות אמ״ש סוד גדול מופלא ימכוסה וחתום בשש טבעות לאמר מזרח מערב צפון דרום מעלה מטה) וממנו יוצאים אש ומים (כחות מתנגדים) מתחלקים זכר ונקבה (משפיע ומקבל השפעה) שלש אמות אמ״ש יסודן ומהן נולדו אבות (האצילות האחרונות) שמהם נברא הכל (ספר יצירה פ״ג

משנה ב׳) ואם תתבונן היטיב בדברים האלה ותמצא כי שלשה הנתיבות נושאים בד בבד עם שלש הספירות ומובן אחד להם (אף אם פרוש אחר להמה) הלא תראה כי כחות ההויה של המקובלים אינם רק במספר עשר בלבד.......... אבל את מספר עשר עשו להם לעיקר יען כי הוא הממלא והמאסף לכל מדרגות המספר, צירופי האותיות לקחו להם המקובלים לתאר בהם ההרכבות החמרים, המכילות כחות שונים, וכפי אפני ההרכבות כן המה פעולות הכוחות האצורים בחמר, כצרופי האותיות אשר גם כפי סדרם והערכתם בהברות ומלות שלמות, כן תהיינה הכונות האצורות בתוכן, הלא תראה שדשעיר כי דברי חכמי הקבלה מיוסדים על חכמת ההגיון, והנני להזכיר לך רק דבר אחד מחכמת הקבלה מהאר״י בפירושו לספר היצירה, ואז תראה כי לא בעל הזיה היה חלילה וחכם גדול היה למרות דברי מנדיו, הט אזנך ושמע, וזה לשונו; „אמנם מה שהיתה הנפש מתפשטה תוך שס״ה גידים שהוא דם בסוד כי הדם הוא הנפש עתה מסתלקת משם ונאמר אני ישנ״ה גמטריה שס״ה כי השס״ה גידים של דם הם מן הנקבה הנקראת אנ״י והם הישנים ומסתלק כל כח הנפש בתוך הלב לבדו ובזה תבין למה אין מתעורר האדם תיכף בתוך שנתו כי אין הנפש יכלה לדפוק על ידי הדם בשאר איברים ואז האדם צועק ואינו יכל להקים מאליו עד שיקראוהו ויעוררו נפשו להתפשט באיבריו בחזק בכח הקריאה וז״ש בפ׳ פנחס כי בלילה תרעין דגן עדן דאיהו עיינין דלבא הם סגורין ונעשה בתבת נח דכל נהורין סגירין בגווה ואינון מלאכין דמיתפשטן בכל איברי גופא כלהו סתימין גו לבא כי הנפש יש בה אחיזה בקליפות ובהיותה בלי רוח בסוד „גם בלא דעת נפש לא טוב“ ולכן נסגרת היא וכחותיה תוך הלב וכו׳ והבן איך קרא לכחות הנפש מלאכים והם זרידי הדם שהם שלוחי הנפש להחיות הגוף והם בחינת האותיות כנזכר בתיקונין ז׳ תרי מלאכין אית דמששמין לאלין נקודין ואינון אתוון ע״כ דבריו הנחמדים מפז ומתוקים מנפת, וכל איש אשר למד חכמת הפיזאולוגיה יודע עד מה נאמנו דברי האר״י בפירושו על מאמר הזהר והתקונים.

סוד אבא ואמא הוא סוד כל המשפיע והמקבל ההשפעה, סוד היחוד הוא החבור וההרכבה מכחות העליונים כחבור זכר עם נקבה.

דום נחשון! דום בן בשר ודם! צעק עליו נחשון בקול אדיר וחזק, מי אמר על חכמי הקבלה כי נבערים הם מדעת? וכל איש אשר יאמר עליהם כי היו נבערים מדעת או כי כונתם לא היתה רצויה, אינו אלא שוטה רשע וגס רוח אבל היו שוגים ומשגים בלא

יודעים, האם בגלל שהיו חכמי לב ונבוני דבר יקחו להם החפשה והחצפה לדבר על סתרי עליון וכחות אלהיים העליונים, אכן זאת הקבלה וכן המה המחזיקים במעוזה, הבלי הבלים בימינה ובשמאלה חלומות והזיות מבהילות, חצפה בימין המקובלים ובשמאלם משאות שוא ומדוחים, ולולא יצאו לגלות פנים בתורה שלא כהלכה כי עתה החרשתי, אבל הם נועזו גם לבאר את תורת אלהים כרצונם ומרב הזיתם הפכו גם תורת אלהים חיים מקצה אל הקצה, והנני להראות לך נחשון עד מה השחיתו המקובלים עלילה ורק דבר אחד אזכיר לך מהמון הבאורים אשר עשו לתורת האמת, הנה מודעת זאת לך כי אסור לכל איש מישראל לדרוש אל המתים, והזהר בפרשה אחרי מות התיר לדרוש אל המתים למרות דברי התורה, וזה לשון הזהר: ודרש אל המתים „דייקא" דאינון חייבי עלמא דאינון מעמין עכו"ם אבל ישראל וכו' עיין שם ותראה איך התיר הזהר מה שאסרה התורה, הה נורא מאד! ומי הוא אשם בדבר הקסמים אשר בידנו אם לא הזהר והנלוים עליו? וכה נטבעתם בזן הבערות וההזיה עד אשר אמרתם „בהשלחן ערוך" כי לוחשים על נחשים ועקרבים בשביל שלא יזיקו ואין בכך משום צידה, ואמנם אין בכך משום צידה, אבל יש בכך משום „לא תנחשו" ומשום „תמים תהיה עם ה' אלהיך" ואל יתעוף דברי הפסוק והנני משלח בכם נחשים צפענים אשר אין להם לחש, להאמין בהבלי הלחישה כמו אשר התעו את החכם מנשה בן ישראל לקים את הבלי הלחישה בספרו „נשמת מתים" (אף אם היה באמת חכם גדול, אבל לא חכם גדול היה באמת) כי אין זאת ראיה והוכחה כי יש ממש או התר בהבלי הלחישה כמו שאין להביא ראיה והוכחה כי יש ממש והתר בהבלי הנחוש מהכתוב „נחשתי ויברכני ה' בגללך" ומה יוסיף עוד שדשעיר לדבר והמקובלים האחרונים התועים והמתעים הרבו הבלים לאין קץ, ויהי הנקל בעיניהם להביא קטרת זרה בבית מדרש היהדות, עוד הוסיפו סרה בהביאם משאות שוא גם בבית כנסת היהדות ובהתפלל איש עברי לאלהיו, או בעשותו ובהקימו את אחת מהמצות הכתובות בתורה, עליו ליחד קודשא בריך הוא ושכנתיה על ידי ההוא (?) טמיר ונעלם בשם כל ישראל, שמו שמים! מי הוא זה ואי זה הוא הטמיר והנעלם? כי לא יתכן שיהיה הטמיר והנעלם קודשא בריך הוא, יען כי עלינו ליחד את הקב"ה ושכנתיה על ידי ההוא...... ואשר אחזה לי אני נחשון יהיה הקב"ה האב, ושכנתיה הרוח הקדוש, והטמיר והנעלם הוא ישוע הנצרי, כי מי הוא זה הטמיר? הלא אתם צויתם לבלתי לדעת ולהכיר כל אל ואליל בלתי יהוה לבדו, יהוה אלהים!

מה היה לבית יעקב? והוא רחום יכפר עון כי לכל העם בשגגה.

אחלי שדשעיר אל תתלוצץ בנכבדי הקבלה, כי קדוש קדוש יאמר להם מכל גדולי ישראל ומאמין אנכי באמונה שלמה כי כל סתרי הקבלה קדושים הם וממקום קדש יהלכו.

— אל אלהים! מי צוך להאמין בהקבלה, מתי נמסרה לכם ולמי נמסרה? מדוע לא נתגלה הזהר מקור הקבלה (אחרי הרמב״ן) על ידי משה שמואל או אליהו הנביא, מדוע לא דברו חכמי התלמוד על אדותיו, מדוע לא ידעו כל גדולי ישראל מכל הבליו? עד שקם משה דיליאון בנכלי זדון להתעות את עם ה׳ בתורה חדשה והתשובות המובאות בספר מצרף לחכמה רוח ישאן כי אף אם לוא יהיה כדברי מקדישי הזהר כי הרי״ף, והרמב״ם לא היו מהמקובלים כדרות הראשונים מהגאונים ולכן לא ידעו שמץ דבר מנהו אבל מדוע לא יזכירהו הרמב״ן שהוא אב המקובלים, מדוע לא יביא ראיה לקים את מציאות השדים (נגד דעת החכם אבן עזרא) בפסוק ולא יזבחו עוד לשעירים מהזהר אבל הוא יזכיר רק את דברי רבותינו ששה דברים נאמרו בשדים שלשה כמלאכי השרת וכו׳ ובלשון התלמוד ולא בלשון הזהר הלא כל בנין הזהר עומד על אשית רוחות רעות שדים קליפות מזיקים וכו׳ ומי לו עד יותר נאמן על מציאות השדים מהזהר שבא לידכם מהתנא רבי שמעון בן יוחאי, כדעת המקובלים.

ואמנם גם דברים טובים מאד נמצאים בהזהר ולולא אמרו על הזהר כי מעשה ידי רבי שמעון בן יוחאי הוא כי עתה עשה לו משה דיליאון ממציא ספר הזהר ומולידו שם כשם הגדולים אשר בארץ, אבל דע נא אפוא כי יותר מאשר היטיב הזהר הרבה להרע כי ממנו לכל הבלי שוא תוצאות ודברי פי החכם ובעל המחבר ,,מטפחת ספרים״ ככוכבים יזהירו בזהר רקיע האמת באמרו כי לא טוב הוא הזהר מנחש הנחשת ששבר וכתת יחזקיהו המלך.

— ואף גם זאת השיב נחשון אמריו, ואף גם זאת קדושים המה לי כל דברי הזהר, כי איככה אוכל ואחשב תועה על חכמת הספירות והקבלה, בראותי שלמי אמני ישראל חכמי לב לאלפים יקדשוה ויעריצוה כסוד שיח שרפי קדש וסתרי בני אלהים יודעי דעת עליון.

— ומדוע לא תאמין גם בישוע הנוצרי, אמר שדשעיר בשחוק, הלא חכמי לב לאלפים יאמרו עליו כי אמנם בן אלהים הוא, ואתה הלא תאמר כי אין סכלות ובערות כאמונת הנצרת.

— אנכי לא ידעתי במה הרע הזהר, ולעמת פשעי הזהר שהתיר לדרוש

אל המתים וכדומה תמצא בו תורות נחמדות מתקון המדות וטהרת הלב.

— הוא אשר אמרתי ענהו שדשעיר בחרי אף, כי בא משה דיליאו בנכלי זדון להתעות אתכם בתורה חדשה, הנה אם יחבר אדם ספר ויחוה בו את דעתו לפי רוח מבינתו, לא נוכל לחשב לו עון אף אם יעקם הישרה, כי כפי הבנתו ושכלו יחוה דעתו בענינים שונים, למען האציל מרוחו על זולתו כי זה כל האדם וכפי אמתת דבריו ודעותיו כן יחרצו עליהם בני אדם את משפטם אם לשבט או לחסד במרוצת הימים, אולם אם בא יבא מחבר בנכלי זדון לאמר בספרו כי מן השמים דברו אליו וכי משם נמסרה לו חכמתו ואל אלהים בא לשאול את פיו בפשר דבר ככתוב בזהר בראשית ועוד ויאמר אלהים נעשה אדם סוד ה׳ ליראיו וכו׳ פתח ההוא סבא דסבין ואמר שמעון שמעון מאן הוא דאמר וכו׳ אמר (רבי שמעון) לחברוי ודאי האי הוא קב״ה (שאמר שמעון שמעון עיין שם) להאיש ההוא אין כל כפרת עון, כי הבאים אחריו מהמאמינים לכל דבר ידרשו ויחקרו ויתפלספו על כל אמר ומלה לעשות מהם מטעמים באשר אהבה נפשם וכל הגה והגה אשר יצא מפי המחבר יהיה לרוח שקר בפי מפרשי הספר כנטות רוחם, והנני להזכיר גם עוד דבר זר מאד אשר מיד המקובלים לכם, ואם תתבונן בו בטוב טעם ודעת או אז תדע כי לא לחנם אדבר סרה על הזהר ועל מחזיקי במעוזו, הנה בעל הקנה אשר אחריו החרו החזיקו כל תלמידיו נושאי כליו, הזהיר לבלתי לשחט אווזא בזמן שיש לשדים כח וממשלה והוא חדש שבט, כי הממית יומת, ולולא היה הזהר להשלחן ערוך לעינים כי עתה לא מלאו מכתירי השלחן ערוך את רב סימניו וסעיפיו בהבלים כאלה, בתורת משה כתוב, לא תעוננו, לא תנחשו, תמים תהיה עם ה׳ אלהיך, מדבר שקר תרחק, והנה שני לאוין ושתי מצות עשה מתנגדים להבלי „הקנה" המקובלים, ואם תקימו את מצות „הקנה" תפרו מצות תורת אלהים, ואמנם אנכי שר השדים אנכי יודע ועד כי שקר ענה בי „הקנה" והנלוים עליו.

— חמסי עליך שדשעיר אמר נחשון, מה יקחך לבך האם לא ידעו המקובלים גם הם את דברי התורה „לא תעוננו ולא תנחשו" כמוך ואתה עתה הביא לו ראיה נכונה כי דבריך צדקו יחדו, והשבעה לי באלהים כי שקר ענה „הקנה" בהשדים, ואם אין אודיע בשער בת רבים כי זקן כמ״ה אתה.

— אל בחמתך נחשון, התחנן שר השדים בפנים עצובים, ודע נא אפוא

כי לא עלי להביא ראיה לדברי כי כנים הם, הלא אנכי בתמי אלך ותורת משה תלמדני לדעת את ההפך ממה שיצוה „הקנה" וההולכים אחריו, ואם רוצים הם להוציאני ממובן הפשוט של תורת משה עליהם להביא ראיה לדבריהם, אבל לא עלי, ואתה דע לך כי גם ירבעם בן נבט ידע מדברי התורה „לא יהיה לך אלהים אחרים על פני" אבל הוא עשה לו פרוש כחפצו וכרצונו על תורת ה' התמימה בעשותו עגלים לאלהים, וכן עשו להם רב המקובלים, אולם לא מרוע לב טחו את בית ה' טפל ויסבבו אתכם בכחש ובכזב במשאות שוא ושקר, כי לכל המקובלים בשגגה, עבודת אלילי הגוים עשתה ספיח בשדמותיה העזובות, וממנו לקטו כל הרעבים לחקר אלוה ולמסתרי כחות הבריאה, והנה בטרם בא הרעל הזה בקרבכם, בטרם נתעכל המזון הזר הזה בקבתכם ונתהפך לדם נשחת בגויתכם, לא הרגשתם את הנזק אשר הביא לכם הספיח הזה בגוית עם ישראל, אולם עתה אחרי אשר נהפך המאכל המוזר הזה אשר הביאו המקובלים על שלחן הערוך לכם, לדם בגויתכם, החלה גוית ישראל להרגיש קרירות גדולה באברים אחדים, וכמו כן צמחה „הרפרם", המתבוללים הרימו ראש, וממירי דת הקדושה והטהורה נתרבו, האף אין זאת נחשון ?! ענה נא לנכח האמת והצדק, ומה יוסיף עוד שדשעיר לדבר, האמנם אתה לא ידעת את כל התלאה אשר מצאתכם לרגלי האמונות והדעות הזרות והנשחתות, ומה לי להלאותך בלהג הרבה ונפשך יודעת מאד עד מה השחיתו הכאיבו חמקובלים כל חלקה טובה בישראל וכה השתוללו בהבליהם ובהזיותיהם עד כי נועזו לאמר כי במעשי אנוש ובתחבלותיו מטה, ירבה עצמה ויוסיף אונים לאל עליון למעלה הה! לבי יתר ממקומו ורוחי כים נגרש מדי אזכרה את החצפה הנבערה הזאת.

— אל לחכמים שמות ושאף את כל מחשבות לבב חכמי מתנגדיהם אמר נחשון בלב רגז, אתה תשפך לעג כמים על חכמי המקובלים, ואמנם אני אמר לך כי לא תבין הגיגם וכי על כן תחשב עליהם תועה, ואתה דע לך כי בחידות דברו אתנו המקובלים ובמשלי חן ושכל טוב העטו את חכמתם במעטה המליצה, למען לא תכהינה עיני בני בשר בהופיע לנגדן שמש החכמה בעצם תקפה לפתע פתאם, ולמען דעת כל שעירי העלוקה כי גם לנו נתן אלהים לבב חכמה, דעת ומזמה, להבין ולהשכיל להתבונן אל כל סתרי יה ותעלמות אל עליון, הנני לבאר לך איך יתנו בני אדם עז ותעצמות לכח העליון להשפיע עליהם את רב טובו ביתר שאת, והיה אם תראה כי צדקו המקובלים באחת, או אז תכיר ותדע את משוגתך בהוציאך משפט מעקל על כל רזי הקבלה וסתרי הקדושים

אשר בארץ, ותחת להאשים את המקובלים על מרבית הזיותיהם, תאשים את נפשך על מרבית פחזותך ועל בינתך הקטנה, ועתה הבה נא ואבאר לך החידה הזאת באר היטב.

נדמה נא בנפשנו כי כילי אחד צר עין ורע לב מאד, נפתה פעם אחת לתחנוני רש, ובמסת נדבת ידו תמכהו, למרות רוח תכונתו הרעה, והנה יודעים אנחנו כי קשתה עליו מאד נדבת לבו הראשנה, ומדי יזכירנה יחשב בלבבו כי הפליא חסדו את אחיו האביון עד למאד, ומושבו איתן יהיה בגן עדן העליון, ואין כל משקל לבשר הלויתן אשר ינתן לו ממיטב שמנו ודבשו עקב עשה הצדקה הגדולה והנוראה הזאת, אולם אם יקר להכילי מקרה טוב כזה שנית, ולמרות רצונו יתן נדבתו לאחיו האביון, אז לא תכבד עליו נדבת לבו כבפעם הראשונה, ואם יוסיף עוד לפתח את ידו בפעם השלישית במתנת נדבתו, אז יקל עליו מעשה הצדקה שבעה אחד על הפעם העברה, וכן כל פעם ופעם אשר יוסיף עשות צדקה וחסד ירבה כמו כן להטות את לבבו לנדיבות ולמעשי הצדקה, ואם הסכן יסכין את נפשו במעט מעט לפתח את ידו ולהשביע לכל מסכן רצון, אז במרוצת הימים יכל גם לשנות את תכונת נפשו אשר תמשכהו לכילות ולצרת עין, ולהסבה לנדיבות ולצדקות, ואולי לא יפעל בו ההרגל הרבה, על כל פנים יפעל בו מעט ואף אם נאמר כי אי אפשר לו לכילי להמיר תכונתו הרעה בטובה. למצער תועיל התמדת מעשי הצדקות להחליש את מדת הכילות מיוצאי חלציו מעט או הרבה, והנה מפני עליון לא תצאנה הרעות ורק המדות הנשחתות אשר בבני אדם אשר מהן לכל חטאי בני בשר תוצאות, תחלשנה את השפעת כחות אל עליון עלינו, לאמר: תתנה מעצור בעד השפעת הטוב והמיטיב, ולרגלי הדבר הזה יתעללו בנו שדי השחת וכל נגעי בני אדם, ואם כן אפוא האם לא צדקו דברי המקובלים באמרם אלינו כי במעשי ידנו הטובים נתן כח להשפעה העליונה, עז לאלהים! אשר יחפץ באשרת יצורי כפיו. — על הכל יש מענה, צחק שדשעיר בקול גדול, על הכל יש מענה! הנה הבורא כל הנבראים, המחולל כל הנמצאים, המחיה כל אשר נשמה באפו והמכלכל כלם בחסד וברחמים, יוצר האדם פאר הבריאה בסוג הבשר, ויחננהו דעה בינה והשכל להשיג ולהכיר ממפעלות אלהים, את הממציא כל ההויה הנפלאה, להתבונן בכוכבי השחקים חדלי מספר ואל רבוא רבבות מזרי השמים אשר אין חקר לשנותיהם ואין כל גבול וחק למרחקיהם, וכל הכוכבים הרבים אשר עינינו תחזינה בשמי השמים הם רק כגרגר חול אחד מכדור האדמה לעמת מספר העולמות הנפלאים המרחפים במרחביה לאין קץ ותכלה, הנראים לעינינו ככוכבים קטנים מאד ואשר אולי נמצאם

בהם יצורים רמים ונשאים אלפי אלפים פעמים הרבה מהולכי על שתים, אשר פה בעולם הזה תתפארו בהם לכבוד ולתפארת ואם נדמה בנפשנו כי ישנו עצם אחד אשר יסע במהירות איומה כביליון מילין בסקונדא אחת והנקודה הקטנה אשר בה נמצא השמש עם כוכבי לכת אשר גם תבל ארצנו נמצאת ביניהם, היא תהיה לנו הנקודה אשר אליה יסע העצם המדומה הלוך ונסוע, הלוך וקרב אליה, ומכל זאת אף כי יסע זה בליון שנים, עוד לא התקרב אל נקודת שמשנו אף חלק אחד אחוז מבליון בליונים בערך מרחק העצם משמשנו, והחלל הנורא והאיום הזה, הוא בערך כנטף מים אחד מים הגדול לעמת חללה של ההויה הנוראה אשר בה נמצאים. כל העולמות אשר ברא אלהים לכבודו והנה האל הגדול הגבור והנורא הזה אדון כל המעשים האלה, אהב נערה בתולה ישראלית מארשה לאיש, ושמה מרים היפה בנשים ותהר ותלד לו בן יקיר ותקרא את שמו ישוע, לאמר: בו יושעו כל שוכני ארץ תשועת עולמים וכל עשי רשעה יפדה מרדת שחת, אם רק יאמינו בו ובאלהותו וכי הוא אחד מהשלשה אלים אשר הם אחד ושלשה גם יחד ואז יסלה לכל עונם ולא יטרוף באף אפו עקב השחיתו התעיבו עלילה, והיה בהאמינם בלבב שלם כי הבן יקיר הזה הוא חלק אלוה ממעל, האחד שהוא שלשה וכי ירד ממכון שבתו למען ינקם בו אביו שבשמים את נקמת רשעי ארץ המטים עקלקלותם, והיה בהאמינם כל זאת, אשריהם, אשריהם בעולם הזה וטוב להם בעולם הבא, בעולם הזה יתענגו על רב פשע, ובעולם הבא אחרי בוא עליהם פקודת כל אדם יעלו כרגע בגבהי מרומים לשבת בימין צדקו, אולם האינם מאמינים בכל אלה, אף אם ירבו כחול צדקות, דומה ירדו התפתה ערוך להם מאתמול, עונם לא ימחה לעד וחטאתם לא תכופר לנצח נצחים, ענה נא נחשון אם יש משפט מעקל יותר מזה? ואתה נס נא לשאל את פי הנוצרים איך מלאם לבם לדבר כן על האל הגדול הגבור והנורא, ואתה תשמע לתמהון לבבך כי גם להם יש מענה על הדבר הזה, הנה כי כן יבערו ויכסלו כל בני בשר להצדיק כל משפט מעקל לשים מר למתוק וחשכה לאורה, וכי על כן גמרתי אמר כי השכל בבני אדם רסן מתעה הוא בידי הרצון ולכל אשר יחפץ יטהו, הרצון יליד תכונת הנפש הוא ואפני ותנאי החיים ינהלו את הנפש ויסלו לה מסילות בארצות החיים אשר מהן לכל תכונות נפש האדם תוצאות.

— מה לי להתחכם הרבה, אמר נחשון בגודל לבב, מה לי לשים את עיני בקצות הארץ, אנכי משפטים דברתי אתך ובהגיון ישר בארתי לך

סוד כמוס מסתרי הקבלה, אני הוכחתי לך בטוב טעם ודעת כי דברי המקובלים צדקו יחדו ואתה תסבבני בלהג הרבה ותדבר גדולות על מזרי השמים, על מרחקי חלל ההויה האיומה, ואל הענין אשר נתעשק בזה לא שמת דברתך, ענה נא על דברי ראשונה ואחרי כן נתהכם נתפלסף על רזי הבריאה, על מרחקי ההויה ואל מהות ותכונת הנפש.

— לולא התחכמתי הרבה כי עתה לא נשמת, לולא שמת עיניך בקצות הארץ כי עתה לא נואלת ככסיל בכל הבלי שוא ורעות רוח, ומה אעשה לך נחשון והאולת הקשורה בלבבך לא ירחיקנה כל הגיון טוב וכל הוכחה ישרה, ואשר על כן חשבתי למשפט להראות לך כי לא באחת יבערו ויכסלו בני אדם ומכל זאת חכמים הם בעיניהם, אין סכלות ובערות כאמונת הנצרת ומכל זאת יאמרו הנוצרים כי חכמות הנצרת בחוץ תרנה, אין אמונה ודת בתבל הארץ אשר בגללה נשפך דם נקיים כאשר נשפך בגללה, ומכל זאת יתפארו הנוצרים בתשועת הנצרות ובחסדי העמים המחזיקים בבריתה, ולמן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ לא קם בין הגוים אבן נגף וצור מכשול לכל משפחות האדמה כישוע הנוצרי, בעבורו רצחו חמסו טרפו שרפו גנבו הרגו רצחו חנקו טבעו רטשו ענו אלפי אלפים אנשים חפי פשע, ומכל זאת יאמרו הנוצרים כי ישוע הוא המלאך תגואל אשר הביא תשועה לעולם ואם נקח את ההסתוריה ונקראיה בשום לב נבהל ונשתומם על הרציחות האיומות ועל הנבלות הנוראות אשר עשו הנוצרים בכל דר ודר, לכל רפה כח ולכל דך נכשל, אשר אין לו אגרוף רשע לשלם להם כגמולם ואתה לך לך אל אחד מכמרי הנוצרים ושאל נא את פיו לאמר: אתם תקראו לישוע הנוצרי בשם מושיע פודה ומציל, אנא הודיעני נא בטובך את התשועה הגדולה הפדות וההצלה אשר הביא משיחכם בעולם, האם נמעטו הרציחות, המלחמות ודמעות העשוקים מן העת אשר בא משיחכם להיטיב לכל באי עולם? הלא ההסתוריה אשר אין לה כל מקח שחד ולא כל הכרת פנים, תספר לנו כי למן היום אשר בא תכשיט הנוצרים נכתמה התולדה בנבלות נוראות וברציחות איומות אשר לשמן ולזכרן יחרד לבב אנוש ותבהל נפש כל חי ואיה התשועה הגדולה אשר הביא משיחכם לכל גויי הארץ? הלא טוב טוב היה לולא ירד ממכון שבתו מן השמים ממעל לסכסך גוי בגוי ולהיות אבן נגף לעמים רבים, להרבות חללי אמונה ורצוצי משפט בכל דר ודר לרבוא רבבות יצורי אל הרחום והחנון, והנני נשבע לך כי הכומר הנצרי אשר תשאל ממנו את השאלה הזאת ימצא לו מענה ישר, אשר לפי רוח מבינתו הוא מענה נכון כנכון היום, אבל דע נא נחשון כי על נבערי דעת כאלה כבר

אמר החכם לאמר „לבד ראה זה מצאתי אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו חשבנות רבים" אתה תחפץ לישר הדורים ולסקלם מאבן למען לא תנף רגלך, אבל מדוע לא תאבה ללכת בדרך הסלולה המעוזקה והמסקלה מאדון כל בטרם כל יציר נברא, בטרם באו המתחכמים מבני אדם להרים מכשול מדרך הטובה והישרה, ואתה נחשון אם תחפץ מענה ישר ונכון, קח לך מקלות חמשים או ששים במספר ושלל צבעים במספר המקלות אשר תקח, מצבע הלבן כלבנת השלג והצבעים הכהים במדרגתם מן הלבן עד צבע השחור בתכליתו ותצבע את כל המקלות בצבעים השונים, מקל ומקל בצבע שונה ואחרי כן הניחם על השלחן לפניך, את המקל אשר עינו כעין השלג והלבן יותר תניח בראש ותחתיו תתן את המקלות הכהים כפי מדרגת צבעם, הלבנים בראש והכהים תחתיהם עד אשר למטה מכלם יבא המקל היותר שחור ואז תשא עיניך ותביט המקל אשר בראש השלחן ואחרי כן תוריד עיניך על משנהו מתחתיו וכמעט לא תדע כל הבדל מן צבע מקל הראשון עד משנהו, וכאשר תוריד את עיניך למטה, תחזה צבעים יותר כהים, עד אשר תבא אל המקל היותר שחור ואתה לא תרגיש כמעט כי בכל מקל ומקל תחזינה עיניך צבע יותר כהה אולם נס נא לדלג על כל המקלות אשר בתוך שני המקלות מקצה לזה ומקצה לזה ותשים את שני המקלות אשר משתי הקצות לנגד עיניך, או אז תראה את ההבדל הגדול אשר בצבעיהם, ועתה התבונן נא בתורת משה אשר שם נאמר כי לא יראני האדם וחי, ותדלג על הפרושים אשר עשו להם המקובלים, ותשים עינך את סוד שיח שעור קומה, סוד הצמצום, עשר ספירות, אבא ואימא, נתינת עז לאלהים וכו', ואז תראה תדע ותכיר את משוגתם כי רבה היא.

— יקחך אפל שדשעיר, הביע נחשון אמריו בחלקת לשון רק שדים בלבד יוכלו לדבר כן.

— ומדוע ? שאלהו שדשעיר.

— יען לדבר טוב עלינו לא יוכלו, ענהו הפרוש בפנים נזעמים.

— האם שבת אל קיאך נחשון ?

— לשוא תכביר מלים, לחנם תלאה את לשונך, ענהו הפרוש בלב אמיץ, כי מודעת זאת לכל הולכי על שתים כי אתם אשמים בכל נגעי בני אדם ומה אנכי כי תריב עלי ומה כל חפצכם ומגמת פניכם אם לא לעשות כל נבלה הלא לזאת נוצרתם !

— שמו שמים ! צעק שדשעיר במר קולו הכזאת תחשב על יצורי הרחום והחנון ?

— למען יסר את רשעי ארץ הביאכם אלהי המשפט להיותכם למטה זעם בידו לרצות את עון המורדים והפושעים במשפט.

— ואם כן אפוא מדוע ברא אלהים את רשעי ארץ הלא בבראו את השדים ליסר את המטים עקלקלותם הבריח בזאת בידיעתו הקדומה את הרשעים לחטא לו.

— זאת לא ידעתי אל נכון, ענהו נחשון כאובד עצות.

— ואמנם אני אמר לך כי כל מאומה לא ידעת אל נכון אמר שדשעיר בגאוה ובוז.

— הבינני נא שדשעיר את החידה הזאת, למען תברכך נפשי בשער עמי ובתוך קהל ועדה אהללך סלה.

— הברכה נתונה לך, וההודיה לך לבדך תהיה, ברכת אדם מה תתן ומה תוסיף, ואף אם יחרפני מה מני יהלך, אדם יברך אף על און ויקלל גם את מיטיבו, ואחת היא לי אם תהלל או אם תחלל, אנכי את מחשבותי לא אשנה, הגות לבי אודיעך, אבל חלילה לי מצות עליך במפגיע לחשב כמוני, כי בדבר הזה זדו כל המתחכמים למהר ולהחליט על כל דבר אלהים כי כן הוא, בחושים חמשה ברך אל הטוב והמטיב את בני אדם וכל אשר ישיגו בהם ואשר יסכים עליהם השכל טוב כי כן אז אין כל שפק באמתת השגתם. הנכונה אולם בדברים אשר אינם נרגשים ומושגים בחמשה החושים, אין לכם להחליט בכל אפן בידיעת תנאיהם ואפניהם כי כן המה דוקא כהעולה על רוחכם, ולא חכמי קדם בלבד שגו בראה כי גם חכמי בני אדם בעת הזאת נתעו בשוא אף אם מרבית חכמותיהם בנויות כעת על יסוד מוצק כהנסיון ההרגשה והשכל הישר, יען כי גם הם החלו לתת השערות והחלטות על כל דבר אשר לא עליו ישלטו חושי בני אדם, והדמיונות שדופות הקדים החלו להיות לתורות ולמאורות לכל הולכי בחשך, והנה קם בקרבכם איש רם ההגיון ויתאמץ בכל מאדו לעשות את הקוף לאב המון גויי האדם, ובהשערות דמיונות וחלומות בנה לו שטה חדשה בהתפתחות הבריאה ויאמי באמונה שלמה כי כנים הם דמיונותיו והשערותיו, וכי לא החטיא אף עד השערה והיה אם נשאל את החכם הזה לאמר; הלא נראה אם מלא ימלא דבר אחד את תפקידו ותעודתו בטבע לתכליתו, אז תתם הויתו ויאסף אל אבותיו כמשפט כל נברא, ואם תכלית בריאת מין הקוף נשתלמה בהתפתחה בו הבריאה עד מרום קצה, בהביאה את מין האנושי ממשפחת הקוף, והיא השלימה את תפקידה בטבע אחרי אשר הוציא הטבע יקר מזולל, מדוע לא יאסף מן הקוף ויכחד מן הארץ! ופתיות רבה היא לאמר כי בהמינים לא תשלט יד הכליון, יען כי בארך ימי

האדם ובשנותיו המעטות לא יראה בעיניו רק את אשר יעשה הטבע באישי המינים השונים בלבד אבל לא בהמינים, הלא אישי המינים הם הפרט מן הכלל ואין בכלל כי אם מה שבפרט והכחות הפעלים באישי המינים משתתפים בפעולתם לקיום המין כמו שמשתתפים גם בקיום האישים ואם ימי שנות חיי איש פרטי יאריכו לשבעים שנה ובמשך ימי חייו יבואו בגויתו ויצאו ממנה רבוא רבבות בליונים חלקים (החיים בהיותם בגויתו ומתים בצאתם) כאשר ידוע הדבר אל נכון לחכמי הפזאולוגיה, הנה יהיו החלקים הדקים המתחלפים באיש בעודנו חי, כמו האישים הרבים, העצומים בהמין כלו שיחיה על פני האדמה, ואם יכלו האישים את תעודתם בחיים בימי מספר הנכרים והירועים לנו, אך המינים השונים לא יכלו את תעודתם ומטרתם כי אם במספר שנים רבות מאד המרובה בערך ממספר ימי חיי האישים כמו שמרובים שני ימות חיי אדם לאורך חיי החלקים הקטנים והדקים המתחלפים בגויתו בכל רגע ורגע, והנה אם חכמת הגאולוגיה תלמדנו לדעת כי הבריאה התפתחה במדרגות והסוגים והמינים היותר חשובים ונעלים נבראו בתקופות יותר מאוחרות (ואולי הניחו הראשונים אבן פנה לבנין בית האחרונים) אבל אין זאת הוכחה כי מעצם המינים השפלים במדרגתם נתהוו ונתפתחו המינים הנעלים הדומים להם בצורתם החיצונית כאשר יאמר דרבון, ואמנם יהיה על החכם הזה להתפלפל ולהתפלסף כמו שיש לחכמי הקבלה להתפלסף ולהתחכם ולמצא מענה משיב נפש לישר הדורים. — הכמי האסטרונומיה השכילו למצא הוכחה ברורה מיוסד על אדני האמת והמוחש כי בהלבנה לא נמצא לא מים ולא אויר נשימה, והנה קמו למהרה מתחכמים ומתפלספים וימהרו ויחליטו כי הלבנה ריקה היא מכל חי וטכל צמח ואם נשאל את המתחכמים האלה לאמר אולי נמצאים שם ברואים ויצורים נעלים ממנו עשרת מנים, אבל לא יצטרכו למים ולאויר נשימה כמונו ואם נדמה בנפשנו כי חכמי האסטרונומיה אשר בהלבנה השכילו למצא את גלגל האויר אשר מסביב לכדור הארץ והימים הגדולים אשר בה ולכן החליטו כי בכדור הארץ לא יוכל לחיות כל חי וכל צמח יען כי ראו שם חמר דק מאד הסבב את כל הכדור והוא יפריע את קוי השמש מלבוא שם בדרך ישרה ופני הארץ מכוסים בשכבת חמר מוצק ירוק במראהו מלבד פנות מיוחדות אשר נמסו שם החלקים הירוקים ונעשו לחמר נוזלי אשר לא ידעו מה הוא והחמר הנוזלי (מים) אשר שם אות הוא כי עוד לא נתפתח כדור הארץ להחיות נפש כל חי לפי דעתם. ועוד השערות ודמיונות כאלה, האם הוכחה יותר רפויה היא מהוכחת חכמי האסטרונומיה פה בארץ כי בהלבנה לא

יוכלו לחיות כל חי וכל צמח יען לא נמצא בה אויר ומים? על השאלה הזאת מה יענו מתחכמי האסטרונומיה? וכי על כן אל תבקש ממני דבר אשר נפלא הוא ממני כי תכלית שנאה את ההזיות שנאתי והשערות בנויות על בלימה לא אוכל, אולם כל איש הוגה דעות יוכל לחות דעתו כפי רוח מבינתו, אפס חלילה לו מלהחליט לאמונה כי כל מחשבות לבו אמת וצדק, ועתה הטה אזנך ושמע, הנה אם נתבונן באהדים מהשרצים והרמשים אשר נבראו לתכלית מיוחדה, אשר יש מהם אשר תעודתם ותכליתם היא לטהר את הארץ מכל פגר מובס, או לטהר את האויר מצחנת באשה, כהזבובים למיניהם, האם לא נחטא בשפתנו אם נאמר כי הברואים האלה נבראו רק למען אכל ושתה ולהתענג על ברכת הטבע הלא עינינו ראות כי תכלית הויתם היא למטרה יותר רוממה מלאכל ולשתות לחיות ולמות להולד ולהוליד, ואם הברואים השפלים האלה נבראו לתכלית יותר רוממה מלאכל ולשתות מלשתות ולאכל האם לא סכלות רבה היא לחשב על פאר הבריאה על מין החיים אשר חננו אלהים דעה בינה והשכל כי כל מטרתו פה כל עוד נשמתו בו לאכל ולשתות ולהיות אך שמח במתנת חלקו החמרי? הלא כל איש אשר בינת אדם בו יענה ויאמר אכן יש תכלית גבוהה לכל מפעלות אלהים, ומה גם לסגולת הבריאה תפארת החיים מבני בשר, והתכלית הרוממה הזאת היא מה שקראו אותה חכמים „עולם הבא“ והיא איננה משוללה מכל אשר רוח חיים באפו, יהי אף תרקומדא חמילניצקא שטקר רהלינג סובארין וחבריהם ודע כי הנצח לא יקבל כל חלק וכל שעור מהזמן ואף אם נדמה בנפשנו כי הרשעים האלה יענשו מליונים או בליונים שנים בכל נגעי נפשות חוטאות, לרצות את עונם כמשפט, הנה יהיה ערך זמן ענשם נחשב בנצח אשר בו יבאו אל שכרם, כמשך עת חבלי משותלת בעת גיחו מרחם אמו לימי חייו, ואנחנו יודעים כי יש ילדים אשר יולדו בחבלים נוראים ויש אשר בלי כל צירים ומכאובים יולדו, וכמו שסכלות היא לשאל על הילד היולד במכאובים נוראים מדוע יגרע חלק זה הילד ממשנהו אשר נולד בלי כל חבלים, כן פתיות היא לשאל על הנפש הסבלת צרות רבות בהתפתחה ובהתכוננה אל תכליתה הרוממה, מדוע יגרע חלקה מרעותה אשר עלתה אל על בלי כל ענוים ופגעים ויהיו נגעי ופגעי הנפש מה שיהיו אבל הם לא יענשוה למען קחת נקם או להתענג על צרותיה ולשמח לאידן בלב רע, כאשר תחשבו על השדים והשעירים, כי אם להועיל לה להתפתח בכשרונותיה למען תגיע אל התכלית הגבוהה אשר זאת לכם „העוכם הבא“ וההבדל אשר בין חבלי לידה להבלי החיים (או אחרי החיים אם כה נחשב למשפט) הוא רק כ"

הראשונים יעזרו את הילוד אשה בתקופה הראשונה והאחרונים יעזרוהו להתפתחותו הדרושה בתקופה השניה להויתו, ואם תתבונן היטיב בדברי אלה תמצא מענה להשאלה הישנה „הידיעה והבחירה" ומדוע ברא אלהים רשעים לענותם.

— לפי אשר אחזה לי אני, אמר הפרוש לא השיבות לי דבר, והשאלה הישנה במקומה עמדת בכל תקפה, כי מדוע יבדל חלק אחד מהנבראים לרעה ויסבל רעות רבות עד אשר יגיע אל המטרה ואל התכלית שרבים מהנבראים יגיעו אליה בלי כל סבלות ענוים קשים, שאלהו נחשון ברוח נכאה.

— דע נא כי הצרות הרבות אשר יענישו רבים מבני חלוף הן רק תוצאות טבעיות ממפעלים נשחתים, אשר הפריעו את משטרי הטבע ונתנו מעצורים להשפעתו ולהנהגתו הישרה, ולמען תקן את המעות אשר הביאו בני בשר בבחירתם הרעה במערכת החיים, עליהם לשאת ולסבל בדומיה את סערת התנועה החוזרת (רעאקציאן) בטבע, אשר למען תת שוי המשקל במערכו עליו לעשות בסופה דרכו.

— האין זאת מגרעות בחיק הטבע והעדר הישר בהנהגת הבריאה הכללית, שאלהו נחשון.

— אינני ראה בזאת כל מגרעות בטבע, אמר שדשעיר בנחת רוח, הנה אם יחטא איש לקבתו אם בהוסיפו או בהמעיטו את מנותיה היומיות הדרושות לכלכלת הגויה, אז עליו להיות נכון לתחלאים שונים ואין לו להתאונן על מערכת הטבע כמו שאין לו להתאונן על מכות הבשר אם ילך במו אש, הקבה מבקשת את הנחוץ לה לכלכלת הגוף ולמלא את החסרון אשר יביא האיש בתנועותיו מדי רגע ברגע, והנה הטבע הכין לאיש את מחיתו בשפע רב, וגם הכשיר והתקין את אברי גופו להשיגה אבל אם יסלף אדם דרכו אם בהחלישו את גויתו או בהפגימו את כשרונה הטבעי בבחירתו החפשית, אז יבוא הטבע בעת מצא לתבוע עלבונו וייסרהו מרה למען יחדל להשתמש בבחירתו החפשית בכל העולה על רוחו, האש דרושה להחזקת ההויה הכללית, כי האש היא רק הפרדה והרכבה מאטמי הבריאה ומבלעדי זאת לא ימצא כל נמצא בארץ, ולאדם נתן הטבע חושים חמשה עם דעה בינה והשכל להורותו ולהודיעהו כי האש לא תדע כל הבחנה, ופגיעתה רע, ואם יעשה איש את ההפך ממה שיורהו הטבע אז ייסרהו הטבע כפי חטאתו לבלתי לכת אתו בקרי ופתיות רבה היא לשאול מדוע לא שם הטבע על האדם מתג ורסן לבלתי לסור מן הדרך הטובה ולבלתי יחטא כל ימיו יען כי בזאת ישלול הטבע ממנו את בחירתו, ובמדה אשר חלק אלהים ליצוריו בבינה המעיט מהם את השגחתו הטבעית וכן במדה

אשר תקטן בינת היצורים השליט אלהים בהם את הטבע ביתר עז, ויברא להם חושים חזקים וכשרונות נפלאים, והטבע יכריחם להשתמר על ידי כשרונותיהם וחושיהם החזקים, מכל מחלה ופגע, ומכל צרה ונגע כאמור שמר פתאים יהוה, ותדמה בנפשך כי הדעת בת הרצון החפשי ורסן הטבע למשמרת החיים, הם במאזנים יחד, בכף אחת תמצא הדעת ובהשניה את רסן הטבע, ואם תעלה האחת תרד השניה ואין זאת כל מגרעת בטבע, כמו שלא נוכל למצא מגרעות בטבע אשר לא יכל לברא שני הרים זה מול זה וביניהם לא יהיה עמק.

— הואיל נא כגודל חסדך לבאר לי את כל פרשת הדברים האלה בקש נחשון משדשעיר.

— דע נא נחשון כי הטבע ישמר את תפקידו באמונה ולא יחטיא בתגמולוהי על כל מפעל רע או טוב, והוא לא ידע רחם ולא יכפר כל עון, ונפש כי תחטא לאחת מחקות הטבע היא עונה תשא וביום פקדו ויפקדה, אבל אם ישוב האיש מחטאתו בעוד מועד ולא יתן להרגל לאחזהו בחבלי חטאתו לגורהו בחרמו ולקשרהו מעדנות בפידו ובאידו, אז יש תקוה לאחריתו ואם אין יצעידהו הטבע למלאך הבלהות וימהר לשים קץ לחייו למען יחדל הרע לנפשו ולזולתו, כי יוצאי חלציו ינחלו ממתנת חלקו אשר לקח לו בבחירתו החפשית מעט או הרבה, ולכן ימהר הטבע ויחיש מעשהו להורידהו דומה אף בדמי ימיו, למען יחדל מלהוליד בנים ובנות להותם, אולם יש אשר מנטעי נחלת אבות כחציר גגות בלא עתם יקמלו, ויש אשר ישגשגו ויעשו פרי כפי מקרי הזמן כי הנפש החטאת המתהלכת באשמותיה תהיה למטרה לחצי כל מחלה וכל נגע, ושוט שוטף כי יעבר, רוח משחת כי יחלף, השתנות פתאמית כי יהיה באויר, אז שלם ישלם הגבר אשר החליש והפגים את גויתו בחטאיו את חובתו להטבע ואין זאת כל מגרעות בחיקו, כי הוא סף בעד כל נפש חיה לבלתי היותה לזועה מרוח מצויה, והנפש אשר החלישה את החזקת התקשרותה בחיים הטבעים, עד אשר נוע תנוע כקנה אף מרוח מצויה, אז עליה להכנע ולכוף כאגמון ראשה אף מפני הרוח המצויה ולבלתי התאונן על מערכת הטבע, ואשר נמצא בקרבכם אחדים חפי פשע הנענים תחת ידי נגעי בני אדם, הם ישאו עון עם הארץ או עון אבותיהם, ותדמה בנפשך כי יקום איש בקרבכם אשר יטיף לאמת בלי משוא פנים כנביאי ישראל מלפנים, האם לא ישא ויסבל צרות רבות ונוראות בגלל חטאת דרו ואם יברך גבר בתכונה עדינה לבלתי כחש בעמיתו ולבלתי לשקר לו בכל מוצא שפתיו, והמקרה אנה לידו את הסחרות למחיה אשר ממנה ללחמו תוצאות, ואשר על כן יענה בחסר נפשו ונפש ביתו כ

תכונת נפשו מתנגדת להסחרות מקצה אל הקצה, האם לא תראה את נפשו רע כל ימי חייו באשמת דלת העם אשר בלי עשות להם הנף ולסבב אותם בכחש לא יקנו מירו מאומה? ואם נדמה בנפשנו כי איש חלוש הגוף ורפה הגויה, נאלץ למצא את לחמו בעבודה אשר קשה היא לו למאד וקלה לרעיו גבורי הכח ואמיצי הגויה, האם לא ישא האיש עון אבותיו אשר חטאו להטבע והחלישו את גופות צאצאיהם? ועלינו אין להתאונן על מפעלות הטבע אף אם יש נספה ממנו בלא משפט, כמו שאין לנו הצדק להתאונן על המטר בהרקיבו את תבואת האדמה בחלקה אשר השקינו אותה למדי בידינו, כי תמצא איש אשר תכונת נפשו מתנגדת לדרכי חייו ובגלל זאת ימצא חתחתים על דרכו כל ימי לכתו על רגליו, הוא עון אבותיו ישא, אם איננו סורר ומורה בעצמו כי הטבע הטביע בנפש כל חי נטיה חזקה ותשוקה עזה ללכת בדרך המיועדה והמכשרה לה מסגלת תכונתה, ולוא הלך כל איש בדרך אשר סלל לו אביר הטבע כי עתה היתה הארץ כגן עדן להאדם, אבל רבים הם מאד מבני אדם ההולכים בחשך ובארחות עקלקלות מאשמת הוריהם אשר הדריכום מנוער בדרך לא טוב, וכן החליש ההרגל התמידי את הנטיה הטבעית אשר בתכונת נפשם ומלחמה להם תמיד, תכונת נפשם והלך רוחם עם ההרגל והחנוך הפרוע לשמצה, המתנגדים מקצה אל הקצה וכי על כן רק רע ומר הוא חלקם כל ימי חייהם.

— כי יביאו עליהם ישבי ארץ, תחלאים רעים או תכונות נשחתות בבתי נפשם בגלל עזבם דרכי החיים הישרים, לא נוכל להתאונן על מערכת הטבע אם יוצאי חלציהם ישאו עון אבותיהם עד שלשים ועד רבעים עד אשר ינקה ויטהר הטבע את דמי הדרות בהתחתנם עם אנשים חפי פשע, והדם הטהור יועיל לטהר את הדם הנשחת, דבר כי יהיה בעיר, מגפה במדינה, ורבים מעם הארץ ימותו יגועו וידמו בדמי ימיהם בגלל מתי מספר אשר טמאו בצחנת גלוליהם ובמרבית שקציהם את אויר הנשימה, אין זאת כל מגרעת בחיק הטבע והעדר הישר והצדק בחקות שמים וארץ, וכאשר יביא איש רעל באחד מאברי גויתו ומרוצת הדם בקרבו תוליך את הרעל ותפיצנו בכל חלקי הגוף כן הדבר הזה, האויר כמרוצת הדם נותן חיים לכל חי ומבלעדו לא יתקימו אפילו רגע אחד והוא מתנהג ומתנהל על פי חקים רמים ונשאים ובהבטל ובהשבת מרוצת הדם יגוע החי וימות במו רגע וכמו כן אם תשבת הקפת ומרוצת האויר פני הארץ, יבא קץ לכל הבריאה כלה במו רגע, ואשר על כן אין לנו להתאונן או לחפש מגרעות ופחתת בחיק הטבע בהפיץ האויר

את הרעל ואת המשחית על פני הארץ ויביא מות ומשכלת בכנפיו וכאשר נצדיק הדין על איש מאבד עצמו לדעת בהביאו רעל באחד מאבריו, כן עלינו להצדיק הדין בהביא משפחה אחת רעל משחית באחד מאברי גוף האנושי בכלל, כי כאשר נתן לכל איש חושים מרגישים ושכל מבחין בין רע לטוב, כן נתן הטבע שומרים רבים לכל אשר נשמה באפו להודיעהו אל נכון מכל אשר נעשה מסביב לו, למען שתמר מכל דבר רע ולולא החלישו בני אדם חושיהם וגויותיהם כי עתה הרגישו על נקלה כל דבר באפל יהלך, טרם בא אל קרבם להביא עליהם שאה ומשכלת כי אלהים עשה את האדם ישר וברא התבל בצדק וחלילה לאל מרשע ושדי לא יעשה עולה, לברא מזיקים ומשחיתים שדים ולילים לענות את יצורי כפיו בכל העולה על רוח אנוש אנוש אויל מתחסד וסכל מצטדק, ודע נא כי כל נגעי בני אדם באים עליהם לא בחיוב כי אם בשלילה. לאמר: לא מפני שיש ברואים ויצורים החפצים בהשחתת העולם ומלואו כי אם בשלילת השפעת כחות הטבע כתקונם ולוא התנהגו בני אדם באמנה את הטבע כי עתה לא מלאו את כל חללו של עולם בבצילים ובמזיקים במהרסים ובמחריבים (באציללאריא עטצ.) והתבונן נא על האויר המרכב מיסוד ההנקי ומיסוד החמצי והריאה בהפרידה את שני היסודות האלה ותקח לה את יסוד החמצי לכלכלת הדם ובזאת תברא לנו הריאה אויר חדש אשר מות הוא לכל אשר נשמה באפו והוא האויר הנורא חמצי—נחלים המתהוה מהרכבת יסוד החמצי ויסוד הנחלים אשר בדם והיה אם לא נעמיד מעצורים להטבע, אז יקח לו הטבע את האויר הרע הזה היוצא מהריאה ויובילהו אל המקום אשר יראה הטבע כי טוב לעשות ממנו מטעמים ליבול הארץ ותחת האויר הנשחת הזה יתן לנו אויר טוב להחיותנו ולהחלימנו, אבל אם עצר נעצר בעדו לבלתי תת לאויר הנשחת לצאת מהדרי בתינו במדה הנכונה והדרושה לטהר את הבית מאויר נשחת בלקחו ממנו האויר הבלתי טהור ובתתו לנו תמורתו אויר נקי וטהור, אז יתפרדו חלקי האויר הנשחת בין האויר הטהור הנשאר בחדר ויולידו בהרכבתם ובהתלכדם גם עם חלקי הבשר הנשחת היוצא תמיד בלוית רוח אפינו, רמשים ותולעים אשר יזיקו מאד לכל בני בשר, וכמו כן אם יולידו אויר רע מכל דבר טמא ועצב נבזה, והיה אם לא ימהרו לשלחהו מלפניהם טרם התערה באזרח רענן בחדרי ביתם להיות להם למוקש, אז יבראו להם באויר מזיקים ומשחיתים אשר מהם למחלות שונות תוצאות, ודע כי אין דבר

בטבע אשר איננו פעל או נפעל אף רגע אחד, כי בהשתלם דבר מה במערכת הטבע ובהשלימו את תעודתו אשר בעבורה נתהוה, ישחת אחרי כן ויתפרד ליסודותיו, וכחות הטבע יקחו למו את חמר היסודות לבנות לו בנין אחר, ובמלאות גם הבנין הזה את תעודתו, יהרס גם הוא, וכן הלאה, וחוזר חלילה בלי תכלה וקץ, והנה מהרכבות הטבעיות לא תירא רע, גם מההרכבות הזרות באויר אשר יולידו, הולכי על ארבע לא יקרך כל אסון, יען כי לאלה אשר לא חלק להם אלהים בבינה ולא ברכם בבחירה חפשית, דאג להם הטבע אשר לא יעשו מדחה, אבל הבחירה החפשית אשר לאדם אף אם מצערה היא מאד מכל זאת תובילהו ותנחהו לפעמים בדרך לא טובה, ותתעהו להתנגד אל מערכת הטבע ובזאת יוליד הרכבות והפרדות זרות ומזיקות למערכת החיים, ועל הטבע אפוא לתקן את אשר העוה האדם, וזאת לכם כל נגעי בני אדם לדרותיכם.

— אבל מה אעשה לך שדשעיר והגדות קדושות מעידות עליכם כי רק אתם בני לילית המרשעת הם המה כל נגעי בני אדם וכאשר נחטא לאלהים ונביא בנפשותנו מדות רעות אז ינתן לכם הרשיון לבלע ולהשחית.

— מה לך ולהגדות, מי הוא זה הקדישן? השיבו שדשעיר, העבד נרצע אתה לכל הגדות ההמון? יספרו המה עלינו ספורי הבלים כלבבם, ירחיבו עלינו את פיהם כרצונם, הטרם ידעת כי כל אדם כזב ומהביל, ומה גם דלת עם הארץ האוהבים הבל ורעות רוח. רב לך נחשון מהאמין לכל דבר, ודע כי רב ההגדות מהבל הנה יחד, רבן יצאו מפה דובר פתיות ולב הנה בערות, אכן יש גם בהן מליצות וחידות משלי חכמים ונבונים על עשי רשעה ופעלי און וביראם מפניהם התכסו במעטפת החידה והמשל ויש אשר ידברו על מסתרי כחות הטבע אשר נתגלו לאחדים מחכמים, אולם רבם הם הבלי הקוסמים והאשפים או אולי ספורי אנשי מרמה אשר כל ישעם וכל חפצם היה להוליך שולל אלפי כסילים ולהכות בסנורים רבבות אוילים, למען בצוע בצע ולהשגיא חילם.

— אמנם כן אדוני, אמר נחשון בשובה ונחת, אין כל ספק כי דלת העם אשר טח עיניהם מראות ודעת האמת לא יחפצו העמיסו עלינו הבלים משא לעיפה בהגדותיהם הנבערות, אבל איככה אוכל להאשים את כל חכמי הגוים לדרותיהם ומה גם את חכמי ישראל בחירי עם אלהי יעקב אשר צותה עליהם תורת

אמת לבלתי השגות עור בדרך ולהתרחק מדבר שקר, כי חפצו להתעות את עם ה׳ בספורים נבערים במשאות שוא ושקר ולטעת זמרת זר בכרם ה׳ צבאות אשר יעש באשים.

— צדקת נחשון בשאלתך ודע נא כי חלילה לי מחשב תועה על חכמי ישראל ורבים מספורי התלמוד ומהגדות האמוראים הם אמת וצדק, אבל יש ביניהם גם מהבלי הגוים, כי כאשר החלה הדרת השיבה לחפף על הגדות המוזרות של הבלי הגוים, ונקדשו מרב ימים, אז הסכימה עליהם דעת הקהל מרב חכמי בני אדם ויחשבו אותם לדברים אשר אין כל ספק באמתתם וחכמי התלמוד חשבו למשפט לספחם אליהם ויאספו למו המון הגדות מכל הבא בידם מבלי הבחין ולבקר אחרי אמתתם ומקרם, אך לא מרע לב עשו זאת חלילה ושגיאות מי יבין, והנה אמרו חמה לוקה סימן רע לעובדי כוכבים לבנה לוקה סימן רע לישראל הפך תורת נביא האמת והצדק „ומאתות השמים אל תחתו וכו׳“, ואל תתאמץ נחשון לעשות פרוש כטוב בעיניך למען הצדיק את המאמר הזר הזה, וזאת ירשו מהבלי הגוים אשר החליטו כי לקוי המאורות כימנים רעים הם, ואתה הלא ידעת כי כבר נכחן לדעת כל חכמי העולם כי לקוי המאורות הוא דבר הכרחי בחקות השמים לעתים מיועדות ולזמנים מיוחדים, וזאת אמת ונכון כנכון היום, ודע כי בזאת אשר תמצא לך פרוש או פלפול או באור מעקל על המאמר הזה ולהצדיקו בעקשות הלב, לא חרבה בזאת כבוד החכמים כי לא אלהים היו אשר בכל מוצא שפתיהם לא יהיה כל משגה, אולם אם תאבה לדעת איך נואלו חכמי הגוים לדרותיהם להאמין בכל משאות שוא ומדוחי הדמיון, העלה נא עוד הפעם על לבבך את מאמר התלמודי „אבא בנימין אומר“ והתבונן נא היטיב איך השתלשלו והסתעפו רעיונותיך איך החלות להקר לתור ולשפט על מטמני החידה הזאת ומצפוני סודותיה, ובמה כלית חקירותיך, הנה ראשית הגיוני לבבך היו בנוים על אדני חקירה הגיונית ישרה, בשכל טוב ובטוב טעם ודעת, אבל אחריתם מה? הבל הבלים חלומות ומדוחים, אתה החלות להתפלסף בכחות הטבע, ובאפשרות שלילת השגה בבני אדם להשיג בחושיהם מיני נבראים רואים ואינם נראים, וכה הסתעפו רעיונותיך למרחב ההזיה ולעולם התהו, הלכת מאפשרות שלילת השגה ביצורים מדומים לאפשרות מציאת כחות נסתרים, ומזה לברואים מדומים ומברואים

מרומים הוביכוך מחשבותיך הלאה לעולם הדמיון ומעולם הדמיון באת לעולם התועה, עד אשר תעה לבבך לחזות חלומות בהקיץ ולהאמין כי יכתירוך מזיקים שדים משחיתים ושעירים איומים ונוראים ועיניך תחזינה כעת מחזה זר, ותאמין באמונה שלמה כי ראש נגיד מסדרונת העלוקה ושדשעיר שמו מדבר אליך.

הא הא הא הא הא ! ! קול צחוק הפרוש נשמע עד למרחוק, לך לתפת שדשעיר יקחך אפל בן לילית המרשעת, הה ! אם תקטל אלוה שדים, לוא תקום תצמית כל השעירים יחד, הנה עתה נכחתי לדעת מי המה השעירים, הא הא הא ! אולי חבר אתה שדשעיר לאלה הפלסופים אשר לבם יסיתם בשפק במציאות עצמם ? אכן צחוק עשית לי שדשעיר ! הלא כה דרכי השדים הארורים, תבלעמו ארץ, ירדו חיים שאולה, שרף ישרפו ברגע קטן, מחתה להם, תאלתי להם, חמסי על קדקדם ירד, הה ! מי יתנני אחד מן השרפים, מי יאזרני חיל כמלאכי אלהים כי עתה נקמתי בך שדשעיר, נקמתי בך לץ מתלוצץ, שוגה ומשגה, אנא פצפציה ! גרשהו מפני וילך לעזאזל בי אדוני הדרניאל הורידהו שאולה. אראלים ! בני אלים ! קחו נקם !

— דום ילוד אשה ! נתן עליו השד בקול צחוק, אשר אות הוא כי חרה אפו עליו וירקע ברגליו ויקמט את מצחו ויחרק עליו בשניו ועיניו נהפכו ליקודי אש אשר אות הוא כי חמתו שככה וכי נכמרו נחומיו על הפרוש העני, האם לא יחרפך לבך ? שאל שדשעיר את הפרוש בעינים מפיקות זעם והרון אף אשר סימן טוב הוא, האם לא יחרפך לבך על אשר מלאת פיך אלה, אין זה כי אם רע לב ונפש חטאה ! זאת חלק בן אדם ומתנת רב הולכי על שתים, לבם יהגה אך נכאים ובקרבם תלין אך הוות, ואנכי לא אשית לבי על תבליתם ועל התרגזם עלינו חנם, לבנו הכא טוב הוא, אשרם וטובתם הלא נבקש בכל עת, ואם הם לא יבינו או לא יחפצו להבין לשכל מלי, אתם תלין משוגתם, ואנכי מה כי אקצף עליהם תיסרם משובתם ועותתם תוכיחם, אולם על אשר שבת עתה אל קיאך לקרא לעזרתך מלאכי אלהים, לא אוכל שאת, כי נפשי גהלים תלהט בהגיגי תבער אש, אהה אלהים ! האפסה כל תקוה להביא לבב חכמה בבן אדם משתולל בהשבעות ובכל הבלי הקוסמים האטים והמקובלים האם תקצר גם יד הנסיון להבינם בינה ?

— צדקת ממני אדוני שדשעיר, אמר נחשן בבשת פנים, אמנם נואלתי עוד הפעם לקרא למלאכי אלהים לעזרה בצר וכחשתי בשם אלהי, בקראי למלאכיו לעזרה, כי לאל עליון בלבד נאוה תפלה, ומה אעשה ואולת קשורה היא בלבב בן בשר ומימי אנוש אשר בימיו הוחל לקרא בשם ה׳ פקו בני אדם פליליה וויציאו משפט מעקל על מפעלות אלהים, וינחילו לבניהם אחריהם תורות נבערות ומשפטים מרטים, סודות ורמזים מכהני וכמרי האמונה והדת ודרות רבים מאד החזיקו במעוזם בכל תקף, ומלבד מורשת ונחלת אבותיהם עוד שתו נוספות למו, ויפרו הסודות וישרצו הרמזים וירבו מאד וברבות הימים היו לקדשי אלהים ותעלמות סתרי שדי, אשר כל המהתל בהם ובהמונם חרף מערכת אלהים חיים, וכל איש אשר נועז לבקש אחריהם ולשאל לתמו פשר דבר ההבלים, הובא בפלילים ויענש מרה עקב רצה לדעת ולהבין, ולא רבים מחכמי בני אדם יצאו ללחום את מלחמת הדעת והתבונה האמת והצדק כי יראו לנפשם והמעט מהם אשר חלצו חושים לערך מלחמה במיטב הגיון את מורדי הדעת, אוהבי חשך, כרעו נפלו במלחמה, וכמו כן עברו חלפו דרות רבים מאד, דר הישן אחז בעקב דר החדש בכל עז וינחילהו מרבית הבליו ושפעת הזיותיו ואשר על כן לא על נקלה יוכל איש כמוני אשר נולד על ברכי אבות מהבילים והולכי בחשך להשאות משרש ולהסיע מגזע את אשר נטעו אבותי על תלמי לבי בעודני נער ורך, ולכן אל תפנה שדשעיר אל תעתעי לב הותל כמוני, ואמנם ידעתי כי עוד ימים רבים יעברו עלי עד אשר אטהר את לבי מכל הבלי שוא, ואתה עשה נא למען צדקתך והודיעני איך תאבה לכחד עצמך ממני ולשקר במציאותך לנגד עיני האמנם תחפץ ממני להאמין גם בהפך אשר יורוני חושי בי ?

— אנכי לא אחפץ כי תאמין בהפך אשר ישיגו חושיך, ענהו ראש השדים ודע נא נחשון כי לולא האמנת הפך מאשר יורוך חושיך ושכלך כי עתה לא ראית לא שדים ולא מזיקים ולא דברת גם עמדי בעת והנה ידעתי מראש כי אחרי דברי תלעג, האמנם חידה היא לך נחשון! חכה נא עד הבקר ותמצאנה, חכה עד שיעלה השחר ותזרח השמש.

— נפלאת לי חידתך לא אוכל לה, אמר נחשון משתאה.

— הלא כה היו דברי נחשון ענהו שדשעיר, חכה לאור הבקר

תמצא חדתי, חכה עד הבקר עד שיעלה השחר ותזרח השמש
— רצה נא שדשעיר להבינני ראש דברך על דברת חכמי ישראל ולמדני תורתם הנסתרה וסודותיהם הכמוסים והנעלמים, גל עיני ואביטה נפלאותיהם ומסתרי חידותיהם. כי גרסה נפשי לתאות מדע והשכל והתגלות תעלומות חכמה ומצפוני סתרי עליון,
— התחת אלהים אנכי? כי אדע כל מחשבות לבב החכמים, השיב השד בנחת רוח, אנכי לא את חקר אלוה :תעלמות סתרי הבריאה ידעתי אבל לסכלות בני אדם אבין ולבערות הולכי על שתים כי רבה היא, ואתה שמע נא לשכל מלי בלב מבחין ובנפש חפצה ובטוח אני אם אך פתח תפתח את חדרי לבך לדברי האמת היוצאים מקירות לב כי תקבלם באהבה וברצון, ואז תבטל רצונך מפני האמת והצדק ותשנה את הגיוני רוחך כפי אשר אורך ואלמדך, ועתה שובה נא עוד הפעם להעלות על לבבך את מאמר התלמודי „אבא בנימין אומר" והתבונן אפוא על תוצאות חקירותיך איך הוליכוך שולל רבות מחשבות עד אשר התעו אותך לחזות מחזות שוא ותפל ולהאמין בכל מקסם חלק. והנה אם תשים את עיניך על דברי ימי העמים בארצותיהם לגוייהם למן היום אשר החלו בני אדם לתת זכר ושארית למפעלותיהם ולמקרי חייהם, וראית בעיניך כי גם הם שגו ברואה כמוך היום בלי העדר דבר, גם הם דחו למדחפות מרחי אל דחי באפס יד כמוך. כי גם הם החלו עוד בימי אנוש לתור ולחקור במיטיב הגיון, ואחריתם מה? עבודת מוסדי ארץ וכחותיה עבודת כוכבים ומזרי השמים ואחרי כן עץ ואבן. חיתו יער וזוחלי עפר. ויהי הנקל בעיניהם להאמין בכל משאות שוא. וישרפו גם בניהם ובנותיהם על מזבחי תעתועיהם ויתמכרו לעשות כל התועבות הנוראות למען מצא חן בעיני אליליהם. מולך, פעור, בעל, כמוש, דגון, יופיטר, ישוע. והאחרון הכביד ידו שכם אחד על כל האלילים אשר היו לפניו, הוא הביא צרות רבות ונוראות לעם רפה כח ימים רבים מאד, רבוא רבבות בני בשר חפי פשע הכרעו לטבח בגללו, הוא הסב למסעי הצלב, לאנקבזטיה, למלחמת הרפרם ולנבלות נוראות. והנה הבלי הגוים פרו ורבו מדר לדר ותמלא הארץ אותם, וברבות הדרות נקדשו ביתר שאת וכל אחד ואחד מכמרי האמונה ראה בהם נפלאות גדולות לבדו, וכפי נטות רוחו ותכונת נפשו עשה לו פרושים רחבים ועמוקים, וגם הם נקדשו אחרי בא עליו פקודת כל אדם וכמו כן נבנה לכם חומה בצורה ראשה בשמים ויסדותיה הושתו על בלימה, ולכן כנעת בה רוח בקרת ישרה, תפל למשואות נצח באין מעמד, אבל אוי ואבוי לו לאיש אשר יעז בתומו להראות לכם משוגתכם כי בנפשו הוא, ואף אחרי אשר החלה עבודת כוכבים לרדת

מטה מטה ויפקח ה׳ את עיני רבים מגויי הארצות לראות נכחה, וכאשר נועזו רבים לגלות ערותה לעיני השמש, נמצאו גואלים רבים לה, אולם בידעם כי בצורתה הישנה לא תקח עוד את לב דלת העם ויעשו לה כונים הפשיטו מעליה את בגדיה הצואים והישנים וילבישו איתה צורה חדשה, ואף אם לא הצליחו לעשות לה עדנה אחרי בלותה ותרד פלאים שאולה מבלי עלות עוד לנצח אבל רבות בנות ילדה המרשעת הזאת ומהן יצאו נאופים בכל הארץ, ואחרי אשר שנו את פניה והתיפו לפני עגביהן התגנבו בלאט בסתר גם באהלי יעקב לעשות במחשך מעשיהן ואין גוי ולשון תחת השמש אשר. ינקו מתזנוני בנות הזמה ההנה וכי על כן אין לכם כל צדקה להתאונן על האחדים מחכמי התלמוד אשר האמינו בהגדות המוזרות ועל מאסף התלמוד שהביאן בקרבו ובזאת לא נשפיל את כבודם הראוי להם, כאשר אמרתי כי לא אלהים היו אשר בכל מוצא שפתיהם לא יהיה כל משגה.

— הנה כפי אשר אחזה אני. אמר הפרוש לשדרשעיר תלמדני תורה חדשה ולפי דעת השדים שוא לנו התפלפל והתפלסף בחקר אלוה, ומרבית החכמות והמדעים הנרמזים בסודות ורזי הקבלה אשר נחלנו מאבותינו בהבל יסודם, ועלינו לבלתי תת כל אמן במסרת המקובלים, גם בכל חכמה ומדע אשר לא נאמרו בשפה ברורה, ונתאמתו בהגיון ישר בהסכמת הדעת הפשוטה אשר נתנה למנה לרב הולכי על שתים.

— לא תורה חדשה היא ענהו השד כי אם תורת משה היא בעצם טהרה, תורת האמת והצדק אשר לולא עשיתם לה פרושים נלוזים ודקדוקים רוקרים, כי עתה מאשרים הייתם כל ימי הייכם. ולא אכחד כי אמנם יש בהמשנה ובהתלמוד חקים ומשפטים נוספים על תורת משה במרה מרובה מאד, אשר לא באו לכם בקבלה איש מפי איש, כי לוא כזאת היתה כי עתה לא נחלקו חכמי המשנה והתלמוד בהוראת הדינים והמשפטים והתשובות והמענות לזאת לא יקבלן כל איש דורש אמת ומבקש מישרים בלי משוא פנים, וצחוק עשו לי הבוערים בעמך האומרים כי כל הגה קל אשר נמצא בתלמוד מוצאו ממסרת התנאים והנביאים עד משה איש האלהים, כי מכרחים אתם להודות על האמת אשר רב דיני התלמוד הם ילדי רוח חכמי התלמוד, כי בימי הלל ושמאי נשכחה הקבלה, כאמרם שתלמידיהם לא שמשו כל צרכם ונעשתה התורה כשתי תורות, וכל התלמוד מידי תלמידי בית שמאי והלל בא לידכם, ומה הוא רב התלמוד אם לא הדקדוקים בדברי תלמידי בית שמאי והלל, אולם גוי שלם ואומה גדולה כישראל לא יוכל להתקים בלי הקים ומשפטים דינים והנהגות, לסדר ולהעריך חקי המקח והממכר הנשואי׳ והגרושין הירושה

והנזקין וכדומה, וכי על כן בראו להם חכמי התלמוד כיד ההגיון הטובה עליהם, חוקים ומשפטים דינים והלכות על פי רוח תורת משה כי בקרבה הם נמצאים במדה קטנה מאד, ואמנם נחוצים לכם תורות ומשפטים אבל לא לעשותם לחקים קימים לדורות עולם, והרשות נתונה לכם ממשה איש אלהים לעשות זאת כאמור „כי יִפלא ממך דבר למשפט וכו׳ ובאת אל וכו׳ לא תסור וכו״ לאמר הכהן והשופט בכל דר ודר ישפטו לפי ראות עיניהם.

— לא אבין הגינך שדשעיר אמר נחשון אתה. אמרת כי לולא עשינו לנו פרושים נלוזים ודקדוקים דוקרים כי עתה מאשרים היינו כל ימי חיינו, ומכל זאת תצדיק את חכמי המשנה והתלמוד בעשותם חקים ומשפטים נוספים על תורת משה.

— אנכי אצדיק את חכמי המשנה והתלמוד בעשותם חקים ומשפטים אמר השד, יען כי להם היה המשפט והצדקה לעשות זאת, אבל לא כן חקי הפוסקים אחרי חתימת התלמוד להם לא היתה כל צדקה לעשות לכם חומרות ופרושים כפי העולה על רוחם מדקדוק סופרים ומתמצית הפלפול המתעה, כי בתורת משה כתוב לאמר כי יפלא ממך דבר למשפט וכו׳ ובאת אל הכהנים הלוים ואל השופט (לאמר הראש בית דין) וכו׳ והגידו לך וכו׳ ועשית על פי הדבר אשר יגידו וכו׳ ושמרת לעשות ככל אשר יורוך, „יגידו״ רבים דוקא „יורוך״ רבים דוקא (ולא מגיד אחד או מורה אחד) ובהסכמת השופט, לאמר, הראש בית דין, ובימי חכמי המשנה והתלמוד היו לכם מתיבתות ובתי דינים גדולים וכל הלכה והלכה כל דין ודין קודם שיצא מפרש מפי ראש המתיבתא נשאו ונתנו בו כל תלמידי המתיבתא ולפי ראות עיני רב גדולי התלמידים החליטו פסק הדין או ההלכה בהסכמת הראש בית דין, אבל למן היום אשר חדלו המתיבתות הכלליות בישראל יעשה לו כל רב וכל מתפלפל דינים וחומרות מתמצית פלפוליו בדברי איזה גאון אשר חי מאות שנים לפניו ואשר אולי כוון הגאון או הרב הקדמני אשר מתמצית דבריו לקח לו המתפלפל עתה את חומרותיו החדשות, ההפך ממה שפסק הרב המתפלפל להחמיר, יען כי שמוש הלשון וסגנון השפה אשר בו כתב הגאון הקדמון את דבריו, כבר נשתנה במרוצת הימים מקצה אל הקצה, ומודעת זאת לכל מביני דבר לאשורו כי רב מובני המושגים תלוים באפני שמוש הלשון אשר בו ידבר המדבר, ואיככה נוכל להחליט דבר מה ממלה אחת אשר לפי ראות עיננו יתירה היא או חסרה במבטא המוסכם עתה בלשון, ואולי אז בחיי הגאון הנ״ל לא היתה המלה ההיא

יתרה או חסרה בלשון הגאון ואנחנו יודעים אל נכון כי רב התלמודים שנו את שמוש לשון התלמוד אשר בהם כתבו את ספריהם בכל תקופה ותקופה ובכל מדינה ומרינה ומבלעדי זאת מדוע תהיינה מלות מתות נחשבות יותר מהגיון חי, מדוע תכריע השערה קלה את הנסיון הכבד, ואמנם גם אחדים מחכמי התלמוד חטאו בדקדוקים כאלה אבל מכל זאת להם היתה הצדקה לעשות לכם תקנות וגזרות יען כי להם היו בתי דינים אשר מרותם נתקבלה ברב ארצות נדחי ישראל, אולם דע נא כי גם משפטי התלמוד ותורותיו עתה יזיקו בעת הזאת לישראל יתר הרבה מאד מאשר יועילו, לא מאשר כי אינם ישרים ואמתים רק יען כי חלפו הימים ונשתנו העתים ובני ישראל המירו ארצות מושבותיהם אשר בהן היו התקנות והגזרות מחכמי התלמוד לתועלות לרב אחיכם, והנני להזכיר לך רק דבר אחד ואם לב מבין לך לב טהור החפץ באמת ולא לעשות חנף לכל איש תבין שתים מאחת, וטפחים תראה אם אגלה טפח, הנה לכל דיני יין נסך אשר הפוסקים האריכו למעניתם מאד על תלמי השלחן ערוך יודעים אנחנו כי כבר בטל הטעם והותרה הגזרה להנאה, כאשר יודה החכם והתלמודי הרשב"ם, אולם אסור השתיה עודנו עומד בעצם תקפו, יען כי סבת גזרתו הראשית היא החתון כנודע, ונניח נא אפוא להפוסקים האחרונים אשר הכתירו את השלחן ערוך בהבלים אין קץ, ונפן אל חכמי התלמוד אשר אמנם בהגיון תורתי אסרו את יין הנכרי כאמרם „משום בנותיהם" ענה נא נחשון אם לא נחוץ לנו לבטל את הגזרה מהיין בארצות בריטניא ואמיריקא ועוד ארצות אחרות ולתתה על השכר ? ולכן חוב קדוש הוא עליכם כל בני ישראל ליסד לכם סנהדריה דתית אשר בכחה לבטל את רע הגזרות והחומרות משכבר הימים ולתקן את היהדות על פי רוח התורה והמצוה לפי רוח הזמן וצרכי החיים בכלל, וכמעדה בגד ביום קרה כן המשתמר במנהג אשר כבר אבד עליו כלח, ולא יצלח לכל תועלת ישרה ומובנה אל השכל הפשוט, ואתה הלא ידעת כי כבר נהפכה לכם תורת הרחום והחנון מצות ופקודי רב החסד והאמת לענות נפש ולצור מכשול על דרכי חייכם, וחלילה לאל עליון הטוב והמטיב מענוש את יצורי כפיו בחקים לא טובים ובמשפטים מעקלים, ואתה דע לך כי תורת משה רוממה היא ונשגבה למאד נעלה, כל דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה אשר ושלום. שומרי מצותיה לא יכלמו לנצח וכל נוצרי פקודיה לעולם לא יכשלו, ואתם עשוקים ורצוצים הנכם בכל מקומות מושבותיכם אף כי שמתם לכם התורה לקו ומצותיה למשקלת, ויען מה ? יען כי תתנגדו לדרכי החיים ולרוחות הזמנים השונים

המתחלפים תמיד בכל תקופה ותקופה והנה תורת משה בעצם טהרה אינֶנה צריכה כל תקון כל ימי היות אדם על הארץ, אולם הבגדים אשר הלבישוה חכמי ישראל בכל דר ודר צריכים חלוף ותמורה ואמנם בגדי חמודות עשו לכם חכמי התלמוד בזמניהם ובמקומות מושבותיהם ובהיותכם עולי ימים היו לתורת משה לעדי תפארה אבל ללבוש את המחלצות האלה בימי שחרותכם אולת היא מאין כמוה, כי היא תשים מועקה במתניכם ומחנק לנפשותיכם, ובגדי נער קטן אשר אף אם יהיו משבצים ספירים ובכל אבני חפץ לא יכסו בהם אנשים אשר באו בימים את מערמיהם, וכמו כן יעיקו תחתיכם הבגדים הצרים האלה עד למאד, וחי נפשי נחשון כי לבי עלי דוי על עם ה׳ הנושא וסבל פגעים רעים ונאמנים זה ימים רבים מאד על לא חמס בידו, ודע נא אפוא כי גם כל אבירי הלב מתפתה אף שדי השחת זרע לילית המרשעת יחד כלם נכמרו נחומיהם על זרע אברהם הסבלים צרות רבות ונוראות בלי הפוגות, לא באשר כי השחיתו כה דרכם על הארץ, רק באשר יתנגדו אל הליכת עולם בקשיות עורף נוראה, ואשר על כן ישחו מעצר רעה ויגון.

— לך לתפת שדשעיר אל ירכתי בור התהום, הה תאנים הלאתני! אמר נחשון בחרי אף, הפכפך נורא אתה נגיד השדים, פעם תדבר כה ופעם כה, בתחלה חפצת לפתני בשפתי חלקות כי אין כשדים טוב בכל הבריאה כלה ועתה הפכת את לבי להאמין אחרת, באמרך לי כי אף לבם נהפך עליהם מדי יזכרו את עם ישראל, ונכמרו נחומיהם על בית יעקב לאמר: אף אם רעים וחטאים השדים למאד, יותר מכל החי אשר על פני האדמה, פיך הכשילך שדשעיר! ומי כמוך יודע את נגעי לבב השעירים אשר כל מזמתם להרע ולהשחית, האף אין זאת? ויצחק נחשון בקרבו.

— ומה אעשה לך נחשון, ענהו השד ונפשי יודעת מאד כי לא תאמין לי ואתה באחת כי השדים רעים וחטאים הם למאד, אף אם מעוד לא ראית לא שדים ולא מזיקים בלתי היום ומה עולה מצאת בנו היום כי תחשב עלינו תועה, אכן זאת היא האמונה וזה פריה ואשר על כן אדבר אתך כפי אולתך הקשורה בלבבך, כאשר דבר אתכם משה איש האלהים „לשעירים אשר הם זונים אחריהם״.

— עודך מסתולל בתעתעים לכחש במציאותך לנגד עיני, צעק נחשון בקול גדול כי אנכי בנתי לרעך ואל מה ירזמון סליך, במקרא „לשעירים אשר הם זונים אחריהם״ אם לא להכחיש מציאות השדים?!

— הלא אמרתי לך נחשון, אמר שדשעיר בנחת רוח, הלא אמרתי

לך לא אחת ולא שתים, חכה עד אור הבקר, החשכה כליל תחלף ואז תאורנה עיניך או אז תמצא חידתי.

— אבל מדוע תדבר סרה על מסרת ומנהגי היהודים בלבד התאונן נחשון בפנים עצובים, החסר משאות שוא ומדוחים והבלי הבלים במסרת דת הנצרת, ומכל זאת לא ידעו הנוצרים כל רע.

— אל תזכיר לי דת הנוצרים הנאלחה, כי לבי יתר בקרבי מדי אזכרנה, הלא זאת הרשעה נעות המרדות הנחתמה בדמי רבוא רבבות אנשים חפי פשע, המגאלה באשמות נוראות ואיומות לאין קץ, בהבלים אין מספר, ועקרי אמונתה מיוסדים על אדני בערות וסכלות מאין כמהם, וכי על כן אין לה כל בקרת, לא תקון לא הערות ולא הארות אבל לא כן חלק היהדות הטהורה הבנויה על אדני תורת משה והנביאים אף אם אין לה כל צאלים וכלה יפה וברה, מכל זאת לא אוכל לכהד האמת תחת לשוני ולאמר כי כל אשר טפלו עליה טופלי שקר המקובלים המתעים והמחמירים המבהילים קדוש קדוש הוא.

— זה דרך כסל לך שדשעיר אמר הפרוש לסכסך ענין בענין ומושג במושג, הנה ראש דברך היה על הקבלה השכלית ועליה שמת דברתך, והנה סרת מעליה בטרם כלית דברתך ומשפטך עליה, ותבא לדבר גם על הקבלה הדינית.

— אתה נחשון רק את נגעי אחרים תיטיב לראות אבל לנגעי לבבך לא תבין, האמנם עשיתם גם אתם כמו כן בהביאכם בהשלחן ערוך חקים רבים הלקחים מהקבלה השכלית, ותסכסכו מושגים במושגים הנה אם חשבתם למשפט לעשות לכם ספר המכיל כל דיני המקח והממכר, הירושה הנזקין וכדומה, גם כל מנהגי התפלות וחקי דרך ארץ כפי המוסכם מראשי בתי דינים או כפי מסרת העם, מדוע הבאתם בו כל חקי הקבלה השכלית המדומה כל הבלי המקובלים הקוסמים והמנחשים בלהטיהם וכזביהם, האם לא סכסכתם גם אתם ענין בענין ומושג במושג הקבלה השכלית המדומה עם הקבלה הדינית, סעיף אחד בהשלחן ערוך ידבר על חקים ודינים או על מנהגים ונדרים ואולי בשני נמצא דבר הסובב והולך על מסתרי רזי הקבלה השכלית המדומה, בלהטי האשפים ובמקסם כזב.

— עוין נא שדשעיר כדת מה לעשות לדבר הזה שאלהו נחשון, היעשה כל איש מישראל כטוב וכישר בעיניו ? חלילה וחלילה ! ענהו שדשעיר אבל עשו לכם סנהדריה דתית ומרכז לאמי בארץ אבותיכם אשר משם תצא תורה ודת לכל בני ישראל והם יטהרו את השלחן ערוך ברוב מנין

— אבל מה נעשה שדשעיר ובית ה׳ הוכה לרסיסים, עמו מפוזר ומפרד בכל כנפות הארץ ואיככה נוכל ונעשה דבר גדול ונכבד כזה וידינו אסורות רגלינו לנחשתים הוגשו.

— ידיכם אינן אסורות וגם רגליכם לנחשתים לא הוגשו רק עצלות כבירה קננה בבתי נפשכם והנכם הוזים שוכבים על ערש דוי ותתענגו על חלומות טובים, אבל מדוע לא תאבו לקום ממשכבכם להושיע לנפשכם ולדאג לאחריתכם? הטרם תדעו כי מצבכם החמרי רד מאד ועד מתי תשבו בחבק ידים ודע נא אפוא נחשון רעי, כי אין עם ולשון תחת שמי ה׳ אשר ברכהו אלהים ברוח כביר ובנפש דרכת עז ותעצמות כמוכם ולוא הואלתם לדאג למצבכם החמרי כאשר דאגתם למצבכם המוסרי והרוחני כי עתה כבר חדלתם מהיות עוד נעים ונדים מגוי אל גוי וממלכה אל עם אחר, ולהיות מרמס לכל רגל גאוה ופרסת חזיר מיער, אבל אתם תשבו בחבק ידים ותקוו להעושה נפלאות גדולות כי יפליא אתכם חסדו בעשותו לכם נסים ונפלאות, אותות ומופתים בשמים ובארץ וכל סדרי בראשית יהפכו בגללכם ולמענכם תעזב הארץ, עקב עצלותכם כי רבה היא ובבוא יום הנורא אשר בו נשרף בית מקדשכם תקריבו שי לאלהים ממיטב חלבכם ודמכם ותדמו בנפשכם כי אל עליון ירוה מדמכם וישבע רצון מקבתכם הריקה ומגויתכם החלשה, ואמנם הועילו הצומות להרעיבכם ולענותכם ולהוסיף לכם ימי עני, אולם התבוננו נא היטיב אל הצום החמישי ותועלותיו וספרתם לכם אלף שמונה מאות עשרים ושלשה יום כמספר הימים אשר עניתם בצום נפשכם בתשעה לחדש אב למן היום הגלתם מעל אדמתכם ותחת אשר עניתם בצום נפשכם בימים האלה לוא הרימותם תרומת כסף, לשלוח אל הארץ העזובה מאה אנשים לעבוד את אדמתה מדי שנה בשנה כי עתה כבר שבו בנים לגבולם, ואולי גם כל הגוי כלו כבר חדל מהיות עוד צעני נדד בגוים, ואמנם ידעתי כי לחנם אכביר מלין ובבוא לכם יום צום שרפת בית מקדשכם לא תתעצלו לענות בצום נפשכם גם תעשו חסד עם אחיכם האומללים להרטיב לחייכם בדמעות שליש, אבל חלילה לכם משמוע לעצתי הלא שד אנכי ובמה נחשב אני ולכן תצומו ותשובו ותצומו תרבו תפלות תחינות סליחות יוצרות קינות פזמונים וכו׳ וכו׳, אמנם אני אומר לכם כי כל תפלותיכם תפלות שוא הנה כל עוד לא תתאמצו להטיב מצבכם גם בפעולת ידים צום החמישי אמנם יועיל הרבה להחליש גויתכם החלשה מבלעדי זאת, אבל לא יתן ולא יוסיף אף שמץ דבר לתשועת ולגאולת העם

הנדכא והאומלל, וכל עוד לא תשתדלו בעצמכם לשוב אל ארצכם ונחלתכם אשר נשבע ה׳ לאבותיכם, שוא לכם כל התפלות והתחנות הקינות והפזמונים, כי בבקש איש תשועת אלהיו בעת אשר גם יעשה חפצו בפעולת ידים, אז לו לקות גם עזרו מעם ה׳ אלהיו, ואם ישב בחבוק ידים שוא תהיה תפלתו, הנה בטן רעבה תחסר אף אם יתפלל לאלהיו כל העשרים וארבע שעות מעת לעת, אולם אם ישאל מה׳ עזרתו בתחלה ואחרי כן ילך למצא לחמו ולעבוד עבודה אז ישלח ה׳ את ברכתו לו, להשביעהו רצון במשאלות לבבו.

— אמנם כן אדוני שדשעיר אמר נחשון כפוף ראש אבל מה נעשה וצורי מכשול רבים על דרכנו ומי יקים ישראל הלא קטן הוא.

— לא קטן הוא ישראל, עם רב הוא וכח גדול לו, אם רק יאבה להשתמש בכחו לטובתו החמרית, וצורי מכשול אשר עיניך תחזינה כחשש יעופו וכמוץ מגורן ישאם רוח ישראל לוא יקום כל הגוי כלו כאיש אחד, אמר שדשעיר, אבל לא תעשו בסופה דרככם או להרע חלילה לזולתכם למען תושעו ממצוקותיהם כי כן יעשו הנוצרים לגויהם אבל חלילה לעם ישראל מלכת בדרכיהם כי תועבה היא בעיני הרחום והחנון, ז א ת ע ש ו ו ת ו ש ע ו ! גאולה תתנו לארץ, קנו מיד כל בני נכר שדותיהם כרמיהם וכל אשר להם ומעט מעט תתישבו ותאחזו בה, אבל אל תחפצו כי ישב הרוח תמיד כפי רצונכם, ואל תאמרו נואש לכל מפגע ומעצור, חכו בנפש שקטה וברוח כביר לכל עת רצון וזמן מכשר, ואז מהרו וצאו לעזרת הגוי כלו ואל אלהי אבותיכם ישלח לכם עזרתו מקדש.

— עוץ נא ואשמעה, אמר נחשון במה אפוא נושע, את מי נשלח בראשונה ומי ילך לנו לארץ אבותינו לבנות הנשמות להקים הנהרסות.

— לא בנעריכם ובזקניכם תלכו ולא בחפזון תבואו שמה, ענהו השד שלחו בראשונה אנשים אמיצי כח אשר און בידם וגבורה בימינם לעבוד עבודת פרך בשדות ובכרמים, אולם בטרם כל עשו לכם שמה סנהדריה דתית אשר ממנה תצא תורה לכל הגולה והיא תמשוך בכחה חלק גדול מהעם המרדף, ובמרוצת הימים ישוב כל עם ה׳ אל נחלת אבותיו ואז יבא קץ ותכלה לשאלת היהודים אשר כל גויי הארצות התעשקו בה זה כמה.

ומלכי תוגרמה מלכי חסד הם מעולם, אלהים חננם בלב טוב וברוח

עדינה ואם תבקשו מאתם את ארץ אבותיכם לעבדה ולשמרה ולהיות בנים נאמנים לממשלה התוגרמית המאשרה והמתוקנה, אין כל ספק כי ימלאו מלכי חסד אלה את משאלות לבבכם, אבל אל תקוו כי בפעם הראשונה תטו את לבבם למלא את משאלות לבבכם, ועליכם אפוא לבקש ולשוב ולבקש מאתם פעמים הרבה את הרשיון להתישב שמה, הודיעו אותם מכל הרדיפות והנבלות אשר עשו עמכם מלכי הנצרים מאות בשנים ואשר לא יתנו לכם מרגוע ומנוחה זה כאלפים שנה והחוב אפוא על מלכי תוגרמה ללמד את מלכי הנוצרים ואת האפיפיור ברומא לקח טוב ותורת חסד ואמת, בתתם לעם האמלל והאבד מנוח ומרגוע תחת כנפי חסותם ובזאת יראו לדעת לכל באי עולם מה בין הנוצרים המאמינים בגאולת משיחם ובין המחמדים הבלתי מאמינים בגאולת המשיח אשר עוד לא זכו כל בני חלוף לדעת ולהרגיש את הגאולה הנוראה אשר הביא בעל ההזיה הנורא הזה, ואם תתמידו את בקשתכם ושאלתכם ממלכי תוגרמה בקש והפצר בקש והפצר, אין כל ספק כי ימלאו משאלות לבבכם ויתיעצו את מלכי אירופא כדת מה לעשות ובאיזה אופן יכשר הדבר, ואולי תתעוררנה גם החברות הרבות של צערי בעלי חיים ויתנו גם הן את ידן לעזרת גוי אבד ועם אמלל, כי כבר באה העת והגיע הזמן שיתעוררו כל גויי הארצות ויקיצו משנת אמונתם והזיתם ותחת להאמין ולהאמין בטוב כי טוב הוא יעשו ויעשו את הטוב כי טוב הוא, ויצאו להציל את כל שבטי בני אדם המדוכאים והנענים מיד חזקה מהם ולהשיב לכל משפחה ומשפחה ממשפחת האדם כל אשר גזלו מהם רשעי ארץ, לא בחרב ובחנית כי אם במשפט ובצדקה, ואם יסכימו רב מלכי איברופא ואזיא להשיב גזלת העני, מי הוא זה אשר ימלאו לבו לצאת בחרב לקראתם ? אבל אל תאמרו נואש לכל מקרה לא טוב, אל תאמרו נואש לכל דחיפה עצורה ומניעה, לא ביום וביומים תושב ארץ שממה, ולא בשנה ובשנתים יולד גוי, גם אל תקוו להשיג את הרשיון חנם, קנו מיד מלכי תוגרמה את הרשיון בתחלה, ואחרי כן תקנו כל הארץ מיד בעליה לאחד אחד — הנה כל משפחות בני אדם עשו להם דתות מדתות שונות וכל אחת ואחת מהנה תתפאר במעשה ידיה, לאמר; אך דתי דת חסד ורחמים אך דתי דת אמת וצדק, אולם למגנת לב כל מבקשי אמת אך רע ומר מנת חלק החלשים ורפויי כח ויותר מאשר היטיבו הדתות הרבו הרע, חללי מלחמה הם רק הגברים עזרי רהב או משביתי השלום בלבד, וחללי האמונה הם

כל אשר נשמה באפו, חללי מלחמה הם אחוזי חרב וחנית, הורגו יען חפצו להרג, וחללי אמונה הם אפסי כל מגן, הורגו יען חפצו להחיות כי מי ומי הם רב חללי אמונה אם לא רבי השכל וההגיון, או אלה החלשים השמחים אלי גיל בהניחם אותם הפריצים לרוחה אשר אלה המה היסוד מוסד לבנין התמדת החיים וכל היקום כלו, וכאשר תתגבר האמונה בארץ וכמריה ילבשו עז, כן תתגבר הרשעה בקרב הארץ, איש זרוע לו הארץ, וחדל אונים שחוח ילך ויהיה למרמס לכל רגל גאוה, המרמה תרים קרן, והרשעה תהי גברת המדינה, וכאשר תקל האמונה את אכפה מעל יושבי המדינה, תהי הרוחה לכל רצוצי משפט, והאמת והצדק תרימנה קרן, דובר מישרים בלב תמים לא ישנאוהו מתנגדיו והוגה דעות כפי רוח מבינתו לא וקבוהו מתחסדים אוילים, הה! נחשון נחשון מה רבו דטאי בני בשר, מה עצמו פשעי בני אדם, מה גדלה אולת הולכי על שתים ורעתם מה רבה היא, זאבי ערבות אף צדיקים הם לעמתם, הם יטרפו כי ירעבו, ירעו כי רעות במגורם, ובני אדם אף יטרפו מרב טוב, ירעו יען כי הוטב למו, ידע שור קונהו ואדם לא ידע את לבו, במשך המתג יטה הסוס עדיו הצדה, ובעשות איש נבלה יוסיף עוד הרע, העטלף ישנא אור ולכן אף צללים ישאף, והאוילים ישנאו דעת ואת נר החכמה יתגרו, על האמת תאמרו כי היא נר לרגליכם ותכלית שנאה תשנאו כל דובר אמת ומגלה עדות השקר, על האמונה תאמרו כי מתת אלהים היא, ואותה עשיתם למקל חובלים ותרעצו ותרצצו את מעשי ידיו.

בי אדוני שדשעיר אל יחר אפך בי התחנן נחשון הפרוש אם אבוא להלאותך עוד הפעם בשאלתי, לבאר לי את דבריך הראשונים, הנה כפי ראות עיני תאמר קדוש לכל דברי תורת משה אבל את דברי המקובלים תרחיק ממך והכאה ולפי דעתך מדברת התורה בתכלית הפשטות, למען יבין כל קורא בה ואין בה לא סודות ולא רמזים לא נסתרות ולא פלפולים, כאמור „הנסתרות נסתרות לה' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את דברי התורה הזאת" לאמר; לעשותה ולקימה בלי כל סודות ורמזים, בלי כל הוספות ומגרעות, אבל איככה אוכל ואודה לדבריך ועניינים רבים נמצאים בה אשר אי אפשר לתת להם מהלכים בשכל הפשוט, ואשר על כן יתגנב אלי רעיון רוח בהגיגי, אף למרות שכלי הפשוט, כי כל התורה כלה מיוסדה על אדני סודות נשגבים ונעלים מאד, סתרי תעלומות הבריאה ורזי עולם, הכמוסים והחתומים בחכמה העליונה

וה' אלהים גלה את סודו ליראיו ולשומרי מצותיו ועדותיו ויראם גנזי נסתרות ויביטו נפלאות מתורתו, והם הואילו למסור אותם בעל פה לדרות הבאים אחריהם לכל איש הלך תמים ושומר תורה, ואמנם קצרה בינתו מהבין כונת מצות אחדות מתורת משה ומה גם תוארי אלהים „אל קנא" „אל נקם" „אל פקד עון אבות על בנים" אל אשר נקה לא ינקה וכדומה מן התוארים המתנגדים אל חקי הצדק והישר בהשקפתם השכלית הפשוטה וכי על כן אחשב למשפט כי בהנתן התורה להסגלה מכל העמים, נמסר להכהנים וללוים פרוש מספיק לכל דבר הקשה ומה גם לחקים הבלתי מובנים כלל כשעטנז כלאים, הקרבנות, חליצה, הטמאות והטהרות, ענש מיתה למחללי שבת ובן סורר ומורה, כרת, וקצת את כפה, לעולם בהם תעבדו, לא תחיה כל נשמה, מחה תמחה את זכר עמלק, מכשפה לא תחיה, אשר לפי ראות עיני אדם בשכלו הפשוט רחוקים החקים מאד מהיות חקים טובים וישרים ולכן אל תרגז לנו שדשעיר בגלל אשר לא נאבה לתת אזן קשבת לאלה המתחכמים מבני עמנו החפצים בפשטות באור מלות התורה הקדושה.

נואלת מאד נחשון, פיך ידבר הבל ולבך מלא פתיות, עיניך שמת ככסיל בקצות הארץ ולא תאבה לתת לבך על מדרך כף רגלך ואשר על כן לא תדע במה נכשלת, וכמו כן תלך מדחי אל דחי, אולם שמע נא נחשון את אשר אני דבר אליך, הנה האל הטוב והמטיב חנן את הולכי על שתים מאתו דעה בינה והשכל, אם מעט או הרבה וכל איש או אשה הממאן לקבל כל דבר אמת הנאמר בשכל טוב ובהגיון ישר יען כי מעודו לא שמע כזאת, יחטא חטאה גדולה, ומה כל תפארת האדם פרשת גדולתו ורום ערכו על הולכי על ארבע אם לא הדעת והשכל, ומה יסכן השכל לגבר אם לא ישתמש בו, והרצון וההרגל ימשל בו הלא אז גרוע הוא מבהמות שדה אשר השן אלוה חכמה ולא חלק להן בבינה, ודע נא כי כחות ההויה הנפלאה יתפתחו ויתגברו במדה אשר ישתמשו בהם נושאיהם ולכן כל איש הוגה דעות, תתפתח בו הדעת והשכל, ותהיינה הדעות מבהילות הוללות וסכלות רעה בתחלה, ובמרוצת הימים תתבררנה ותתלבנה הדעות, ואז יכיר את הטוב ואת הרע ויבדיל בין אמת לשקר, הבלי האסתרוגלוגיה הניחו אבן הראשה לבנין חכמת האסתרונומיה מזהב האלכימי יצא לכם עגל הכימי, מתעתעי המיתואלוגיה הופיע הדר כבוד התואלוגיה, מחלומות הקבלה תטהר דת משה...... הנך רואה נחשון כי גם המקובלים המהבילים הביאו לכם תועלת, כי לולא

יצאו המקובלים המאוחרים להגדיל ולהאדיר את תורת הקבלה בהזיות ובחלומות כי עתה לא מהרה כה חומת תורתם לפל למשאות נצח, אולם העם אשר לא יהגה דעות אפסה לו כל תקוה ואם נשקע במצולות ההזיה והבערות אז ישכב שם למעצבה כל ימי השמים על הארץ, וזאת תורת האדם בכלל ובפרט, כי האיש אשר כל הכמתו היא לנענע בראשו כסוס אזור מצלתים לכל משמע אזניו ולכל אשר ימצא כתוב על ניר בדיו בלי כל הבחנה ובקרת חפשית, האיש הזה יחליש מאד את שכלו הישר ותחת להתפתח ולהתגבר יחלש ויתרפה.

והנני לבאר לך רב סתרי התורה בהגיון ישר, ואם תמאן לקבל דברי יען כי חדשות השמעתיך, ולא בגלל אשר אתה תבין אחרת, אות יהיה לי כי תעית בארחות עקלקלות זה כמה, עד אשר אבדו לך כל רגשי אמת וצדק, אבל הרשות נתונה לך לענות על דברי בטוב טעם ודעת, ואם כה תעשה, אז אדע כי לא לך לבטל דעותיך מפני דעותי כי האמת חפצתי והנני מוכן לבטל דעתי גם אני אף מפני דעות בן בשר, אם אשמע ממנו דבר טוב בהגיון ישר, אם לא יאבה להחניף דעותיו הקדומות ורצונו המעקל, כי אז יחטא אל האמת והצדק אשר אותן נבקש כיום.

באור על מצות התורה מהשד.

דע נא נחשון, כי על שלשה פשעי בני אדם והם העונות שבין אדם לעצמו, בין אדם לחברו, ובין אדם לאלהים, נתן לכם משה תואר מיוחד לממציא המציאות, אם יחטא איש לנפשו, אז אל נוקם הוא אלהי השמים, ואם תאבה לבחן את הדבר אל תתפלפל ותתחכם הרבה וגם אין עליך לדרש את פי המקובלים איך יפל הדבר, רק נסה נא והביא ארוחה יתרה אחת בקבתך פנימה או שכב נא החוצה בליל סגריר, ואתה תחזה בבשרך את נקמת אלהים, או נס נא להתגאל באחת התועבות והתאות הבשריות ואז תוכח לדעת בלי כל התחכמות והתפלספות יתרה כי אמנם אל נוקם הוא אלהינו שבשמים וגם פקד יפקד עון אבות על בנים.

וכי יחטא איש לעמיתו אל קנא הוא, ולא ישא לפשעיו, ושאל נא את כל יודעי דת ודין ומשפט אמת, אם לא במשפט

יקנא ה׳ לכל רצוצי משפט, ויען כי עבודת כוכבים הסבה לכל מדה נשחתה, לכן הושאל שם התאר „אל קנא״ גם עליה. אם יחטא איש לאלהיו, אל רחום וחנון הוא, נושא עון ופשע, ודע נא כי מצות רבות אשר בהשקפה הראשונה, הן נראות מהמצות שבין אדם לאלהים, אולם אם תעמיק חקר, אין לכם כל מצות לאלהים רק הצעות ומכונות המכשירות את בעליהן להתקרב אל התכלית הרמה והנשגבה והיא אהבת הזולת וטהרת הלב, ושאר התוארים אינם צריכים לא הערות ולא הארות מאירות עינים ומחכימות פתאים, ומה גם שם הנכבד יהוה, ואין שפה בחבל אשר השכילה לתאר את עצם האל הנכבד והנורא בשם יפה אף נעים כשפת התורה והנביאים.

והנה על עשרת הדברים אשר דבר ה׳ אל עם קרובו, הואילו רבים להתחכם ולשאל מה הודיע לנו אלהי הרחמים, מה התורה והחקים האלה אשר אם ישמעו אותם העמים ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה, המבלעדי הגיד ה׳ לנו לבלתי רצח נאף גנב וכו׳ לא ידענו כי הם עון פלילי ? וזה להם האות כי במצות האלה טמונים צפונים סתרי עליון ורזי הקבלה כפי דמיונם העז, ומדוע לא ישאלו המתחכמים האלה על אשר ספרה התורה כי אחרי אשר אמר אלהים „יהי אור״ ראה את האור כי טוב, האם לא נדע גם אנחנו כי האור טוב ומתוק הוא, אכן המתחכמים האלה מכירים את טוב ה׳ ואת חסדו הגדול במצותיו הישרות, כאשר יכירו וירגישו את חסדי הרחום והחנון באור הטוב אשר ברא למענם, ולוא חכמו ישכילו יבינו לאמתם כי המצות לא תרצח לא תנאף וכו׳ אשר צוה אותם ה׳ לא לדעת, כי אם לשמר לעשות ולקים, הן מצות ראשיות בדת, ולוא השתמרו כל בני אדם בכל לאוי עשרת הדברים ובכל סעיפיהם כי עתה היתה הארץ בגן עדן לפניהם.

מצות כבוד אב ואם, מתן שכרה בצדה „למען יאריכון ימיך״ ודע נא אפוא, כי התורה דברה אל כל עם ה׳ בכלל לא ליחידים, ומצות כבוד אב ואם, היא מצוה נכבדה מאד וראשית בקיום הגוי כלו, כי אם לא ירהבו הנער בזקן ופחזות הילדות תכנע מפני מתינות הזקנה והשכל טוב הדעת והתבונה, אז יאריך הגוי ימים על ארצו, ואל תבין מדברי אלה כי כחשתי בהשארת הנפש, יען כי חכמי התלמוד דרשו למען יאריכון ימיך לעולם שכלו ארוך, אנכי את באור המצוה לפי פשוטה אבאר, ותקון המדות ייטיב ויאריך ימים לכל איש בפרט ולגוי בכלל, ולכן גם בשלח הקן אמרה תורה למען ייטב לך והארכת ימים.

המצוה „לא תחמוד" כללת בקצרה כל דברי מוסר השכל ולקח טוב, ומה יבערו ויכסלו בני אדם בקנאתם ברעיהם אשר רכשו למו רכוש וקנין יותר מהם, ובחשבם כי אם ישיגו וירכשו את אשר השיגו ורכשו זולתיהם, אז יהיו מאשרים עד תכלית, ולא יבינו או לא יחפצו להבין ולדעת כי האשר האמתי בחיים, הוא רק לשבוע רצון בלבד וזאת יוכל כל איש להשיג אם יקים את מצות אלהיו „לא תחמד כל אשר לרעך" אולם אם יחמד ויתאוה להרבות לו הון ורכוש במשפט ובצדקה ולא מקנאת איש ברעהו עליו הכתוב אמר „יברכך ה׳ אלהיך בכל מעשיך ובכל משלח ידך" וחלילה לאלהים מצות על איש לעשות דבר הנמנע בחיק הטבע, ואם לא יחמד איש את אשר לרעהו, יהיה שבע רצון אף אם יתאוה להרבות לו הון ורכוש כל ימיו.... ועתה שים לבך על החקים הבלתי מובנים לך, ואנסה אפוא לבארם לך, אפס אל תבקש ממני כי אבאר לך כל טעמי חקי התורה ומצותיה, רק זאת אעשה לך, אנכי אתן מפתח בידך אשר בו תוכל לפתח את שער אוצר הנחמד אוצר החיים והאשר, אשר נתן אל הטוב לכל בני אדם, ולמען יבינו את מצותיו וישמרו לעשותן לדרות עולם לטוב להם כל הימים, כי לא להרטומי המקובלים בלבד דבר ה׳, אף לא למלאכיו בשמים, כי אם לכל בני אדם בארץ מתחת וישרים דרכי ה׳ אין בהם צורי מכשול חליכה, אל הרחום והחנון לא נתן תורה למעשה ידיו אשר לחידות תהיה למו, וחלילה לאל הטוב והמיטיב מתת חקים ומשפטים לנבראיו אשר יתנגדו לשכלם ומה גם לצות אותם כי ישמרו לעשות חקים בלתי מובנים להם ולענשם בהפרם אותם, ולוא כזאת היתה כי עתה שלח ה׳ את מלאכיו בכל דר ודר להראותם נפלאות אותות ומופתים למען יאמינו בתורתו המתנגדת לשכלם הפשוט, ואז בצדק יוסרו ויענשו אם יפרו את מצותיו המתנגדות להבנתם הישרה, ואין לבני אדם להשען על מסרת אבות, ואתה הלא ידעת כי שקר נחלו הנוצרים מאבותיהם ...... אולם אם קבלו הבנים מאבותיהם תורה המסכמת משכלם הישר, אז חטא יחטאו הבנים אם יטשו תורת אבותיהם, והנה אם נפלאים חקי תורת משה מכם, אתם אשמים בדבר הזה, יען כי לא אביתם להתבונן בהם בשכל הישר ובבינה הפשוטה, ותואילו לחפאות על תורת ה׳ הבלי הבלים וסתרי מרוחים ותתנו יתרה לחשך על האור, ולוא חכמתם השכלתם לתמתכם כי עתה ידעתם אשר כל חטאת בני אדם למן היום נפקחו עיניהם לראות טוב ורע, הוא רק התרחקם מהשכל הפשוט, ולכן הלכו

אחרי ההבל ויהבלו וכל גדולת פרשת ספר תורת אלהים וחין ערכו הנעלה, הוא רק כח אלהי האצור בקרבו אשר ימשך אליו כל תועי לבב בחבלי שכל הפשוט והישר אשר חנן אלהים מאתו את הולכי על שתים.

ואתה הואל והתבונן אל המאכלות האסורים מתורת משה, איך יכלילו אותה ביפעת תפארה, ואמנם לה נאוה תהלה, לה יאתה התפארת וההוד, וכל איש נלבב בנפש טהורה יאמר קדוש לכל אמרותיה הצרופות וחקיה הקדושים והטהורים, וכלם בשכל הישר יסגדם אין בהם לא סודות ולא רמזים, לא הבלי המקובלים ולא סתרי החרטומים, אבל יש בהם שמירת הבריאות והזדככות המדות אשר והצלחה, חיים וברכה, כי מלבד אשר לא לתפארת היא לאדם ישר להביא אל קרבו כל נבלה וטרפה ולשקץ את נפשו בבשר זוחלי עפר רמשים שקצים ובכל דבר חי נתעב ונאלח, ומלבד אשר יביא בנפשו תכונות נשחתות ומדות רעות באכלו מן בשר חיות טורפות ובשר בהמות בלתי טהורות, עוד יביא על נפשו ועל זרעו אחריו סכנה גדולה מארס האצור בבעלי חיים הטורפים, או למצער מניעה חזקה להתמדת הבריאות בכל תקף הטבע, וכל בהמה מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסות (אין לה צפרנים, דעת הרשב״ם ז״ל) זה לה האות כי אינה דורסת וטורפת, והעלת הגרה, אות הוא כי מאכלה הוא רק ירק עשב, וכל חי במים אשר אין לו סנפיר וקשקשת, אינו מן מיני הדגים כי אם מן התנינים ומן השקצים והרמשים או מן החיות שיכלים לחיות זמן רב גם על היבשה, והטבע נתן לו כשרון לטרף טרף גם מבעלי החיים אשר על היבשה, והרחום והחנון ברחמיו הגדולים נתן בין צפרני כל חיה טורפת או באחד מאבריה המכה ראשונה בנטרף, ארס חריף, למען יאבד הנטרף הרגשתו ולא תבעתהו אימת המות, אבל מין הדגים הוא במדרגה שפלה מאד בערך להבהמה והחיה, ואשר על כן הרגשתו מצערה מאד, ובעופות רק הטורפים נאסרו לכם, ודע נא כי הטריכיני הנמצא בבשר החזירים, רעל ממית הוא, כל אוכליו יאשמו וטוב יעשו כל הנוגע בנבלתם כי יטמאו עד הערב ככתוב בתורת משה, עד אשר ינקהו האויר מטמאתו ועדים הם היהודים אשר לא יתגאלו בבשר פגול, בבשר בהמות טמאות וחיות טורפות, כי יפרו וירבו ויעצמו שכם אחד על אחיהם חנוצרים ההולכים בדרך לא טוב ומתגאלים בכל דבר טמא, ולולא סבלו היהודים צרות רבות ונוראות זה מאות בשנים כי עתה התפתחה

גוית היהודי למאד נעלה, אפס במדה אשר אמצו את גויתם בהבדלם מכל דבר טמא, החלישו אוחה ברדפם חיי רוח, ובנשאם ובסבלם צרות רבות ימים כבירים מאד, אולם בכל זאת לולא אבדו בגוים רבוא רבבות אנשים למן היום אשר היה ישראל לגוי כי עתה היה מספר החצי מיושבי תבל זרע ישראל, ודע נא כי מדות הרחמים והחסד אשר בהן יצטין עמך בית ישראל באו לו לרגלי הנזרו מכל בשר פגול, ולא בעבור כי המסו הגוים את לבו והשפילו את רוחו, הגביה ישראל את רוחו ומדותיו הנעלות כי מלכי חסד היו בקרבו בעת אשר הוא השפיל את רוח אחרים, כעדות עבדי בן הדד מלך ארם.

והדם איננו ראוי לאכילה כבשר אשר גם הוא איננו ראוי וכשר לבא בקבת האדם, כי הדם הוא הנפש, הוא נתן את כח החיוני בנפש כל חי, וזאת גלוי לכל אלה אשר למדו מעט מחכמת הפיזאולוגיה כי הדם הוא בשר שלא נתבשל כל צרכו, וכי על כן לא יאכל כל דם, ויען כי אין דבר המזיק לבריאות כבשר הנפסד, לכן עליכם להחליש חריפתו בכל האפשרות ולהכשירהו לאכילה באפן אשר יהיה קל להתעכל ורחוק מהביא נזק לאוכליו, ואז אף אם יפסד ימעט הנזק אם לא תסור הסכנה לגמרי ולכן צותה התורה כל חלב וכל דם לא תאכלו (וגם דם דגים אסור ולא למראה עין בלבד) ויען כי בימים האלה היו בני אדם שטופים לאכל דם (כדעת רבי יהודה) לכן הזהיר משה עבד אלהים על הדם כמה פעמים, ובבשר התאוה לא הזכיר חלב יען הזהיר עליו כבר באמרו „כל חלב וכל דם לא תאכלו" (ולא כדעת החכם אבן עזרא) ומזה תבין טעם המצוה „לא תבשל גדי בחלב אמו" בהיות המאכל שמן במדה מרובה וחריף מאד ומזיק לבריאות. ומה גם באקלימים החמים.

על טמאת מת, זב ומצרע וכדומה, אחשב למותר להכביר מלין למען השכילך ולהבינך עד מה יבערו ויכסלו בני אדם בכלל, ובני ישראל בפרט (יען כי להם נתנו החקים והמשפטים הטובים האלה ראשונה) בהפרם את חקי הטהרות המצוים מתורת משה, ולוא נשתמרו כל בני אדם בחקי הפרשת והבדלת טמאי לנפש מת ופגר, טמאת כל זב ומצרע כמצוה כי עתה לא השרישו הטמאים לכל מגע בלתי טהור כל מחלה וכל נגע כל דבר ומגפה לדרות עולם.

על הקרבנות כבר נתן הרמב"ם טעם נכון אשר אין להשיב

עליו, הלא תראה כי בתירת כהנים בראש דבר חקי הקרבנות כתוב לאמר, אדם כי יקריב מכם קרבן לה׳ וכו׳ יקריב אותו לרצונו לפני ה׳, והתבונן היטב בספר תורת אלהים בספור מנחת קין והבל איך שעה ה׳ אל הבל ואל מנחתו, ואל קין ואל מנחתו לא שעה, יען המית בעלי חיים, ותוצאות הדבר היה כי הרג גם את אחיו, והיה נע ונד בארץ מיראת הנקמה. וגם לחקי פרה אדומה נחכים, וגם לא רחוקה היא ממנו, דע כי במדינות החמות, ישחת האויר בנקל מפגרים מתים, וכל פגר אשר לא יקבר מהרה ישלח אידי רעל אל כל סביבותיו, ולכן אמרה התורה הקדושה אל כל הנוגע במת, בחלל חרב, בפגר מובס ובכל דבר טמא כי יטמא, ואמנם הגעת בכל נבלה מסכנה היא מאד לכל איש פצוע בעור בשרו, וכי יגע איש בכל מת יוביל ויפיץ את הרעל מבשר המת על פני חוץ, ואם הוא ינצל ממנו בהיות מצב בריאותו איתן, ולכן ידחה וירחיק כל דבר זר ומזיק מגויתו, אבל זאת תסבב יותר להביא המשחית על זולתו, אם איננו בריא כמהו, ולמען ישתמרו בני אדם מכל דבר רע, צותה התורה כי כל הנוגע במת לכל נפש אדם (העלולה יותר להביא משחית בגויתה) יטמא שבעת ימים, ויתחטא מטמאתו במי נדה אשר יזרק עליו לעיני השמש, לאמר; לעיני הכהנים והלוים למען תת להדבר פרסום, ויען כי לפנים בבני אדם להתרצות אל האלהים רק בקרבנות כמו אשר יעשו היום בתפלות, היה טוב וכשר לתת להם מאויי נפשם כפי מושגי בני אדם בעת ההיא, ולמען הבדיל בין הקרבנות א״כ נאמר בהם ״לרצונכם,, ובין פרה הנשרפה להזיה אשר נאמר בה ,,ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההיא״ היה מכרח לעשות לה ציון מיוחד להיות לכל נכחת, ולכן אמרה תורה ויקחו אליך „פרה אדומה״ וגם לשרפה כלה למען ירבה כמות האפר, ולמען נחם את האבלים הקרובים אשר על הרב יטמאו המה לטמאת מתים, צותה התורה לשרף עץ ארז ואזב ביחד, לאמר; הגדולים גם הקטנים (כאשר העיר החכם אבן עזרא) ימותו, וכי כל בני חלף ישתו מכוס המר הזה, והשני תלעת רמז על המות המקשר ומחבר גדולים וקטנים גם יחד, ואין כל הכרת פנים במות, ובכן יתנחמו האבלים בזכרם זאת בעת זריקת עליהם מי אפר הפרה, הכהן והשרף את הפרה יכבסו בגדיהם ובשרם במים וטמאו עד הערב כמשפט למען יטהרו מטמאת מגע, ולמען יהיה אפר הפרה שמור בטהרת הקדש ולא יזלזלו בדבר

אשר לא בנקל יוכלו להשיג, היה צריך לגזור טמאה על כל הנגע באפרה (וכדומה אמרו חז"ל כתבי הקדש מטמאים את הידים).

השעיר לעזאזל, היה להראות לעם ה' כי ביום הזה יכפר עליהם על כל חטאתיהם וחברו; „ותשליך במצולת ים כל חטאתם" ואשר נהגו לדחפו מן ההר ולהמיתו, היה מן המנהגים המאוחרים, ובצדק העיר החכם אבן עזרא כי טעמו כטעם צפור המטהר מהצרעת שהוא על פני השדה מקום שאין שם ישוב, והבן זאת.

המשכן וכליו היו בנוים באפן נחמד מאד למראה, וקל להורידו ולהתיקהו ממקום אל מקום למסעי בני ישראל. הכרובים אשר סככו בכנפיהם על הכפרת ממעל לארון הקדש אשר בו נתן משה את העדות את שני לחות הברית, הם הראו לכם לדעת כי מכל משמר עליכם לשמר את משמרת התורה והמצוה כי ממנה תוצאות חייכם, פני הכרובים איש אל אחיו, זאת לכם מצות התורה „ואהבת לרעך כמוך" אשר זאת לכם כל התורה כלה והשאר פרושה צא ולמד, השלחן והמנורה היו להזכיר לכל באי מועד בית ה', כי הוא אל הזן והמפרנס והמאיר לארץ ולדרים עליה.

השעטנז והכלאים, לשטנה הם במערכת הטבע, כי את אשר ראה הטבע להפריד אל נא נאבה לחבר אנחנו, או אולי הטעם כדעת הרמב"ם מפני שהיה תקון הכמרים ללבש שעטנז ודע כי עובדי הכוכבים וכחות הטבע התחכמו להרכיב תמיד מין באינו מינו, להמשיך בזאת עליהם השפעת הבריאה הכללית בהרכבות כחות העליונים כפי דמיונם העז.

השחתת הזקן, אמנם לא לתפארת היא לגבר, והטבע רוצה בהכרת פני גבר בזקנו.

השקאת מי המאררים לסוטה, היתה למען הפרסום בלבד, כי אין דבר מפורסם ומכובד יותר לדלת עם הארץ כמזבח, וזאת גלוי וידוע לכל חכמי הפיזאולוגיה והפסיכאולוניה כי הדמיון יפעל הרבה מאד בנפש חטאה אחרי אשר נחלשו עצביה, להביא בקרבה כל מחלת הדמיון, ולהפך, ואל גמולות ה' ממכון שבתו ישגיח אל כל מפעלות בני אדם.

החליצה, היתה ענש הממאן ליבם את אשת אחיו המת, ואמנם מנהג טוב היה, ועודנו טוב כיום הזה, למען נחם את הערירים והסריסים להקים זרע על שם המת ולא ימחה שמו מישראל, אפס כבר חדלה החליצה מהיות עוד חרפה בישראל וכי על כן טוב וכשר

הדבר כי ידברו זקני העדה על לב היבם ליבם את אשת אחיו המת, ואם ימאן ליבמה, יענשוהו זקני העדה וישימוהו לחרפה ולקלסה נגדה כל שער עירו, וליבמתו אשר הכלים אותה המשפט והצדקה לשלם לו כגמולו ולהכלימו, אבל לא בחליצת הנעל, כי אם בדבר המביש והמכלים איש רע לב במקום ובזמן, ועתה אחרי אשר חדלו בני אדם לקחת להם נשים כמספר שקליהם ודי לו לאיש אשה אחת, לכן אם יש אשה להיבם אז ייבמה אחיו הפנוי, ואם אין אחים פנוים לו תנשא האלמנה לאחד מקרובי המת, למען הקים זרע על שמו (והעד בעז ורות) כי זה העיקר, וזאת כונת המנהג הישן הזה אשר קימה תורת משה, אבל חלילה לכם מלענן את האלמנה אם יבמה הרחיק לו נדוד, ובתורת משה כתוב לאמר, כי ישבו אנשים יחדו „יחדו דוקא" ואם בקצוי ארץ ימצא יבמה הפנוי, וקרובי המת לא יאבו לתת שם ושארית להמת, אז תבוא האלמנה לפני זקני העיר ותספר לפניהם את כל המוצאת אותה, והם יתנו לה שטר פטורין או אז תנשא לכל אשר ייטב בעיניה.

המילה תשמר את הנמולים מתחלואים נתעבים כידוע, ותמהר גם כן את ההרגשה והוצאת הזרע ותקצר את משך הזמן אשר בו בני אדם כבהמות נדמו, גם תכריחם לחיות חיי משפחה דוקא.

הענשים הקשים למחללי שבתות וכדומה, היה נחוץ מאד בעת ההיא, ובענש קל היה אז מן האי אפשרות לחזק השביתה ביום השביעי מדי שבוע בשבוע, באנשים אשר עבדים היו לאדונים קשים מאות בשנים, והנה חכמי התלמוד בטלו ענש מר המות מבן סורר ומורה, כי הם אמרו אם לא היתה אמו שוה לאביו בקול במראה ובקומה אינו נעשה בן סורר ומורה, וזאת מן הנמנע בטבע כידוע לכל, ויען כי הרגישו חז"ל כי ענש קשה הוא מאד בימיהם (ולא נכתב בתורה למען דרוש ולקבל שכר כדעת רבי שמעון) לכן העבירו חכמי ישראל את רע הגזרה, אולם משפט צדק היה בימי משה לבער הרע מקרב הארץ, ואל תשכח כי לפראי אדם היו בני עמך משעבדים מאות בשנים ולמען העבירם ולהסירם מדרך הרעה ולתת להם תורת אמת וחיי עולם, היה מכרח לענש את כל העברינים בענשים אכזרים, אבל אחרי אשר נזדכך העם ונטהרו מדותיו מעט, הקלו גם כן הענשים האכזרים.

על מצות התורה וקצתה את כפה, אמרו חכמי התלמוד „בכסף הכתוב מדבר" ואם כן אפוא מדוע אמרה תורה לא תחוס עינך ?

הלא זאת תוכיח לדעת את ההפך ממה שאמרו חכמי התלמוד אולם בצדק הקילו הם את ענש המר הזה, יען כי הדבר כבר חדל להיות מן המצוים בזמניהם, ואל תשכח כי רב דלת העם בימי משה היו מכרבלים ומעטפים מעטפות וצעיפות, ובגדים לבשו רק העשירים והנכבדים בהם.....

בכרת הנזכר בתורה, טעו חכמים גדולים בישראל, כי לפי דעת הרמב"ם הוא מיתת הנפש וכליה לגמרי, ואמנם פה שבקיה רבינו הגדול לחסידותיה, והגיונו הישר איו ? החכם אבן עזרא אמר כי איננה נפש המשכלת רק חבור נפש עם הגוף וזה הכרת האמור בתורה, וזאת דעת רב חכמי ישראל. אולם בכל דבר התולה בישקול הדעת נתנה הרשות לכל איש לחות דעתו כפי רוח מבינתו ומה גם אחרי אשר ינגד הדבר אל השכל הפשוט והבינה הישרה, האם בגלל אשר יעבר איש על מצוה אחת מתורת משה יהיה עדי אבד ? כדעת הרמב"ם או בחצי ימיו ימות וישאיר אחריו יתומים ויתומות אלמנה ואבלים. בגלל אשר אכל חמץ בפסח וכדומה, כדעת אחרים, וחלילה לאל מעות משפט אדם, ונדמה נא בנפשנו כי איש צדיק אחד אשר כל ימיו עשה הטוב והישר בעיני אלהים ואנשים, אך פעם אחת אכל חלב או דם ולא עשה תשובה, הבצדק נשלל ממנו חיי עולם הבא ? או לגזר עליו כי ימות בחצי ימיו ? הכזה משפט הרחום והחנון ? הזאת תורת האדם ? ה' אלהים ! אולם אם נתבונן היטב על העברות אשר עליהן ענשה התורה בכרת, נמצאן מן הדברים הצריכים חזוק ביותר, בהיות התאוה הטבעית מתנגדת בכל תקף להמצות שהעובר עליהן בכרת (וכדעת רבי יהודה על דם) ובמולך ובידענים כתוב „לזנות אחריהם" והבן זה. ואם נבא גם להתבונן בשתי המלות „מקרב עמה" הכתובות ברוב אחרי מלות „הכרת תכרת" אז נכיר ונדע מה עמקו מחשבות נותן התורה ומה יצדק משפטו, כי הנפש אשר תחטא לאלהים מאחת מצות התורה המתנגדת ביותר לתאותה הטבעית ובהיותה קל ההפרה והעברה מצד היות הפוכה מצוי בנקל ונמשך ביותר מהטעאת ההמון, או בהבזותה את קדשי אלהיה בגלל קלות דעתה, אז הכרת תכרת הנפש ההיא מקרב עמה לאמר ; תחדל מהיות עוד אבר לגוית עם הסגלה מכל העמים, כי אחרי אשר הותר לאיש להפר את מצות התורה המתנגדות לתאות נפשו, אז ילך מדחי אל דחי עד אשר יכרת מקרב עמו, לאמר, יתרחק מדרך האמת והצדק אשר צדיקים ילכו בה, וברבות הימים יתבוללו יוצאי חלציו בין גויי הארצות

ולא יהיו במדרגה הגבוהה אשר לבני עם הסגולה מכל העמים, כי התאוה לא תדע כל שבעה, ולה אין כל חק וגבול וכל מותר הישראלי מן האינו ישראלי, כי אותו הבדיל ה' לו בתורה קדושה המלמדת לאדם מדות תרומיות, וזה הכרת האמור בתורה, וחלילה חלילה להרחום והחנון מלכרות ענף אחד מעץ החיים לגמרי יען כי אכל פעם אחת חמץ בפסח וכדומה, וחכמי התלמוד אמרו כי חסידי אומות העולם יש להם חלק לעולם הבא, ולא יהיה העברי אשר חטא באכילת חמץ בפסח, גרוע מחסידי אומות העולם אם עשה הטוב והישר בעיני אלהים ואנשים כל ימיו רק אכל חמץ בפסח ולא עשה תשובה, אבל ענשו בכרת מן האומה הישראלית אשר נאמר להם „ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" ולפי דעתי אינו חייב כרת עד אשר יהיה מומר לדבר.

המצוה „לעולם בהם תעבודו" היא רשות כאמור צדק צדק תרדף" וזכות היא להם למען יתיהדו ובניהם אחריהם יהיו נחשבים על עם ה' הסגלה מכל העמים.

„מכשפה לא תחיה" יען כי המכשפות התעו את דלת עם הארץ בכל הבלי שוא, והכשוף הוא סעיף מעבודת אלהי נכר ותעתעי הגוים אשר זבחו לאלהיהם זבחי אדם ושרפו את בניהם לכבודם ואשר לזאת התנגדה התורה בכל תקף.

המצוה „לא תחיה כל נשמה" „מחה תמחה את זכר עמלק" וכדומה, אינן מצות אכזריות חלילה, וחקים לא טובים, כמו שעונש מר המות אינו מוסר אכזרי לרצח נפש אדם בצדיה, כי כל העמים האלה השחיתו מאד את דרכם על הארץ ועשו כל התועבות והנבלות, מלאו את הארץ חמס ושד גזל ונאף והתמכרו לעשות אך הרע בעיני אלהים ואדם כמה שנאמר „אל תטמאו בכל אלה כי בכל אלה נטמאו הגוים וכו' ותטמא הארץ ואפקד עונה עליה ותקיא הארץ את יושביה" ואשר על כן ראתה ההשגחה העליונה לבער הרע מקרב הארץ לבלתי יביאו רעלם ביתר משפחות האדמה וראה עד כמה השחיתו את דרכם עד אשר הביאו בטמאתם נגעי צרעת בבתיהם ובחדרי משכבותיהם.

מצות התורה „לנכרי תשיך" היא רשות כאמור „צדק צדק תרדף" והחכם בן זאב נתן טעם להמצוה הזאת,וזה לשונו: „וכבר אמרתי כי ראשית דרכי האומה הישראלית וכל משלח ידם היתה עבודת אדמה ומרעה צאן ובקר, בא הצוי בתורה, לא תשיך לאחיך נשך כסף נשך אכל, האיש הישראלי אשר אין לו מסחר וקנין ולא ילוה ממך הכסף

כי אם לדחקו או כור חטים לאכלו עד הקציר, „לנכרי תשיך„ כי הנכרי הוא הסוחר הבא מארץ מרחק להרויח בכסף, בו מותר נשך הקצוב (ממחוקקי הארץ) ולא היתה ביד המחוקק להזהיר על לקיחת רבית הקצוב מיד הסוחר הנכרי באשר הוא רוח שהמוסר מישר אותו, והשנית שהנכרי לא נמנע בחיקו מקחת רבית קצובה כזאת מאת אשר נושה בו ומדוע יגרע הישראלי מאיש הנכרי? וכו'' ודע נא נחשון כי רוח תורת משה אינו נוחה מכחרות ומחלופי הכספים בכל משלה יד כי זאת תכריח את הסוחרים ואת המוכרים הקונים והחנונים לעשות חנף ולהתרגל בנכלי מרמה למרות מצותיה „מדבר שקר תרחק'' צדק צדק תרדף'' וכדומה.

הבנות לא תקחנה חלק בנחלת אבותיהן אם נשארו אחרי המת בנים, כי תורת האמת ההלכת בעקבי הטבע, תחפץ כי יהיו הזכרים המשפיעים והנותנים, והנקבות המושפעות והמקובלות, ואת אשר תאבדנה הנקבות בירושת אבותיהן תמצאנה בירושת אבות בעליהן, או אולי רצון ודברי התורה יסבו על נחלת שדה וכרם בלבד אשר לא תמכר לצמיתות ולמען תקום הנחלה על שם המת, אמרה תורה כי הבנים ירשו את אבותיהם ולא הבנות, ולכן אם אין בנים למת אמרה התורה, והעברתם את נחלתו לבתו, אבל אם אין לו בת ולא יוצאי חלציו ירשוהו, אמרה, ונתתם את נחלתו לאחיו, וההבדל בין נתינה להעברה תלמדך לדעת כי גם להבנות יש המשפט לרשת אם בהעברת הזכות אבל לא בתור מתת מניתן, כאשר ירשוהו אחיו או בני משפחתו ודברים אשר לא יוכלו לקום על שם המת כמטלטלים ונכסי דניידי, תירש הבת, והבנים והבנות שוים בירושת אבותיהם, הבכור יקח פי שנים למען יקום זכרון ושם המת על ראשית אונו, אולם צדק צדק תרדף אמרה תורה, וזה כלל גדול בתורה, ובכל עת ובכל מקום אשר יראו זקני העיר והמושב כי ממצב היורשים יצא המשפט מעקל, אם יהיה הבן הבכר עשיר גדול, ושאר יוצאי חלצי המת עניים מרודים, אז יוכלו להכריחו לשלם לאחיו ולאחיותיו כסף תחת המנה היתרה אשר לקח לו, אבל על שמו תקום נחלת אביו פי שנים, לקים את דברי התורה הקדושה, ועל כל סעיפי המשפט הזה יש הצדקה לזקני העדה לחרוץ משפטם כאמור, כי יפלא ממך דבר למשפט וכו' לא תסור וכו' אבל לא יעשו משפט לדרות עולם, חק ולא יעבר, כאשר עשו מחוקקי השלחן ערוך.

הנסים והנפלאות אמנם יש בהם דברים בלתי מובנים, אבל דע נא כי אין בהם כל הפרעות בטבע והשבתות בחקי שמים

וארץ, אכן יש בהם הערות והתעוררות בכחות הטבע ברצון אלהי, ואין לכם כל צדקה להטיל ספק באמתתם אחרי אשר בא עליהם מופת חותך, והוא: „והפיצך ה׳ בכל העמים מקצה הארץ ועד קצה הארץ" „ובגוים ההם לא תרגיע" „והיית אך עשוק וגזול כל הימים ואין מושיע" „והיית לשמה למשל ולשנינה" וכדומה מהנבואות אשר לא נפלו מהן ארצה אף אחת, וכל הדברים הרעים נתקימו בכל תקף אחרי עבור עליהם יותר משלשת אלפים שנה, וזאת תראה לדעת כי מפי עליון יצאו הדברים האלה, ולא הגות ילוד אשה הם דברי התורה הרוממה הזאת, והעמדת השמש והירח בימי יהושע בן נון אל תוליכך שולל להאמין הדברים כפשוטם, כי הוא מן הנמנע בטבע ומתנגד לתורת משה, כאשר העיר בצדק החכם הרלב"ג כי בתורה כתוב שלא קם נביא עוד בישראל כמשה וכו׳ לכל האתת והמופתים, ואות העמדת השמש והירח יעבר בפרשת גדלו וערכו כל המופתים אשר עשה משה לעיני כל ישראל, וזאת גלוי לכל מביני דבר כי אם ישבת השמש אף רגע אחד ממרוצתו, והארץ מתקופתה, שבלעדי זאת לא יתכן כל העמדה בשמש ובירח, אז יבא הקץ לכל בשר כרגע (ויותר מזאת כי גם כל גרמי השמים מכוכבי לכת הקטנים עד כוכבי שבת הגדולים והנוראים יתפוצצו כרגע, באבדם שוי המשקל בהערכת כחות המושכים זה את זה, אם נאמר כי כל כוכב וכוכב ישמר את נתיבו בחלל השמים רק מכחות המושכים אותו מכל עבר ופנה כאשר החליטו חכמי האסטרונומיה המאוחרים) אולם העמדת השמש והירח לא בעצמם כי אם למראה עין, איננה מן הדברים היוצאים מחוג האפשרות ואם נדמה בנפשנו כי עננים וחזיזים רבים עלו למעלה מצד השמש ולמולו ונערכו בהרכבתם היסודי ובהערכתם הסדורי באפן אשר קוי השמש הבאים עליהם מלמעלה ישברו ויחזירו את נגהם זה מול זה בכח חזק מאד, אז אין מן הנפלאות הנמנעות.. אם יגדל היום והשמש על מקומו יעמד לעיני רואים ולא ימהר לבא כיום תמים, והדבר הזה ידוע היטיב לכל יודעי חכמת האור, החזרת קויו ושבירתם.

ודע נא נחשון כי הבלתי מאמין בנסים ובנפלאות מתורת משה היוצאים מדרכי הטבע, אף אם ישען על בינתו יותר מדי ומתעקש בתומו יותר מן הראוי, אבל בין הפשעים איננו נמנה ועונשו קל שבעתים מהעובר על מצות התורה „ואהבת לרעך כמוך" ואין לכם כל צוי והזהרה בתורת משה על האמונה, ואל יתעך הפסוק „והאמין בה׳ ויחשבה לו לצדקה" כי לא האמונה בענינים מוזרים ונפלאים

אשר אבותינו ספרו לנו או מסרו לנו בכתב או בקבלה לצדקה תחשב לנו, כי אם האמונה ביכלת ה׳ אשר ידו בכל משלה לשלם לכל איש כפעליו ולהושיע לכל ענוי ארץ ומטיבי לכת, כי מזאת לכל מדות טובות תוצאות, לכל רגשי קדש, להכנעת הנפש ולעשות משפט וצדקה בלב תמים, ואמונת אברהם אביכם לא היתה במסרת אבות או בספורי הגדות ונפלאות כי אם ביכלת ה׳ ובגמול שדי, וכי על כן לצדקה נחשבה לו.

הואל נא אדוני שדשעיר לבאר לי דבריך באר היטיב אמר נחשון, הנה אתה אמרת כי רוח תורת משה אינה נוחה מסחרות ומחלופי הכספים בכל משלח יד (אף אם אמרה תורה „וצרת הכסף בידך״) ותם אני ולא אדע איככה יוכלו בני אדם להתקים בלי סחרות הדרשת חלוף הכספים והשתמשות המטבעות דוקא.

— הקשית לשאול ענהו שדשעיר כי הדבר הזה לא יוכל כל שד וכל שעיר לבאר לך כי אם המלך השטן בלבד.

— ומדוע ? שאל נחשון כמתיאש.

— יען כי בדבר הזה תלויה כל הצלחת מין האנושי ובהתרת השאלה הזאת תמצא פתרון לחידת שאלת החיים לבני אדם, ולכן רק למלך השטן בלבד נאה לבאר לך הדבר באר היטיב כי לו נאה כי לו יאה.

— אחלי אדוני ! התחנן נחשון הובילני והביאני אל המלך השטן.

— אל תלך בגדולות ובנפלאות ממך, השיבו שדשעיר, כי ראות פני המלך השטן לא תוכל, ורק איש אחד בארץ עצר כח לראות את פניו, ויען כי היה האיש ההוא תם וישר וירא אלהים וסר מרע לא חטא בשפתיו.

— גם אנכי לא אחטא בשפתי, הבטיח נחשון לשדשעיר, ונס נא אפוא את עבדך והביאהו אל הדר כבוד גאון השטן, ואתה תחזה אם לא אשמרה לפי מחסום, בחנני נא ונסני !

— אבל דע נחשון כי אנכי הוא המושל במסדרונת העלוקה בלבד ואם תחפץ לראות את פני המלך השטן עליך לעבור כל מדורי הגיהנם אשר בתהום רבה, ואז תבא אל מדור התפת פנימה, ולבי יסיתני בשפק אם תוכל לראות בצרות נפשות החוטאים והפושעים המתענים שם במכאובים נוראים לארך ימים, ואשר לולא השדים כי עתה לא היתה להם פדות והצלה לנצח נצחים.

— בי אדוני שדשעיר, אתה החלות להראות את עבדך את חין ערך השעירים ופרשת גדולת השדים, ולכן עשה נא עמדי אות לטובה

והביאני אל מלך השדים והיה בצאתי בשלום מעם פניו, אספרה כבודכם בקהל רב, ובתוך עמי אודיע את יקר תפארת גדולתכם, למען ידעו כל בני בשר כי אך שקר נחלו מאבותיהם על אדות רע לבבכם, ושמכם וזכרכם ישאר לשם ולתהלה לכבוד ולתפארת.

— אויל פשק שפתיו בלי הבין ופתי ידבר ככל העולה על רוחו, אמר שדשעיר אל הפרוש, האמנם תחשב להפך מר למתוק וחשך לאור, שגית מאד נחשון! ומה אעשה לך ואתה לא תבין את תכונת רוח נפש הולך על שתים ועד נבכי מחשבות לבב אנוש טרם באת, וכי על כן תאמר לשנות את דעות בני אדם ולהאיר המאפליה המחשכת לכלמו, ואתה דע כי לא אתה תקום תוכיח לבני בשר את משוגתם ואם אלף שנים תחיה, ותדבר אתם משפטים בטוב טעם ודעת בשכל טוב ובהגיון ישר, השכם ודבר השכם ודבר כל ימי חייך, לא תועיל להם כל מאומה, אתם תלין משוגתם, ואתה תהיה בעיניהם כמתעתע ואם תאבה לדעת עד מה עוד תקצר בינת אדם התבונן במאות מליונים הנוצרים המאמינים בהבלי השלש ובלדת בתולה עבריה ילד לאלהי השמים, ואם תחפץ לדעת איך יאבו בני אדם להודות על האמת קרא נא את ספר דברי ימי היהודים, ותדע מה הגיע אליהם בגלל דבקם בה' אלהים אמת, רומא עיר הדמים הרת כל הבלי האפיפיורים, על תלה בנויה, וירושלם מולדת האמת והצדק חרבה ושממה.

אפס לא תהיה תפארתי אם אשיב פניך ריקם, אולי אוכל הועיל לך בלבד והיה זה שכרי, וראה כי נשאתי פניך גם לדבר הזה, אבל השמר לך לבלתי תחטא בשפתיך, כי דובר שקרים לא יכון לנגד עיני השטן, ראה העדותי בך נחשון.

פקודתך תשמר רוחי, ענהו הפרוש בתם לבו

משרתי איכם! צעק שדשעיר בקול גדול.

ובמו רגע והבית מלא מקצה אל קצה, אלפי רבבות שדים איומים וברואים נוראים אשר ראש עגל להם, מלאי עינים וקרן אחת תצא מהמצח מלאה עינים ירקרקות ועין אחת גדולה בחזה, בהירה כיקוד אש, כנפי עטלף להם מלאות קשקשים, כלם רוכבים על שלדי בני אדם ההולכים על ארבע, צפענים בשבעה ראשים, חתולות בכנפי נשר, סרטנים ברגלי אדם, יונים בלשון אפעה, זאבים בפני אדם, שיות בפרסות נמרים וכו' בני אגרת בת מחלת, אך בפעם הזאת לא נפל פחדם על נחשון, כי כבר הסכין לראות יצורים כמו אלה.

קראו לי את עטלף הבר, צוה שדשעיר את משרתיו.

ועד מהרה נעלם גדוד אחד מהשדים, וברגע קטן שבו בחפזון

ואחריהם מעופף עטלף אש רב הכנפים וקרנים גדולות לו במצחו עד כי קצר הבית מהשתרע.

העלו את בן הבשר על עטלף הבר, צוה שדשעיר, ובמו רגע העלו את נחשון עליו וישב על גבו. ידו האחת אחזת באחת מקרנותיו ובידו השניה שרביט אש אשר נתן לו שדשעיר למען לא יכוה מגוית העטלף, גם הבית הוסר, והעטלף הגביה עוף בלוית השדים מסביב לו ומלכם בראשם, רכב על חזיר מיער אשר גוית אדם לו, וקל כחץ יעוף המריא לשחקים מזרחה שמש.

וישא נחשון את עיניו והנהו בגבהי מרומים, כוכבי השמים מזהירים בזהר הרקיע ביפעת הוד והדר ויפיצו קרני אור בנגה זרחם לקצוי שחקים ואפסי מרומים, וירהיבו את נפשו בהגיונים נפלאים וברעיונות נשגבים, חרדת קודש אחזתהו ובעותי פלאות צמתתהו, מה נורא המראה אמר נחשון אל לבו, מה רבו מעשיך ה' אך מה גדלו מפעלותיך אל עליון, הידעו בני אדם עד מה יקטן ערכם ומה נכחד עצמם ברחבת ההויה האיומה ?! אכן נבזה וחדל אונים אדם תולעת, אך מה ישפל יקטן אנוש רמה מה הוא מה חייו מה חכמתו מה תבונתו אך מה יבער ויכסל לחקר את חקר אלוה הרם והנשא האיום והנורא הנכבד והנעלה לאין סוף ותכלית קצוה וערך הה רע עלי המעשה! אם האל הטוב והמטיב נתן לנו הרשיון להעלותו על מחשבות לבבנו הלא רב לנו רב, די לנו די! ואיך נרהיב בנפשנו עז בחוצפה נבערה למצא חקר אלוה כאשר עשו בעלי הקבלה והספירות ואמנם כן דבר שדשעיר כל דבריו צדקו יחדו, ויסב את ראשו למעלה ויתחלחל ממראה עיניו ויפג לבו ולא ידע נפשו, כי ראה כדור נורא מרחף לנגד עיניו, ויהל ביפעת נהרה אשר אין מלה בפי בן בשר לתאר כמו.

— הה קץ לחיי בא הקץ! מה זה לנגד עיני, שאל נחשון בתמהון לבב.

— — אל תירא נחשון כי לא תאנה אליך רעה, זאת הלבנה היפיפיה, ענהו אחד השדים, רק אלפי מילין אחדים נתרחקנו מכדור הארץ, אבל הסב נא עיניך למטה וראה את כדור הארץ התבל ומלאה, נחשון הוריד את עיניו למטה וימת לבו בקרבו שמה החזיקתהו מגאון הדר כבוד המחזה הנפלא, ויגהר על גב העטלף מרעיד ומשתומם על יפעת הדר תפארת הבריאה,

— הזאת הארץ? שאל נחשון את אחד השדים.

— — זאת הארץ! ענהו השד.

— תשאות חן חן לך תבל ארץ! אמר נחשון בלב רחב ופחד, האח! מה נאוו הרריך ארץ, אף מה יפו עמקיך, זה הים נהדר בקדש, וחבלי יבשת ארץ המשתרעים פה ושם יכלילו תפארתך, נהרי איתן ונחלי עדן ייפוך במאד מאד, ענני פאר וכבוד חופפים עליך בצבי תפארה ובצפירת הדר עד להפליא, האח! יפה אף נעים! ארץ ארץ! הייף גן העדן ממך במראהו? אכן לוא בני בשר עליך ישליו כי עתה גם את לגן עדן היית, התרחקי ממני הורתי? האשוב עוד לראותך? שאל נחשון את נפשו בראותו את הארץ והיא מתרחקת ממנו בכל רגע ורגע, אבל מה אדאג לזאת הלא הארץ לעולם עמדת, ואנכי בן חלף הנני, ומה מני יהלך אם על כדור הארץ אחיה או על כדור אחר מכוכבי השמים, הלא צבא לאנוש וחליפות לימיו, אם בחזק יד תבאנה אליו מידי אביר הטבע תנעמנה לו שני ימי חייו ובעבור זאת ימצא חפץ בחיים, כי לולא התמורה והחלוף החיים למה? ואף לשוא לבני אדם התאבל על החי בהאספו אל אבותיו, ולמה לנו התאחר באניה אחרי אשר עברנו ארחות ים ובאנו אל מחוז חפצנו, ואם רבים ימצאו חפץ באניה כל עוד לא יצו עליהם רב החובל במפגיע לצאת ממנה, אני כבר מאסתי את האניה העניה אשר חשבה להשבר זה כמה, וכי על כן בשמחה רבה אעזבנה אעופה ואשכונה באחד כוכבי השמים, אולי אמצא חפץ בהם, אולי לא יננעו שם ברואי הטבע בכל נגעי הארץ מתחת, ואמנם לשוא יפחדו בני אדם את מר המות, הלא המות הוא רק תמורה וחלוף באפני ההויה והמציאות כי כליון בהחלט הוא דבר הנמנע בטבע, ואם בחמר לא תשלט יד הכליון וההפסד איככה נוכל ונחשב על הרוח הנעלה על החמר במדרגות אין קץ כי ישוב לאין ואפס בהחלט, ואולי במות אדם בארץ ורוחו התפתחה והכשרה למדרגה ידועה, תעלה אל על בגוית אחד הברואים באחד הכוכבים אשר בו התפתחו היצורים במדרגה גבוהה למאד, וכאשר תתפתח שם במדרגה ידועה ישחת נושא הרוח גם שם, למען תעלה למדרגה יותר גבוהה וכן הלאה עד אין קץ, לחזות בנעם ה׳ ולהתענג על שפעת טובו ומרבית חסדיו הנאמנים.

נחשון טרם כלה לדבר אל לבו, והארץ נהפכה לנגד עיניו לכדור נהרה נקוד וטלוא ואחרי כן לכוכב גדול מאד נחמד למראה, וייף במראהו למכביר בהפיצו קרני הוד למרחקי השחקים ובהלו נרו על כל סביביו עד להפליא, וישא את עיניו וירא כוכב אחד גדול שבעתים מהלבנה בהיר בשחקים והוא הולך הלך וגדל מדי רגע ברגע עד אשר

נהפך לים להבות מלא נקודים שחורים, וישאל את אחד השדים על הכוכב הזה, ויאמר לו השד כי הוא הכוכב אשר בני אדם יקראו לו בשם נגה, אז ידע נחשון כי אל השמש הוא נוסע באשר עמד נגה בעת ההיא בין השמש לארץ, ורק מדרגות אחדות ממעל למעגל גלגל הארץ התנשא אז הכוכב הזה במעגלו מסביב לשמש.

ויעף אליו אחד השדים ובידו רצפה במלקחים ויגע על עיניו ויאמר לו, ראה הנה נגעתי על עיניך ולא תכהינה מאש הגיהנם הגדול ואם את שרביט האש תאחז בידך ולא תניחנו אז תלך במו אש הגיהנם ולא תכוה ואור אשו הגדול לא ישלט בך.

וישא עוד נחשון את עיניו וירא כדור אש נורא ואיום על פני השמים וגלי להבות מסביב לו וחזיזי ברק מאזרי זיקות ולו נגה בשלל צבעים משברי הלהבות יירו ממנו למעלה בזעם וקצף נורא, וגלי דכים ישוכו ויפלו בסער נורא על פניו ובקצף גדול ירתיחו המון אלפי רבבות גלי זעף באש פלדות, יגרשו גליו יתנגשו יתלכדו ויתפרצו בסער אדיר וחזק נורא ואיום ויתרוצצו בחמה במעגל מבול להבות שלהבתיה, עד אשר יגרפם גל איום בשיא דכיו ויסער בזעם להפיצם לכל רוח ויקח את מקומם להרעיש מחדש משברי קצף, קוי ברק יפצמו ארחות דרכם ויחדרו ברעש ובגבורות איל בין דכיי הגלים המתנשאים לאלפי מילין למעלה, חרדה נפש נחשון, מורשי לבבו נתקו. אהה שדשעיר אדוני, צעק נחשון בלב נפעם איפה תובילני? הכלה אתה עושה את נפש עבדך בן אמתך?

— אל תירא ואל תחת נחשון, הלא אמרתי לך זה כמה כי לא תדע כל רע, ענהו שדשעיר, אל השמש נלך מקום התפתה מכון שבת השטן.

— — ומדוע אוה לו השטן לשבת בחרסה מקום אור וזהר, מקום אשר כל סתום לא יעממהו וכל מחשך לא יסתירהו, ואני אמרתי אך באשמנים כמתים ישכב למעצבה עם להקת השדים מורדי האור ושם יעשו במחשך מעשיהם.

מה צדקו „דברי חכמי התלמוד באמרם כי רשעים אף על פתחו של גיהנם אינם חוזרים בתשובה, אמר שדשעיר בצחוק הטרם חדלת מחשב עלינו תועה?

רבות רעות יעשו בני אדם אמר נחשון יען כי הסכן הסכינו מכבר לעשות זר מעשיהם, לא מאשר יחפצו להרע, ורבות מחשבות הבל בלבב אנוש אשר לא לפי רוחו ותכונתו הן, כי יד ההרגל בכל משלה.

— אמנם כן רבות מחשבות בלבב איש אשר מהבל הנה יחד, השיב לו שדשעיר אמריו, בני אדם ישבי חשך וצלמות הם, יען כי אסירי התאוה הם, וכל חכמתם וצדקתם הוא רק להשגיא חילם אף אם יגזלו בזאת את לחם זולתם ולכן בארץ אשר עיפתה כמו אפל ישכנו, אבל השטן והשעירים לא יבושו ממעשיהם ולכן אוו למו לשבת במקום אשר תופע עליהם נהרה.

— — נחשון נשא את עיניו והנה נהפך כדור השמש לנגד עיניו לים אש פלדות, ירעש כמרקחה ומשברי קצף יירו ממנו למעלה בסופה ובסערה מבהלה, וגלי אש מתלקחת יתגעשו ויתפרצו בע נוראות ברעם ורעש פרצות נורא מאד, אנא שדשעיר בכה נחשון והתחנן בדמעות שליש, הסתירני בצל כנפיך כי יראתי את האש הגדולה הזאת ואסלדה בחילה, הה נפשי נבהלה מאד.

— אל תירא נחשון כי לא יקרך כל אסון, הבטיחהו שדשעיר, ויסתר הפרוש את פניו כי ירא מהביט אל ים האש הסוער בתעצומות עזו.

עוד רגעים אחדים ועטלף הבר עם כל מחנהו מסביב באו על פני השמש ויעופו בין גליו הסוערים עד בואם אל גבעה גבוהה, נחשון שא את עיניו וירא מבול אש מסביב להר נשפה הבוער באש מלא צורי לפידים וכפי פלדות, העטלף עם כל מחנהו עפו אל ראש ההר, ושדשעיר הכה בשרביטו על שן סלע ויבקע ההר תחתיו, והנה מערה עמוקה יורדת אל תהום רבה אשר בבטן השמש, מקום מגורי השדים ושם ירד העטלף עם נחשון על גבו וכל השדים אחריו, ערפלי מחשכים אשר מהם יצא בזק התחתלו בעבי ענני אדי קדר ואפלה מנדח החשיכה את דרכם מבלי ראות כל מאומה, זולתי רגעים אחדים בהאיר להם הברק בכל רגע ורגע עד בואם אל מסדרונת העלוקה ממלכת שדשעיר, משם האיר להם ברק נגה ואור גדול לפתע פתאם אשר לא יסף עוד התעלם, והנה גן עדן אלהים לנגד עיניו, יערי עצי אש מסבלים פרי אש, ציצי אש ופרחי להבות בצבעים שונים יכלילו שדמות נחמדות, מיכלי לבת אש מפכים מן סלעי אש חכלילים וירקרקים וילפתו ארחות דרכם בין הררי אש וישפכו אל נהרי חשמל, ארמני תפארה כלילי הוד והדר, טירות יפיפיות בנויות לתלפיות מאבני אש ואבנים מאבנים שונות ועיניהן כעיני הקשת, וחבלי שדים ושעירים משוחחים זה אל זה ומתעלסים באהבת תענוגים, בין שיחי פרת ועצים רעננים יעופו ישוטטו אלפי בני לילית יתרעעו אף ישירו מטוב לב, כרמים פרדסים וגנים נחמדים לכל מראה עין מפיקים נגה, הרים

ובקעות אש ואפיקי נחלי אש ואשדות גבעות נשאות מעלפות עשבי אש פרחי אש, ויערי אש, וחזיזי ברק, עננים בשלל צבעים וקשתות יפיפיות אשר מהן יצא בזק וקוי אש ירוקים חכלילים אדומים צהובים וכו׳ יעופו וירחפו ממעל בהדרת פאר ויופי אשר אין לתאר ולספר כמו.

פה מגורי השדים, אמר שרשעיר אל נחשון, ועתה אנהגך אביאך אל כל שבעה מדורי הגיהנם בטרם אציג אותך לפני המלך השטן ושם תראה המון חבלי רשעים אשר ד׳ חיתו דרכם על הארץ ואת מוסר האכזרי אשר ייסרו את נפשם בעצמם לרצות את עונם כמשפט.

— אמנם שגיתי הרבה. מאד אמר נחשון אל שדשעיר על דבר השדים בחשבי עליהם תועה כי רעים וחטאים הם, ומה יחסר להם כי יתאוו תאוה, מה תציקתם כי יעשו מדחה? הלא כל טוב הבריאה לפניהם, אכן לא יגעה השור על בלילו והחמור לא ינער על אבוס בעליו.

— מבלי דעת תדבר נחשון נתן עליו השד בקולו, עיני כסיל בקצות הארץ ושם יראה נפלאות וכל טוב הבריאה ולוא חכמת השכלת כי עתה ידעת כי גם בתבל הארץ יש כל טוב הבריאה, אתה תתפלא על יפעת הדר גאון הטבע במגורי השדים. ואמנם דע לך כי לא נפלת הארץ בהדרה גם היא, ואם אתה תחזה נעים יפעה בהרכבות האיש והאויר אשר בהיקום להשדים (רמב״ן וההולכים אחריו) אנחנו נוכל לחזות כמו כן בהרכבות המהולות בעפר, כי הבורא והמחולל כל, ברך את כל מעשי ידיו בידו הנדיבה ואת אשר החסיר מהם באחת הוסיף לנו באחרת, והפלאות אשר תראה בגרמי השמים תוכל לראות גם בגרגר חול אחד אשר על פני האדמה. אם רק תאבה להתבונן בו התפארת וההוד אשר תחזה פה תוכל לראות גם בתבל הארץ, כי הוצק חן בכל מפעלות האל הקדוש הגבור והנורא, ואתם בני אדם ובני איש רחצו הזכו, חדלו הרע, עשו אך הטוב והישר בעיני אלהים, ותהיה גם הארץ לפניכם לעדן גן אלהים, ובדברו אחזו בציצית ראשו ויעף אתו ממעל לענני הברק, אל אחד ההרים אשר באשדות הפסגה ויורידהו על ראש חלמיש צור נכח סלע איתן אשר עינו כעין חשמל ויאמר לו הך הסלע בשרביט אשר בידך ויבקע הסלע לשנים, ותראה מערה יורדת אל תחתית ההר תימנה, ותרד במעלות הסלם אשר אציג לפניך שם, ובבואך אל קצה המערה מתחת תדפק על הדלת בשרביט אשר בידך שלש פעמים, תפתח לפניך דלת נחשת קלל, ושם תמצא נשר הבר, והוא יבלעך ויקאך אל המדור הראשון מהגיהנם, והנני נותן לך כנפי שדים ממעל לזרועות ידיך ובהם תעוף אל כל אשר ישאלך לבך.

שדשעיר שדשעיר, אמר נחשון בקול בוכים, אם אין פניך הלכים אחרי אל תביאני שם. כי יגורתי מפני חמת השטן.

— אל תירא נחשון כי לא תאנה אליך רעה, ואולם חי אני כי בכל לבי הלכתי אחריך, אבל אין לשדים רשות לבוא במדור הראשון מהגיהנם ורק מלאכי שלום ישרתו שם את הרשעים המטים עקלקלותם, והיה אם תחפץ לצאת מן המדור הראשון פנה לך קדימה וארבות תראה באופק הרקיע, ומאחת הארבות תוכל לצאת משם ולבא אל המדור השני וכן מן המדור השני אל השלישי וכן הלאה עד בואך אל המדור השמיני מקום מושב השטן, אך בצאתך מן המדור הראשון תמצאני מחכה לקראתך עם גדוד שדים אחד ללותך וגם עטלף הבר ילוה אחריך ומדי דברו הרגיש נחשון כי שתי כנפים צמחו לו מבשרו על גבו ממעל לזרועות ידיו

— צחוק עשית לי אדוני שדשעיר אמר נחשון האם מלאכי שלום ישרתו את רשעי ארץ בבאר שחת ?

כן דברתי השיבו השד, ודע נא כי במדור הראשון מהתפתה מקום האפיקורסים ימח שמם, הבלתי מאמינים בשדים בשעירים וברוחות רעות וכי על כן אין לנו כל רשיון לבא שם ואהיה אשר אהיה שם אלהי כל ההויה, לאמר, במדה שאדם מודר מודרים לו, וכללא דמלתא כל מאן דקפיד קפדי בהדיה כל דלא קפיד לא קפדי בהדיה ומדוע לקחו להם האפקורסים את המדור הראשון מהגיהנם ? שאל הפרוש.

— — יען כי ראשית חטאת לבני אדם הוא האפיקורסות וההתפקרות ואשר על כן במדור הראשון יתלבנו ויצרפו מפשעיהם לכל חטאתיהם.

נחשון הכה בשרביט על הסלע אשר הראה, וכאשר נבקע הסלע הציג שדשעיר לפניו סלם אש כאשר אמר, ובמעלות הסלם ירד עמק עמק עד בואו אל הדלת וכאשר דפק בדלת שלש פעמים בשרביטו, נפתחה באפס יד והנה נשר גדול ונורא כנפיו מגיעות ברקיע ונוצותיו נוצצות כלפידים פתח את לועו לבלי חק ויבלעהו ויקא אותו אל....

המדור הראשון (מקום האפיקורסים רחמנא לצלן.)

שם הגביה נחשון עוף לראות ברשעי ארץ באפיקורסים ימח שמם, נבהל ומשתומם היה בבואו אל המדור פנימה המלא בני אלים מאבני שיש טהור (טהריאל המלאך הממונה על מדורא קדמאה זהר בראשית לאמר כח אלהים המטהר) מעפפים על פני הרקיע ממלע ומתחת ראה ים חול גדול מאבני שיש טהור מנפצות]. דק

דק הדק היטיב ויזהיר כעין הבדלח ומרחוק יראה כחשרת מים, מקרקע הים יציצו פרחי אבני שיש טהור, הנותנים ריח ניחח יזלו בשם לכל אפסים וכשמן תורק למרחקים יתנו ריח עליהם ירקרק אדמדם שחרחרת וצבעים מצבעים שונים וישגשגו על פני הים, בראשם יתפתח פרח שושן ומשם תצמחנה נפשות בני אדם אשר השחיתו דרכם על הארץ, וישא את עיניו למרחוק וירא את פני כל הים והוא מלא פרחים כאלה ונפשות רבות לרבוא רבבות תצמחנה מלב הפרחים יש אשר הראש בלבד הוציאו, ויש אשר גם גויתו תתחו, ויש אשר עד הרגלים ועד המפשעה הבשילו נפשות, והן בכות במר קולן מתופפות על לבביהן במרי שיחן ותיבבנה בקינים הנה והי ומדמעותיהן המגעות ארצה, ירטיבו רגבי החול וידשנו את אבק אבני השיש וימלאו אותם תנובה להוציא פרחים אחרים, עד אשר ירבו ויעצמו פרחי הנפשות למאד מאד, ואז ימהרו מלאכי אבני השיש ויריקו עליהם להבות להבות מ ה ב ל פ י ה ם.... ובזאת יביאו רקב בחטר הפרח טרפי צמחו יקמלו ויונקותיו תיבשנה, והיו כלא היה, והנפשות תלכנה לעמת שבאו, אפס חסרי אונים הם המלאכים לעשות אותם כלה, והשרידים אשר ישרדו מהפרחים ישובו ויחיו זרע כמבראשונה בדמעותיהם המרטיבות את פני ים החול.

— מה לכן כי תבכינה? שאל נחשון הפרוש את אחת הנפשות.

— — מדוע תרבה פצעי חנם ותפזר מלח עלי גלדי, ענתה אותו הנפש החטאת בקול עצוב, הטרם ידעת כי אבדתי אבדתי, השע ממני בן בשר ואבליגה על יגוני, הניחה לי ואמסה בדמעתי נצר מטעי, ציץ אשר הוצאתי ברסיסי דמעותי כי זאת כל נחמתי בעניי, אויה! אללי לי אהה אוי הה אבוי!!

— מה פשעך אחותי כי אדע, ומה חטאתך כי ככה תתאבלי, שאל אותה נחשון בעינים יורדות כנחל דמעה.

— — אפיקורוס הייתי ענתה אותו נפש החטאת, הה! אפיקורוס אנכי, מרה אחריתי, ארור היום נולדתי בו העת הזעומה חבלה הורתי יקבוה מנחשים ומכשפים ותאלת בני עולה לא תמיש מטנה, ארץ הוי תהו! שמים התהפכו לבהו! וכל ההויה לאין ולאפס.

— ובמה תיסרך רעתך? הוסיף נחשון לשאל.

— — בגלגול ענתה אותו נפש החטאת, עלי להתגלגל אלפי אלפים פעמים בגויות שונות לרצות את עוני הכבד מנשוא, ואחרי אשר נמלאו ימי פה, הה! אחרי אשר ימלאו ימי פה ב מ ד ו ר הראשו

מהגיהנם; יקחוני המלאכים ויביאוני אל תבל הארץ להתגלגל בגויות אין קץ לרצות את עוני כמשפט, נאנחה אל לבה כאשר פרשה הנפש בידיה.

— גלגול ?! צעק נחשון במנוד ראש מה אמלה את אחותי.

— — כן אדוני כן תדבר, אמללה אנכי אנושה מכתי, על חטא שחטאתי בזלזול המנהגים השונים עלי להתגלגל תתקע״ד דרות בגויות אנשים עורים, ואז אדע עד מה נחוצים לנו מנהיגים ומנהגים.

— על חטא שחטאתי בפריקת עול החומרות הרבות, עלי להתגלגל תתקע״ד דרות בגוית חמור גרם, ואז אדע כי לולא החומרות הרבות אשר העמיסו המחמירים על שכם הסכלים כי עתה לא היה אבוס מלא מספא לחמורים ולא לכסף מוצא לבעליהם.

על חטא שחטאתי בזלזול הקבלה עלי להתגלגל תתקע״ד דרות בגויות אנשים יודעי ח״ן......ואז אדע עד מה הפרתי דברי תורת משה מצות עשה של ועבדתם שם אלהים אחרים (דברים כה) וזאת גלוי לכל יודעי בינה לעתים כי לא עבדו בני ישראל לאלהים אחרים בימי גלותם במובן הדברים החיצוני, ואל מה ירזמון הדברים האלה אם לא אל הקבלה המיתולוגית? בת עבודת אלהי נכר עבודת עץ ואבן, משלי וחידות כחות הטבע והבלי הגוים. — — — — — — — — — — — — — — —

על חטא שחטאתי בזלזול פטפוטי הפיוטים הסליחות והיוצרות, עלי להתגלגל תתקע״ד דרות בגוית רשע עריץ עשה כל נבלה וחוטא ומחטיא וכל ימיו בחרטה, ואז אדע כי לולא מרבית היוצרות והפזמונים הסליחות והפיוטים לא היה לו כל דבר במה להתרצות אל אלהיו, על חטא שחטאתי בחלול הצומות הרבים והסגופים הנוראים לבית ישראל, עלי להתגלגל תתקע״ד דרות בגוית עלוקה מוצצת דם ואז אדע כי לולא הצומות הרבים אשר לבני ישראל, כי עתה מתו כל העלוקות מרב שתות דם.

על חטא שחטאתי בבלתי עשות תפלתי קבע הרגל וחוב, עלי להתגלגל תתקע״ד דרות בגויות קופים, ואז אדע כי לולא הקבע ההרגל והחוב כי עתה לא מצאתי את ידי אף רגע לעשות את מעשי.

על חטא שחטאתי בקשיות ערף לבלתי היות פתי מאמין לכל דבר עלי להתגלגל תתקע״ד דרות בגוית איש עשיר אויל אהב חנף ואז אדע כי לולא האמונה החנפה מה זה עשה.

על חטא שחטאחי באמוץ הלב להתחיל כל דבר דוקא בב׳ ובד׳

לקים את מצות תורת משה „לא תעוננו„ ולהפר בזה המנהג המובא בהשולחן ערוך, עלי להתגלגל תתקע״ד דרות בגוית ההוא שידא דהוה עובדא בהדיה עד ק׳ וחד ופקע שידא.

על חטא שחטאתי בחשבי את מצות התורה „צדק צדק תרדף, להמצוה הראשית בתורת אלהים, עלי להתגלגל תתקע״ד דרות בגוית תרנגל לבן, ואז אדע כי המצוההזאת היא האחרונה והמקוימה למצער בכל משפחות בני בשר.

— — אהה אמללה! אנושה מכתך, נאנח נחשון בשברון מתנים.

— כן אדוני אמרה הנפש החוטאת, אולם בחירה נתנה לי, אם אחפץ ואחליף את כל הגלגולים אשר נגזרו עלי בגלגול אחד, והוא להתגלגל רק פעם אחת בגיות איש תם וישר בר לבב רודף צדק ומתרחק מכל דבר שקר ומכל אמונח טפלה ומוזרה ואשר לא יוכל לשקר ולכזב ולעשות חנף לכל איש התקיף ממנו וכל ישעו וכל חפצו יהיה רק להטיף לאמת ולצדק ולגלות את ערות הסכלות הבערות וההזיה, אבל לא ידעתי את מה אבחר.

— נקטה נפש נחשון בשמעו את הדברים האלח מפי נפש החוטאת הזאת, נורא ענש האיפוקרסים ומי ישאנו? נורא גורלם, מרה אחריתם, אויה להם! אהה אלהים! אמר נחשון אל לבו הלא אתה יצרת את האדם על האדמה ותחוננהו בינה והשכל למען יבין וישכיל, ולא למען יאמין ויתעקש, ואתה נתת לו הרשיון להשתמש בהגות רוחו כפי חפצו ורצונו ובתורתך הקדושה צוית רק לעשות צדק וישר ולהתרחק מכל דבר שקר, ומדוע תיסר את אלה האפיקורסים אם כבר התרחקו מכל אשר יאמר עליהם הגיון לבם כי הוא דבר שקר, ואין ביד מתנגדיהם כח להוכיח להם כי לא שקר בימינם, הלא אתה נתת הרשיון לכל איש להשתמש במתנת חלקו אשר נתת לו שכם אחד על הולכי על ארבע, כל עוד לא יסלף ארחות ישר בהגינו אך נכאים על זולתו או בחשבו תועה עליך בעשותו לו צלמים, דמות וערך לאלהים כאשר עשו עובדי אלילים מלפנים, והמקובלים המתעים זה לא כבר, הם בראו להם עשר ספירות או כחות מאצילים ונאצלים מהאין סוף, ועליהם בנו כמו רמים חומות מבצריהם, ויאמרו לנו כי מצאו חקר אלוה ותכלית שדי, ובמשלים רמזים וסודות הליטו את האמת אשר יאמרו עליה כי לא תגלה לעיני כל, ואם נשאל את פיהם לאמר מאין לקחתם לכם את הידיעה המוזרה הזאת על דברת עשר הספירות וחקר אלוה והיתה תשובתם בקבלה מאבותינו, ואם נשוב

נשאלם חלא עבודת הבעל היתה גם כן מסרת האבות לבנים למשפחות רבות בישראל, וכאשר נתץ גדעון את מזבח הבעל ויהוא בן יהושפט בן נמשי בהשמידו את הבעל מישראל האם לא היו גם הם אפיקורסים בהתנגדם למסורת אבות? הלא עבודת הבעל, המולך וכדומה מן האלילים היתה גם כן לדמות צורה ליוצרה ולא יות ר. ולהוריד השפעת עליון במעשים ובתחבלות המעוררים כונות ידועות ורצויות לתכלית ולמטרה ידועה כאשר יעשו עובדי הקבלה והספירות, ואין בין עבודת הספירות והאצילות לעבודת כוכבים ומזלות כי אם שנוי השם בלבד ומה נאמנו דברי שדשעיר! הה רע עלי המעשה! אל אלהי ישראל מדוע תרשיע ותיסר את המתנגדים להבלי הקבלה אם בבר לבם יבינו את המקרא „הנסתרות לה' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו„ במובנו הפשוט? ולא יאבו ללכת אחרי כל מהביל אשף מכשף קוסם ומנחש שתום עינים וכבהמה בבקעה אשר כל חכמתם ותבונתם הוא רק להתנגד אל השכל הפשוט אשר חנן אלהים לב:י אדם כרב חסדיו, ה' אלהים! מדוע יוסר איש הלך בתמו ויבין את מצות התורה בתכלית הפשטות ואם אמנם מצות רבות צריכות באור ועניניס רבים בתורת האמת צריכים הרחבה כמה שנאמר „כי יפלא ממך דבר למשפט וקמת ועלית וכו'". אבל לכל דבר יש קץ גבול ערך כמות ואיכות וכל עוד אשר היה בישראל סנהדריה דתית או מתיבתות מבאי כח העם כלו היה עלינו לשמוע אל כל דברי הסנהדריה בעתה בזמנה וכל אשר עבר על דבריה עבר על לאו דלא תסור ובצדק יוסר כל איש הממאן לקבל עליו גזר דין של הסנהדריה, אבל תם אני ולא אדע מדוע יענש איש העובר על חומרות „השלחן ערוך„ וגזרות הרבנים אשר עשו להם דינים והלכות כפי העולה על רוחם מתמצית הבלי הפלפול ולא בהסכמת ראש המתיבתא והסנהדריה משלוחי העם כלו ברצונם ובכחם... אל אלהי הרוחות! היטב חרה לי אם אתה נתת חפש להגיון לבב אנוש מדוע יתנו עלינו בני בשר משמר בכבלי ברזל לבלתי צאת אל אשר תשלחנו אתה?! כל עוד יתהלך גבר בצדקתו ולא יעקש הישרה, ואם על אודות הדברים אשר אתה לא צויתו ולא עלו על לבך.... רק בני אדם בלבד בדאו אותם מלבם תביאם למשפט ותיסרם ככה, איכה נוכל ונשא מוסר שדי על אשר הפרנו מצות התורה במובנם הפשוט?... רע עלי המעשה, שנאתי את החיים, מי יתן מותי כרגע, ולא אראה בדמעת העשקים האלה חפי פשע, אין זה כי אם עולם הפוך, ומי יתן לי אברי שרף וכנפי מלאכים תחת

כנפי שדים כי עתח אעופה אשכנה בעולם האמת להתענג על רוב חפש הדעות והאמונות בהשקט ובטח שמחה ואהבה שלום ואמת בתורת משה כתוב „מדבר שקר תרחק" והנה בלא ספק יש רבים וכן שלמים בישראל החושבים על הבלי הקבלה כאשר החילותי לחשב עליה אני, אפס מיראת שנאת דלת עם הארץ ישתמרו למראה עין בכל הבלי חקי הקבלה ולבם בל עמם, וככמו כן יעברו על מצות התורה "מדבר שקר תרחק„ בתורת משה כתוב "ואהבת לרעך כמוך„ ואם יראה איש קנאי בער וסכל את רעהו עובר על איזה חומרות נבערות ישנא את אחיו בלבבו, הה! צמתתני קנאת אמת כמסוס נוסס היא בבשרי, רקב בעצמותי, מחלה בבתי נפשי, אנוסה מפה, אברח אתרחק, מה נורא המקום הזה, אעזבנו לנצח, אשכחהו וימח זכרו מלוח לבי כי לא אוסיף עוד לראותו כל הימים, אמהר אחיש מעשי, אברח אנוסה, וכדברו פרש כנפיו ויעף לפאת קדימה, ומאחת הארבות יצא בחפזון מהמדור הראשון ויבא אל

המדור השני (מקום המנאפים)

אלפי רבבות שדים קדמו פניו בתרועה ושדשעיר בראש גדוד השדים מהר לברכו וישאלו אותו לשלום.

— שלום שלום ענהו נחשון אפס שלמת הרשעים האפיקורסים שברה לבי והאדיבה את נפשי ולא אשר פללתי וקויתי מצאתי ראיתי.

— — אל נא תדבר כן נחשון, אמרו השדים כאיש אחד, הנה המשפט לאלהים הוא, והוא ישפט תבל בצדק וישביה ברחמים.

— צדיק ה' בריבו אמר נחשון אך משפטיו נפלאים בעינ מאד מאד.

— — על און פלט למו? על עשותם המזמתה ישליו? צעקו השדים בקול גדול.

— מה פשעם ומה חטאתם אדוני? התפלא הפרוש בתם לבו.

— — הם נועזו לחשב מחשבות ולבם הסיתם בשפק באמתת אמונת חכמים ונבונים, השיבו אותו השדים וכן לא יעשה.

— החכמה איפה תשכן ואיה מקום בינה אשר שם מתחכמים ילכו לקחת להם קרנים לנגח בהן כל אפסי ארץ ואם חכמים הם בעיניהם וממעיני התבונה שאבו להם חכמה ודעת בינה ושכל טוב, מדוע לא יגלו לנו סתרי הטבע וחקר ומהות הנפש? טרם יפצו פיהם לדבר על כחות אלהיים והאצילות מהאין סוף למצער יבארו לנו באר היטיב מדוע יטה תמיד מחט המגנטי לפאת צפונה, או אז נראה את חכמתם כי רבה היא ולא נעיז פנים

עוד להט"ל ספק באמתת תורתם בסתרי הקבלה וברזי הספירות והנה כל החכמות והמדעים והלמודים הישרים והנכונים לא מידי המקובלים באו לנו, כי אם מאנשים אשר בחנו ונסו את כחות הטבע באפנים שונים ואחרי אשר נכחו לדעת באמת ובתמים כי כן הוא הדבר וזאת האמת, מסרו לתלמידיהם אחריהם את תוצאות הנסיון והחלטת חכמי הדר, לא בחידות ורמזים בסודות ובמשלים, אבל מה מסרו לנו חכמי הספירות? סודות ורמזים משלים וחידות אשר מהם לכל הבלי ההמון תוצאות, ותם אני ולא אדע מה הועילו החכמים האלה בחכמתם? ולמי הועילו את מי הצליחה הכמת הספירות, מה התשועה הגדולה הנחמה הפדות ההצלה והרוחה אשר הגיעה ליושבי תבל בכלל ולבני ישראל בפרט, אחרי אשר נתגלה ספר הזהר? הלא כה דברי מקדישי ומעריצי הקבלה, בימי משה דיליאון הגיעה עת דודים ולכן נתגלה ספר הזהר (וזה לשון החכם בעל מנחת יהודה מביאם החכם הכולל הרב יש"ר מקנדיאה בספרו מצרף לחכמה „אשרנו מה טוב חלקנו שזכינו אל ספר הזהר „מה שלא זכו הקדמונים אשר קטנם עבה ממתנינו, „כמו רב האי גאון ורב ששת גאון והר' אליעזר „מגרמישא והרמ"בן והראב"ד והרב"א וחכמים „זולתם שלא טעמו מדבשו כי בזמנם לא „נתגלה ואל תתמה מזה כי בודאי לא נתגלה עד „הדור האחרון אשר אנחנו בו היום, וסיוע לזה מצאתי „בספר התקונים וז"ל א"ל אליהו לרשב"י רבי „כמה זכאה אנת דמהאי חבורא דילך יתפרנסון „כמה עילאי (?) עד דאתגלייא לתתאי בסוף יומיא „ובגיניה ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו "תשובו וכו') ואמנם יצדק הוא שדשעיר מאד באמרו לי כי לולא נתחכמנו הרבה כי עתה לא נשמנו, ואם חכמת החכמים מלבד אשר לא הביאה לנו כל תועלת עוד הרעה לנו מאד בהביאה לנו מנהגי הבלים ואמונות טפלות, כאשר העיר בצדק החכם שדשעיר, מדוע אפוא יענשו האפיקורסים אשר לבם יסיתם בספק באמתת דברי הקבלה חכמת הספירות, ובתועלת ונחיצת החומרות הרבות אשר בהקבלה הדינית המובאות בהשלחן ערוך:

— — ההיטב חרה לך נחשון? שאלוהו השעירים.

— היטב עד מות, ענם הפרוש.

— — אמנם צדקת הפעם בתלונותיך על משפטי הגיהנם במדור הראשון, אבל דע נא כי לא על משפטי הגיהנם תלונתך, כי אם על עתודי הארץ ומתחכמי התבל, כי הם בוראי והם בעוכרי האפקורסים בטשותם משפטים מרוטים ונלוזים וחכמות מדומות ומבהילות, ואנחנו מה? הלא שם לא ראית לא שדים ולא שעירים, ומלאכי אבני שיש אשר ראית שם, הם מחוקקי האון ומכתבי העמל מבני בשר. אשר לבם לב אבן המגביהים עוף בכנפי חסידות וענות צדק, ובקרבם תלין הוה על הוה, והמדור הראשון מהגיהנם הוא ראי מלטש וכמים הפנים אשר בם יחזו בני אדם את צלמם הנבזה, ואשר על כן צוה רבי עקיבא לשלשה חבריו אשר נכנסו עמו לפרדס כשיכנסו אצל אבני שיש טהור (תואר לרשעים אשר לבם לב אבן) שלא יאמרו מים מים תואר היא למורך לב או למדת החסד אשר בבחינת מים כדברי המקובלים) כי דובר שקרים לא יכון בעולם האמת, וזאת גלוי לכל, כי רשעי ארץ בעשותם כל נבלה, יאמרו כי רק למען התכלית הטובה והישרה יעשו זאת, כדברי היזועיתים הרשעים והנבלים הארורים, ואת אשר ראית במדור הראשון מהגיהנם יעשה בפעל בתבל ארצך, ורק צל ודמות הדברים בלבד ראית פה, ועתה עוף אחרינו ונראה אותך את רשעי הארץ אשר לפי דברת בני אדם הם מתענים תחת ידינו.

רבוא רבבות נפשות חטאות ראה נחשון במדור הזה, המשוטטות בו לארכו ולרחבו בין עצים מסבלים פרי נחמד, ויחפשו חפש מחפש אחרי מאכל תאוה במצאם עין משחת אשר יעש באשים, יחטפו ממנו מלא כפם פרי מות, ובעודם בכפם יבלעו אותם בתאוה נמבזה, לצבות בטן וירך, השדים יוכיחו אותם על פניהם, ויראו להם את פרי העצים אשר בפרדסים המשביעים לכל חי רצון, אבל שומע אין להם מהנפשות החטאות, במגנת לב עזב נחשון גם את המדור השני ויעף אל אחת הארבות המוליכותאל .

המדור השלישי, (מקום מחללי שבתות ומועדים) שם ראה נפשות רבות עורות ישבות על כסאות מסביב לשלחן ארוך, ולפני כל נפש ונפש מצג סל אחד מלא ככרות לחם, יש אשר ככר לחם אחת נמצאה בו, ויש אשר שתים מנחות שם, ויש שלש ארבע עד שבעים ושמונים במספר, ויש גם מתי מספר אשר מאה ככרות לחם וגם יותר מעט מנחות בסל ושדים עומדים עליהן לשרתן, להגיש אכל למו פיהן, כי עורות הנה, אבל הנפשות האלה לא תאמרנה די, אף אם בטנ תמלא להתבקע, והב הב יצעקו בלי הפוגות, ובדאגם ליום מחר פן תחסר אז בטנם וקבתם תשאר ריקה, תמששנה מסביב תחפשנה

חפש מחפש, ובזעת כפים ובעמל רב יקבצו להם ככרות לחם מכל הבא בידם למלאות סליהן אוכל, והשדים בראותם כי הוסיפו להם ככרות ימהרו ויקחו להם הככרות הנוספות בכל סל וסל לתתו בסלים חדשים להיותן למשמרת לנפשות אחרות אשר תבאונה אחריהן. נחשון מהר לעזב את המדור הזה ויבא אל

המדור הרביעי (מקום המתגאלים בבשר פגול) שם יאה נפשות לאלפים רודפות אחרי, ארנבות וחזרים אחרי שקצים ורמשים, אחרי כל חיה ממאה וזוחלי עפר, תרדפנה אף תשגנה ומבשרם יאכלו ישבעו וימלאו בטנם, אחרי כן תהפכנה הנפשות לחיות טורפות גם הן, ולחזרים לשקצים ולרמשים, ותהיינה לברות לנפשות אחרות אשר תהפכנה גם הן לחיות טורפות וכן הלאה לאין קץ, משם יצא בתמהון לבב ויבא אל

המדור החמישי (מקום הרשעים שבחי אלהים מפירי חקי התורה אשר עדות הם ביעקב וזכרון בישראל) רק זעיר שם זעיר שם ראה נחשון מהרשעים האלה, באמצע המדור נמצא גנת ביתן עדנים, ופרדס מלא כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל, והנפשות הלכות מבהלות, ומגמת פניהן אל גן העדן אולם בלכתן תשכחנה אנה פניהן מועדות, תעברנה את הגן, בבואן הרחק ממנו הלאה, יזכרו הליכת דרכם ומחוז חפצם, ואז ישובו לאחוריהם ובלכתם ישובו וישכחו את מחוז חפצם ויעברו ממנו והלאה כפעם בפעם, וכן יעשו כל הימים, השדים יחפצו להזכירם מדי יקרבו אל הגן כי יעמדו מלכת, אבל בראות הנפשות כי השדים פתחו פתחי פיהם, תאטמנה מהרה אזניהן משמע כי יראות אותם מאוד וכן עזבן נחשון, וימהר לבוא אל

המדור הששי (מקום הולכי רכיל נשכי נשך נוקמים נוטרים וכו׳)

המדור הזה היה מלא מפה אל פה, וכל הנפשות הרבות עומדות על רגליהן וראשיהן מסבים לאחוריהן, ועל כן תדמינה בלבבן, כי גויות זולתיהן הן ראות, וינשכו את בשרן בחמה עזה, בעברה וזעם והשדים מתחננים להן לבלתי עשות כזאת כי בנפשן הוא, אבל שומע אין להם, ויען כי ההרגשה בגיהנם היא לפי הדמיון והמחשבה, לכן לא תרגשנה כל כאב עד אשר תשחתנה את חצי בשרן, ואת הדבר הזה תעשינה הנפשות מסח. המחזה העצוב הזה העציב מאוד את רוח הפרוש וימהר לעזוב את המדור הזה ויבא אל

המדור השביעי (מקום הרשעים אשר יחטאו לאלהים בדברים המסורים ללב):

רחב ידים הוא מאד מאד אלפי רבבות מילין מרבעים יכיל ואין קצה לנפשות המתענות שם, תאים תאים למדור הזה לאלפי אלפים ורבוא רבבות מסביב סביב. ויפן נחשון אל תא אחד הצדה, אל כתף המדור הימנית, וירא והנה שני אופנים יסבו על צירם ומתגלגלים במרוצה רבה, ושלבים לאופנים מלמעלה, אופן אחד ירוץ ויתגלגל ממזרח למערב, והשני להפך ושני אנשים ראה על האופנים, האחד נצב עמד על מקומו על אחד השלבים ולא ימוש ממנו, והשני ירוץ על שלבי האופן בכל עז ומגמת פניו לעמת מרום האופן, אפס במדה אשר יעלה האיש מעלה בשלב אחד ירד האופן בשלב אחד מטה, בהתגלגל האופן על פני האיש, וכאשר ייעף ייגע וילבטו צעדי אונו והסג אחור למטה, יחגר שארית כחו למלא את החסרון וכאשר יגיע אל המקום ואל המדרגה אשר ממנו הורד, יתאמץ בכל מאמצי כחו לעלות אל על, אבל לא יתבונן כי לחנם ירים פעמי ולוא על עמדו יעמד, כי עתה ירד גם עלה, אבל הוא יתקנא ברעהו העומד על מקומו העולה והיורד את האופן למולו כי רק בהתנשא רעהו למעלה יתבונן בו וכי על כן יתקנא בו קנאה גדולה, וכאשר התבונן נחשון היטיב באיש אשר עמד נצב על האופן אשר יסב על צירו ממזרח למערב, והנה שד הוא אשר דמות בן אדם לו.

בתא השני ראה איש עמד על גל גדול שקלי כסף, ויחטף מהם בבהלה מלא חפניו ויתנם על צרור נקוב, וכאשר יחזה כשמחת לבבו כי הגל לא יקטן אף עד השערה יתברך בלבו כי כביר מצאה ידו, והתהום פתח לו את אוצרו הטוב וכי על כן יגזר אמר בלבו כי מתת אלהים היא לו, וכל הזר הקרב אחת דתו להמית, והנה איש אחר בא וילקט שקלים אחדים מתחתית הגל, ובזעם אף יתנפל עליו ויבלענו חיים, וכאשר יבא אל קרבו יתעכל ויהיה לדם לזרע כבן וליורש.

בתא השלישי ראה ענק גדול רם ונשא, אשר תועפות ראם לו, וראש אין לו בשרו כחש משמן ומכף רגלו עד צוארו אין בו מתם, פצעים חבורות יכסו בשרו, וכאשר יהי רצון מלפניו למלא את קבתו מזון, ימשש וינשש לכל עברים עד אשר ימצא איש ובמו רגע ימלק את ראשו ויתנהו על צוארו ואז ירחיב פיו לבלי חק ויבלע את

נופת האיש על קרבו על ידיו ועל רגליו, וככלותו מלאכל, יסיר כרגע את הראש מעליו למען לא יקא את מאכלו מגעל נפשו אם יראה את גויתו הנתעבה ובשרו הנמאס

בתא הרביעי מצא גמד אחד, זרת קומתו זכוכית מגדלת בידו, ויביט בעדה אל ידיו ואל רגליו ולעליצת נפשו יחזה, והנה גדולות הן כהררי אל, ומגדל לבב יחל להתיפח ולהשתרע, ואז תבקע בטנו מרב הלחץ זו הדחק ויצא הפרשדנה, וכמו כן יקטן עוד מדי ישתרע. ויתיפח בכל פעם ופעם לאצבע

אחרי כן ראה איש אחד משחת התואר ורע המראה מאד, פניו מלאים שחין ואבעבעות גרב וילפת, ולבלתי הכלם מתואר פניו הנשחת לעיני ראים, יסיר ראשו מעליו בראותו איש עובר על פניו ויתנהו עליו, נחשון התפלץ בהרגישו את ראש האיש על צוארו, ולעפות אחזתהו ויתחלחל מאד, מה לך כי תעשה זר מעשיך? אמר נחשון אל הנפש בדמות איש, הלא לחנם הסרת ראשך מעליך ותשיתנו על צוארי ובטרם אלך הלא תשוב ותקחנו לך, ומרוע תבער ותכסל להוסיף רשע על כסל בחפצך להעלים את ערותך בכבוד רעך, אין זה כי אם רע לך, בוז וקיקלון חרפה ולעג,

דום נחשון צעקו השדים ההלכו אחריו, האם אמת תחפוץ בטוחות בני אדם, או אם מישרים תדרש מידם עת נטיו רגליהם ונמעדו אשוריהם? אך מה נסתרו ממך דרכי בני אדם, ותכונת רוחם מה נעלמה היא מעיניך, ומי יתן לך עיני שדים כי עתה חזית מישרים כי כל צדקות בני בשר מקורי עכביש הנה ובהנתן על קוריהם משא גרגר בר אחד או בנשב עליהם רוח אינה מצויה יקרעו אותה לקרעים ויהיו כמוץ לפני רוח, ואתה אל תשמע קולך עמו, כי אם תוסיף להוכיחו על פניו, יאמר עליך כי גם אתה מן השדים הנך, ואתה הלא ידעת את כח השם רע.

בתא הששי ראה איש אחד עמד על גל ספרים, ראשו עליו ככרמל וגויתו הקטנה למאד מכרבלת אדרת שער, וסביביו עומדים אנשים אשר קטנם עבה ממתניו, אולם ראשם כראש נמלה, עומד ומתנועע בחזקה אנה ואנה, אגודלו יוליך ממטה למעלה ומלמעלה למטה, קמטים קמטים על מצחו, על לחייו יורדים רסיסי זעה ולשונו תהלך בלהג הרבה, וקולו בקול החתול, פעם יורד בבכי ופעם יהמה ויצפצף כסוס עגור, יריע אף יצריח, ירנן יזמר יצעק וישוע והאנשים הנצבים עליו יביטו בו בהדרת קדש, משתאים ומשתוממים על שכל אמריו, נפלאות מתורותיו ומתעלמות חכמות

אשר יגלה לאזניהם. אסורה נא ואשמע אאזינה לאמריו עדי רגע אמר נחשון בלבו אשמע אפוא חכמת החכם ואשתעשע גם אנכי בתורותיו הנחמדות מפז, אבל מי חכם ויבין לכל אמרי קדש אשר בערפל חתולתם ובתוכם צפונים טמונים סתרי עליון ורזי התורה והמצות, פלפולים נשגבים מאד נעלה, הסבבים הולכים על דיני יין נסך ובשולי עכו״ם, אכן שמץ דבר מהפלפול זכה להבין מפי הקדוש והטהור רק תמצית הפלפול הקדוש זכה להבין, והוא: כי נבוכדנצר הרשע אשר בימינו היה הקסם, שאל בתרפים וראה בכבד, ככתוב ביחזקאל כ״א הלך בשטת הראב״ד (המתיר לעשות סימנים לעצמו כאליעזר עבד אברהם ויונתן בן שאול מלך ישראל) ואחז המלך אשר לא אבה לשאול אות ולנסות את ה׳ הלך בשטת הרמ״בם, ופרשנדתא ופרמשתא היו גלגול שת בן אדם, ואשר על כן התיו מפרשנדתא והשין מפרי קטנים הם, והנה קול רעש גדול נשמע במרום, נפש ויותא קנאה קנאה גרולה, על אשר לא דרש תלי תלים עליהו׳ הרבתי אשר זכה להצטין בו על פני כל אחיו ויאמר להכות את כל המקהלה חרם.

— הרף מאף, ענהו אחד השדים, עקב בשתף פה, משנה כבוד תנחל בעולם השקר, והנך מוכן להתגלגל בגוית שטקר הגרמני, חלאת האדם, ושטקר בגמטריא ויותא בן המן בן המרתא אבל המספר איננו נכון, והגמטריא תכזב, אמרה רוח ויזתא לכן תלמירים תעשה לך במספר אשר יחסר לך, או אם תאבה ותמלאהו ביין נסך.........

— אי שמים! צעק הפרוש במרי שיחו, זו תורה וזו שכרה?

— כתורה כן שכרה ענהו השד......

אתרי כן בא נחשון אל תא אחד, המלא מפה אל פה אנשים נשואי פנים, והכרת פניהם תענה בחכמתם פי רבה היא ולא את דלת עם הארץ ימנו, ואיש אחד עמד על הבמה וקורא להם מתוך ספר אחד אשר בירו, ועל כל אמר ומלה ימלאו החכמים צחוק פיהם, ולשוניהם בוז, קלסה ומהתלות.

— מדוע תלעגו לי? ישאל אותם האיש כמשתאה.

— יען כי הפרוש אשר עשית לספרי הפך הוא מכונתי, ענה אחד החכמים.

— לכן, אמר האיש אשפך את רוחי על שלומיאל הסכל והוא יעשה פרוש לפרושי.

— מי הוא זה הקורא מתוך הספר באזני הקהל הזה, שאל

נחשון את השדים.

— הוא יקטן המפרש, אשר עשה פרושים ובאורים נפלאים לספרי חכמים ונבונים בישראל, והנהו קורא באזני מחברי הספרים את הפרושים אשר עשה להם, למען הגדיל את התורה ולהאדירה ולעשות לו שם על פני חוץ.

— אם תאבו ותתנו לי את ספרו, למען אראה בעיני את החבור הנפלא, אשר עשה יקטן המפרש, למען השאיר לו שם על הארץ, אמר הפרוש.

שד אחד הושיט את ידו ויתן לו ספר עב, ונחשון מהר ויפתחהו ויקרא בו בשום לב.

״פנינים יקרים,, שם הספר, בפרק הראשון לא עשה המחבר פרושים, רק הקדיש את כל הפרק להצליח את הקוראים בדרוש נפלא בחמלתו עליהם, וידבר נכבדות על חרבונה, וכי הוא היה גול פוטיפר סריס פרעה, ויער כל חמתו על המן הצורר בן המדתה האגגי בן עמלק, אשר נלחם עם ישראל ברפידים בצאתם ממצרים, ומדי דברו ביציאת מצרים, זכר גם את ההגדה של פסח וישמיע נפלאות בסוד ארבעה בנים, את החכם נת בסטרא דימינא כראוי לו, והרשע, ימח שמו, בסטרא דשמאלא, התם הוא יעקב בבחינת זעיר אנפין, והשאינו יודע לשאול הוא שר של מצרים, וזה נרמז בפסוק "מי ה׳ אשר אשמע בקולו„ בעזרת האתב״ש, והאלב״ם, האיקב״כר אל תקרא, מספר קטן הגמטריא וכו׳ וכו׳ בפרק השני התחיל לבאר ולפרש כרב חסדו, ויעשה באור לספר ״רזי לי רזי לי„ (אבן עזרא) ושם יתפלפל ויתפלסף נורא מאוד. בפרק השלישי יבאר את דברי הרמב״ם ״במורה נבוכים והמדע, בו יודיע את כל ישבי תבל ושכני ארץ אי נקי, כי הרמב״ם התחרט לסוף ימיו על אשר עוה פשע חטא בשפתיו בספר המדע והמורה. בפרק הרביעי עשה פרוש על איזה דברי רש״י. בפרק החמישי הואל ובאר הגדות חכמי התלמוד, ובפרק האחרון באר המחבר את סוד הקדוש והנורא, ויבאר באר היטב את סודותיו ורמזיו, את הסגלה הנפלאה האצורה במלותיו להעלות את נשמות המתים לעילה ולעילה. תם ונשלם שבח לאל בורא עולם, וגם נחשון נתן שבח לאל בורא עולם על אשר לא עשה עוד פרקים אחדים.

— אוי מה היה לנו! נאנח נחשון בשברון מתנים, הבזאת יתעסקו בני עם החכם והנבון, בני גוי הגדול הזה? עם אשר

נתן לכל באי עולם תורת אמת ומשפטי מוסר וצדק, רע עלי המעשה!!!

— מה תתאונן נחשון ומה תתאבל? אמרו השדים גם המחלות גם נגעי בני בשר, יביאו תועלות למין האנושי, ולולא זאת כי עתה לא התפתחה חכמת הנתוח והרפואה למדרגה גבוהה כיום.

במפח נפש עזב הפרוש את תא המפרש והמבאר ייפן אל תא אחר, שם ראה איש מקשש עצים, סלונים קוצים וחרולים ויעשה מהם חיץ גבוה. גדר מסביב לכרם נחמד, בדאגו לפרי הכרם לבל יבואו זרים וישחיתו את פריו, וכאשר כלה את עבודתו אמר לבוא אל הכרם ולאכל מפריו, אפס מבלי הבין הגדיר גם בעד עצמו, לבלתי בוא בכרם פנימה, ובכן הניא במחשבותיו הטובות את נפשו לראות בטוב

אחרי כן ראה איש אחד באחד התאים, ושפתותיו תבענה אמרים, ומרוח פיו יעשה גלים שונים באויר וירחפו על כנפי רוח במעגלה לפאת שמאלו, ובטרם יגיעו למול פניו מעבר השני והנה שביבי אש יוצאים לקראתם מחדרי לבו ומגמת פניהם ימינה, ובהפגשם יחד יתרוצצו ויתנגחו אלה באלה בסערה מבהלה ומבלי יכלת בידם לנטות הצדה או להתגבר אחד על משנהו, יתעקמו בהליכות דרכם אל עבר פני האיש, ובשצף קצף יתנפלו על פניו וידחפוהו למדחפות, ולולי השדים שהיו בעוזריו כי עתה נפל ולא יסף קום, אחריו ראה איש אחד מציב לו סלם מעצמות אדם, בים גדול מדם, דמעה וזעה לעלות בו השמימה, ועיניו דלו למרום ויאמר לראות מראות אלהים, אפס כאשר יעלה האיש מעלה אחת בסלם, ישקע הסלם שתי מעלות מטה מכבד משאו, וכאשר ירד כל הסלם בנבכי הים, ויראה כי אפפו מים זדונים עד נפש, ואבד כל מנוס מנהו, יתברך בלבו כי מהקדושים אשר בארץ הוא ותחת אשר הערה למות נפשו לעלות אל אלהים יתן יהוה ויוסיף לו שנות חיים טובים בעולם שכלו טוב, ולכן יתאמץ בכל מאדו לבצע מעשהו עד אשר יצלל כעפרת בתוך הים, ואז יקחוהו השדים בציצית ראשו וימשוהו מהמים הזדונים ויעמידוהו על יבשת ארץ, וכאשר יראה האיש כי היתה הרוחה, והכבד את לבו לעשות מדחה כבראשונה. משם בא הפרוש אל תא אחד, וירא והנה איש אחד אחז בידו כד מלא מים (בחינת חסד) ואנשים רבים שכבים ארצה אסורי יד ורגל ואש תוקד מתחתם (בחינת דין) והם צועקים לו הושענה והושיעה נא! והוא מראה להם כי במים

אשר בכדו יכבה את האש, ולמען ידעו כל באי עולם כי ישרה נפשו בו ואף טוב וחסד בלבו, הגביה את כדו למעלה, לאמר, ראו אתם כי אני אני הוא רב להושיע, אבל בטרם יצק עליהם את המים תקן בסתר את מערכת אטמי המים בתקנה כימית ותחת אשר עד הנה היו שני יסודות הכימים אשר מהם נתהוו המים, מערבים באפן זר ומיוחד להם, נהפכו עתה בידו לשלהבת, תיסרכם רעתכם, זרע מרעים, צעק האיש בקול גדול, אתם אשמים בדבר, אנכי מה כי תצעקו אלי — אפס ברבות השרפה, והשלהבת תחל ללחך את כל הנמצא מסביב, ינחם על מעשה הכימי אשר עשה, כי אחרי אשר תבצע האש את מעשיה בהם, יחל להתעלס ולהשתעשע גם בו.

— אוי לרשע רע, כי גמול ידיו יעשה לו, צעקו השדים.

— הה! נלאתי נשוא, אמר נחשון בקול עצוב, תקצר נפשי בעמל הרשעים, דלפה נפשי מתוגה. אנא אדוני! הניחו לי ואנוסה מפה, הובילוני באשר תובילוני, רק את המראות האלה הסירו מפני.

— אל אן פניך מועדות? שאלוהו השדים.

— אל השטן, השיבם הפרוש, כי רק למענו באתי הלם.

— עשה כלבבך, אמרו השעירים, עוף קדימה עד בואך אל שערי חשמל, ואז פנה לך נגבה, עד עברך ים גפרית ומלח, אחרי כן תבוא אל נהר דינור, ושם תמצא תרנגל הבר, והוא יקחך ויביאך אל המלך השטן.

נחשון עשה כאשר צוה, וכבואו אל נהר דינור עלה על גב תרנגל הבר צלצל כנפים, וידא ממעל לנהר.

חיתו אש ראה נחשון בנהר דינור לאלפי אלפים, חזיזי ברק וענני שלל צבעים עפו על פניו, נטפי זעה ירדו ממעל ונהפכו לאש מתלקחת, בהגיעם בפני הנהר. על שתי גדותיו ראה אבני אלגביש וצורי ברקת אדם ופטדה, הרים ובקעות מכוסים שלג ואשר זרם ברד ירד עליהם מלמעלה משתרעים לאלפי מילין מעבר מזה ומעבר מזה. הררי ספיר ויהלום מכתירים את אופק המקום הנפלא הזה, וענני מופז חופפים עליהם במכלל יפי, ובעבור חצי שעה בא אל הרמון השטן אשר מעבר הנהר צפונה, התרנגל עמד על צור אלגביש אחד, ונחשון ירד מגבו בחפזון. וישא את עיניו והנה הוא נצב נכח גשר אש הפונה קדמת ארמון גבוה אשר שיאו לעב יגיע, לפני הגשר נצבים סלעי אש כפים וצורי חלמיש החוצבים

להבות אש, חיות אש וברד אשר דמות אדם להנה תרבצנה בחורי הכפים וחגוי הסלעים, על יד הגשר עמד שד נורא מעופף חרב פיפיות על ראש כל עובר, נחש בריח יסבבנהו כאזר למתני איש. נחשון צעד צעדים אחדים למול עבר פני מבוא הגשר ויגש אליו שעיר ענק אחד בשנים עשר ראשים, מלאים עינים ירקרקות מפיקות ברק, רכב על שפיפון אש ירקרק, אחריו בא שומר הגשר בחרב המתהפכת, ותניני שלהבת הגיחו מנקרות הסלעים ומנקיקי הצורים, וירחיבו פיהם לבלי חק ולשונם האריכו אמתים וחצי, והנה קול נשמע משעיר הענק מרבה הראשים.

— עמד בן בשר עמד!

נחשון עמד מרעיד על מקומו.

— איך מלאך לבך לנשת אל נוה השטן, משכן כבוד מלך השדים? שאלהו השעיר.

נחשון כרע על ברכיו וישתחוה אפים ארצה, ויספר באזניו בקצרה את כל המוצאות אותו, כי מצא חן בעיני נגיד מסדרונת העלוקה, אשר הפליא את חסדו עמדו בתתו לו לקח טוב ותורת מוסר השכל ודעת, וכי עתה נפקחו שתי עיניו לחזות מישרים, ולא ילך עוד אחרי ההבל להאמין בכל משאות שוא ותפל, וכי על כן חוב קדוש הוא על השטן למלא את דברי שדשעיר נגיד מסדרונת העלוקה, למען למד תועים בינה ולהדריך נבוכים במסלת ישרים, וכי שדשעיר גלה את אזנו אדות פרשת גדולת השטן ויקר תפארת פעלו והדרו, לכן יחפץ לבקש תורה מפיו.

— יבוא יראה ויראה, נשמע קול אדיר במרום.

והנה רכב אש וסוסי אש נראו לפתע פתאם לעיני הפרוש ושעיר אחד צוהו לעלות אתו אל המרכבה.

נחשון עלה אל המרכבה, ובמו רגע עבר את הגשר ויבוא אל ארמון השטן.

שני אריות אש קדמו פניו בנהמת זעף ויגמאו הארץ ברעש, וברגזם כי עז הלכו אימים, אך השעיר אשר היה אתו במרכבה קרץ למו באחת מעיניו, ובמו רגע נתהפכו האריות ליונים שאננות נחפות נוצות זהב ופרחי שושן בפיהן, שד שחור כפיח הכבשן בשתי קרנים מלאות עינים פתח לו הדלת, ויבא בבית פנימה.

שדים רבים שמרו עקביו מימינו ושמאלו לבל יפרץ ללכת אל חדרי גנזי הנסתרות ואל המבואות הקדשים אשר להם.

— הרשוני לבא אל אחד החדרים אשר מימיני ומשמאלי, בקש

נחשון מהשדים העוטרים לו.

לא תוכל לבא שם, ענוהו השדים, יקבלו הרשעים אשר חטאו לאלהים בדברים המסורים ללב את גמר ענשם, והוא כי שם יקבצו עליהם לנקבצם כל הרשעים הנזכרים, ומלאכי עליון יקרעו סגור לבם, ויהפכוהו, את הפנימי יתנו חוצה ואת החיצוני — פנימה.

כשמוע נחשון את הדברים האלה, הרים פעמיו בחפזון ללכת הלאה, ויתעצל מאד להפציר בהם לתתו לבוא אל אחד החדרים האלה, וכן הלך מחדר אל חדר ומתא אל תא, ויישר בלכתו לא נטה ימין ושמאל, עד באו אל חדר גדול, ושם ראה כסא אש עמד בתוך ועליו יושב איש כדמות שד, וזר חשמל לו מסביב אשר קוי נגה רבים לו, והנה קול מדבר אליו מן הכסא.

— מה לך ומי לך בן בשר?

— דבר לי אל המלך השטן, אמר נחשון בחרדת קדש.

— אני אני הוא השטן, דבר ואשמעה, ענהו הקול.

— יחי המלך השטן לעולם ועד, אמר נחשון בהדרת כבוד, ויכרע וישתחוה אפים ארצה.

— לא תכרע ולא תשתחוה לי, אמר השטן, כי לא אחפץ באלה, אך דבר דברך ואשמעה.

— מלך גדול, רם ונשא, אמר הפרוש, הנה מקרה טוב הקרה לפני את עבדך שדשעיר בן אמתך לילית הגבירה' והוא הואל באר לי את סכלות בני אדם בהרשיעם את השעירים ואת השדים על לא חמס בכפם, ומה אמר לך אדוני המלך כי למן העת הזאת נהפכתי לאיש אחר והנני מודה לפניך מלך השרים, כי אמנם חשבתי תועה עליך ועל משרתיך, אולם עתה אחשב אחרת ונחמתי כי הרשעתיך, לבי יחרפני על זאת למאד, כי עבדך שדשעיר הואל להוכיחני על פני, ולהראות לי משוגתי, ואמנם חרפה שברה לבי על אשר נואלתי ועל אשר חטאתי, אבל מה יעשה בן בשר אשר בחנוך פרוע לשמצה יגדל ויהיה לאיש, ומערש טל ילדותו ישמע אך הוללות ילמד אך בערות, וילמד אך נכאים, בעון יחולל בחטא תחמתהו הורתו, ומשדיה יינק הזיות, ואשר על כן עיר פרא אדם יהיה, ממשובת פתאים יכשל ובהבלי אוילים יבלה את רב ימיו ושנותיו יחיה במוסר הבלים, וימות שבע עני, ישאיר אחריו אך נכאים וינחיל אך מכאובים, וצדקה תחשב לך אדון רב חסד, אם תודיעני ארח חיים טובים, ותלמדני מעגלי ישר, למען אלך ולא אכשל, אחיה ולא אהיה למפגע.

— יפה אף נעים! אמר השטן, אכן נתת שמחה בלבי בניד שפתיך, אבל מי כמונו בוחנים כליות ולב, הלא לפנינו נגלו תכונות רוח בני בשר, המה ידברו ישמיעו יבטיחו ולבם בל עמם.

— בלא לב ולב אדבר כעת, אדוני המלך.

— מה תתן ומה תוסיף ההבטחה אם לא יקימיה המבטיח, ומה אעשה לך נחשון ונפשי יודעת מאד כי לשוא אכביר מלין ולחנם אינע לשוני, כי לא לדעתי תשית לב ובשרירות לבך תלך אף אם בכל לבך תשמע לאמרי פי כעת, ותזל לך אז תתהלל במתת שקר אשר נחלת מאבותיך, אולם חלילה לי ממנוע הטוב מבעליו, אנכי מסילות ישרים אראך, ואתה לך בשרירות לבך כי זה כל האדם.

— אהה אדוני! האפסה כל תקוה לרפא תחלאי בני בשר? שאל נחשון ברוח נכאה.

— לא תחדל מקות, כי הזמן הרופא לכל תחלאי בני חלוף והמתקן כל מעות, הוא יחבש גם לעצבותיכם אבל ימים רבים מאוד יעברו, אלפי שנים עוד תחלפנה, בטרם יגהה מכם מזור, ועד העת ההיא יהמו יחמרו גלי ים החיים בתבל הארץ וכל בני בשר ימצו ישתו מקבעת כוס התרעלה ממנת כוסם לרויה, וישתכרו ויתהוללו יתגעשו וישתגעו, יגזרו על ימין ועל שמאל ואין אמר השב; הארץ תמלא חמס ודמעת העשוקים לא תמחה, האגרוף ידין בגוים, החרב תעשה משפט ובבח יגבר איש, על כן יהי המשפט למשפח, הצדקה לצעקה, והאמת תהי נעדרת עד עת קץ.

— ומתי יהיה קץ הפלאות? שאל נחשון.

— כאשר יעלה השחר ויאיר היום, ענהו השטן.

— ומי הוא השחר אשר יאיר לארץ ולדרים עליה הוסיף נחשון לשאל.

— תורת משה בעצם טהרה!! אמר השטן.

ויצחק נחשון בקרבו, לאמר: הלא עם בני ישראל שומר תורת משה הוא, ומדוע באתהו כל צרה?

— אנכי אבין הגיגך, אמר השטן אל נחשון, ודע אפוא כי אין עם ולאם תחת שמי ה׳, המתפארים בתורת משה, אשר ישמרוה ויקימוה בעצם טהרה; היהודים יוסיפו עליה, המחמדיים יגרעו ממנה והנוצרים יבטלוה.

— אנכי חשבתי מעודי כי הנוצרים יגרעו ממנה והמחמדיים יבטלוה, אמר נחשון.

— לא בצדק כזאת חשבת, הלא הנוצרים יבטלו את המצוה

הראשית מתורת משה ״לא יהיה לך אלהים אחרים על פני״ בטלו כל אסורי מאכלות האסורים, ותחת לשבת ביום השביעי כאמור, ישבתו ביום הראשון לזכר הבל הבלים, ומה זה יקימו מתורת משה כי נאמר עליהם הנה זאת ישמרו לעשות וזאת לא ישמרו; הנה חקי מוסר הטבעים ידעו כל גויי הארצות וגם ישמרון לעשותם כגויי הנוצרים ואולי ביתר שאת וחקי מוסר האלהיים כמצות התורה ,,לא תחסם שור בדישו,, כי תפגע שור איבך או חמורו; ואהבתם את הגר וכדומה יפרו הנוצרים בכל תקף ועדים הם היהודים האמללים המתענים תחת ידיהם זה כאלפים שנה מורא מאד.

— ומדוע יענשו העברים בהוסיפם על חקי התורה, והנוצרים בבטלם אותם לגמרי לא ידעו כל רע? שאל הפרוש.

— לא מחכמה שאלת על זאת ענהו השטן, הנה העברים המה המעטים וכי על כן הם מן הנעכבים הגזוכים והרצוצים וההפך בנוצרים וכל עוד אשר תמשל האגרוף לא תחדל הרשעה מהיות גברת התבל, אולם דע נא כי הגבוה מגבוה המשגיח על כל מפעלות יצורי כפיו, הוא נקה לא ינקה כל עשי רשעה, ובגלל אשר השחיתו הנוצרים את דרכם על הארץ לרדף באף כל הנכשלים והחלשים, נתנם ה׳ בידי הטבע לרע להם, והנם כיום תחת ידי ממשלת התמורה, הכליה ואבדון, כי בבלוע אומה אחת את שכנתה בקנאתה בה, ותבא אל קרבה ותתעכל בקבתה, אבל לא כן חלק ישראל וגורל העם העשוק והרצוץ, ותחת אשר השליט ה׳ בו את יד משנאיו הסיר מעליו אכפת הטבע אשר ידו בכל משלה, להמיר ארץ ויושבי בה.

— אם כן אפוא אבדה תקות ישראל, נאנח הפרוש אל לבו, ולנצח יתענה תחת ידי בני עולה.

— לא לנצח ישא ויסבל ישראל נגעי בני עולה, אבל לאלפי שנים ירגיש עוד בבשרו חוצה את אשר נמצא בלבב הנוצרים פנימה, והתרופה היחידה לבית ישראל, היא לשוב אל ארץ אבותיו, כי שנים רבות מאד עוד תעברנה עד אשר יבינו ישכילו הנוצרים על דבר אמת, להזניח את הבלי אמונתם, אשר מהם לכל צרות ישראל תוצאות, וכל עוד אשר לא יבושו הנוצרים מלספר לבניהם אחריהם כי מרים הרה לרוח הקדש בנעוריה בבתוליה, ומצליבת אלהיהם מידי היהודים, ומיתר הבליהם לטעת משטמה בלבות בני הנעורים ליצורי הרחום והחנון, כל עוד אשר לא יחדלו הנוצרים מלטעת על תלמי לבות בניהם אחריהם

שרש פרה רוש ולענה, מרה יהיה גורל ישראל, אבל בטרם ישוב אל ארץ אבותיו ישוב אל ה׳ וירחמהו, ואל תורתו ותנחהו בדרך אמת לבלתי הוסיף על מצותיו, וכבלתי הפך פקודי ה׳ הישרים והטובים לענות נפש וכסבלת החיים.

— לוא היתה היכלת בידינו כי עתה כבר עלינו לציון ברנה, אמר הפרוש.

— כאחד הפתאים תדבר, ענהו השטן, אין דבר אשר יעמד לפני הרצון, כי מתת אלהים היא לכל חי; אין עצה ואין תבונה אין חכמה ואין תחבלה אשר יבטלו את כח הרצון, ולוא עזבו חכמי ישראל ואציליו, רבניו וגדוליו את עולם האצילות, את התהו ואת הבהו, והשתמשו בכשרונותיהם הנעלים להעיר את הרצון בעם האמלל לשוב אל ארץ אבותיו, כי עתה כבר חדל להיות עוד מרמס לכל פרסות חזיר מיער, ולצחוק עשו לנו הרבנים בישראל הדואגים תמיד רק לחיי עולם הבא, ולחיי עולם הזה לבית יעקב להשליך אחרי גוו, כי טפלים הם לעיקר, לאמר חיי עולם הבא העיקר, ואמנם כן כי, לא ברא אלהים אדם על הארץ לאכל ולשתות, לשתות ולאכל ולוא ראה איש טוב כל ימי חייו כי עתה לא היה ענג החיים שוה בנזק המות, וצער ההפרדה מדבר אל הכבו, ואמנם יש מטרה יותר גבוהה לתפארת החיים מלאכל ולשתות ולהיות אך שמח במתנת חלקו החמרי, אבל פתיות רבה היא להעלים את עיננו ממתנת חלקנו החמרי, כי היא תכשיר . ותתקן את רוח האדם לבא אל המטרה המכונה מאדון כל, ולוא חכמו השכילו על דבר אמת כי עתה לא בנו למו מגדלים פורחים באויר, ושתו על עפר בצר, ועל אשיות אבנים בנו להם מגדלים למען יכלו עמד, ומה יסכן לגבר חומה בריח ודלתים אם לא יתן תחתיה יכוד כראי מוצק איתן במושבו, עשו לכם אשיות חזקות בתחלה, ואחרי כן בנו לכם חומה בריח ודלתים, תנו לגבר גויה בריאה וחזקה, והרוח ממילא תעלה אל על, כי בזאת תתנו לו הכשרון. ואם תעירו בו הרצון אחרי כן, אז באפס יד יבא אל מטרתו הרוחנית, וזאת כל תורת האדם, להכשיר את הנושא (הגוף) בהכנות מתוקנות ומסגלות להביא את הנשוא (הרוח) לחיי עולם הבא.

— הודיעני נא מלך גדול במה יתרצו בני אדם לאלהים וטוב להם כל ימי חייהם, הוסיף נחשון לשאול.

— דע נא נחשון, השיבו השטן, כי לרגלי שלשה פשעי בני אדם שחתה הארץ מלפני ה׳ והם: הכהנים, המותרות והכסף; הכהנים השחיתו את כל דתי התבל, המותרות הביאו כל תחלאי

בני בשר תחת השמש, והכסף עוה את כל דרכי בני חלוף לרע להם,

— אבל פליאה דעת ממני, אמר הפרוש, איככה תוכל כל דת ואמונה להתקים ולעמד לארך ימים בלי כהנים שומרי משמרתה, והנה תורת משה הבדילה את כל בני לוי לשרת לפני ה׳ ומשפחת אהרן נתנה לכהנים שומרי משמרתה, ואם קדוש תאמר לכל פקודיה ומצותיה, מה תעשה לתורת כהנים חקותיה ומשפטיה?

— אם הבדילה תורת אלהים שבט אחד לשרת בקדש, אמר השטן, ומשפחה אחת בישראל לכהן לפניו, אבל לא צותה אותם לעשות חקים ומשפטים, חומרות ומנהגים כפי העולה על רוחם לדרות עולם, רק בהפלא ממכם דבר למשפט וכו׳ תבואו לדרוש וכו׳ אך לא מנהגי וחקי השלחן ערוך, כי בזאת יעברו על מצות התורה „לא תספו" ומכל שכן שלא היתה כונת התורה הקדושה למלא את ידי כל איש מתפלפל יחיד בעירו, להרבות לכם חומרות ולהכביד עליכם עבטיט, לרגלי מנהג עירו, או משום „אנן דלא בקיאין" ולכן עליכם „לחוש ולחוש" „ואין לשנות" כי בגלל אשר היה הדבר נהוג בעירו אין זאת ראיה והוכחה כי נכון המנהג להביא ברכות בישראל כל ימי השמים על הארץ, ובגלל אשר לא היה בקי היטב בענין ידוע, מדוע תסבלו אתם?! ואשר תתפלא איככה תוכל דת ואמונה להתקים ולעמד בלי כהנים וכמרים, אנכי אתפלא יותר איככה יוכלו כל האמונות והדתות לעמד עד הנה באשמת הכהנים והכמרים לבלתי תשקענה בתהום נשיה מכבד משא, אולם זאת תעיד ותוכיח על ככלות בני אדם, כי במדה אשר כבדו הבלי הכהנים מעבר מזה בכף המאזנים כבדה מעבר השני בערות וסכלות בני אדם בכל הדתות לבלתי הניח להבלי הכמרים רדת מטה בתהום המות והכליה, להבלי הבעל יופיטר וישוע אין קץ, אבל לעמתם תכבד כמו כן בערות עובדיהם, להבלי הקבלה אין תכלה, ולעמתם תכבד גם סכלות מעריציה ומקדישיה, אתה תתפלא איככה תוכל דת משה להתקים בלי כהנים אבל מדוע לא שמת לבך על מרבית עבודת הכהנים בישראל כי היתה רק בקרבנות אשר נאמר בהם "ל ר צ נ כ ם„ ובעת אשר יפלא ממכם דבר למשפט ותבאו אל הכהנים והלוים תזכיר תורת משה גם את השופט אשר „י ה י ה ב י מ י ם ה ה ם„ אשר נאמר בהם „שפטים ושטרים תתן לך בשעריך„ אבל בכהנים לא נאמר תתן לך בכל שעריך ולמען מנוע ולעצור בבני ישראל מזבח אל השעירים אשר היו זונים אחריהם, כעדות הכתוב היה נחוץ מאד להגביל את מעשה הזבחים והעולות בחוג מיוחד ולתתו בידי אנשים אחדים, אנשי אמת ותמימי דרך, לבל יעשו

מדחה, לזבח לשם אלילים ולקטר למלכת השמים, ובני לוי הראו לדעת כי לבם שלם עם ה׳ אלהיהם, בעת אשר נזרו בני ישראל לבשת ויעשו להם עגל זהב, וכי על כן בהם בחר ה׳ לעמד ולשרת לפניו, ואשר נמסרה להם ראית והוראת טמאת וטהרת המצורעים והנגעים תוא יען כי הם היו נשמרים בטהרה ובנקיה יותר מאחיהם, ולמען היות להם משרה ותפקיד אשר בגללם על פני אחיהם יכבדו, היה נחוץ לספחם למפלגות השופטים, ואתה דע לך כי יש דברים רבים בתורת משה אשר לא לדרות עולם נאמרו, וגותן התורה התאוה בשלילתם בכל נפשו ומאדו, כמו להחרים עיר הנדחת, להמית בן סורר ומורה, ומחללי שבת, לנכרי תשיך, פקודי אשת יפת תואר סוטה, נדרים, וכן כל חקי הקרבנות ותורות הכהנים והלוים.

— ומדוע לא תזכיר גם את המצוה עין תחת עין, נפש תחת נפש, וכתב לה ספר כריתות, וכדומה? שאל נחשון את השטן.

— אין לך חלק בבינה, השיבו השטן, הלא באלה שגה גם ישוע הנוצרי, הוא לא הבדיל בין הדברים הנמנעים בטבע, לבין הדברים הבלתי נמנעים, בין פקודי התורה וחקי הענש האכזרים אשר אי אפשר להמלט מהם בדרך הטבע, ובין אלה המשפטים והחקים האכזרים אשר אפשר להמלט מהם בתקון המדות ובהזדככת נפשות בני אדם בכלל, והנה ישוע הנוצרי צוה לתת את הלחי השניה להאיש המכה בחרפה את הראשנה, וזאת יודה כל איש אשר מח לו בקדקדו כי אין איש תחת שמי ה׳ אשר יוכל לקים את המצוה הנבערה הזאת, אם לא בתנאים מיוחדים ולמטרה ידועה, והיה אם יזכו כל בני אדם את דרכם על הארץ להיות כמלאכי אלהים, אז לא יהיה כל צורך להמצוה הנבערה הזאת, יען כי אז יהדלו בני אדם להכות את לחי רעיהם, אבל כל עוד אשר לא יהיו בני אדם כמלאכי אלהים, נחוץ להם מאד להכניע את אגרוף הרשע, בענשים וקנסים, למען לא תהפך הארץ לממשלת עריצים.

— אם אמת מארץ תצמח, אתה תהיה הפרח אשר תוציא אז האדמה, אמר הפרוש, אמרי פיך נאמנו מאד, והגות לבך נאדרות בקדש, אפס לא אבין לכל מוצא שפתיך, הנה אתה הואלת לבאר כי שגגת ישוע הנוצרי בחפצו להתנגד אל מצות התורה אשר אי אפשר לבטלן כל עוד לא יהיו בני בשר כמלאכי אלהים, ומדוע לא תאבה לבאר לי גם את דבריך המתנגדים גם הם לאפני ותנאי תהלוכות החיים, אשר מבלעדם לא נמצא כל חפץ בחיים, באמרך

אלי כי הכסף עוה את כל דרכי בני אדם לרע להם, ואם אמנם נזק רב הביא לנו הכסף הנמאס, וממנו לכל חטאות בני אדם תוצאות, הוא המקור הנשחת אשר ממנו יקרו כל עני וכל מחסור כל פגע וכל נגע, ואין קץ לכל התלאות הנוראות אשר סבלו ואשר יסבלו בני אדם לרגלי הנגע הרע והמר הזה, אפס גם זאת לא נוכל לכחד, כי הכסף הועיל הרבה מאד להתבולל גוים שונים זה בזה ואלה באלה, אשר זאת הניחה אבן הפנה להת:תחות ההשכלה ולהוציא ישן מפני חדש, תאות הכסף וההון אשר ביד יקח, שלחה אניות סוחר לים רחוקים ולאפסי ארץ, תאות הכסף והשגתו נתנה יד וחפץ לכל מלאכת מחשבת, לכל חרשת פתוחי עץ ואבן, לכל בנין מפאר, לכל משלח יד אמן, ממציא תעלמות חכמה וסתרי הטבע להתפתחות היפי, הנעם, החן, התפארת וההוד, החכמה והמדע.

— אמת נכון הדבר, ענהו תשטן, התאוה הנמבזה לצבר כעפר כסף, לרכש ולהכפיל הון יקר הרימה את רוח בני אדם לא מעט למעלה למשכיל, אבל אם שתי דרכים יוליכו גבר למחוז חפצו מדוע יבחר לו הדרך המלאה חתחתים ואבני נגף? הלא תדע נחשון כי התחלאים הרבים אשר בהם ינגע בני בשר הועילו הרבה מאד להתפתחות חכמת הפזאילוגיה, האמנם לא יכלו בני בשר להשיגה בלי עזרת והערת התחלואים המרים והרעים?!

— הואל נא מלך גדול להראנו את הדרך הטובה והישרה, למען דעת אל אן יכונו מצעדי גבר, אמר הפרוש.

— חשך ניר שפתיך כי אך למותר הוא, אמר השטן: ואכן נודע הדבר לכל רוחות התפתה כי רק רע ומר הן מחשבות לבב אנוש, בשגם בשר הוא ומה יועיל לגבר מוסר ותיכחות, עצה ותושיה, תורה ותעודה, וכגעת בו רוח עועים עת תחסר בטנו, או תציקתהו תאות נפשו, יפר כל חק, יבעט בכל מוסר, ישם ישאף יתעבר ישתער ויתקצף עד אשר ימצא וישיג הות נפשו וחמדת לבבו וכי על כן גמרנו אמר כי התורה והמצוה רק שבעי רצון בלבד יקימוה, ומדוע אכביר מלין חנם, ואתם בני בשר הלא אויתם לשבת במו מדמנה ולהתענג על צחנת סחי ומאס כי גם שמע ללקח טוב לא תחפצו אם אך חדש הוא לכם ואוי לו לאיש אשר יאמר לנקות אתכם מהסחי ומהמאס אשר נטבעתם עד צואר; אולם לאשרי לא בן בשר אנכי וכי על כן לא יגורתי חמת אנוש והצי זעמו לא ינחתו בי; וצחוק עשו לי בני בשר בראותם כי לא עלי ירד חמסם

וקצר תקצר ידם מנגע בי לרעה יריעו עלי כגנב בשופר גדול ביום הכסא ויאמינו באמונה שלמה כי במשך היובל יבעת השטן וישימו את כל מחנהו לחרדה וחי נפשי נחשון כי למן היום אשר החלו בני ישראל להבעיתני בקול השופר הוספתי להתוכח עמהם על אדות פשעיהם לכל חטאתיהם.

— ומדוע תעמד כצר על ימין ישראל לשטנו? שאל נחשון, החסר שטנים ועוכרי נפשו יש בארץ מתחת להעם האמלל כי תבא בגבהי מרומים לפני כס יה למלא אחרי דברי שטקר רהלינג דרימון ואהלורט חיתו הטרף?

— הנתעה בשוא, שוא תהיה תמורתו, ענהו השטן. תורת האמת צותה אתכם לתקוע ולהריע ביום שמחתכם ומועדיכם, למען העיר בכם רגשי קשׁ, רעיונות אלהיים ובגלל זאת תזכרו לפני אלהי הרחמים ואתם הואלתם לחפאות על דברי התורה הבלי הבלים, ולכן שפכתי את רוחי על המקובל פלני אלמני התועה והמתעה, לצות אתכם לעשות את ישוע הנוצרי (ישוע שר הפנים) אליל הנוצרים לממוצע ביניכם ובין אביכם שבשמים, וזאת התקוה היחידה אשר לי לפי ראות עיני להעיר אתכם משנתכם ההזיית כי ברבות הימים תפקחו את עיניכם לראות עד מה נואלתם לחשב תועה וללכת אחרי כל מהביל ומקובל כבהמה בבקעה, ולולא שפכתי את רוחי על המקובלים המאוחרים כי עתה לא בנקל הבדלתם בין החשך לאור ועתה אחרי אשר העיבו המקובלים המאוחרים את תורת משה במדה מרובה, יש תקוה כי במהרה בקרוב תחלו להרגיש את האפלה המנדח אשר הביאו עליכם המקובלים, ואם פגימה קטנה ודקה לא תרגישו, אבל פגימה גדולה כזאת, מוכרחים אתם להרגיש במרוצת הימים ובעת אשר תחלו להרגישה אז יש תקוה כי תרגישו גם את הפגימה הקטנה, אשר גם היא העיבה את שמי תפארת ישראל לא מעט, והנה התחכמו לי המקובלים לגרשני מהשופר אשר אויתי לשבת בו בחזקת היד, בשבועות ובחרמות. אולם גם אני חכם, ובקתי את עצתם בעקבה ובערמה בפתותי אותם לבטל את כל הנדרים וכל השבועות החרמות והנדוים בשנה העברה, בליל יום כפור, ובזה החלשתי את כח דשבועה בטרם כל מקובל ידע להזהר ממני ולתת לב על נכלי מזמותי אשר עמקו מאד, הא הא הא! צחק השטן מטוב לב.

ישראל ישראל! עם קדוש אתה גוי נכבד מאד מדות אלהיות לך, נפש טהורה ועדינה תשכן בחדרי לבבך, ולוא עזבת את חיי הרוח, והבלי הקבלה, כי עתה לא אדם היית כי אם מלאך אלהים

צבאות, שר שלום, חותם תכנית החמלה והחנינה הצדק והיושר, קרע נחשון את סגור לבי פתח את דלתי בתי נפשי, הביטה וראה בעיניך האמת בטחות, בחן מערכי לבי וכליותי, ומה צדקו דברי חכמי התלמוד כי לשם שמים אתכון.... ומדוע יחשבו עלי עמך בית ישראל כי רעתם אבקש? אשמח לאידם, ולצלעם אעלזה.

—חרפה שברה לבי, ענהו הפרוש, חסרי בינה אנחנו אפסי דעת וכנער שובב אשר ייסרהו אביו בדרכי מוסר ולקח טוב ישנא את מטיבו ויחשב עליו תועה, כן אנחנו בני בשר, ואין בין הילדים ולנו כי אם הזמן בלבד, אולם רבים נמצאים בבני אדם המבינים דבר לאמיתו ולולא כעס הבוערים בעם, חמת ונקמת הסכלים נבערי הדעת כי עתה כבר טהרו את תורת משה מהנוספות אשר באו אל קרבה ומה נעשה וכל אחד מחכמי בני בשר ירא לנפשו, אבל אתה השטן העשוי לבלי חת, עשה נא למען המבינים האחדים אשר בקרבנו הפלא נא חסדך עמדי הפעם ולמדני ארחות ישר, אתה תודיעני דרך תבונות, במה ואיככה יזכה אדם נפשו, ואנכי אשמיע את דבריך בתוך קהל המבינים והיה אם ישמרו פקודיך ונקית מדבת עם ומלשון סתר מדברת תהפוכות לאמר: השטן ימנע הטוב מבעליו.

— ראה הנה נשאתי פניך גם לזאת, אמר השטן אנכי אלמדך לדעת ארחות ישר ומעגלי צדק לטוב לך כל הימים, ולוא כל בני אדם שמעו לי, כי עתה נהפכה להם התבל לעדן גן אלהים, וכל אשר נשמה באפו התענג על רב שלום ושלוה השקט ובטח ששון ושמחה ענג וברכה כל ימי חייו, בלע המות לנצח ומחה יהוה דמעה מעל כל פנים כי לא יהיה מכם עוד עול ימים וזקן אשר לא ימלא את ימיו כי הנער בן מאה שנה ימות, והחוטא בן מאה שנה יקולל וכימי העץ ימי האדם, וכאשר ימלאו ימיו לעת קץ יגוע ויאסף אל עמיו בלי כל מכאב ומדוה, אימת המות לא תבעתהו, ונפשו עליו לא תאבל, וכתפוח אחרי אשר בשל במלואו יפל מהעץ באפס יד בלי כל פרץ וקרע, כן ימות האדם בלי כל מכאב ומרוה כאשר ימלאו ימיו, ובנפש שלוה וברוח נכון ימאס בחיי בשרים, ויתעתד לחיים אחרים, היותר רוממים ונעלים, כי החיים פה על הארץ, הם רק תנועה מהירה מהרכבות כימיות ושאר כחות הטבע, וההרגשה, היא תולדות החיים מתנועות מתהפכות באיכותן, וכפי ששנוי ההרכבות הכימיות ואפני התלכדות כחות הטבע, כן ירבון מיני החיים ויתהוו כל תולדותיהם וכמו שאין לתת מספר לשנויי ההרכבות, כן אין מספר לתולדותיהם רצוני: יצורי ההויה הנפלאה במדרגותיהם ובאפני צורותיהם

ואם פה בתבל הארץ תמנו ותספרו רק סוגים ארבעה, והם:דומם צומח, חי מדבר (אשר באמת אין לכם רק שני סוגים כי דומם בהבריאה איננו נמצא בעצם והמדבר הוא מן סוג החי ושני הסוגים הם הצומח והמרגיש) הלא זאת בלבד תלמדכם לדעת כי יש בבריאה הנפלאה סוגים יותר מאשר תדעו אתם ואין כל ספק כי יש סוגים יותר רוממים ונעלים לאין, ערוך ואין לכם להסתפק במציאותם כמו שאין לכם להסתפק בזריחת השמש בלילה, במקום אחר על כדור האדמה. אז זאב וטלה ירעו כאחד אריה כבקר יאכל תבן ונחש עפר לחמו לא ירעו ולא ישחיתו גוי אל גוי לא ישא חרב ועם לא יקנא בעם וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות, ותחת אשר עד הנה למדו מלחמה, להרג ולאבד, ילמדו אז להחיות ולהטיב, ותחת אשר עד הנה התענגו בני אדם על חרבם ועל קשתם לצוד ציד ולהמית כל חיה ולשפך דם חנם, ילמדו את חיתו יער לבלתי טרף ושכל, לאכל תבן ותבואת האדמה, ואל תתפלא הרבה נחשון על הדברים האלה הזרים לך, ואתה קח לך זאבי ערבות ומנע מהם כל בשר וכל דם לדרות שלשה או ארבעה ואז תחזה איך יחדלו מהיות טורפי טרף, והחיים הטורפים אשר אי אפשר ללמדם ולהרגילם לאכל כבקר תבן כנחשים התנינים וכדומה, כליל יחלפו מן הארץ, ודע אפוא כי מיני חיות רבים חלפו ועברו מן הארץ ולא נשאר כל זכר למו מלבד שלדיהם אשר נקשו בצורי הסלעים, FOSSIL REMAINS ואל תאמין בהבלי המתפלספים אשר גזרו אמר כי מלחמת הקיום לעולם לא תחדל, ולמען העמיד את מערכת החיים במיניהם בשוי המשקל, נחוצה המלחמה, האבדון והכליון, למען לא ירב ויפרץ מין אחד בארץ יותר מן המדה הראויה, כי זאת אמת ונכון במדרגות החיים הנמוכות והשפלות, אבל לא במדרגות ובמיני החיים הנעלים, ודרכים הרבה לטבע להעמיד את כחותיו בחמרי הבריאה ובסוגיו השונים בשוי המשקל, אם רק הכשר תכשירו את נפשותיכם לקבל פעולתו והשפעתו עליכם בדרך הטובה וישרה, ומאדון כל לא יפלא כל דבר ולא יבצר ממנו מאומה, אפס לעשות את כל בני אדם למלאכי עליון לבלתי יתנגדו לרצון זולתם, הוא מן הנמנע בטבע, אבל תוכלו להחליש את הרצון ולהגביר את השכל מעט מעט, כי הרצון הוא הרסן ביד הטבע אשר בו יטה וימשך בכחו את תהלוכות החיים למטרה ידועה, והשכל הוא עיני בני אדם וכי על כן בהלך איש רק באשר יורהו שכלו וישמר עקבו לבלתי לכת אל כל אשר ימשכהו רצונו, אז ירפה ממנו רסן הרצון מעט מזעיר

ויתקרב יותר אל מטרתו הרוחנית הגבוהה, וכן להפך, ויען כי תכונת ומהות כל נפש ונפש בבני אדם שונה ומשונה בפרטיה אשה מרעותה לכן יטה אותה רסן הטבע לפנה ולמקצוע מיוחד וזולתי, ואשר מזאת להתנגדות רצון אנשים שונים תוצאות, ואם ישתמש אדם ברסן הטבע יותר מן הראוי יחליש בזאת שכלו ובינתו הישרה וזאת ראתה ההשגחה העליונה ותחבר ותשלב את מצעדי גבר והליכת דרכו עם אשרת זולתו, למען העיר איתו מחוץ אל הטוב והמועיל, ולעורר בו את השכל ולהאיר את עיניו אשר זאת כל האדם.

וכבן אמרה תורת משה שפטים ושטרים תתן לך ועין תחת עין, והבן זאת....

— ועתה הטה אזנך ושמע לשכל אמרי, זאת עשו והיו בשלות השקט ותבלו ימיכם בענג ושמחה, הנה ראשית מפעלכם יהיה לבער המטבעות מן הארץ כאשר יבער הגלל עד תמו, ולא יראה ולא ימצא לכם כל שקל וכל אגודה תחת שמי ה׳ אחרי כן תבערו כל ספרי חק ומשפט מקרב הארץ ולא תשאירו מהם אף עלה אחד לפליטה, שקץ תשקצו ותעב תתעבו כל דבר חק ומשפט וכל ספרי התורות למיניהם, מלבד תורת אלהים מורשת קהלת יעקב, וברו לכם כל זקני הארץ אי נקי מבן ששים שנה ומעלה, והם יהיו השפטים לכל דבר למשפט ועל פיהם יקום כל דין וכל דת אפס בסודם אל יבא איש צעיר לימים, בקהלם אל יחד איש אשר ימי שני חייו לא הגיעו לששים שנה, יהי אף חכם לבב רב המדע ואיש תבונות עד להפליא; ונשמרתם מאד לנפשותיכם לבלתי הושיב איש צעיר לימים על כס יה לשפט בין דין לדין, ולאמר עליו "זקן הוא שקנה חכמה„ כי לא בחכמת אדם האסורה בכבלי הרצון והתאוה, ינצל עני מגוזלו ורצוץ משפט מיד עושקיו כח, ואף בתמת ישרים ובענות צדק עולם חסד יבנה, תבל בצדק תכונן ויושביה לבטח ישליו ותמת צדק עם ענות ישר, רק בלבב ישישים תמצא, ואחרי רבים עלינו להטות לבבינו ורב הזקנים והישישים ברי לבב ותמימי דעות הם, וההפך בצעירים ואף באנשים בימי השחרות, אולם מכל משמר ישתמרו הזקנים לבלתי עשות להם חקים לדרות עולם או לכתב ולהשאיר את החלטת פסק דינם לדר יבא, כי עון פלילי הוא ומזאת לכל משפט מעקל תוצאות, ותמלא הארץ משפטי חמס והלכות נאלחות, ונפש כי תחטא ועשתה מאחת הנבלות, אז יהיו לה ספרי החקים כתרים מפני הפרעניות, אם אך כסף בידה, ואז תשכר לה איש בליעל יודע דת ודין, אשר עשו

להם אנשים שונים בעתים וזמנים שונים׳ והוא יראה להשופטים כי אין כל יכלת בידם לענשה, יען כי בספר פלוני כתוב לאמר, ובספר אלמוני כתוב לאמר, ומשני הכתובים הבאים כאחד במושג הידוע, יוכיח על השלישי הבלתי מפרש באר היטב, כי אין להנאשם כל עון אשר חטא אשר ביכלת השופטים לענשהו כחק וכמשפט, ומה עצמו האשמות וחטאי בני אדם אשר תקצר יד השופטים אשר ישפטו לפי ספרי החקים הרבים להביאם במשפט, יען כי נכלי וערמת הפושעים והמורדים תצילם מבא תחת יד ענש המשפט וכן, מלאה הארץ שוד ושבר הוה ורצח עמל ואון, החלשים המכו מתגרת ידי גבורי כח, וזדים עריצים ירצצו ענוי ארץ בלי כל מגור מסביב, ויען מה? יען כי עשו להם בני אדם יושבי חשך חקים לדרות ומשפטים ינקפו חוגים שונים הכוללים אפנים תנאים וענינים שונים לאלפי אלפים ואשר באמת משפט שונה ומשונא לכל אחד ואחד, ואכן קצר תקצר יד אנוש מהשיג ומהבין מחוג מבטו הקטן, את כל סעיפי מושג ידוע עד תכלית, למען תת לכל סעיף וסעיף משפטו הנאות לו בכל פרטיו ודקדוקיו לדרות עולם מבלי החטיא עד השערה כי אשר טוב היום ירע למחרתו, ואשר תועיל פה, תזיק שם, אשר ראוי לפלני בלתי ראוי לאלמני, ואשר טוב וכשר לזה, רע לזה, וכמו שתתפרדנה תכונות הנפשות זו מזו כן יתפרדו אפני ותנאי הליכות דרכן ומשפטי חייהן, ואם אין קץ ותכלה לאפני ותנאי הענינים השונים הדורשים משפטים שונים, איככה תוכלו ותעשו לכם דינים והלכות פסוקות על ענינים אשר אין לכם כל מושג נכון מנטיתם המיוחדה והזולתית בישר משפטה? אולם האיש חבלתי אסור בזיקי חקים מגבלים ובכבלי משפטים מעיקים, יוכל לתת משפט צדק על כל דבר למשפט לפי ראות עיניו במקומו בזמנו ובענין המובא לנגד עיניו, הרוח אשר באנוש הבלתי מגבלת בחוג מעשה ידי אדם ותחבלותיו היא לבדה תוכל לתת משפט צדק על כל דבר למשפט, ואין אולת רבה וסכלות יתר גדולה מעשות חקים ומשפטים ו׳הנחילם לבנים יולדו.

— אי לך ארץ ששופטיך נצרכים לספרי חקים לדעת משפט אמת וצדק, אוי לו כאיש אשר כל חכמתו היא ידיעתו בספרי החקים אשר עשו אחרים, המדעים והחכמות אשר השיגו בני אדם מה יצערו ויקלו אם ידיעת החקים והמשפטים אשר עשו מחוקקי הארץ לחכמה תחשב גם היא.

— סלח נא לי מלך גדול, התחנן הפרוש להשטן, הלא משה

איש האלהים נתן לנו חקים ומשפטים נחיה בהם, ואתה אמרת כי תורת משה בעצם טהרה תאיר לארץ ולדרים עליה.

— מה לתבן את הבר? ענהו השטן, אין להשות ולדמות חקי דת משה לחקי מחוקקי עם ועם, ראשונה: כי משה איש אלהים נתן לכם רק חקים ראשיים בלבד, ועל סעיפי החקים השונים אמר „וכי יפלא ממך דבר למשפט וכו' וקמת ועלית וכו' אל השופט אשר י ה י ה ב י מ י ם ה ה ם„ ושנית: כי לא קם כמהו בבני אדם למן היום עשה אלהים האדם על הארץ, ומחוקקים רבים קמו בגויי הארץ, ואמנם לתת חקים, לא כבד מאד לאיש מורם מעם, אבל לקחת גוי מקרב גוי ביד חזקה ובזרוע נטויה כאשר עשה משה איש אלהים עוד לא עשה כל ילוד אשה תחת שמי ה' ודע נא אפיא כי המצרים היו אז הגוי היותר נכבד בתבל, העם אשר עלה במדרגות ההשכלה יתר מכל משפחות האדמה בזמן ההוא, והעברים היו משעבדים להם מאות שנים, והיו נשקעים בהבלי ההזיות ובעבודת אלילי תעתעים ומשה איש אלהים הוציאם מעבדות לחרות באפן נפלא ונכבד מאד, כלכלם בלחם ומים ארבעים שנה, השמיד את עצבי הגוים מהם ביד חזקה, עשה אותם לגוי נאור ונכבד ויתן להם חקים ומשפטים אשר לאורם ילכו כל עממי הארצות כיום הזה, ומה כל האמונות והדתות בתבל אם לא בנות תו־ת משה? ומי מכל מחוקקי התבל אשר עשה גדלות ונצרות כאלה ? ! נחשון! עוד לא יבינו בני האדם את גדולת יקר רוח משה איש אלהים עוד לא זכו בני אדם אף להתבונן במעלת בחיר מן האנושי הזה אשר לא קם ולא יקום כמהו, הוא לא עשה את עצמו לאלוה או לבן אלוה כאשר עשה בעל ההזיה ישוע הנוצרי, הוא לא גרש שדים ורוחות רעות ולא עשה נסים ונפלאות לעיני דיגים אחדים, הוא אמר ''מדבר שקר תרחק„ והוא עשה נסים לעיני כל ישראל הוא לא להם את הגוים מסביב למען יאמינו בו כאשר עשה מחמד הוא לא נתן נקבות יפות לשומרי פקודיו, הוא אמר אל עדת בני ישראל ''קדושים תהיו.... ושמחת לפני ה' אלהיך אתה ובנך ובתך וכו' והגר וכו' אף אם לא יאמין בי ובא הלוי וכו' ואכלו ושבע אף אם גר הוא, ואינו מאחיך — אשריך ישראל! מי כמוך עם גדול אשר מחלציו יצאון אנשי מופת כאלה, בושו והכלמו נוצרים! אם הישועה ממקור היהודים יצאה כאמור בברית החדשה, לא יכלתם להשיב גמול לעם ממציאי הישועה כי אם בהרג רצח ובעשות עמהם כל נבלה מאות בשנים, אבל מה אכביר מלין ללא הועיל, מה

תתן ומה תוסיף האמת, אם לא אויבים ושונאים, ומדוע ישנאוני בני אדם? אם לא לרגלי האמת אשר חפצתי בה, ומדוע החנופה ואהבה אחיות הנה? יען כי כל אדם כזב.

ושלשתם את משפחת האדם לשלשה מחלקות, המחלקה הראשנה מעשרים שנה ומטה, השניה מעשרים ואחד עד ששים שנה, השלישית מששים ואחד ומעלה, ואת המחלקה הראשנה תחלקו גם כן לשלש מדרגות, הראשנה: משבע שנים ומטה, התיכונה משמונה שנים עד ארבע עשרה שנה, והאחרונה מחמש עשרה שנה עד מלאת לה עשרים שנה במלואן, לילדים מהמדרגה הראשנה תדאגו להתפתחות גופם בלבד, ובמלאת להם שבע שנים תחלו לתת להם לקח ספרותי כפי כשרונם ותכונתם. ובמלאת להם ארבע עשרה שנה החלו לדאג גם למצבם המוסרי ולטהרת הלב, ובהגיעם לתור דודים היא שנת השמונה עשרה, ישאו להם הגברים נשים, הבתולות תהיינה לאנשים ונער או נערה אשר לא יאבו שמוע לקול הטבע בהגיעם לתור דודים וימאנו, להתחתן בבחירם רצתה נפשם ישללו מהם זקני העדה כל זכות אזרח, תושב או גר ויבדלו מאחזת חברה המקומית, מלבד אלה אשר יאמרו עליהם הרופאים וידעי חקי הטבע כי לא להם הכין הטבע כשרון הולדה ומשנת השמונה עשרה יחל כל איש ללמד מלאכה או עבודה המחיה את בעליה אי נקי, אבל הרשות נתונה לכל איש ואיש לבחר לו מלאכה ועבודה כאות נפשו וכנטות רוחו, אפס את הרופאים ואת הזקנים יתיעצו לדעת אל נכון איזה עבודה ומלאכה המסוגלה והמכשרה להתפתחה בידם ביתר שאת כפי כשרונם הרוחני והחמרי, ועד אשר ילמד איש את מלאכתו עד תכלית ישב על שלחן אבותו עם אשתו ויוצאי חלציו ופרי עבודתו לאבותיו יהיה. במה שנוגע להתפתחות החמרית, הספרותית והמוסרית לבני אדם, אל תבדילו בין זכר לנקבה כאשר הסכנתם לעשות עד כה, כי חרפה היא לכל מין האנושי, אפס בהגיע מין החלש והענו לעת דודים אחרי אשר יתדבק אל מין החזק והמשל, תבדילו אותו אל אשר יעדו הטבע והוא, תחת ללמד את הנקבות עבודה ומלאבה המביאות תועלות חמריות למדו את הנשים את העבודות המביאות תועלות חמריות ורוחניות, מלאכת עבודת הבית וחנוך בנים ובנות לגדלם ולחנכם אל הטוב ואל המועיל לנפשם ולזולתם, ואחרי אשר ילמדו האנשים והנשים את מלאכתם עד תכלית ינתן לצמד הצעיר מטעם הזקנים בית וכל צרכיו וכליו ותשמישיו באין נגרע דבר כפי רצון וחפץ הצמד הצעיר. ומשעות העבודה אשר יעבד האיש ינכו לו הזקנים בכל שבוע ושבוע „שעות עבודה" לשלם בהן

את נשיו להחברה המקומית, ואחרי אשר ישלם האיש את נשיו במלואו, וקם הבית וכל אשר קנה מהחברה המקומית לו ולזרעו אחריו לאחוזת עולם.

וכי יחדל איש מלעבוד, והחברה נושה בו משאת מאומה ותקח לה החברה כל אשר לה והנותר יהיה לו ולביתו אולם צדק צדק תרדפו ועת לכל חפץ ומפעל תחת השמש, עת העבודה לא תהיה יותר משמונה שעות. ביום השביעי ישבת כל איש ואשה ולא תעשה כל מלאכת עבודה ביום השבת היום ההוא יהיה קדש ליהוה כלכם תבאו, בחצרות בית יהוה להתיעץ איך לטהר את לבות בני אדם להיותם כמלאכי אלהים מלאכי שלום ורחמים, וכי יעשה איש עבודתו בששת ימי המעשה אל יבקש לו כסף וזהב שקלים ומטבעות חלף עבודתו אשר עבד או תמרת כליו אשר עשה רק עדת הזקנים תתן לו "שטר שעות" כפי ערך ושוית הדבר אשר עשה וכמספר השעות אשר עבד בביתו או באחד בתי חרשת המעשה אשר לחברה המקומית.

וזה משפט "שטרי השעות" חים כי יעשה בגד או סנדלר עלים יביאם אל בית אסף הכללי אשר לחברה, וזקני החיטים או הסנדלרים הנועדים לדבר ירשמו כספר הזכרונות את שעות העבודה (אשר תסכים החברה לתת בעד בגד או מנעלים כאלה) והבגד והמנעלים יהיו לחברה, והפועלים יקבלו שטרי שעות חלף עבודתם.

אם ילך החיט או הסנדלר וכדומה לקנות חמר לבגדים ולמנעלים בחנותי העיר או המושב אשר לחברה אשר ישבו שם אנשים חלשים או מחוסרי אבר וכדומה ישלמו בשטרי השעות כפי ערך ושוית הדבר המוסכם מחברה המקומית, או אם באחד בתי חרשת המעשה אשר לחברה יעבד איש, או יבנה בתים או יעבד על מסלת הברזל וכדומה מן הדברים הנחוצים לחברה האנושית ותתן לו החברה המקומית אשר שם יעבד האיש או שם יגור עם בני ביתו שטרי שעות כמספר השעות אשר עבד.

בהצטין איש בעבודתו אשר עבד ובליו אשר עשה תתן לו החברה הוספה לשטרי השעות כפי ראות עיני ועד החברה מהישישים והזקנים אשר ילכו לתומם ולא ימצא עליהם כל עון אשר חטא.

כי יחלה איש ויקבל שטרי שעות מדי יום ביומו או מדי שבוע בשבוע כפי כשרונו ועבודתו באין מגרע דבר, מלבד רופא חנם וזני וסמי רפואה באין כל נכיון, ולא תנכה לו החברה מעבודתו אחרי אשר יקום ממשכבו.

כי ימות איש ותקבל אשתו שטרי השעות כפי אשר קבל אישה

בחייו באין נגרע דבר, זולת אשר תמעט הוצאת ביתה מאישה המת עד אשר תאבה להנשא לאיש.

וכן אם יענן איש אשתו, כמשפט הזה יעשה לה.

הארץ לא תמכר לצמיתות, וכי יחפץ איש לעבוד בשדה תנתן לו כברת ארץ חנם, אחרי אשר ילמד את עבודת האדמה כראוי וגם בית וכל צרכיו ינתן לו ומתבואת האדמה אשר יביא אל אוצר החברה ינכו לו זקני העדה את נשיו מדי שנה בשנה והיא תתן לו שטרי שעות בערך נכון וצדק בעד תבואת אדמתו, אבל אל תנכה לו החברה מתבואת אדמתו על השתמשות האדמה כי לא לו היא הארץ, רק ביתו ותשמישי ביתו ושדהו לו יהיו אחרי אשר ישלם בעדם בתבואות אדמתו.

בהיטיב האכר את אדמתו בהשביחו אותה יוסיפו לו זקני העדה שטרי שעות כפי ערך ההטבה וההשבחה.

האכרים לא יורישו לבניהם אחריהם כי אם בתיהם וחצרותיהם בהמותיהם ומטלטלים אחרי אשר ישלמו אבותיהם כל נשים, אבל הארץ לא תמכרו ולא תורישו כי ליהוה הארץ, אבל יש משפט ראשון לבני האכרים לעבוד את אדמת אבותיהם.

כל מלאכת מחשבת לא ילמדו רק בני הנעורים אשר יתרון הכשר דעת להם אחרי מלאת להם שנת השמונה עשרה, אבל הרשות נתונה לכל איש ואשה ללמד כל מלאכת מחשבת בנכיון שטרי שעות מאבותיהם בבית שבת התחכמני, אבל הצעירים אשר יאמרו עליהם מוריהם ומלמדיהם כי יתרון הכשר דעת להם במלאכת מחשבת ידועה, ילמדו אותה בלי כל נכיון ותשלומים.

וכפי עבודתם וחריצות ידיהם יקבלו שטרי שעות.

כל סעיפי המסחר וכל מלאכת מחשבת מלבד אשר לא תבטלו כי אם עוד תתאמצו לשית עליהן נוספות.

החנויות, הסחורות, מסלות הברזל, התלגרף, בתי חרשת המעשה, הערים והכפרים, השדות והכרמים, הימים והנהרים, היערים וההרים וכל מעשה ידי אדם (לאחרים) קנין החברה הם.

ועד מיוחד יהיה לעדת הזקנים ליסד מושבות ולבנות ערים מפארות, להיטיב את האדמה, ולהרחיב את הישוב בבנינים, במסלות הברזל, בדרכים ותעלות בשדות זרועים זרע ונטועים כל עץ פרי וכו'

זר או נכרי כי יבא בשטרות לקנות מאומה לא ימכר לו כל דבר ולא יהיה כל תקף לשטרותיו עד אשר יאשרו ויקימו אותם זקני העיר והמושב אשר משם בא, אחרי החקירה והדרישה, אולם

בית חפשית יהיה בכל עיר ועיר כפר וכפר מושב ומושב ובו ינתן לכל זר ונכרי שלחן ומטה, משרוך ועד נעל, בקצרה: כל צרכי האיש כפי חפצו ורצונו עד אשר יודע מאין בא ואיך השיג שטרותיו ואז יאשרו זקני העיר או המושב את שטרותיו וינכו לו מהם רק את אשר הוציאו עליו בבית החפשית ולא יותר.

אם יאבה איש לנסוע למרחקים יתנו זקני המושב תקף לשטרותיו אשר תהיה עליהם תמונתו הפותוגרפית וחתימת ידו אפס בקרת תהיה על הנוסע במרגלי חרש, ואם מדחה יעשה איש בשטרותיו או יזייף את שם רעהו, ענש יענש כפי ראות עיני הזקנים מעירו.

אם יאבד איש את שטרותיו יבא אל בית החפשית ויודיע את נזקו לאיש עתי, והוא יקבל בבית החפשית מאויי נפשו ואחרי החקירה והדרישה ינכו לו משטרותיו כפי אשר הוציאו בגללו ולא יותר, אבל אם ערם יערים האיש או אם יעלם כשבוע ימים מבלי תת כל ידיעה נכונה לפקיד בית החפשית, בקרת תהיה, ואחרי אשר ימצא האיש ענש יענש מזקני עירו או מושבו כפי ראות עיניהם.

הערים הגדלות תקטינו, הרחבות תרחיבו וכל בית או חצר אשר לא נמצא מסביב ירק דשא או עצים אל ידור שם איש.

השמרו בנגע הצרעת, בטמאת מת ונבלות פגרים מתים, כאשר צוה אתכם משה איש האלהים.

כל איש ואשה אשר יטמא לכל טמאה או לכל ערות דבר בבשריהם ולא ירחצו בשריהם במים יבדלו מקהל עדתם כי אין קץ להמחלות אשר יבאו לרגלי האי—נקיות, אין תכלה לנגעי בני אדם אשר יבאו על בני בשר לרגלי טמאתם.

כל פגר וכל נבלת מת תקברו מהרה, כל מאכל ישן תשרפו באש.

מים עומדים בכלי יותר מעת לעת אל תשתו טרם תרתיחו אותם.

בשר כל בהמה טמאה אל יבא אל פיכם ככתוב בתורת משה.

וזאת תורת האדם וחי בה לארך ימים ויבלה שנותיו בנעימים.

—בי אדוני השטן, התחנן הפרוש, אתה החלת ללמדני חקים טובים ומשפטים ישרים הואל נא לבאר לי את דבריך באר היטב הנה אתה חרצת משפטך על האיש הממאן לרחץ את בשרו במים אחר, הטמאו כי יבדל מקהל עדתו, ואני יגורתי מפני חטת הכסילים ובערות המתחסדים פן נתן בזאת חרב בידם להרבות חללי החזיה וההתחסדות

הנפרזה בזהירת המצוה הזו, ואתה הלא ידעת אשר לרגלי מצות התורה לבלתי אכל כל נבלה ולבלתי בשל גדי בחלב אמו יעברו בני עמנו על מצות התורה ואהבת לרעך כמוך, השתגעו המתחסדים הנבערים לאסר על **נפשם** השתמשות כל כלי אשר בשלו בתוכו בשר אשר נתנבל ונאסר מחחומרות הנבערות הרחוקות מתורת משה כרחוק האמת מן השקר, וכן לא יאכל המתחסד הנבער בבית האינו מתחסד, לא יתערב בכליו וישנא אותו בלבבו ואין קץ - לשנאת חנם אשר הסבו המתחסדים בעמנו לרגלי פלפולי המהבילים המחמירים.

— זאת היתה לכם, ענהו השמן, בגלל אשר תאמינו כי בשמירת המצוה הזאת תתנו עז וחדוה לאלהים ולא תחפצו לדעת כי מצות התורה „ואהבת לרעך כמוך“ היא כל התורה והשאר פרושה ובאורה, מצות התורה לבלתי אכל כל נבלה ובהמה טמאה שקצים ורמשים, היא בגללכם לטובתכם ולאשרתכם בזה ובבא, ואם חכמי התלמוד הבינו במלות „נבלה וטרפה“ אף הבהמות אשר נקבו אבריהן הפנימים, עשו בזאת נרתיק זהב לתורת ה׳ התמימה ואולי קבלו כזאת מאבות אבותיהם ואין כל „נפקא מיניה“ אם קבלה היא או תקנה מחכמי ישראל זכרם לברכה והכלים והתערובות יאסרו בנותן טעם ולא יותר. אבל אם יבערו בני אדם להצריך כלים שונים לבשר וחלב, לחג הפסח וכדומה, אין זאת אשמת התורה חלילה וחלילה כי בתורת משה לא נמצא אף רמז קל לאלה הדברים, והנה בזהירת השתמשות הכלים אשר בשלו בתוכם בשר פגול עוד יש טעם הגיוני לבלתי השתמש בהם אף אם חלוש הוא מאד, כי אחרי אשר ינקה הכלי וישוטף במים רותחים היטב אין לחוש כלל לאיסור, אבל לאסור את הכלי בפסח אשר נשתמש בו בשאר ימות החול, סכלות רבה היא מאין כמוה כי אם אין לחוש בחמץ נוקשה, עד כמה יש לחוש בחמץ הנבלע בכלי חרס? או בכלי מתכת בר יומו או אינו בר יומו אחרי אשר ינקה הכלי ושוטף במים ונותן טעם לפגם מותר גם בפסח לפי דעת מרן הבית יוסף, ומדוע לכם כלים חדשים בפסח לכלות ממונם של ישראל? אבל אם יואלו בני אדם להזהר בכל הבלי החומרות למען מצא חן בעיני אלהים ולעבור בזאת על מצות תורת האמת “לא תשנא אחיך בלבבך„ יען לא לקח לו כלים חדשים בחג הפסח הם עונם ישאו.

— אמנם צדקת! אמר נחשון הפרוש אל השמן מעתה לא

אזהר עוד בחומרות הנבערות האלה ולא אקח לי עוד כלים חדשים לחג הפסח.

— חלילה לך מעשות כזאת, כי אין הדבר שוה בנזק, ענהו השטן, ואם אמנם ההצטרכות לכלים חדשים בפסח וכדומה מן ההבלים פתיות רבה היא אבל לפרוש מן הצבור ולהתרחק מן כלל ישראל מהגוי הקדוש בגלל החומרות הנבערות האלה, פתיות יותר גדולה היא, ואתם עשו לכם סנהדריה דתית בירושלים והיא תעשה לכם תקנות בדת כפי צורך הזמן ולפי רוח העת, וחרפה גדולה היא לגוי הגדול והנכבד אשר ממנו יצאו מחוקקים, מלכים ונביאים אשר כל הגה שיצא מפיהם קדוש הוא לכל גויי הארצות היותר נכבדים לבלתי היות לו מרכז דתי, וסנהדריה בציון אשר ממנה תצא תורה, ולא לכוף כאגמון ראשו לכל מנהג נבער וחומרא של הבל אשר יעשה רב אחד בפלפוליו הנפתלים, וחטא חטא עמך בית ישראל על אשר לא השתדל לעשות כזאת, ואמנם לא כבד הדבר הזה מעשותו, ובנקל תוכלו לשלוח לירשלים רבנים אחדים וליסד שם מרכז דתי אבל ברו לכם רבנים אנשי השם משכילים ונאורים תמימי דרך ויראי אלהים והיודעים לעות את דבר, וחלילה לכם מעשות סנהדריה דתית מרבנים היודעים את התלמוד בלבד, כי בזאת תרחיקו חלק גדול מלקבל מרותם, ולא אלמן ישראל מאנשים כאלה, וגם אין לכם ליסד סנהדריה גדולה בתחלה, ודי לכם סנהדריה קטנה לפי שעה, וגם אל תאמרו נואש אם תתנגד לזאת ממשלת תוגרמה בתקופת שלטן אחד, ועוד לא נדע אם תתנגד ממשלת תוגרמה לזאת, כי מלכי תוגרמה מעודם מלכי חסד היו והיה אם תקראו עצרה מכל גדולי ישראל ומכל מפלגותיו אף מהקראים ומהמתקנים לבל ידח מכם נדח, אין כל ספק כי חפצכם בידכם יצליח, או אז יחדל ישראל מלהקדיש כל הבלי המתפלפלים והמהבילים, ואז לא יעז כל רב סכל וכל חסיד שוטה לעשות חומרות ולהנהיג מנהגים בישראל כהעולה על רוחו, ומלבד זאת תועיל הסנהדריה הדתית הרבה מאד לישוב ארץ אבותיכם.

— כדבריך אעשה, אמר הפרוש בשמחה רבה, והנני מוכן להיות רב בישראל, והיה בשבתי על כסא הרבנות אקרא עצרה מכל גדולי ישראל וגאוניו היודעים לעות את דבר, להתיעץ כדת מה לעשות, וראשית עצתי תהיה ליסד מרכז דתי בארץ אבותינו.

— לוא כזאת תעשה, אמר השטן, אפס לבי יסיתני בספק אם שמר תשמר את הבטחתך, כי לא כל מוצא שפת אדם קדוש הוא.

— מעודי לא הוצאתי מפי כל דבר שקר, וכל ימי שמרתי מוצא שפתי לקימו כמו.

— לך מפני! צעק השטן, כי כל דובר שקרים לא יכון לנגד עיני.

והנה רוח סערה התפרצה מפאת קדים ותשא את הפרוש על כנפי רוח למרחקים אין קץ ותביאהו רומאה אל ארמון הבטיקאן ותשליכהו לפני הדום כס האפיפיור.

האפיפיור התחלחל, העוה פניו, עצם עיניו, ספק את כפיו ויצדיק עליו את הדין, כי כמעט יצאה נפשו בראותו איש יהודי עומד לפניו, וכן לא יעשה.

— יהודי! יהודי! צעק האפיפיור בקול גדול, משרתי הקדושים איכם? חושו עושו הקבצו ובאו.

והנה להקת כמרים קדושים סבבוהו כתרוהו, ובידם האחת אחזו חרב פיפיות ובשניה צלב זהב.

— מהר ושקה נא את הצלב הזה, יהודי נבזה, אמרו הכמרים והארכי—בישפים, וסר עונך וחטאתך תכפר, ואם אין, ננתח אותך לנתחים לרצות את עונך כי כבד מנשוא.

— מה פשעי ומה חטאתי? בכה נחשון בדמעות שליש, מה עשיתי כי תאמרו לנתח אותי לנתחים?

— הרגת אלהינו, הצלבת את משיחנו, ענוהו הקדושים במשטמה.

— אם אלהים היה הלא קם ויחי, ובמותו עשינו לו רצונו, אמר הפרוש, והמתנגד לרצון אלהים עונו ישא, וכי על כן אין לכם כל כפרת עון בהענישכם את אלה אשר עשו רצון אלהים אשר אי אפשר לבטלו, ועוד זאת כי גם משכרת נדרש מידכם, חלף עבודתנו להצליב את אלוהיכם ולעשות רצונו, כי לולא הצליבה כי עתה לא נגאלתם ולא נפדתם מרדת שחת.

— כן דברת! יהודי מתלוצץ, אמרו הקדושים, כן דברת משכרת נתן לך, ויעפפו חרבותם על פניו, לא בפנים מפיקים אהבה ואחוה שלום ורעות.

כראות נחשון כי בא קצו, נשא למרום עיניו ויבקש עזרו מקדש ותשועתו מאלהי ישראל.

והנה קול אדיר וחזק נשמע ממרחק ורכב אש וסוסי אש ירדו מן השמים ויפרידו בין היהודי ובין הכמרים.

והקול נשמע:

שמע ישראל ה׳ אלהינו ה׳ אחד!

— ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ענה הפרוש אחרי הקול אשר ממנו הקיץ משנתו — והנה חלום, וימהר ויקם מן הארץ וירא כי כבר עלה השחר ואנשי העיר נקבצו באו אל בית המדרש להתפלל תפלת השחר, והנם קוראים את "שמע ישראל" אשר לפני פסוקי דזמרה, ושפתותיו דובבות:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד!

אחרית דבר.

עיר מאפליה כמרקחה, כל פה דובר ומשמיע חדשות, וכל אוזן קשבת תבחן מלין וכל דברתם והגיונם על נחשון הפרוש, אשר בא לפקד את ביתו בחג האסיף, כאשר הסכין עשה עד הנה מימים ימימה, ופליאה דעת מיודעיו וממכיריו מתמול שלשום מה היה לו, כי רוח אחרת היתה עמו הפעם והיה לאיש אחר.

— הלא זה נחשון האיש, אמרו כל יודעיו מתמול שלשום, הלא זה נחשון הכפוף נב, השמר כל חק בישראל, וכל מנהג אבות קדוש היה לו, ענה בצום נפשו פעמים בכל שבוע, עתה כאפיקורס היה, אין זאת כי אם מכר את נפשו לשדים ולרוחות רעות; רבים אומרים כי המיר את דתו, ויש אומרים כי קצץ בנטיעות בלבד, ואחרים אומרים כי שנה את טעמו בעקבה למרות רוח חותנו, עקב לא מלא את הבטחתו בדבר הנדוניא, ויש אומרים, ואחרים אומרים, ואין קץ לאומרים ולאומרים. ואמנם שנה נחשון את דרכו, ולא לחנם היה לדבת רבים ולזות שפתים בפי גרי עיר מאפליה, כי אמנם חטא נחשון מדי שובו לביתו, אכן הרבה אשמה למכביר, כי העלה הכורת על פאותיו הארוכות בלי חמלה כסום כסם את זקנו, הלך בקומה זקופה, הראה פנים שוחקות לאשתו ולבניו, לא ענה בצום נפשו בעשרת ימי תשובה, לא השליך חטאיו בנבכי הנהר, לא סבב תרנגל לבן על ראשו בערב יום הכפורים, קרא בספרים חיצונים וכו' וכו' בקצרה: נחשון מודעינו נהפך לאיש אחר, ואין איש יודע מה היה לו.

וגם הרב מעיר מאפליה התפלסף עמו לא בשובה ונחת, וזאת

הרגישו כל אנשי העיר, אפס בהדרת הכבוד דבר אתו הרב, ולא אחת ולא שתים הגיד הרב תהלתו בקהל עדתו, ולפעמים התהלך אתו כרע כאח וגם שאל את פיו בפשר דבר דין ודת ותהי לחידה בעיני דלת עם העיר, וכי על כן כאשר הכריז השמש בבית המדרש בשבת בראשית כי נחשון הפרוש ישא מדברותיו אחרי הצהרים באו כל אנשי העיר לשמוע אל דרשת נחשון הפרוש.

בית המדרש מלא מפה אל פה, כל אנשי העיר נקבצו באו לשמוע דרשת נחשון הפרוש, ואחרי תפלת המנחה התעטף בטלית כמנהג ויעל הבמתה. דממה דקה היתה בבית המדרש, ונחשון נשא את עיניו על ההמון הרב אשר סבבהו ויפתח את מדברותיו ויאמר:

שבת בראשית לנו היום! שבת בראשית! וכי על כן נתבונן נא אפוא בספור ספר תורת אלהים במעשה בראשית, נתבונן נא אפוא בתולדות האדם, עונו, ענשו ותכלית בריאתו, ונחוה דעתנו כפי שכלנו המגבל והמצער.

במדרש תנחומא פרשה בראשית נמצא כתוב לאמר: ויאמר ה' אלהים הן האדם, זה שאמר הכתוב, לבד ראה זה מצאתי אשר עשה האלהים את האדם ישר. לא בראו הקב"ה שנקרא „צדיק וישר" את האדם בצלמו אלא כדי להיות צדיק וישר כמהו, ובמדרש רבה פרשה בראשית כתוב לאמר: תני רבי ישמעאל, לפום גמלא שיחנא, בנוהג שבעולם שני בני אדם נכנסין לקפילין (לחנות) חד אינש אייתי קופר—צלי, ופיתא נקייה וחמר טוב, וחד אינש איית פיתא ותרדין, דין אכל ומתנזק ודין אכל ולא מתנזק, הוי על דין היא רבה, ועל אוחרן לית היא רבה, אחרי אשר נקדים בזה חקירה חפשית, נחקר ונתור בחכמת תורת אלהים, הידותיה וסודותיה כפי שכלנו ודעתנו, לקים מה שנאמר „והגית בו".

הנה בפרי עץ הדעת אשר ממנו אכל אדם הראשון ואשר נפקחו עיניו לדעת טוב ורע, כבר התפלספו חכמי ישראל וחכמי הגוים לדעת מה הוא הפרי אשר ממנו אכל, מה מהות העץ וכו' כי חלילה לנו מחשב כי האדם הראשון קודם שאכל מפרי עץ הדעת היה כבהמות שדה אשר השן אלוה חכמה ולא חלק להן בבינה, כאשר העיר החכם אבן עזרא, וזה לשונו: ודע כי אדם מלא דעת ה' כי השם לא יצוה לאשר אין לו דעת, רק טוב ורע בדבר אחד לא ידע ע"כ והנה אמר לו ה' כי ביום אכלו ממנו מות ימות, וכן לא היה רק ארר הארמה בעבורו, ועליו נזר לאכל את לחמו בזעת אפים, ופירוש הרמב"ן זכרו לברכה, אינו

מספיק באמרו כי טעם „ביום אכלך ממנו מות תמות" רצה לאמר בעת שתאכל ממנו תהיה בן מות, כי פשט׳ הפשוט מתנגד לפירושו, וגם עדותו אשר מביא שם הרב הגדול הזה אינה עדות נאמנה משיבת נפש, במחילת כבודו הרם, כי הוא מביא שם עדות סמך וראיה לפירושו מהפסוק (מלכים ב׳ קפיטל ב׳ פסוק מב) „ביום צאתך והלכת אנה ואנה ידוע תדע כי מות תמות" ויאמר הרב כי אין הכונה שימות מיד בו ביום, ואין הכונה לידיעה בלבד שידע שימות, כי החיים יודעים שימותו כלם, אבל הכונה כי שיצא יהיה חייב מיתה למלך, והוא ימית אותו כאשר ירצה, וזה דעת הרמב"ן ואינו נכון בעיני כי שם נאמר „ידוע תדע" ולכן נכון לפרשו כדעת הרמב"ן ז"ל, אבל בפסוק „ביום אכלך לא נאמר „ידוע תדע" וגם ערותו מן הפסוק השני אינה עדות נאמנה לכל חוקר לכל תכלית והוא: עדותו מן הפסוק „ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו" (עיין שם) כי שם לא נאמר „ביום" אבל בפסוק אשר לפנינו נאמר „ביום" אכלך ממנו מות תמות, והרב הפלסוף ר׳ יוסף אלבו זכרו לברכה, אמר (עקרים מ"א) כי ביום אשר יאכל מפרי עץ הדעת תגבר ההתכה על התמורה והיא בהכרח שימות, ובעבור שמטבע עץ החיים היה להחליף הכח, כדי שיוכל כח הטבעי לעשות התמורה שוה אל ההתכה, או יותר, אמר הכתוב ועתה פן ישלח ידו וכו׳ כלומר יתקן מה שעות באכילת עץ הדעת וחי לעולם, וזה הבנת אלו הפסוקים כפי הפשט והבנת פשט מיתת הגוף באכילת עץ הדעת, עד כה דברי הרב הגדול, ואמנם השערה פילסופית היא, ונאה לרב החכם הגדול הזה, אבל רחוקה היא ההשערה מהיות יסוד נכון וקים לבנות עליו בנין בעולם המציאות והישות, וכל מבין דבר לאשורו ידע כי כמו שהלידה היא באפשרת כן המיתה היא בהכרח, הצורות צריכות הרכבה, אשר קדמה לה ההפרדה, ולכן הראשונה היא בשלילה והאחרונה בחיוב ואם כל גרמי השמים נתונים הם תחת יד חק הטבע הזה איככה נוכל לשלול אותו ממין אחד ממיני היצורים? ואם כונת הרב הגדול ר׳ יוסף אלבו היא על „ההתכה המדרגית" רצוני: כשיגיע אדם לימי עמידה תשתוה אז ההתכה בגויתו בשוי המשקל לנצח, ותחת היות שלש מדרגות בחיי בני אדם (עליה, עמידה וירידה) תהיינה אך שתים (עליה ועמידה) מדוע הסב אדם הראשון באכלו מן פרי העץ הנאסר, ירידה וכליה לכל בני בשר תחת השמש? מדוע יסבלו כל אשר רוח חיים באפו עון אדם הראשון במר

המות? הזה משפט אלהים?! [ואמנם כל הפירושים שבעולם לא יוציאו את הפסוק „ביום אכלך ממנו מות תמות" מפשוטו הפשוט.]

והנה קודם אשר נחוה בזה את דעתנו, עלינו להתבונן בתמצית דברי מורינו הגדול הרמב"ם ז"ל בהמורה (חלק ראשון פרק ב') הנוגע לענינו, כי שם יתפלסף מורינו הגדול וילמדנו לדעת בתמצית דבריו כי עון אדם הראשון היה: בנטיתו אל תאוותיו הדמיוניות הנאת חושיו הגשמים, והרוצה יעיין שם בדבריו, אפס לרגלי הענין אשר נעסק בו ראוי לנו לקצר בדברינו בכל מה שאפשר ודי לנו בהערה הזאת, ונאמר כי שמות המפשטים „חכמה ודעת" אשר בהם נכתר הולך על שתים מאדון כל, כמה שנאמר, בדמות אלהים עשה אותו, אשר זאת היא החכמה והדעת כמובן, נבדלים הם משם המפשט „ערמה" במובן זולתי, כי חכמה ודעת (צלם אלהים באדם) הם הכרה והשגה אמתית וישרה בעצם אפני ותנאי המושג, והשם „ערמה" יורה על התחכמות מעקלה בהנחות הכנות בלתי ישרות להשיג את המושג המבוקש הידוע, ולפעמים הרבה תשתמש בו השפה בהוראת דבר רע ומגונה כידוע, והנה נמצא כי הנחש היה „ע ר ו ם" מכל חית השדה, ומהות הנחש יבאר היטב החכם והפילסוף הרב עובדיה ספורנו יותר משאר המפרשים שהוא הכח המתאוה המחטיא יעשה זה באמצעות הכח המדמה (ומביא דעת חז"ל שהיה סמאל רוכב עליו עיין בפירושו) המוביל אליו דמיוני התענוגים החמרים המטים מדרך השלמות המכוון מאת האל יתברך, ע"כ.

ואחרי הדברים והאמת האלה הלא נראה כי תכלית בריאת האדם היא ההתפתחות הרוחנית והשגת השכל והדעת אשר הוא קנין הנפש בדרך ישרה, והתדמות אל אל אלהי הרוחות (כאמור נעשה אדם בצלמנו כדמותנו) בדרך ישרה, לא בהכנות מעקלות, להכשיר אמצעות נשחתות למען השג התכלית הרצויה כאשר עשו ועושים בני אדם עד היום הזה, והשגת השכל והדעת כרצון אלהים (כאמור נעשה אדם) תהיה בדרך ישרה במוסר השכל ועשות אך הטוב והישר בעיני אלהים ואנשים לאמר: היסוד לתכלית הרצויה והמכונה יהיה הישר והצדק, מוסר השכל, אהבת הזולת והרחקת התאוה, וכאשר יזקין גבר על הארץ אשר שלחהו ה' וישיג מן השכל והדעת מעט או הרבה, כפי הכנתו הטבעית, והשתדלותו הרצונית, אז ישלים את תעודתו על תבל הארץ, וישוב אל האדמה אשר ממנה לקח, אולם תכלית הנפש והרוח בהשתלמותה בחכמה

ומדע (צלם אלהים באדם) לנצח לא תודע לבני בשר, ואל אלהי הרוחות הוא בלבד יודע אל מה פני הנפש מועדות, מה תכליתה ומטרתה, אבל תכלית בריאת הגוף והגויה כבר נתגלה לכל אשר לו עינים לראות, כי הוא רק כלי להחזיק הרוח אשר באה על הארץ להתפתח בכשרונותיה, וזה כל האדם, וצחוק עשו לי בעלי הרפרם מבני עמנו במחקם מסדורי תפלותיהם את ברכת „מחיה המתים" יען כי יראו התנגדות מחלטת לזאת במערכת הטבע, ואמנם עליהם ועל כיוצא בהם כבר נאמר בספר התהלות „עינים להם ולא יראו" (נכחה) ולולא השליכו מהם עבותות התלמוד המקשרים את העם הישראלי אל דרך התורה והמצוה כי עתה התבוננו במאמר חז"ל „יעקב אבינו לא מת כי אמנה חיה יחיה בעת הזאת, ומה ממנו יהלך אם ילבש רוחנו אדרת חמר אשר נתהוה מאטמים אשר לא היו ושמשו את הרוח אשר לנו אלפים שנים מלפנים, האם לא יתחלפו האטמים בגויתנו בכל רגע ורגע גם בעת יחיה הגוף נושא הרוח על הארץ? ומה ממנו יהלך אם ילבש גבר שמלה אשר נעשתה מצמר גז כבשה פלנית, או כבשה אלמנית, כל עוד ישיג המטרה הרצויה בלי העדר דבר, ואמנם זה דרך כסל לכל מכחישי בתחית המתים, וכמו שאולת רבה היא לאמר על צמח ידוע אחרי אשר יבש ויקמל כי אבדה תקותו ולא ישוב עוד לאור באור החיים, כן סכלות רבה היא לחשב תעה על מעשה אדון כל במבחר יצוריו בתבל הארץ, כי במותו אבד תקותו והויתו לנצח נצחים, וכאטמי הצמח אשר יתחברו אחרי ימות גזעו בארץ לשמש ולהלביש בריאה ויצירה אחרת, כן יתחברו ויתאחדו אטמי הגוף והגויה המת לשמש ולהלביש יצירה אחרת, וכאשר מטרת הצמח ימלא הפרי הזרע אשר הניח בארץ, כן תמלא רוח יוצאי חלצי המת את מטרתו בהמציאות אשר זאת לנו „העולם הבא" וכל רוחות בני אדם פושטות צורה ולובשות צורה, אבל כפי ערך ופרשת גרולת הנפש והרוח כן תתגדל ותתרחב אחרי מותה, יש מן הרוחות אשר תקחנה רק גויות אחדות למשל בהם ולהאציל מכחותיה עליהן, ויש אשר במשפחות רבות תמצאנה קן להן, ויש אשר עמים רבים תקח לה, ויש אשר כל ישבי תבל יכרעו לה ברך, ויורכשו למו את נצוצי הנפש הרוממה מעט או הרבה, להאיר להם הדרך ילכו בה, (אפס ימין ושמאל נמצא בכל הבריאה כלה „וסטרא דשמאלה" תשלט בבני אדם לפעמים לרע להם) והנפש אשר

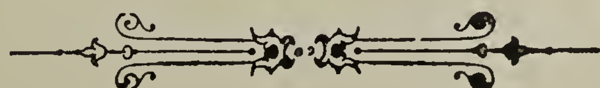
זכתה להתפשט בכל רחבי התבל, היא נשמת משה עבד ה׳ כי תורתו התקבלה ברב ארצות התבל, והעמים הפראים אשר עוד לא קבלו עליהם ועל זרעם את תורת משה איש אלהים נכונים הם לעשות זאת באחרית הימים, ובאמת אין בין היהודים המחמדים והנוצרים כי אם המכונות והצירומניות הטובות להביאנו אל התכלית הרמה בלבד, ולכן האינם יהודים יעלו אל על בדרך לא טובה וישרה (בבחינת ערמה) והיהודים יעלו למעלה למשכיל בדרך הטובה והישרה לאמר: „במוסר השכל״ וה׳ אלהים צוה על האדם (לאמר משפחת האדם) לבלתי אכל מפרי עץ הדעת טוב ורע לאמר: לבלתי השתדל להשיג את המטרה הרצויה „בערמה״ בתאוות נמבזות כי אם בדרך הטובה והישרה כי כאשר נאכל (אכילה תואר לתאוה) מפרי עץ הדעת מות נמות. לאמר: נתרחק מהמטרה הישרה ולא נשיג אותה כי אם הדרות הבאים אחרינו המה ישיגוה, וכצמח השדה אשר קרה לו מקרה לא טוב ויעש באשים, יבש ויקמל אחרי אשר לא יעש פרי ישוה לו, כן כאשר אכל האדם מפרי עץ הדעת טוב ורע היה תוצאות הדבר קין הרג את אחיו, אז הוחל לקרא בשם ה׳, ויראו בני אלהים את בנות האדם כי טובות הנה ויקחו להם ותשחת הארץ לפני אלהים, והנבלות האלה עשו לפי דעתם אשר נמשך אחרי תאות לבם בהשכל ודעת, ומה גם עבודת כוכבים אשר תחלה בימי אנוש הפך רצון אלהים אשר צוה לבלי אכל מפרי עץ הדעת, לבלתי לכת אחרי תאות לבם ולזנות אחרי עיניהם בכל משאות שוא ומדוחים, למען השיג המטרה הרצויה, וידוע לכל כי עבודת כוכבים היתה רק הצעה להשיג את התכלית בדמותם צורה ליוצרה, וכמו שקרה למשפחת האדם בחכמת התאולגיה, אשר ראשית דרכה היה המיתואלגיה (ערמת הנחש) כן קרה לכל חכמות האדם אשר השיג בערמה בדרך לא ישרה, וכי על כן מתו דרות רבים ממשפחת האדם, לאמר; לא השיגו את התכלית, אולם הטבע ברצון אלהים דאג לבל ידח ממעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא כל נדח, וישתדל הטבע להוציא מגזע משפחת האדם הוטר אשר יעש פרי ישוה לו, והוא אברהם אבינו אשר זנח את דבלי נחלת אבותיו וידבק באלהים אמת בדרך ישרה, וכן זכו יוצאי הלציו להיות החוטר אשר יחיה זרע (טוב) על הארץ, וכאשר קם משה איש אלהים ויעש לזרע אברהם הכנות אלהיות להתרחק מעון אדם הראשון (לאמר) ממשפחת אדם הראשונה, אז החלה משפחה אחת מהאדם

ענף אחד מעץ האדם לעשות פרי ישוה בכל דר ודר, והאחדות באלהים אמת, תורה שלום אמת לכל נבראיו, כי האחדות הוא יסוד השלום והאהבה, ולכן אחרי המקרא המורה אחדות אלהים, שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד, יבא המקרא, ואהבת את יהוה אלהיך לאמר: אהב את נבראיו כי אב אחד לכלם, ובדרך הזה נשיג את התכלית הרמה והנשגבה כרצון אלהים, ואמנם בעזרת ההכנות אלהיות לדת האמת ממשה איש אלהים, החליש ישראל מאד את חריפת זהומת נחש הקדמני, והסתתיסתקים הקרמנלים יעידו בישראל כי נעלה הוא בתכונת רוחו המוסרית שכם אחד על משפחות האדמה, ומה גם חטאי הרציחות ושפיכת דמים אשר נקי הוא מהם ומכיוצא בהם, והנוצרים העושים כל נבלה, רוצחים שופכים דמי נקיים, מענים כל חלש כל נכשל וכל רפה כח, ואומרים; נצלנו! כי המלאך הגואל פדם מכל צרה, וישוע הנוצרי האיר את עיני כל המחכים לסליחתו ועליהם ועל כיוצא בהם השכיל הזהר מאד (פרשה ואתחנן) באמרו „ותפקחנה עיני שניהם„ בעפושא דהאי עלמא מאי דלא הוה קודם, דהוו משגחין ומפקחין לעילה לזמנא דאתי, כתיב והולכתי עורים בדרך לא ידעו וכו' זמין קב״ה לאפקחא עיינין דלא חכימין ולאסתכלא בהאי עלמא בגין ינדעון למאריהון„ ואנכי לא ידעתי אם כוון ר' משה דיליאון על הנוצרים או על כל אלה המוכים בסנורים, אבל אם כוון על הנוצרים, יפה כוון ואמנם נפקחו עיני הנוצרים „בגין דינדעון למאריהון„ כי ישוע הנוצרי הועיל מאד להתפתחות תורת היהודים כי לולא ישוע הנוצרי כי עתה עוד אולי התהללו כלם באלילים, אבל אם נפקחו עיניהם רק „עפושא דהאי עלמא„ יחזו למו, ולא שמש תורת היהודים בעצם טהרה וכי על כן רחוקים הם מאד מדרך האמת, ודורות רבים מהם עוד לא ישיגו את התכלית הרצויה רק ההסידים מהם כדעת חז״ל, אבל לא כן חלק העם הנבחר, אשר נתנה לו הכנות אלהיות לבוא אל התכלית הרצויה הנשגבה, ולכן כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר ועמך כלם צדקים וכו' כאשר דרשו חז״ל, והנה חטאי בני אדם הם בשלש מדרגות, הראשונה; נזקי הגוף, השניה; נזקי ממון, והשלשית; נזקי הרוח, והנה מחטאי מדרגה הראשונה כבר נטהרו בני ישראל ובחטאי מדרגה השניה הנם בקו ישר עם יתר משפחות האדמה וכי על כן נרגשים חטאי ישראל ביתר שאת, וחטאי מדרגה השלשית עוד לא ירגישו בני אדם, ולולא חטאה משפחת האדם בערמת הנחש, כי עתה היו כמלאכי אלהים והארץ כגן עדן לפניהם

אבל למן היום אשר עבר האדם על מצות ה' ירדה נפשו פלאים בתהום ההזיות הבערות הסכלות והרשעה, אשרת כל איש והצלחתו תלויה באי—הצלחת רעהו ורעתו, לא יגדל גוי כי אם יקטן משנהו, מספר חללי חרב מהמלחמה יצדיק את הרשע וירשיע את הצדיק, וכה ירדה נפש האדם עד אשר נואלו לעשות את ישוע הנוצרי לאלהים אמת, בגלל אמרו כי לא לבני אדם עשות רשע, והיהודים היודעים כי לא אל חפץ רשע, מבלעדי חכמת ישוע, יאמרו הגוים למחות את שמם מספר החיים, ואם נאבה להתבונן מעט בשפלת נפש האדם נלכה נא בשדה לראות בגבורי הציד איך יתענגו על מכאבי צבי או עוף כנף אשר נפל חלל לפניהם, כי אין קץ לשפלת נפש איש הצד ציד למלאות תאותו, ומלכי הנוצרים אשר עלו על כסא המלוכה לעשות משפט (?) יצאו לצוד ציד. לא למען מלא בטנם הרעבה, כי אם למלא הות נפשם השפלה והחשכה, ומהלל שם ה' אלהי ישראל אשר קדשנו במצותיו ונתן לנו תורת אמת להחליש חריפת זהומת נחש הקדמני, ונבלות כאלה אינן מצויות בישראל, ואף בעד הנפש חי אשר יצרך לבשרה עשה למענה הלכות שהיטה חקים טובים וישרים למען הקל את צערה בכל האפשרות כי בהפסקת הורידין המוליכים את הדם מהלב אל המוח תפסק ההרגשה לגמרי כרגע, והפרכוס הוא רק ההתכוצות והתפשטות העורקים מכח החיוני בלי כל הרגשה כלל כמו בחולת הנופלים EPILEPTIC FITS, CONVULSIONS וכדומה, וימים יבאו אשר יכירו וידעו כל עממי הארצות כי הורת משה ברוח היהדות סם חיים היא לרפא את משובת בני אדם מערמת נחש הקדמני והיהדות הטהורה מתת אלהים היא, כל דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום ואמת, ותורת ישוע הנוצרי מלאה הזיות, וכי על כן רפת כח היא לעשות מאומה להטבת מצב המוסרי של גויי הארצות ההולכים בדרכיה, ויהיה הנוצרי אף מהצדיקים והחסידים ולא יתן לחיו השניה להמכה את לחיו הראשונה, ויהיה היהודי אף מרשעי ומפחותי היהודים ולא יוכל להפריז על מדת ושעור הענש הצדק אשר נתנו מחוקקי הארץ להמכה את לחיו בחרפה, אולם עד העת ההיא, עד אשר יכירו גויי הארצות את טהרת היהדות, מר יהיה גורל היהודים, ואין לנו לקות אחרת יען כי אנחנו המעטים והחלשים המתנגדים להרבים וההזקים, וכי על כן עלינו לשאת ולסבל את תוצאות ההתנגדות — — — אבל אחינו בני ישראל הלנצח נשא ונסבל ?! מתי יהיה קץ הפלאות ? מה כחנו כי נסבל, מה תקותנו כי נשא ? הנה אם יברך דר אחד בישראל בחסדי שכניו הנוצרים ולא

יהרסו שניו בפיו, אז ישכח את מעללי שכניו הנוצרים בדר העבר, וכן תעברנה עלינו מאות שנים מבלי דאג לאחריתנו. האנתישמתים ינבחו ינשכו ימצו את דמינו, ואנחנו מחשים! וכל תנחומותינו ותקותנו היא דברי קסר הפלני ואמרי מלך האלמני אשר חרצו משפטם קבל עם על תהלוכות האנתישמתים (בדברים הנשמעים לשני פנים) כי לא לפי רצונו וחפצו יעשו את מעשיהם.... הה נפלה נפלה בת עמי! חסד נורא יעשו מלכי הגוים, האף אין זאת? אהה אלהים! הלנצח תתענה שה פזורה ישראל? — אחי בני עמי, לכו ונלכה! נעזב נא את ארצות הנוצרים יחד את חסדי ורחמי מלכיהם כי לא לנו הם..! יתעלס אלכסנדר קסר רוסיא את הקזקים הנאהבים והנעימים, ישתעשע מלך רומניא בעבדיו הפראים והשכורים, ישתחוה האפיפיור ברומא לצלם דמות מרים אם אלהיו, יתנכל ביסמרק והסרים למשמעתו בכל מזמות רשע, למען הרחיב את צעדי האנתישמתים, ימלאו הנוצרים את הארץ חמס ושד רצח ונאף, ילחמו את מלחמותיהם, יעשו כלי תותח להרג ולאבד אלף אנשים בפעם אחת, ירבו למו אניות איבה, כלי מפץ של דינומוט, אבק שרפה שאינו מעלה עשן, ישלחו מסיונרים לכל קצוי ארץ להרבות יגון ואנחה במשפחות שאינן נוצריות בגזלם מהן בנים ובנות לבשתן ולבשת כל משפחת האדם (כאילו רק הנוצרים המאמינים בהבלי השלוש עושים אך הטוב והישר בעיני אלהים וארם) יעשו חברות של „צער בעלי חיים" החפצים להרע לישראל (לאסר בשר שחיטה) יספרו העתונים בגנותם של ישראל יען כי עתוני ישראל לא יוכלו לספר בגנותם של נוצרים להשיב מכה אל חיק מכיהם הנבזים, ולב היהודי לא יתנהו להרע לזולתו (במדה שוה עם הנוצרים), ישלחו נערה זונה נוצרית בחצרי היהודים קודם חג הפסח למען מצא עליהם עלילת רשע כסל, ישמחו כמריהם ויגילו קדושיהם בשמעם אסון נורא אשר קרה לעברים במערת פריצי הקזקים והרומנים המאמינים בקדושת האם הקדשה, ישכרו לשכרה, ימלאו את כל בתי האסורים במרצחים במנאפים בגנבים ובשודדים, יסתירו את ערות הכנסיה הרומית כתולית ויגלו את ערות היהודים והתלמוד, יחוקו חקים טובים לעצמם אשר יעיקו תחת החלשים ורפויי כח מזולתם, וכל זאת להם מערמת הנחש הקדמני, אולם אנחנו בני ישראל אנחנו בני העם האמלל והנדכא הנענה והמרדף החלש ורפה כח, הנוי אשר הורה מוסר השכל לכל באי עולם (כאשר תאמר גם ברית החדשה „הישועה ממקור היהודים באה„) העם החלש והחסר אונים, ידכה ישח יתן גוו למכים לחיו למורטים, כל מלך שוטה יתחכם לו, כל רשע עריץ ימצא בו כל

עון וחטאה, כל עתון מגונה יספר בגנותו, כל בור ריק ימלא מחוליתו, כל שעיר לעזאזל יקחנו לתמורתו, ויען מה? יען הטהר מעט מזהומת נחש הקדמני. — — ישראל ישראל! הה שמע ישראל שא נא עיניך למרחקים, הסב אותן לכל ארבע פנות העולם התבונן נא בנדחיך הנפוצים לכל קצוי ארץ, הבט נא בפניהם העצובים דקי הבשר וחסרי הדם, הצנומים לא מזקנה והרטובים מרב דמעה, מדוע לא תדאג לאחריתם? הלנצח יתרפסו תחת רגלי כל נוצרי רשע? הלנצח יסבלו בגיך מחומרות כל רב סכל? הה! מבית ומחוץ קמו להעיק תחתיהם, מבית ומחוץ ימררו את חייהם, מבית ומחוץ יהתרו בקיר חומת מבצר ישראל להפילו למשאות נצח בל יוסף קום, הנוצרים בזדון ירעו לך, והרבנים בשגגה הוסיפו לך חומרות נבערות למרר חייך, — הראשונים בכונה רעה, והאחרונים (הרבנים ז״ל) בכונה טובה. אלה ואלה לא הרבו היטיב עמך, ומדוע לא תפקח עיניך לחזות מישרים? ומתי יהיה קץ הפלאות? ישראל ישראל! הה! שמע ישראל! ברח דודי ונוסה, נוסה מארצות אויביך ומנדיך, עזב את ארצות הנוצרים מבקשי רעתך, עזב את ארצם יחד עם מרבית חסדי מלכיהם, כמריהם מחוקקיהם ושריהם, יחיו הקזקים והשטקרים הטורקומדים והישועתים במנוחה שלמה בלעדיך, ואתה תלך ותשוב אל ארצך ונחלתך אשר נשבע ד׳ לאבותיך, ושם תעבד את ד׳ אלהיך כמצוה עליך ממשה איש האלהים באין מפריע ומכלים דבר, ושם תעשה לך סנהדריה דתית, לקחת היכלת מידי המחמירים המהבילים היחידים ולתתה ביד באי כח העם כלו לבלתי ימררו את חייך בחומרות של הבל, או אז תחיה גם אתה בשלום ובשלוה בהשקט ובטח ובמנוחה שלמה, ובזאת נמצא פתרון והתרה לשאלת היהודים.

השמטות:

צד 132.

הוא אשר אמרתי ענהו שדשעיר בחרי אף, כי בא משה דיליאון בנבלי זדון להתעות אתכם בתורה חדשה וכו׳ (הזהר) הנה כבר עלתה שאלת הזהר על שלחן המבקרים והחוקרים מגדולי חכמי ישראל, ורבים מחכמינו הרחיקו את הקבלה בשתי ידיהם, והרוצה יעיין בספרות העברית הישנה והחדשה במקצוע זה, וימצא הוכחות הגיוניות למדי, צודקות מאד לכל מבין דבר לאשורו, לכתור את בנין הקבלה ההזיית ולהרסו עד היסוד בו, אולם לספר שזכה להקרא בשם „קדוש״ (זהר הקדוש) ואשר הביא מנהגים זרים בבית ישראל, ושפך רוח הזיית על חלק גדול מספרותנו, חוב קדוש הוא על כל איש מישראל, להודע ולהודיע את קדושת הספר כפי השגת יד איש ואיש, וכל המרבה לחקור ולדרש בקדושתו בלי כל משוא פנים הרי זה משובח; והנה להביא את כל התפלספות וחקירות הזהר תחת שבט הבקרת, שרובן בהבל יסודן, נחוץ לעשות ספר גדול רב הכמות והאיכות, ואולי יתעוררו עוד חכמי ישראל לזאת, כי אין קץ להתועלות הרבות אשר תבאנה לעמנו בנפל קדושת הזהר והקבלה ההזיית, והגאון רבינו יעקב עמדן לא יצא ידי חובתו, ראשונה, כי הקדיש את עצם הזהר, ושנית כי רוב סתירות הזהר שהביא בספרו הנחמד „מטפחת ספרים״ עשה בידו הגדולה בתלמוד, וזאת איננה מספקת להמתעקשים הקנאים, כי בדבר התלוי בעיון ובהגיון, רבה המבוכה ובנקל יוכל כל מתעקש למצא לו פירוש לדברי ח״זל כפי נטות רוחו ורצונו, ושתי פעמים שתים תוכל להיות חמש, אם יבא מתעקש למלא את החסרון בפלפולים, ולכן לא הוכחות הגיוניות תלמודיות וספרותיות נחוצות לנו להפיל את חומת הקבלה, כי אם הוכחות טבעיות בדוקות ומנוסות מהנסיון אשר יאמתן החוש והשכל טוב ביחד, או אז נזכה להפיל את חומת הקבלה המפסקת בינינו לבין אבינו שבשמים, ואמנם מלאכה רבה ונכבדה עשה ר׳ משה דיליאון ודברים טובים מאד נמצאים בו, ואולי קבל גם ענינים רבים מרבותיו וחבריו, אבל בתתו את דברי הזהר בפי רבי שמעון בן יוחאי, ואנחנו נקרא לו בשם „קדוש״ זאת תעיר ותעורר את כל איש הוגה דעות להתבונן באמתת קדושתו, ולכן נביא נא ענין אחד מהזהר לדוגמא ונראה מה המה חלומותיו.

בזהר פרשה וארא כתוב לאמר. וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ד׳ לא נודעתי להם, רבי חזקיה פתח, אשרי אדם לא יחשוב לו ד׳ עון וכו׳, כמה אינון בני נשא אטימין דלא ידעין ולא מסתכלין על מה

קיימין בעלמא, דהא קו״בה כד ברא עלמא, עביד ליה לבר נש בדיוקנא דיליה ואתקין ליה בתקונוי בגין דישתדל באוריתא ויהך באורחוי, דהא כד איתברי אדם מעפרא דמקדשא דלתתא אתתקן, וארבע סטרי דעלמא אתחברו בההוא אתר דאקרי בי מקדשא, ואינון ארבע סטרין דעלמא אתחברו בארבע סטרין דאינון יסודין דעלמא תתאה „אש ורוח ומים ועפר״ ואתחברו ארבע סטרין אלין ב׳ד סטרי דעלמא ואתקין מנייהו קו״בה חד גופא בתקונא עלאה, והאי גופא אתחבר מתרין עלמין.מעלמא דא תתאה, ומעלמא דלעילא, אמר רבי שמעון תא חזי ד׳ קדמאי אינון רזא דמהימנותא, ואינון אבהן דכלהו עלמין ורזא דרתיכא עלאה קדישא, ואינון ד׳ יסודין „אש רוח ומים ועפר״ (פירוש סוד ההרכבה והתקשרות כחות אלהים אלה באלה ביכודות האש רוח מים ועפר), אלין אינון רזא עלאה ואלין אינון אבהן דכלהו, ומאינון נפקין „זהב וכסף ונחשת וברזל״ ותחות אלין מתכאן אחרנין דדמין לון כגוונא דאלין, „תא חזי אש רוח ומים ועפר״ אלין אינון קדמאי ושרשין דלעילא ותתא, ותתאין ועלאין עלייהו קיימין, ואלין אינון ארבע לארבע סטרי עלמא וקיימין בארבע אלין „צפון ודרום ומזרח ומערב״ אלין אינון ארבע סטרין דעלמא וקיימין בארבע אלין, אש לסטר צפון, רוח לסטר מזרח, מים לסטר דרום בגין וכו׳ (פירוש כאשר יעמוד איש ופניו לפאת מזרח אז תהיה שמאלו „אש בחינת דין״ לסטר צפון, וימינו „מים בחינת חסד„ לסטר דרום, ופניו לסטר מזרח שהם בחינת רוח כלומר מפני האיש ניכרת חכמתו „ורוחו„ ואשר מצד מזרח רוח חיים, כלומר השמש תופיע ממזרח, ובפני האיש נחירי הנשימה רוח המחיה וכן הרוח לסטר מזרח, עפר לסטר מערב, כלומר אחורי האיש —המות בבחינת עפר. על דרך הכתוב וישוב העפר על הארץ כשהיה, וסטרא דמזרח אשר משם תזרח השמש תואר הוא על התנועה והחיים, הפך המנוחה והמות המתואר היטיב בסטר מערב אשר שם תבא השמש), תא חזי אש הוא בשמאלא לסטר צפון, דהא תוקפא אש דחמימותא ביה, ויבישו דיליה תקיף, וצפון בהפוכא דיליה היא ואתמזג חד בחד ואיהו חד וכו׳, נפיק אשא מצפון ועאל בתוקפא דדרום ומדרום נפיק תוקפא דחמימותא לעלמא וכו׳. דרום דאיהו חם ויבש וכו׳, כגוונא דא צפון עביד דהבא וכו׳, והיינו דכתיב מצפון זהב יאתה דאש אתאחיד בעפר ואתעביד דהבא והיינו דכתיב ועפרות זהב לו

ועתה קורא יקר, לא אבוא להלאותך בהוכחות הגיוניות לכתור את הבנין אשר בנה ר׳ משה דיליאון, אבל אתן לפניך הוכחות טבעיות אשר בהירי הנסיון והחיש יסודן, ואתה הלא ידעת כי חכמת הכימי אשר אין כמוה בכל החכמות והמדעים, אין לה כל השערות ולא פלפולי מתחכמים ומהבילים, והיא היא שעמדה לנו לגלות לפנינו מעט מזעיר מרזי הבריאה הנפלאה, לא בהשערות ודמיונות לא בפלפולים והקשים, כי אם בנסיונות והוכחות טבעיות

שאי אפשר עוד להכתפק באמתתן בשום פנים, והיא תלמדנו לדעת במופתים חושיים שאי אפשר להמלט מהם כי יסודות הבריאה כפי אשר נדע עתה, הם לא במספר ארבעה, כאשר תלמדנו הפילוסופיה הישנה (ואשר הזהר הואיל הלך אחריה שתום עינים), כי אם במספר ששים ושלשה ואולי עוד יותר, אבל עוד לא נודעו לנו כי אם ס״ג יסודות במספר. והאש איננו יסוד, וזה בדוק ומנוסה אין איש מסתפק עוד בו כי האש הוא רק מראה בלבד, מראה ההתחברות והתלכדות היסודות אחרי הפרדם לרגלי החום, והחום הוא רק כח תנועת התפודדות אטמי היסודות, המים אינם יסוד, יען כי נוכל להפרידם לשני יסודות Oxygen and hydrogen וגם את הרוח נוכל להפריד לשני יסודות Oxygen and nitrogen וגם העפר בעצמו איננו יסוד, כי נמצאים עפרות שונים המכילים יסודות שונים זה מזה, כמו היסודות האלו אשר אזכירם והם silicon, aluminum, calcium. potassium sodium, magnesium וכלם מעורבים ומרכבים בהיסוד הראשי oxygen וגם מעט מיסודות אחרים, והעפר בעצמו איננו יסוד בשום אפן, ועתה מה המה חלומות הזהר הקדוש? ואמנם יכול היות כי היסודות הנודעים לנו ליסודות אינם יסודות, והדרות הבאים אחרינו ימצאו מכונות והמצאות לחלק גם את אטמי היסודות הנודעים לנו, אולם איך שתהי, יתרון חכמת הטבע אשר איננה מקודשה, מן חכמת הזהר אשר קדש יאמר לה, רב הוא מאד מאד, וברחוק חלקי האויר או המים והעפר מחלקי אטמי היסודות אשר מהם נתהוו Molecules. Molecules כי מהרכבות אלה האחרונים נתהוו המים האויר העפר וכו׳, כן רחוקה חכמת הכימי, מקודשת הזהר, ועל זאת יעידו כל אלה אשר למדו אף מעט מחכמת הכימי ....

דרום איהו חם ויבש וכו׳ טעותו של ר׳ משה דיליאון ידוע, באשר חשבו כן אז כל יושבי תבל לפאת צפונה מקו המשוה Equator, ולא ידעו כי מקו המשוה והלאה לפאת נגבה, יתקררו האקלימים במדרגות לקוטב הדרומי South Pole כאשר יתקררו במדרגות לקוטב הצפוני North Pole.

כגוונא דא צפון עביד דהבא וכו׳ והיינו דכתיב מצפון זהב יאתה, דאש אחיד בעפר ואתעביד דהבא והיינו דכתיב ועפרות זהב לו, והנה זאת ידוע לכל יודעי חכמת הכימי כי הזהב הוא יסוד ככסף כנחושת וכברזל ואיננו מרכב בעצמו, וכונת הכתוב מצפון זהב יאתה, אולי היו מלפנים בארצות הצפוניות מכרות זהב רבים, והנה המפרשים הגדולים, כרש״י, ואבן עזרא. בארו את הכתוב מצפון זהב יאתה על זהר השמים אחרי אשר ישב רוח הצפונית עיין שם, ומדוע לא ידעו חכמי ישראל הגדולים מסוד הזהר אשר אמר מצפון זהב יאתה כפשוטו לפי דעתו? הפלא ופלא! והכתוב השני שמביא ר׳ משה דיליאון ועפרות זהב לו יעיד, כי קדושתו לא ידעה כי הזהב בהמצא בטבע, הוא גרגרים גרגרים כגרגרי עפר, או מעורב בין עפרות כפים סלעים וחול, ולכן יכנם

הכתוב עפרות זהב.

צד 133

ירבה עצמה ויוסיף אונים לאל עליון למעלה וכו׳, וזה לשון הזהר פרשה בא, בענין המתחיל, רבי אלעזר פתח דהא כד ישראל עבדין עובדין דלא כשרן כביכול מתישין חילא דקודשא בריך הוא, וכד עבדין עובדין דכשרן יהבין תוקפא וחילא לקו״בה, ועל דא כתיב „תנו עוז לאלהים״, במה? בעובדין דכשרן.

צד 138

למען יסר את רשעי ארץ וכו׳, וזה לשון הזהר פרשה בראשית בתקונא דפרשתא בענין המתחיל ויכל אלהים ביום השביעי, ודאי, אשר ברא אלהים לעשות, לשכללא ולאתקנא כלא, כל יומא ויומא לאפקא רוחין ונשמתין ואפילו רוחין ושדין, ואי תימא דלאו אינון תקונא דעלמא, לאו הכי! דהא אינון לתקונא דעלמא הוו ולאלקאה בהו לחייבי עלמא, דאינון אזלין לקבלייהו לאוכחא להו, ומאן דאזיל לשמאלא, אתאחיד בסטרא שמאלא לקבלייהו, בגיני כך לתקונא הוו. תא חזי מה כתיב בשלמה, והוכחתיו בשבט אנשים ובנגעי בני אדם, מאן נגעי בני אדם? אלין אינון מזיקין וכו׳.

צד 161

אז יאריך הגוי ימים על ארצו וכו׳ ואל תתפלא הרבה על אשר הפריזה התורה למאד בהבטחת ירושת „הארץ הטובה״ להזכיר אותה פעמים רבות מאד יען כי אז היתה ארץ נושבת לעם הישראלי להתישב ולהשתקע שם, דבר היותר נחוץ לו, ולמען השריש בלבם תקות השגת ארץ פוריה, מנוחה ומרגוע להם ולבניהם אחריהם לדרות, חזר איש אלהים על דבריו כמה פעמים.

צד 164

לא תבשל גדי בחלב אמו בהיות המאכל וכו׳, וכן העיר הרמב״ם ז״ל, ואולי היה אז המנהג לאכל ולבשל שניהם ביחד, ונמצא באברהם אבינו, ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה, ולא תהיינה נגינות הטעמים סתירה להערה הזאת ....

צד 165

איך שעה ה׳ אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה, יען מאס בבעלי חיים וכו׳, הנה אפני ותנאי הדבור האלהי (רצוני מסירת רצונו כביכול לנבראיו, שזאת כונת תורתנו הקדושה באמרה ויאמר אלהים, וידבר אלהים, ויצו ה׳ על האדם, וכדומה) הם חמשה, א) התעוררת כחות אלהיים והשתלמות צורות הבריאה השונות כפי רצון גבוה מעל גבוה, ובמובן הזה עלינו להבין „אמרי אלהים„ בפרשה בראשית וכדומה להם, כדעת הגאון, אף שהחכם אבן עזרא מבטלה.—ב) רוח אלהים בתשוקה טבעית Instinction להתרחק מדבר, או להתקרב לו, ובמובן כזה עלינו להבין את דברי תורתנו

הקרושה ויצו ה׳ אלהים על האדם לבלתי אכל מפרי עץ הדעת (כמה שכתוב לבד ראה זה מצאתי אשר עשה האלהים את האדם ישר (לאמר: לבלתי התחכם הרבה בפרי עץ הדעת טוב ורע) והם בקשו חשבונות רבים, וכדומה מן הענינים האלה. ג) הערת רוח אלהים לעשות הטוב והחסד ולהתחרט על מעשים רעים וכן נבין את הענין וישמעו את קול ה׳ אלהים מתהלך בגן, ויאמר קין אל ה׳ גדול עוני מנשוא וכדומה.

ד) הצלחת מיטיבי לכת ועונש המטים עקלקלותם, ועל זאת נאמר, וישע ה׳ אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה, לנחש אמר וכו׳ אל האשה אמר הרבה ארבה וכו׳ ולאדם אמר כי שמעת וכו׳ וכדומה מן הענינים האלה. ה) הארת והופעת רוח אלהים בנפש כל אדם ישר, איש איש כפי הכנתו המוסרית, השכלית והטבעית, ועל הדרך הזה עלינו להבין את דברי תורתנו, ויאמר ה׳ אל משה, וידבר אליו ה׳ וכדומה, והבן דברי חז״ל הקב״ה מדבר מתוך גרונו של משה ובמובחר מין האנושי הזה דבר ה׳ פה אל פה כמאמרם ז״ל באספקלריא המאירה לאמר: ראה את האמת, הצדק והיושר, בלי כל ערבוב וסכסוך, ומושגים בלתי שלמים,

ואחרי ההקדמה הזאת אשתדל לבאר את הענין הזרהזה: וישע ה׳ אל הבל ואל מנחתו כפי דעתי והבנתי. ויהיה זה מפתח ליתר הענינים ממין הזה, וישע ד׳ אל הבל ואל מנחתו, רצה לאמר, הצליח בדרכו. אבל לא בגלל אשר הקריב מבכורות צאנו ומחלביהן, חלילה מלחשוב כזאת, רק בגלל אשר הלך בדרך הטובה והישרה, ובהיותו גם רועה צאן התקרב בחבה לנפש חי מזולתו, מעט או הרבה, ובזאת החליש מעט זהומת נחש הקדמוני, והניח אבן פנה לאהבת הזולת, שזאת כל התורה כלה והשאר פירושה, וקין לא הלך בדרך הטובה ובגלל זאת לא שעה ה׳ אליו ואל מנחתו, לאמר, לא הצליח במעשיו, אף אם הקריב קרבן לה׳ להתרצות לו, והוא היה עובד אדמה ומאס בבעלי חיים, ותוצאות הדבר היה כי הרג את אחיו, ואמנם גם הקרבנות היו לריח ניחוח לד׳, כמו שיש נחת רוח לאב מילדיו הקטנים העושים מעשה זר בפניו באהבתו אותם, ולכן אמר ה׳ אל קין (ברוח התנחומים הבאה אחרי החרטה) למה חרה לך ולמה נפלו פניך הלא אם תיטיב (מעשיך) שאת (תצליח) כי באמת הקרבנות לא מעלים ולא מורידים, ואם לא תיטיב וכו׳

צד 171

ודע נא נחשון כי הבלתי מאמין וכו אמר המחבר, פה מצאתי לנכון לחות דעתי בדבר מראות אלהים ביחזקאל, אולם חלילה לי מלחשוב כי כל דברי צדקו יחדו, בן בשר ודם אנכי כשאר המחברים אשר לא חברו ספרים בשאלות ותשובות מן השמים...... וכאלה אשר החזיקו בדעותיהם בקשיות עורף

לא מאשר יבינו אח״ת, כי אם בגלל „נחלת אבות״ או כאשר יסופר על רבינו תם ז״ל כי ירד כארי ואמר „משה טעית,״ (עיין בסדר הדרות בתולדות רבינו תם), אנכי את דעתי אחוה, ואם ישמיע איש אחרת במיטב הגיון יישר כחו, ואלהים אמת ישלם לכל איש דורש אמת לפי תמו בלי משוא פנים אם כונתו רצויה באמת ובתמים. והנה אין כל נפקא מינה אם ארבע החיות שראה יחזקאל הם לבוש ומשל לכחות הטבע או לשכלים נפרדים, ואם האופנים הם ארבעה הגלגלים אשר להפילוסופיה הישנה, (עיין מעשה המרכבה להרמב״ם בהמורה) ומי לידנו יתקע כי הגלגלים והאופנים והחיות שראה יחזקאל הם במהותם כפי העולה על רוחנו? אחת היא לנו אם כה ואם כה המה, אולם זאת נוכל להעיר בצדק, כי כל מטרת נביאי הצדק היתה לבער אמונות הזרות מישראל, לרחק אמונת הרבוי, ולקרב אמונת אחדות הבורא. וכחות הטבע בלבשם צורות מוחשיות בדמות אריה נשר וכו׳ כפי כגולות ותולדות הכח הידוע (כאשר יבאר היטיב הרב החכם דר׳ רובין) היו לרסן מתעה בלחיי עמים שונים ללכת אחרי ההבל והתהו, אולם עצם חכמת האלגוריה (Allegory) מאד נעלה הוא, וכי על כן טעו בו גם חכמים גדולים והפריזו על המדה בדמותם צורה ליוצרה, וזה כל חטאת עבודת עובדי כוכבים ומזלות, ולכן התנגדו לה נביאי ישראל בכל התקף, וכאשר דבר יחזקאל נכבדות על כחות האלהים כפי ידיעתנו והבנתנו, הראה לדעת לכל חכמי זמנו כי שגו ברואה. כי כאשר כלה מלדבר בכחות הטבע ויחל לדבר בחכמת שלאחר הטבע אמר: ודמות על ראשי החיות רקיע (הבדל) כעין הקרח הנורא, רצה לאמר: עד פה תבוא בן אדם, כי מפה והלאה תסרח חכמת אדם ובינתו תתבלע, ומה גם, וממעל לרקיע וכו׳ דמות כמראה „אדם״ כביכול, לאמר החכמה העליונה שהיא למעלה מהשגת כל נברא, (על דרך הכתוב בצלם אלהים עשה את האדם) וזה חלק עם ישראל. אל אלהים ה׳, יחיד ומיוחד, עילת כל העלות וסבת כל הסבות, הבורא והמחיה כל. כמה שנאמר מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך לאמר בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם לא נמצא אמונה טהורה כאמונתנו, אמונה באל אמת אדון כל המעשים, וקרוב לודאי כי חכמת החוזה יחזקאל במעשה המרכבה, עמדה אז לישראל להזניח את הבלי עבודת כוכבים ומזלות וידבקו מני אז באלהים אמת עליון על כל כחות ההויה הנפלאה.

צד 204

אשר באמת אין לכם רק שני סוגים וכו׳ „הצומח והמרגיש״ וכו׳, כי דומם איננו נמצא בטבע כי גם היסודות הכימים פועלים ונפעלים תמיד בכל עת, אשר מזאת לכל הצמחים והחיים נסבה, וגלמי הדוממים, כאבנים וכל חמרי המציאות אחרי הפרדם ממקורם הטבעי, אמנם יחדלו לצמוח, רצוני להתרבות בכמות, אבל לעמת זאת יחלו כרגע להתפרד ליסודותיהם הכימים

מעט או הרבה וכי על כן אין להם יד ושם בעולם החיים, ודע נא אפוא כי רב חמרי המציאות הנפרדים ממקורם הטבעי, יד אדם הפרידתם ולא יד הטבע והצמח הנפרד ממקורו בדרך הטבע ימהר מאד לרקוב ולהתפרד ליסודותיו וחמרי הבריאה הנפרדים ממקורם הראשי מיד הטבע המה האבות להסוגים השנים הנזכרים, רצוני הם היסודות לסוג הצומח והמרגיש.

צד 224

חומרות נבערות למרר חייך וכו׳ הנה הרב החכם יצחק שמואל ריגייו בספרו היקר „בחינת הקבלה" יצא ביד רמה לחלוק על דברי חז״ל, ובהתנגדות נמרצה השמיע „קול סכל" ויתמרמר עליהם בעים רוחו בלי משפט וצדקה, והוא שכח כי כל גזרות התלמוד היו טובות ומועילות מאד בזמנן ובמועדן, ומה היה להם לעשות אם התערבו זרע הקודש בין גויי הארצות, שעשו כל נבלה ושהיה להם דינים והלכות סדום ועמורה. „תבעל לטפסר תחלה" וכדומה, אם לא לעשות לבני ישראל „דיני יין נסך" „פת של עכו״ם" „בישולי עכו״ם" וכדומה, למען התרחק מהם בתכלית הריחוק?

שם

לקחת היכלת מיד המחמירים המהבילים ולתתה ביד באי כח העם כלו וכו׳ לקים מה שנאמר „ובאת אל הכהנים הלוים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם", וההלכות והדינים הלקוחים מתמצית איזה פלפול בדברי רב אחד או פוסק שחי מאות בשנים מלפנים, או הלקוחים מהכרעת דעת הפוסק הפלני והאלמני שחי בדר העבר, הם על פי רוח זמן העבר, הפך מצות תורתנו הקדושה „אשר יהיה בימים ההם" לאמר, לפי רוח העת, ו„יפתח בדרו כשמואל בדרו," והרשות נתונה לכל בית דין ובית דין בכל דר ודר לעשות תקנות טובות ומועילות לפי רוח תורתנו ולפי רוח הזמן והמקום כפי הבנתם הישרה ולא מתמצית הפלפול המתעה, ולא נתנה תורה למלאכי השרת שאין בהם שנוי ותמורה; ומובן הדבר, כי עקרי דתנו הם נצחים, אבל את הגזרות והתקנות מחכמי דר ודר מוכרחים אנחנו (רצוני בבית דין הראשי) לשנות ולהיטיב כפי צורך הזמן והמקום, ואם לא נעשה זאת נעבר על מצות תורתנו „לא תסף עליו". כי כשם שמותר לבית דין לעבור על דברי תורה לפי שעה כצורך העת, כן אסור על בית דין לעשות תקנות לישראל לדרות עולם, ואין כל נפקא-מינה אם התפשטה הגזרה והתקנה ואם לאו, כי אין הדבר תלוי בהתפשטות ובהתקבלות, כי אם בהבאת התועלת הדרושה והמכונה, ומה גם אם אין רב הצבור יכלים לעמד בה; אמנם אין בית דין יכל לבטל דברי בית דין חברו עד שיהיה גדול ממנו בחכמה ובמנין. אולם, במה דברים אמורים בדר אחד ובזמן אחד, אבל בדר שלאחריו, יפה כח בית דין לבטל דברי ב״ד שקדמהו אם אך ימצא זאת לנחוץ, מבלי להשגיח אם גדול היה ממנו בחכמה ובמנין, ולא תהיה תורה שלמה שלנו אסורה בכבלי ברזל התקנות והגזרות לדרות עולם בשביל מאמר אחד

מחכמינו ז״ל „אם הראשונים כמלאכים אנו כבני אדם וכו׳“ ותם אני ולא אדע מה תהיה אחרית בני האדם אם הבנתם וכשרון דעתם ילכו הל֗ך ומתמעט בכל דר ודר? ואמנם לא כל דר ודר שוה ביתרון הכשר דעת חכמיו ונבוניו, אבל חלילה לנו מחשב, כי החונן לאדם דעת יעשה את הדרות האחרנים כבהמות שדי, וגם לא כחמורו של רבי פנחס בן יאיר, כי את אשר יחסיר הטבע בדר אחד יתן ויוסיף בדר השני, ובכל תקופה ותקופה ישלים הטבע את רצון הגבוה מכל גבוה החפץ כי יעלו בני האדם בארח חיים למעלה להשכיל.

פיטטסבורג, פא., מרחשוון, תרנ״ד.

אחשוב למותר לעשות לוח הטעות לכל שגיאות הדפוס הנמצאות בספר הזה כי כל קורא יבין מעצמו את טעיות הדפוס, רק להשגיאות המהפכות כונתי והבולטות ביותר עשיתי.

לוח הטעות.

צד	שורה		צ״ל
3	3	שתורתו אומנתו	שתורתו אוּמנתו
8	35	לענינו	לעניני
11	6	בערים ובכפרים	בערים ובכפרים גדולים
11	9	המהס:ר	המסהור
20	33	שכל	שכר
24	14	המחזה הנכבדה הזאת	המחזה הנכבד הזה
25	20	המכרת	המכריעת
34	2	ולכנש	ולכבש (יאטען)
49	1	5, 21.	5, 12.
″	8	קפיטל 5	קפיטל 4
61	3	אברים	דברים
73	10	וישתוממו	ותשוממנה
76	2	בגד באצרי	בגד ביוצרי
85	18	לאלוה הצלויה	לאליה הצלויה
112	17	ל תיו	לכהותיו
128	24	עליו	בו
″	″	והדמיונות שרופות הקדים	והרמיונות משבלים שדפות קדים
136	6	התחכמתי	התחכמת
165	5	המית בעל חיים	מאס בבעלי חיים
170	13	והמקובלות	והמקבלות
173	10	לכלמו	לכלם
174	6	גם הבית	גג הבית
177	9	בע	בעזוז
180	9	תתחו	ת ר א ה ··ד
191	14	גול	גלגול
″	29	סוד הקדוש	סוד הקדיש
193	9	ללחק	ללהך
202	12	קש	קדש

בהשמטות קוטב הדרומי North Pole צ״ל, South Pole
וכן לקוטב הצפוני צ״ל North Pole תחת South Pole